1

KAPI

Önceki haftanın soğuk havası geride kalmıştı. Clary, saçlarının yüzüne savrulmasını engellemek için ceketinin kapüşonunu başına geçirmiş bir halde Luke'un tozlu ön bahçesinden aceleyle geçerken güneş parlıyordu. Hava ısınmıştı belki ama Doğu Nehri'nden esen rüzgar hala zalim olabilirdi. Rüzgar, Brooklyn'in asfalt, benzin ve sokağın ucundaki terkedilmiş fabrikadan gelen yanmış şeker kokusuyla karışmış hafif kimyasal bir esintiyi de beraberinde taşıyordu.

Simon, yayları bozuk bir koltukta oturmuş, ön verandada Clary'i bekliyordu. Simon'ın üzerinde kot pantolonu vardı ve dizlerinin üzerine yerleştirdiği DS'inde, elektronik kalemiyle gayretli bir şekilde oyun oynuyordu. "Rekor," dedi, Clary basamakları tırmanırken. "Mario Kart'ta kendimi aştım."

Clary kapüşonunu indirdi, saçlarını gözlerinin önünden savurarak çekti ve anahtarlarını çıkarmak için ceplerini karıştırdı. "Neredeydin? Bütün sabah seni aradım."

Simon ayağa kalkarken yanıp sönen dikdörtgeni çantasına attı. "Eric'lerdeydim. Grup provası."

Clary kilide soktuğu anahtarla uğraşmayı bıraktı ve kaşlarını çatarak Simon'a baktı. "Grup provası mı? Yani hala..."

"Grupta mıyım? Neden olmayayım ki?" Simon, Clary'nin üzerinden, her seferinde sıkışan anahtara uzandı. "Dur, ben yapayım."

Clary hareketsiz beklerken Simon uzmanca bir tavırla anahtarı ittirerek sağa çevirdi ve inatçı, eski kilidi açtı. Eli Clary'ninkine değdi, teni serin, dışarıdaki havanın sıcaklığındaydı. Clary biraz ürperdi. Romantik ilişkilerini daha geçen hafta sona erdirmişlerdi ve hala onu gördüğünde kafası karışıyordu.

"Teşekkürler." Simon'a bakmadan anahtarı geri aldı.

Salon sıcaktı. Clary ceketini ön holdeki askıya astı ve boş yatakodasına yöneldi. Simon da peşindeydi. Clary kaşlarını çattı. Bavulu yatağın üzerinde açık, giysileri ve resim defterleri her yerdeydi.

"Idris'te sadece birkaç gün kalacağını sanıyordum," dedi Simon, dağınıklığa sahte bir tiksintiyle bakarak.

"Öyle ama yanıma ne almam gerektiğine karar veremedim. Doğru düzgün elbisem veya eteğim yok ama ya orada pantolon giyemezsem?"

"Neden pantolon giyemeyecekmişsin ki? Alt tarafı başka bir ülke, başka bir asır değil ya."

"Fakat Gölge Avcıları moda konusunda o kadar gerikafalı ki. Isabelle de hep elbise giydiği için..." Clary susarak iç çekti. "Her neyse. Sadece annemin gardırobuma dalmasına karşı endişemi yenmeye çalışıyorum. Konuyu değiştirelim. Prova nasıl geçti? Grubun hala adı yok mu?"

"İyiydi." Simon masanın üzerine sıçrayıp oturdu ve bacaklarını aşağı sarkıttı. "Yeni bir slogan düşünüyoruz. İronik bir şey. *Bir milyon yüz gördük ve yaklaşık yüzde seksenini salladık*, gibi."

"Eric'e ve diğerlerine söyledin mi... yani..."

"Vampir olduğumu mu? Hayır. Böyle bir şeyi sıradan bir sohbet sırasında söyleyemezsin."

"Belki ama onlar senin *arkadaşların*. Bilmeleri gerek. Ayrıca, bunun vampir Lester gibi seni de bir rock tanrısına dönüştüreceğini düşünebilirler."

"Lestat," dedi Simon. "Vampir Lestat olacaktı. Hem o kurgu. Her neyse, senin de bütün arkadaşlarına bir Gölge Avcısı olduğunu söylediğini görmedim."

"Ne arkadaşı? Benim arkadaşım sensin." Clary kendini yatağa atarak Simon'a baktı. "Sonuçta sana söyledim, değil mi?"

"Başka seçeneğin yoktu da ondan."

Simon başını yana yatırarak onu inceledi. Komodinin üzerindeki ışık gözlerinden yansıyor ve onları gümüş gibi gösteriyordu.

"Yokluğunda seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," dedi Clary. Fakat bütün vücudu, konsantre olmayı zorlaştıran gergin bir beklentiyle ürperiyordu. *Idris'e gidiyorum!* diyordu içinden. *Gölge Avcıları'nın vatanını göreceğim. Cam Şehri. Annemi kurtaracağım.*

Ve Jace'le birlikte olacağım.

Simon'ın gözleri, sanki Clary'nin düşüncelerini duyabiliyormuş gibi parladı ama sesi yumuşaktı. "Tekrar söyle, neden Idris'e gitmen gerekiyor? Neden Madeleine ve Luke bunu sensiz halletmiyor?"

"Annem onu bu duruma sokan büyüyü bir iblis efendisinden almış, Ragnor Fell'den. Madeleine, büyüyü nasıl tersine çevireceğimizi öğrenmek istiyorsak onun izini sürmemiz gerektiğini düşünüyor. Hem Luke benimle gelemez. Idris'e gidebilir ama Merkez'in izni olmadan Alicante'ye giremez ve bu izni de vermezler. Lütfen ona bu konuda bir şey söyleme. Benimle gelemediği için çok üzgün. Madeleine'i daha önceden tanıyor olmasa, muhtemelen benim gitmeme de izin vermezdi."

"Fakat Lightwood'lar da orada olacak. Jace de. Sana yardım edecekler. Yani, Jace sana yardım edeceğini söyledi, değil mi? Senin gelmene aldırmıyor ya?"

"Elbette bana yardım edecek," dedi Clary, "ve elbette aldırmıyor. Onun için bir sorun yok."

Ne var ki bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Clary, hastanede Madeleine'le konuştuktan sonra doğruca Enstitü'ye gitmişti. Jace, Luke'dan bile önce annesinin sırrını paylaştığı ilk kişiydi ve Clary ona annesini nasıl kurtaracağını sanki bir kurbanın kanını nasıl zalimce yavaş yavaş boşaltacağını öğretir gibi anlatırken Jace giderek sararan bir yüzle onu dinlemişti. "Gitmiyorsun," dedi Jace, Clary sözünü bitirir bitirmez. "Bu delice kaprisin geçene kadar seni bağlamam ve üzerine oturmam gerekse bile, Idris'e gitmiyorsun."

Clary suratına tokat yemiş gibi hissetti. Jace'in memnun olacağını sanmıştı. Hastaneden Enstitü'ye kadar bütün yolu koşarak gelmiş, hepsini Jace'e anlatmak istemişti ve şimdi Jace yüzünde ölümcül bir kararlılıkla antrede durmuş ona bakıyordu. "Ama sen gidiyorsun."

"Evet, biz gidiyoruz. *Gitmek zorundayız.* Merkez, boşta olan bütün aktif Merkez üyelerini dev bir Konsey toplantısı için Idris'e çağırdı. Valentine konusunda bir karar almak için oylama yapacaklar ve onu en son görenler biz olduğumuz için..."

Clary bunu bir kenara itti. "İyi de siz gidiyorsanız, ben neden gidemiyorum?"

Sorunun açıklığı Jace'i daha da öfkelendirmiş gibiydi. "Çünkü orası senin için güvenli değil."

"Ah, yani burası çok mu güvenli? Geçen ay on kez neredeyse öldürülüyordum ve her seferinde de burada, New York'taydım."

"Çünkü Valentine, buradaki iki ölümcül oyuncağı ele geçirmeye odaklanmıştı." Jace dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Şimdi dikkatini Idris'e çevirecek ve bunu hepimiz biliyoruz."

"Böyle bir şeyden emin olabilmemiz çok da mümkün değil," dedi Maryse Lightwood. Koridor kapısının gölgesinde, onlara görünmeden duruyordu. Antrenin sert ışığına doğru yürüyerek onlara yaklaştı. Işık, yüz çizgilerini aşağı çeken bitkinliği aydınlatır gibiydi. Maryse'in kocası Robert Lightwood, önceki haftaki savaşta iblis zehriyle yaralanmıştı ve o zamandan beri sürekli bakıma ihtiyaç duyuyordu. Clary, kadının ne kadar yorgun olabileceğini hayal edebiliyordu. "Hem Merkez, Clarissa'yla görüşmek istiyor, bunu sen de biliyorsun, Jace."

"Merkez'in canı cehenneme!"

"Jace," dedi Maryse, anaç bir ses tonuyla. "Küfür yok."

"Merkez bir sürü şey istiyor," dedi Jace. "Hepsini elde edemez ki."

Maryse, onun neden söz ettiğini tam olarak biliyormuş ve onaylamıyormuş gibi Jace'e bir bakış attı. "Merkez genellikle haklıdır, Jace. Yaşadığı şeylerden sonra Clary'yle konuşmak istemeleri mantıksız bir şey değil. Onlara anlatabileceği şeyler..."

"Onlara bilmek istedikleri her şeyi ben de anlatabilirim," dedi Jace.

Maryse iç çekti ve mavi gözlerini Clary'ye çevirdi. "Yani anladığım kadarıyla Idris'e gitmek mi istiyorsun?"

"Sadece birkaç günlüğüne. Sorun çıkarmam," dedi Clary, Jace'in öfkeli bakışlarına aldırmadan Maryse'e dönerek. "Yemin ederim."

"Mesele senin sorun çıkarıp çıkarmayacağın değil, mesele, oradayken Merkez'le konuşmayı isteyip istemeyeceğin. Onlar

seninle konuşmak istiyor. *Hayır* dersen seni yanımızda götürmek için izin alabileceğimizi sanmıyorum."

"Hayır..." diye başladı Jace.

"Merkez'le görüşeceğim," dedi Clary, bu düşünce tüylerini ürpertmesine rağmen. Merkez'den şimdiye kadar karşılaştığı tek elçi Sorgucu'ydu ve o da hiç sevimli biri değildi.

Maryse parmak uçlarıyla şakaklarını ovaladı. "O halde karar verildi." Fakat karar verilmiş gibi görünmüyordu, aşırı gerilmiş bir keman teli gibi her an kopacağa benziyordu. "Jace, Clary'yi dışarı çıkar ve kütüphanede yanıma gel. Seninle konuşmam gerek."

Maryse, tek kelime daha etmeden gölgelerin arasında gözden kayboldu. Clary onun arkasından bakarken az önce başından aşağı bir kova buzlu su yemiş gibi hissediyordu. Alec ve Isabelle annelerini gerçekten seviyordu ve Clary, Maryse'in kötü biri olmadığından emindi ama sıcakkanlı olmadığı da açıktı.

Jace kapalı dudaklarının arkasında dişlerini sıkmıştı. "Yaptığını beğendin mi?"

"Idris'e gitmem gerek. Sen nedenini anlayamasan bile," dedi Clary. "Bunu annem için yapmalıyım."

"Maryse, Merkez'e çok güveniyor," dedi Jace. "Mükemmel olduklarına inanmak zorunda ve ben öyle olmadıklarını görebiliyorum çünkü..." Aniden sustu.

"Çünkü Valentine olsa böyle derdi."

Clary bir patlama bekledi ama Jace sadece "Kimse mükemmel değildir," dedi.

Delikanlı uzandı ve işaret parmağıyla asansörün düğmesine bastı. "Merkez bile."

Clary kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gelmemi istememenin asıl nedeni bu mu? Güvenli olmadığı için mi?"

Jace'in yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi. "Ne demek istiyorsun? Başka neden istemeyeyim ki?"

Clary yutkundu. "Çünkü..." *Çünkü bana karşı artık bir şey hissetmediğini söyledin ve bu gerçekten zor çünkü ben hala tersini görebiliyorum. Senin de bunu bildiğine eminim.*

"Çünkü küçük kızkardeşimin her yerde peşimden gelmesini mi istemiyorum?" Jace'in sesinde keskin bir ton vardı. Sesi biraz alaycıydı.

Asansör takırdayarak geldi. Clary kapıyı yana iterek bindi ve Jace'e döndü. "Sen orada olacaksın diye gitmiyorum. Gidiyorum çünkü anneme yardım etmek istiyorum. Annemize. Ona yardım etmek zorundayım. Anlamıyor musun? Bunu yapmazsam asla uyanamayabilir. En azından biraz umursuyormuş gibi davranabilirsin."

Jace ellerini Clary'nin omuzlarına koydu. Parmak uçları boynuna hafifçe süründü ve Clary'yi ürpertti. Clary, Jace'in gözlerinin altında gölgeler olduğunu ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlukları farketti. Üzerindeki siyah bluz, sadece çürüklerle dolu tenini iyice ortaya çıkarıyordu. Siyah kirpiklerini de. Tamamen zıtlıklardan oluşmuştu. Sanki sadece siyah, beyaz ve grilerle çizilmiş, orasına burasına da -gözleri gibi- renk vermesi için altın lekeler atılmıştı.

"Ben yapayım." Sesi yumuşak, telaşlıydı. "Senin için ona yardım edebilirim. Nereye gideceğimi, kime soracağımı söyle. İhtiyacın olanı ben yapabilirim."

"Madeleine, iblis efendisine benim geleceğimi söyledi. Jocelyn'in kızını bekliyor, oğlunu değil."

Jace, Clary'nin omuzlarını sıktı. "O zaman ona planda değişiklik olduğunu söyle. Ben gidiyorum, sen değil. *Sen değil.*"

"Jace..."

"Her şeyi yaparım," dedi Jace. "Ne istersen. Eğer burada kalacağına söz verirsen."

"Yapamam."

Jace, Clary kendisini itmiş gibi genç kızı birden bıraktı. "*Ama neden?*"

"Çünkü," dedi Clary, "o benim annem, Jace."

"Benim de." Sesi soğuktu. "Aslında, Madeleine neden bu konuda ikimize birden eşit yaklaşmadı? Neden sadece sen?"

"Nedenini biliyorsun."

"Çünkü," dedi Jace, daha da soğuk bir sesle, "ona göre sen Jocelyn'in kızısın ama ben daima Valentine'ın oğlu olarak kalacağım."

Jace asansörün kapısını kapadı. Bir an için Clary ona baktı. Kapının metal çerçevesi bir dizi elmas biçimli boşlukla Jace'in yüzünü bölüyordu.

Elmaslardan birinden öfkeli, altın sarısı bir göz ona parlayarak baktı.

"Jace..." diye başladı Clary.

Fakat asansör sarsılarak hareket etti ve genç kızı katedralin karanlık sessizliğine doğru indirdi.

"Dünya'dan Clary'ye." Simon elini ona doğru salladı. "Uyanık mısın?"

"Evet, üzgünüm." Clary doğrulup oturdu ve örümcek ağlarını temizlemek istercesine başını iki yana salladı. Bu Jace'i son görüşü olmuştu. Sonrasında aradığında Jace telefonu açmamıştı ve o da Alec'i isteksiz ve mahcup aracı olarak kullanıp Idris'e Lightwood'larla gitmek için plan yapmıştı. Jace ve annesi arasında kalan zavallı Alec, daima doğru olanı yapmaya çalışırdı. "Bir şey mi dedin?"

"Sadece Luke'un geri döndüğünü düşündüğümü..." dedi Simon ve yatakodasının kapısı açılırken masadan aşağı atladı. "Gerçekten de dönmüş."

"Selam, Simon." Luke sakin, belki biraz yorgun görünüyordu. Üzerinde eski bir kot ceket, pamuklu bir tişört ve en iyi zamanını on yıl geride bırakmış gibi görünen postallar vardı. Gözlüğünü kumral saçlarına kaldırmıştı. Artık o saçlarda Clary'nin hatırladığından daha fazla ak var gibi görünüyordu. Kolunun altındaki uzun, yeşil bir kurdeleyle sarılmış kare paketi Clary'ye uzattı. "Yolculuk için sana bir şey getirdim."

"Hiç gerek yoktu!" diye itiraz etti Clary. "O kadar çok şey yaptın ki." Her şeyini kaybettikten sonra Luke'un ona aldığı

giysileri düşündü. Yeni bir cep telefonu, yeni resim malzemeleri de almıştı ve Clary'nin bunların hiçbirini istemesi gerekmemişti. Şimdi sahip olduğu şeylerin neredeyse hepsi Luke'un hediyesiydi. *Üstelik gitmemi onaylamazken.* Son düşüncesini söze dökmedi.

"Biliyorum ama görünce aklıma sen geldin." Luke, kutuyu Clary'ye verdi. İçindeki şey, kat kat kağıt havluya sarılmıştı. Clary havluları yırttı ve eline kedi kürkü gibi yumuşak bir şey süründü. Elinde olmadan irkildi. Eski moda, altın ipek dikişli, bakır düğmeli ve büyük kukuletalı, koyu yeşil kadife bir pelerindi bu. Kucağına çekerek yumuşak kumaşın kırışıklarını sevgiyle düzeltti. "Isabelle'in giyeceği tarzda bir şeye benziyor," dedi. "Bir Gölge Avcısı yolculuk pelerini gibi."

"Öyle zaten. Artık onlara daha çok benzeyebilirsin," dedi Luke. "Idris'e gittiğinde."

Clary başını kaldırıp ona baktı. "Onlar gibi görünmemi mi istiyorsun?"

"Clary, sen onlardan birisin." Luke'un gülümsemesinde hüzün vardı. "Ayrıca, yabancılara nasıl davrandıklarını bilirsin. Uyum sağlamak için elinden geleni yapmalısın."

Simon tuhaf bir ses çıkardı ve Clary suçlu bir ifadeyle ona baktı. Onun da orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Simon dikkatle saatine bakıyordu. "Gitmem gerek."

"Daha yeni geldin ama!" diye itiraz etti Clary. "Birlikte zaman geçirebileceğimizi, belki bir film izleyeceğimizi falan sanı..."

"Toparlanman gerek." Simon, yağmurdan sonra açan güneş gibi ışıl ışıl gülümsedi. Clary onu rahatsız eden bir şey olmadığına neredeyse inanabilirdi. "Sen gitmeden önce vedalaşmaya geleceğim."

"Ya, hadi," diye itiraz etti Clary. "Kal!"

"Hayır, kalamam." Simon'ın sesi kararlıydı. "Maia'yla buluşacağım."

"Ah, harika," dedi Clary. *Maia,* diye tekrarladı kendi kendine, *ne güzel.* Maia akıllıydı. Güzeldi. Ayrıca bir kurtkızdı. Simon'a aşık bir kurtkız. Gerçi belki de öyle olması gerekirdi. Belki de Simon'ın yeni arkadaşı bir Aşağı Dünyalı olmalıydı. Sonuçta, kendisi de Aşağı Dünyalı değil miydi? Teknik olarak, Clary gibi bir Gölge Avcısı'yla görüşmemesi bile gerekirdi. "O halde gitsen iyi olur sanırım."

"Sanırım öyle." Simon'ın koyu renk gözleri hiçbir ipucu vermiyordu. Yeni bir şeydi bu. Daha önce Clary onu rahatlıkla okuyabilirdi. Bunun vampirliğin bir yan etkisi mi, yoksa tamamen farklı bir şey mi olduğunu merak etti. "Hoşçakal," dedi Simon ve bir eliyle Clary'nin saçlarını geri iterek öpecekmiş gibi eğildi. Sonra duraksayarak belirsiz bir yüz ifadesiyle geri çekildi. Clary şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama Simon, Luke'un yanından geçerek çoktan gitmişti bile. Clary ön kapının sertçe kapandığını duydu.

"Tuhaf davranıyor," diye haykırdı, güvence istercesine kadife pelerini göğsüne bastırarak. "Sence bütün bunlar vampirlik konusuyla mı ilgili?"

"Muhtemelen hayır." Luke olanlardan eğlenmişe benziyordu. "Aşağı Dünyalı olmak, bazı konularda duygularının değişmesi anlamına gelmez. Ya da bazı insanlarla ilgili. Simon'a zaman tanı. Ondan ayrılan *sendin.*"

"Ben değildim. O beni terketti."

"Çünkü ona aşık değildin. Bu zor bir durum ve bence gayet zarif bir şekilde başa çıkıyor. Ergenlik çağındaki çoğu genç surat asar veya elinde portatif bir kasetçalarla pencerenin altında dolaşırdı."

"Artık kimsenin portatif kasetçaları yok. O seksenlerdeydi." Clary yataktan kalkıp pelerini üzerine geçirdi. Düğmeleri boynuna kadar iliklediği ve kadifenin yumuşak yüzeyini okşadı. "Sadece Simon'ın tekrar eski haline dönmesini istiyorum." Aynada kendine bakınca şaşırdı. Pelerin yeşil saçlarının kızılını ortaya çıkarmış, gözlerinin rengini parlatmıştı. Luke'a döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Luke, elleri ceplerinde, kapının pervazına yaslanmıştı. Clary'ye bakarken yüzünde bir gölge dolaştı. "Senin yaşındayken annenin de öyle bir pelerini vardı," dedi sadece.

Clary, parmaklarını yumuşak yığına daldırarak pelerinin yakasını da iliklediği. Annesinden bahsederken Luke'un yüzü hüzünlendi. Clary ona bakarken ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Bugün onu göreceğiz, değil mi?" diye sordu. "Gitmeden önce ona veda etmek ve yaptığım şeyi anlatmak istiyorum. İyileşeceğini söylemek istiyorum."

Luke başıyla onayladı. "Bugün hastaneye gideriz. Bu arada... Clary?"

"Efendim?" Clary, Luke'a bakmak istemiyordu fakat bunu yaptığında neyse ki Luke'un gözlerindeki hüzün silinmişti.

Luke gülümsedi. "Normalliğe o kadar da özenmiyorum."

Simon öğle vakti güneş tam tepedeyken, gözlerini kısarak önce elindeki kağıda, sonra katedrale baktı. Enstitü, sivri kemerli pencereleri ve yüksek taş duvarlarıyla masmavi gökyüzünde yükseliyordu. Çirkin suratlı gargoyleler saçaklardan aşağı bakıyor, sanki kapıya yaklaşması konusunda ona meydan okuyordu. Kilise, ilk seferinde gördüğü yıkık, virane haline hiç benzemiyordu ama sonuçta sihir Aşağı Dünyalılar üzerinde etkili değildi.

Buraya ait değilsin. Sözler sert, asit kadar keskindi. Simon kendi zihninde konuşan şeyin gargoyle olup olmadığından emin değildi. *Burası bir kilise ve sen lanetlisin.*

"Kes sesini," diye homurdandı. "Ayrıca, kiliseler umrumda bile değil. Ben Yahudi'yim."

Taş duvara filigran desenli demir bir kapı yerleştirilmişti. Simon elini sürgüye koyarken acıdan kavrulmayı bekliyordu ama bir şey olmadı. Görünüşe bakılırsa, kapı kutsal değildi. Kapıyı açtı ve çatlak taş zeminde ilerlerken yakınlardan gelen sesleri duydu.

Belki de o kadar yakında değildi. Dönüştürüldüğünden beri görme duyusu gibi işitmesinde de ne kadar keskinleştiğini unutmuştu. Sanki sesler tam omzunun üzerinden geliyormuş gibiydi fakat dar koridordan ilerlerken uzakta insanların durduğunu gördü. Burada çimenler düzensiz uzamış, muhtemelen bir zamanlar bakımlı gül çalıları olabilecek şeylerin arasındaki yürüme yollarını kapamıştı. Hatta yeşil otlarla dolu taş bir bank bile vardı. Burası bir zamanlar, Gölge Avcıları'nın eline geçmeden önce gerçek bir kiliseydi.

Önce, yosunlu, taş bir duvara yaslanmış duran Magnus'u gördü. Magnus'u gözden kaçırmak zordu. Gökkuşağı renklerinde deri pantolonun üzerine leke boyalı beyaz tişört giymişti. Serada yetişmiş bir orkide gibi görünüyordu ve etrafında siyahlar içinde Gölge Avcıları vardı. Solgun ve huzursuz görünen Alec, uzun siyah saç örgülerini gümüşi kurdelelerle bağlayan Isabelle, yanlarında büyük ihtimalle en küçükleri Max oradaydı. Yakınlarda, kızından daha uzun boylu, daha iri kemikli gibi görünen anneleri duruyordu. Simon'ın tanımadığı bir kadın daha vardı. Simon önce kadının yaşlı olduğunu sandı çünkü saçları neredeyse beyazdı ama sonra kadın Maryse'le konuşmak için döndüğünde, muhtemelen otuz beş-kırk yaşlarında olması gerektiğini anladı.

Biraz uzakta, oraya ait değilmiş gibi, tek başına Jace duruyordu. Diğerleri gibi o da simsiyah giyinmişti. Simon baştan aşağı siyahlar giydiğinde, cenazeye gidiyormuş gibi görünürdü. Oysa Jace sadece sert ve tehlikeli görünüyordu –ve *daha sarı*.

Simon omuzlarının gerildiğini hissetti ve zaman ya da unutkanlık gibi herhangi bir şeyin, Jace'e duyduğu öfkeyi geçirip geçirmeyeceğini merak etti. Böyle bir kızgınlık hissetmek istemiyordu ama oradaydı işte, taş gibi bir ağırlık atmayan kalbini eziyordu.

Grupta bir tuhaflık vardı. Jace onun orada olduğunu hissetmiş gibi döndüğünde, Simon adamın yakasının hemen üzerinde, boynundaki ince beyaz yara izini uzaktan bile gördü. İçindeki öfkenin yerini başka bir şey aldı. Jace ona bakarak hafifçe başını salladı. "Hemen dönerim," dedi, Maryse'e, Simon'ın kendi annesiyle konuşurken asla kullanmayacağı türden bir ses tonuyla. Başka bir yetişkinle konuşan büyük biri gibiydi.

Maryse dalgın bir tavırla elini sallayarak izin verdiğini belli etti. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyorum," diyordu Magnus'a. "Bu tuhaf değil mi?"

"Asıl tuhaf olan, size yaptığım indirim." Magnus çizmesinin topuğunu duvara vurdu. "Genelde bunun iki katını isterim."

"Sadece *geçici* bir kapı bu. Bizi Idris'e götürmesi gerekiyor. Sonra tekrar kapatmanı istiyorum. Anlaşmamız *bu*." Maryse, yanındaki kadına döndü. "Sen de bunu yaptığına tanıklık etmek için burada kalacaksın, değil mi, Madeleine?"

Madeleine. Demek Jocelyn'in arkadaşı buydu. Ne var ki Simon'ın bakacak zamanı yoktu. Jace onu kolundan yakalamıştı ve kilisenin yan tarafına, diğerlerinin görüş alanının dışına sürüklüyordu. Burada otlar daha fazla ve uzundu. Yürüme yolları otların arasında ip gibi görünüyordu. Jace, Simon'ı

büyük bir meşe ağacının arkasına doğru itip bıraktı ve izlenmediklerinden emin olmak istercesine etrafa bakındı. "Sorun yok. Burada konuşabiliriz."

Burası gerçekten de daha sessizdi ve York Caddesi'nin gürültüsü Enstitü binasının arkasından boğuk duyuluyordu. "Beni buraya çağıran sensin," dedi Simon. "Bu sabah uyandığımda pencereme sıkıştırılmış mesajını buldum. Her normal insan gibi sen de telefon kullansan artık."

"Mümkünse istemiyorum, vampir," dedi Jace. Bir kitabın sayfalarını okuyormuş gibi, düşünceli gözlerle Simon'ı inceliyordu. Yüz ifadesinde iki zıt duygu iç içe geçmişti. Hafif bir şaşkınlık ve Simon'ın gözünde, hayalkırıklığı. "Demek hala doğru, güneş ışığında dolaşabiliyorsun. Bu saatte bile güneş seni yakmıyor."

"Evet," dedi Simon, "ama bunu biliyorsun, sen de oradaydın." *Orada* kelimesinin ne anlama geldiğini açıklamasına gerek yoktu. Nehri, kamyoneti, suyun üzerinde yükselen güneşi ve Clary'nin çığlığını onun da hatırladığını yüzünden anlayabiliyordu. Simon'ın hatırladığı kadar net bir şekilde.

"Zaman içinde değişebileceğini düşünmüştüm," dedi Jace fakat bunda samimiymiş gibi görünmüyordu.

"Alev alacak olursam sana söylerim." Simon, Jace'e karşı asla sabırlı olmamıştı.

"Bak, beni bu kadar yoldan tuhaf bir petri kabıymışım gibi incelemek için mi getirdin? Bir dahaki sefere sana bir fotoğrafımı gönderirim."

"Ben de onu çerçeveletip komodinimin üzerine koyarım," dedi Jace ama alaycı bir tavrı yoktu. "Bak, seni buraya bir nedenle çağırdım. İtiraf etmekten hoşlanmasam da, vampir, ortak bir noktamız var."

"Harika saçlarımız mı?" dedi Simon fakat o da alaycı değildi. Jace'in yüzündeki bir şey onu son derece huzursuz etmişti.

"Clary," dedi Jace.

Simon hazırlıksız yakalanmıştı. "Clary mi?"

"Clary," diye tekrarladı Jace. "Biliyorsun. Kısa boylu, kızıl saçlı, huysuz."

"Clary'nin nasıl ortak noktamız olduğunu anlayamıyorum," dedi Simon. Oysa gayet iyi anlıyordu. Yine de, bu Jace'le şimdi -aslında asla- yapmak istediği bir konuşma değildi. Bu tür konuşmaları, yani *duygularla* ilgili tartışmaları engelleyen bir tür delikanlılık kuralı yok muydu?

Görünüşe bakılırsa yoktu. "O ikimiz için de önemli," dedi Jace, Simon'ı baştan aşağı süzerken. "Öyle değil mi?"

"Bana ona önem verip vermediğimi mi soruyorsun?" *Önem vermek* oldukça yetersiz bir ifadeydi. Jace'in kendisiyle alay edip etmediğini düşündü ama böyle bir şey Jace için bile son derece büyük bir zalimlik olurdu. Jace onu buraya Clary'yle ilişkisi yürümedi diye alay etmek için mi getirmişti? Halbuki Simon hala işlerin değişebileceği, Jace ve Clary'nin birbirlerine karşı kardeşlerin hissetmesi gereken duygulara sahip olacağı konusunda umudunu koruyordu. Jace'in gözlerine baktı ve o umudun eriyip gittiğini gördü. Karşısındaki gencin bakışları, kızkardeşinden söz eden bir ağabeyin bakışlarına benzemiyordu. Diğer yandan, Jace'in onu buraya duygularıyla alay etmek için çağırmadığı da ortadaydı. Simon'ın kendi yüzünden okunduğunu bildiği keder, Jace'in de yüzünden yansıyordu.

"Sana bu soruları sormaktan hoşlandığımı sanma," dedi Jace, sertçe. "Clary için neler yapabileceğini bilmek istiyorum sadece. Onun için yalan söyler misin?"

"Hangi konuda? Neler oluyor?" Simon kendisini rahatsız eden şeyin bahçedeki Gölge Avcıları'nın oluşturduğu tablo olduğunu anladı. "Bir dakika," dedi. "Idris'e *şimdi* mi gidiyorsunuz? Clary bu gece gideceğinizi sanıyordu."

"Biliyorum," dedi Jace, "ve seni buraya diğerleriyle konuşman için çağırdım. Seni, Clary'nin gönderdiğini ve kardeşimin bizimle gelmeyeceğini söylemeni istiyorum. Idris'e gitmeyi artık istemediğini söyleyeceksin." Sesinde, Simon'ın tanımadığı bir şey vardı veya belki de bunu Jace'den duymak onu afallatmıştı. Jace, Simon'a *yalvarıyordu*. "Sana inanırlar. İkinizin ne kadar... ne kadar yakın olduğunuzu biliyorlar."

Simon başını iki yana salladı.

"Sana inanamıyorum. Benden Clary için bir şey yapmamı istiyormuş gibi davranıyorsun ama aslında sadece *senin* için bir şey yapmamı istiyorsun." Gitmek için döndü. "Böyle bir şey olmayacak."

Jace, Simon'ı kolundan yakalayarak kendine döndürdü. "Bu, *Clary* için. Onu korumaya çalışıyorum. En azından bu konuda bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüm."

Simon, kolunu tutan Jace'in eline anlamlı anlamlı baktı. "Onu neye karşı koruduğumu söylemezsen, nasıl koruyabilirim?"

Jace onu bırakmadı. "Sadece önemli olduğu konusunda bana güvenemez misin?"

"Idris'e gitmeyi ne kadar istediğini bilemezsin," dedi Simon. "Bunun olmasını engelleyeceksem, gerçekten iyi bir nedeni olması gerekir."

Jace isteksizce, yavaş bir şekilde nefesini verdi ve Simon'ın kolunu bıraktı. "Clary'nin, Valentine'ın gemisinde yaptığı şey," dedi, sesini kısarak. "Duvardaki mühürle -Açma Mührü- neler olduğunu sen de gördün."

"Gemiyi havaya uçurdu," dedi Simon. "Hepimizin hayatını kurtardı."

"Kısık sesle konuş."

Jace endişeli gözlerle etrafına bakındı.

"Yani bunu başka kimsenin bilmediğini söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu Simon, inanamayarak.

"Ben biliyorum. Sen biliyorsun. Luke ve Magnus biliyor. Başka kimse bilmiyor."

"Herkes ne olduğunu sanıyor peki? Geminin şans eseri kendi kendine parçalandığını mı?"

"Onlara Valentine'ın ayininin ters gitmiş olabileceğini söyledim."

"Yani Merkez'e yalan mı söyledin?" Simon bundan etkilenmesi mi, yoksa tiksinmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

"Evet, Merkez'e yalan söyledim. Isabelle ve Alec, Clary'nin yeni mühürler yaratma yeteneğinden haberdar, dolayısıyla bunu Merkez'den ve yeni Sorgucu'dan gizleyebileceğimden şüpheliyim. Ama onlar Clary'nin sıradan mühürleri inanılmaz ölçüde yıkıcı güç kazanacak şekilde değiştirebildiğini bilselerdi, onu bir savaşçı, bir silah olarak yanlarında isterlerdi. Clary buna hazır değil. Bunun için eğitilmedi. Simon başını iki yana sallarken Jace sustu. "Ne?"

"Sizler Nefilim'siniz," dedi Simon, yavaşça. "Merkez için iyi olanı istemeniz gerekmez mi? Bu Clary'yi..."

"Yani onu almalarını mı istiyorsun? Valentine'a ve oluşturduğu orduya karşı ön saflarda savaşması için?"

"Hayır," dedi Simon. "Bunu istemiyorum ama ben sizlerden biri değilim. Kime öncelik vermem gerektiği konusunda tercih yapma zorunluluğum yok. Clary mi, yoksa ailem mi diye düşünmek zorunda değilim."

Jace kıpkırmızı kesildi. "Öyle değil. Bunun Merkez'e yararı olacağını bilseydim... ama olmayacak. Sadece Clary'nin yaralanmasına yol açacak.

"Bunun Merkez'e yararı olacağını bilseydin bile," dedi Simon, "onu almalarına asla izin vermezdin."

"Böyle düşünmenin nedeni ne, vampir?"

"Çünkü ona senden başka kimse sahip olamaz," dedi Simon.

Jace'in yüzü bu kez de sarardı. "Demek bana yardım etmeyeceksin," dedi, inanamayan bir tavırla. "Ona yardım etmeyecek misin?"

Simon tereddüt etti ve cevap veremeden, bir gürültü, aralarındaki sessizliği bozdu. Tiz, tüyler ürpertici, umutsuzluk ifade eden bir çığlık aniden boşlukta yankılanıverdi. Jace olduğu yerde hızla döndü. "Bu da neydi?"

Çığlığa diğerleri de karıştı ve Simon'ın kulaklarını sağır eden bir gürültü duyuldu. "Bir şey oldu... diğerleri..." Fakat Jace çoktan gitmişti ve çalılara takılmamaya çalışarak koşuyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra Simon da onun peşine takıldı. Artık ne kadar hızlı koşabildiğini unutmuştu. Kilisenin köşesinden dönerek bahçeye fırladığında Jace'in hemen arkasındaydı.

Karşılarında tam bir kargaşa yaşanıyordu. Beyaz bir sis bahçeyi kaplamıştı ve havada ağır bir koku vardı, keskin bir ozon kokusu, altında tatlı ve sevimsiz başka bir koku. Birileri ortalıkta koşturup duruyordu. Simon onları sadece sisin arasından görünüp kaybolurken parça parça seçebiliyordu. Siyah ipler gibi vücudunun etrafında sallanan saçları ve kamçısıyla Isabelle'i gördü. Gölgelerin arasındaki kamçı ölümcül bir altın ışıkla parlıyordu. Isabelle devasa bir şeyi durdurmaya çalışıyordu. Simon bunun bir iblis olması gerektiğini düşündü ama daha gündüzdü, bu imkansızdı. Onlara doğru bir adım attığında, yaratığın insan biçiminde olduğunu farketti ama vücudu tuhaf, çarpık görünüşlüydü. Bir elinde kalın bir kalas vardı ve onu Isabelle'e neredeyse körlemesine savuruyordu.

Biraz ileride, taş duvardaki bir boşluktan, York Caddesi'nde akan trafik görünüyordu. Enstitü'nün ötesinde kalan gökyüzü berraktı.

"Unutulmuş'," diye fısıldadı Jace. Kemerindeki melek bıçaklarından birini çekerken yüzü alev alevdi. "Onlarcası." Simon'ı kaba bir şekilde kenara itti.

"Burada kal, anladın mı? Burada kal."

Simon bir an olduğu yerde donup kalırken Jace sisin içine daldı. Elindeki bıçağın ışığı, etrafındaki sisi gümüşi bir ışıkla aydınlatıyor, bıçağın içinde karanlık siluetler ileri geri gidip geliyordu. Simon kendini buzlu bir camın arkasından bakıp diğer tarafta olup bitenleri anlamaya çalışıyor gibi hissediyordu. Isabelle gözden kaybolmuştu. Alec'i, kanayan koluna aldırmadan bir Unutulmuş'un göğsünü biçerken ve yere yıkılışını izlerken gördü. Bir diğeri arkadan ona yaklaştı ama Jace oradaydı ve şimdi iki elinde birer bıçak vardı. Havaya sıçradı ve bıçakları korkunç bir makas hareketiyle önce yukarı kaldırıp sonra aşağı indirdi. Unutulmuş'un başı, boynundan fışkıran kanın arasında yere yuvarlandı. Simon'ın midesi ezildi. Kan zehirli, iğrenç kokuyordu.

Gölge Avcıları'nın sisin içinde birbirlerine seslendiğini duyabiliyordu ama Unutulmuş'lar tamamen sessizdi. Aniden sis dağıldı ve Simon, Enstitü binasının duvarının dibinde şaşkın gözlerle duran Magnus'u gördü. Başının üzerine kaldırdığı ellerinin arasında mavi şimşekler dolaşıyordu ve yanında durduğu duvarın üzerinde karanlık, kare bir delik açılıyordu. Boş veya tam olarak karanlık değildi. Daha çok, camın içinde dönüp duran bir alev gibi görünüyordu. *Kapı!* diye bağırıyordu Magnus. "Kapı'dan geçin!"

Birçok şey aynı anda oldu. Maryse Lightwood kollarında Max'le sisin arasından çıktı. Durup bir şey söyledikten sonra Kapı'ya dalarak duvarda gözden kayboldu. Alec, elinde kanlı kamçısıyla Isabelle'i ardında sürükleyerek onun peşinden gitti. Kardeşini Kapı'ya doğru çekerken arkalarında sisin içinden bir şey yaklaştı. Çift uçlu bıçağını sallayan bir Unutulmuş'.

Simon aniden harekete geçti. İleri atılırken Isabelle'in adını haykırdı. Sonra tökezledi ve öne doğru savruldu. Yere öyle sert çarptı ki nefes alıyor olsa kesin soluğu kesilirdi. Hızla doğrulup oturdu ve neye takıldığını görmek için döndü.

Bir ceset. Mavi gözleri iri iri açılmış ve boğazı kesilmiş bir kadın. Beyazımsı saçlarında kan vardı. Madeleine.

"Simon, *kıpırda!*" Bağıran Jace'di. Simon döndü ve Jace'in ellerinde kanlı melek bıçaklarıyla sisin içinden çıkarak kendisine doğru koştuğunu gördü. Başını kaldırdı. Isabelle'in peşinden giden Unutulmuş', yaralı yüzünde sapıkça bir sırıtışla şimdi tepesinde dikiliyordu. İkili bıçak üzerine inerken Simon olduğu yerde döndü ama gelişmiş refleksleriyle bile yeterince hızlı değildi. Bütün vücudu yakıcı bir acıyla kavrulurken her yer karanlığa gömüldü.

2

ALICANTE'NİN İBLİS KULELERİ

Bir New York caddesinde yeni park yerleri yaratmaya yetecek kadar büyü yok, diye düşündü Clary, Luke'la birlikte sokağın etrafında üçüncü kez dolaşırlarken. Kamyoneti çekebilecekleri bir yer yoktu ve caddenin yarısında arabalar çift sıra park etmişti. Sonunda Luke bir yangın musluğunun yanına yanaştı ve vitesi boşa alarak iç çekti. "Hadi," dedi. "Onlara geldiğini haber ver. Ben bavulunu getiririm."

Clary başıyla onayladı ama kapı koluna uzanmadan önce bir an tereddüt etti. Göğsü endişeyle sıkışmıştı ve kim bilir kaçıncı kez, *keşke Luke da benimle gelseydi*, diye iç geçirdi. "İlk kez okyanus aşırı yolculuk yaptığımda yanımda en azından pasaportum olacağını sanıyordum."

Luke gülümsemedi. "Gergin olduğunu biliyorum," dedi, "ama her şey yoluna girecek. Lightwood'lar seninle ilgilenecek."

Bunu sana daha önce bir milyon kez söyledim, diye düşündü Clary. Kamyonetten inmeden önce Luke'un omzuna hafifçe vurdu. "Birazdan görüşürüz."

Clary taş yolda ilerlerken ve kilise kapılarına yaklaşırken trafik gürültüsü azaldı. Bu kez Enstitü'deki büyünün altını görebilmesi biraz zaman aldı. Sanki eski katedral binasının üzerine yeni bir kat boya gibi başka bir tabaka daha eklenmişti. Onu soyup atmak zihnini neredeyse acıttı. Sonunda tabaka kalktı ve kiliseyi olduğu gibi görebildi. Yüksek ahşap kapılar yeni cilalanmış gibi parlıyordu.

Havada tuhaf bir koku vardı, ozon ve yanık kokusu gibi. Clary elini kapının tokmağına koyarken kaşları çatıldı. *Ben Clary Morgenstern, Nefilimlerden biriyim ve Enstitü'ye girmek için...*

Kapı ardına kadar açıldı. Clary içeri girdi. Gözlerini kırpıştırarak ve katedralin içindeki farklılığı hissederek etrafına bakındı.

Kapı Clary'nin arkasından kapandı. Sadece yüksek bir pencereden süzülen loş ışığın bozduğu karanlığa gömüldü. Gösterişli şamdanlarda yanan onlarca mum olmadan Enstitü'nün içine hiç girmemişti.

Cebinden cadı ışığını çıkarıp havaya kaldırdı. Parmaklarının arasından yayılan ışık etrafa ışın mızrakları saçtı. Işığın sayesinde, çıplak sunağın yakınındaki asansöre doğru ilerledi ve sabırsızca düğmeye bastı.

Bir şey olmadı. Yarım dakika sonra düğmeye tekrar bastı, sonra tekrar. Kulağını asansör kapısına dayayıp dinledi. Tek bir ses bile yoktu. Enstitü, mekanik kalbi durmuş bir robot gibi karanlık ve sessizdi.

Clary kalbi deli gibi atarken geri döndü ve ağır kapıları açtı. Kilisenin ön basamaklarının tepesinde durarak çılgınca etrafına bakındı. Gökyüzü kararmıştı ve havadaki yanık kokusu şimdi daha güçlüydü. Yangın mı çıkmıştı acaba? Gölge Avcıları binayı boşaltmış mıydı? Gerçi bina dokunulmamış gibi duruyordu.

"Yangın değildi." Ses tanıdık ve kadife gibi yumuşacıktı. Uzun boylu biri, diken gibi dimdik siyah saçlarıyla gölgelerin arasından çıktı. Zümrüt yeşili gömleğinin üzerine siyah bir takım elbise giymişti ve dar parmaklarındaki parlak mücevherli yüzükler göz alıyordu. Bolca sim ve gösterişli çizmeler de öyle.

"Magnus?" diye fısıldadı Clary.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Magnus, "ama yangın değildi. Kokunun kaynağı cehennem sisi, bir tür büyülü iblis dumanı. Belli başlı bazı büyülerin etkilerini azaltıyor."

"İblis dumanı mı? O halde..."

"Enstitü saldırıya uğradı. Evet. Bugün öğleden sonra. Unutulmuş'lar... muhtemelen onlarcası."

"Jace," diye fısıldadı Clary. "Lightwood'lar..."

"Cehennem dumanı, Unutulmuş'lara karşı savaşma yeteneğimi zayıflattı. Onlarınkini de. Onları Kapı'dan Idris'e göndermek zorunda kaldım."

"Yaralanan oldu mu?"

"Madeleine," dedi Magnus. "Madeleine öldürüldü. Çok üzgünüm, Clary."

Clary basamaklara çöktü. Yaşlı kadını iyi tanımıyordu ama Madeleine annesiyle arasında önemli bir bağlantıydı. Clary'nin hiç tanımadığı savaşçı, sert Gölge Avcısı olan *gerçek* annesiyle.

"Clary?" Luke çöken karanlığın içinde, yoldan onlara doğru geliyordu. Bir elinde Clary'nin bavulu vardı. "Neler oluyor?"

Clary oturduğu yerde dizlerine sarılırken açıklamayı Magnus yaptı. Clary'nin Madeleine için duyduğu acının altında, suçluluk dolu bir rahatlama vardı. Jace iyiydi. Lightwood'lar iyiydi. Bunu kendi kendine sessizce ve defalarca tekrarladı. Jace iyiydi.

"Unutulmuş'lar," dedi Luke. "Hepsi öldü mü?"

"Hepsi değil," dedi Magnus, başını iki yana sallayarak. "Lightwood'ları Kapı'dan gönderdikten sonra Unutulmuş'lar dağıldı, benimle ilgilenmediler. Ben Kapı'yı kapatana kadar hepsi gitmişti."

Clary başını kaldırdı.

"Kapı kapandı mı? Yani... ama... beni hala Idris'e gönderebilirsin, değil mi?" diye sordu. "Yani, Kapı'dan geçip Lightwood'lara katılabilirim, değil mi?"

Luke ve Magnus bakıştılar. Luke bavulu ayağının dibine bıraktı.

"Magnus?" Clary'nin sesi yükseldi ve kendi kulaklarında çınladı. "Gitmem gerek."

"Kapı kapandı, Clary..."

"O zaman bir tane daha aç!"

"O kadar kolay değil," dedi iblis efendisi. "Merkez, Alicante'ye açılan bütün büyülü girişleri dikkatle izliyor. Başkentleri onlar için kutsal bir yer, onların Vatikan'ı, Yasak Şehri gibi. Hiçbir Aşağı Dünyalı ve sıradanlar, izin verilmeden oraya giremez."

"Ama ben bir Gölge Avcısı'yım!"

"Tam sayılmaz," dedi Magnus. "Ayrıca, kuleler şehre doğrudan Kapı açmayı engelliyor. Alicante'ye açılan bir Kapı için, diğer tarafta seni beklemelerini sağlamam gerek. Seni kendi başıma gönderirsem, Yasa'ya doğrudan karşı gelmiş olurum ve senden kişisel olarak ne kadar hoşlansam da, tatlım, senin için bu riske girmeye hiç niyetim yok."

Clary, Magnus'un üzgün yüzünden bakışlarını ayırıp Luke'a döndü.

"Benim Idris'e gitmem gerek ama!" dedi. "Anneme yardım etmeliyim. Oraya gitmenin başka bir yolu olmalı, Kapı'ya gerek kalmadan."

"En yakın havalimanı bir ülke uzakta," dedi Luke. "Sınırı geçebilsek bile, ki o da şüpheli, sonrasında karadan uzun ve tehlikeli bir yolculuk bizi bekliyor. Her türde Aşağı Dünyalı bölgesinden geçmek gerekiyor. Oraya ulaşmamız günler sürebilir."

Clary'nin gözleri yanıyordu. *Ağlamayacağım,* dedi kendi kendine. *Ağlamayacağım.*

"Clary." Luke'un sesi nazikti. "Lightwood'larla bağlantı kuracağız. Jocelyn için gereken panzehirle ilgili bütün bilgileri toplamalarını sağlayacağız. Fell ile bağ..."

Fakat Clary ayağa kalkmıştı ve başını iki yana sallıyordu. "Benim olmam gerek," dedi. "Madeleine, Fell'in başkasıyla konuşmayacağını söyledi."

"Fell mi? Ragnor Fell mi?" dedi Magnus, şaşkınlıkla. "Ona bir mesaj iletebilirim. Jace'le görüşmesi gerektiğini söyleyebilirim."

Luke'un yüzündeki endişeli ifade kısmen silinmişti. "Clary, bunu duydun mu? Magnus'un yardımıyla..."

Ne var ki Clary, Magnus'un yardımıyla ilgili başka bir şey duymak istemiyordu. Hiçbir şey duymak istemiyordu. Annesini kurtaracağını sanıyordu ve şimdi ona kalan tek şey annesinin başucunda oturup elini tutmak ve başka bir yerde başka birinin kendisinin yapamayacağı şeyi başarmasını umarak beklemekti.

Sendeleyerek basamakları inerken kendisini tutmak için uzanan Luke'a aldırmadan yanından geçti. "Sadece biraz yalnız kalmalıyım."

"Clary..." Luke'un kendisine seslendiğini duydu ama ondan uzaklaşarak katedralin yan tarafına koştu. Yürüme yolunun çatalına doğru yürüdü ve küçük bahçeye, kül ve yanık kokularına yöneldi ama yoğun ve keskin başka bir koku daha vardı. İblis büyüsünün kokusu. Bahçedeki sis dağılıyor, orada burada, bir gül çalılığının tepesinde veya bir taşın altında hala topaklar halinde takılıyordu. Clary daha önce savaş sırasında toprağın kavrulduğu yeri görebiliyordu ve taş banklardan birinin yanında uzun süre bakmak istemediği koyu kırmızı bir leke vardı.

Clary başını başka tarafa çevirdi ve duraksadı. Orada, katedral duvarında, gri taşın üzerinde hafif mavi parlayan sıcak bir mühür büyüsü izi vardı. Aralık kalmış bir kapının arasından sızan ışık gibi görünüyordu.

Kapı... İçinde bir şeyler ezildi. Diğer sembolleri hatırladı, bir geminin gövdesinin pürüzsüz metal yüzeyinde tehlikeli şekilde parlayanlar gibi. Geminin parçalanırken nasıl sarsıldığını ve Doğu Nehri'nden içeri dolan karanlık suyu hatırladı. *Sadece mühürler,* diye düşündü. *Semboller. Ben de çizebilirim. Annem, Ölümcül Kupa'nın özünü bir kağıt parçasına saklayabiliyorsa, ben de bir Kapı açabilirim.*

Clary'nin ayakları kendi başlarına hareket ederek onu katedral duvarına yaklaştırdı ve eli cebindeki kabartmalı stele uzandı. Elinin titremesini bastırarak stelin ucunu taşa dayadı.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve karanlığın içinde, zihninde beliren görüntüyü izledi. Çizgiler ona kapılardan, yolculuklardan ve uzak diyarlardan söz ediyordu. Uçan bir kuşun zarafetiyle, çizgiler mühürde birleşti. Bu daha önce varolan bir mühür müydü, yoksa kendisinin yarattığı mıydı bilmiyordu ama her zaman olduğu gibi şimdi de vardı.

Kapı.

Stelin ucundan kömür gibi siyah çizgiler yayılırken çizmeye başladı. Taş cızırdıyor, burnuna asitli yanık kokuları geliyordu. Kapalı gözkapaklarının arkasında sıcak, mavi bir ışık parlıyordu. Bir ateşin başında duruyormuş gibi, sıcağı yüzünde hissediyordu. Yutkunarak elini indirdi ve gözlerini açtı.

Çizdiği mühür, taş duvarda açan koyu renk bir çiçekti. Gözlerinin önünde, çizgiler eriyip değişmeye, yavaşça aşağı akmaya ve yeniden biçimlenmeye başladı. Birkaç saniye içinde mührün biçimi değişmişti. Şimdi, Clary'nin boyundan daha da yüksek parıltılı bir kapının dış çizgileri görünüyordu.

Bakışlarını kapıdan ayıramıyordu. Madam Dorothea'nin perdesinin arkasındaki Kapı gibi aynı karanlık ışıkla parlıyordu. Clary ona uzandı.

Sonra geri çekildi. Bir Kapı'yı kullanırken gitmek istediği yeri zihninde canlandırması gerekirdi ama daha önce Idris'e hiç gitmemişti. Elbette ki kendisine tarif edilmişti. Yeşil vadilerle, karanlık ormanlarla, parlak sularla, göller ve dağlarla dolu bir yerdi. Alicante, cam kulelerin şehrinin görüntülerini hayal edebiliyordu ama hayal etmek yeterli değildi. Keşke...

Aniden keskin bir şekilde nefes aldı ama Idris'i *görmüştü*. Rüyasında görmüştü ve nasıl bildiğini anlamasa da, rüyasının gerçek olduğunu da biliyordu. Sonuçta, Jace ona rüyasında Simon'la ilgili ne demişti? *Bu yer canlılar için olduğundan* kalamayacağını mı söylemişti? Bir süre sonra Simon ölmüştü...

Anısını rüyaya geri gömdü. Alicante'de bir balo salonunda dans ediyordu.

Duvarlar altın rengi ve beyazdı, tepelerinde şeffaf, elmas gibi bir çatı vardı ve bir fiskiye -ortasında denizkızı heykeli duran gümüş bir tabak- ve pencerelerin dışında ağaçlara vuran ışık görünüyordu. Clary şimdiki gibi yeşil kadife bir pelerin giymişti.

Hala rüyadaymış gibi Kapı'ya uzandı. Parmaklarının altından parlak bir ışık yayılırken kapının arkasındaki yer aydınlandı. Kendini, yavaşça, tanımlanamaz biçimlere bürünen altın rengi bir girdabın içine bakarken buldu. Dağların kontürlerini, gökyüzünün bir parçasını görebildiğini hissetti...

"*Clary!*" Yüzünde bir öfke ve şaşkınlık ifadesiyle koşarak gelen Luke'tu. Arkasında, Kapı'dan süzülen ışıkla kedi gözleri metal gibi parlayan Magnus koşuyordu. "Clary, *dur!* Koruma mühürleri çok tehlikelidir! Kendini öldürteceksin!"

Ne var ki artık durmak söz konusu değildi. Kapı'nın diğer tarafında altın rengi ışık büyüyordu. Rüyasında gördüğü Salon'un altın rengi duvarlarını, her yerdeki kesilmiş camlardan yansıyan altın rengi ışığı düşündü. Luke yanılıyordu, Clary'nin yeteneğini, nasıl işlediğini anlamıyordu. Sadece çizerek kendi gerçekliğini yaratabilirken koruma büyülerinin ne anlamı olabilirdi ki? "Gitmem gerek," diye bağırdı, parmaklarını ileri uzatıp öne atılarak. "Luke, üzgünüm..."

Adım attı. Son bir hızlı atlayışla Luke yanına gelerek onu bileğinden yakaladı ve o anda Kapı etraflarında patlayıverdi. Kasırganın bir ağacı köklerinden söküşü gibi, güç ikisinin de ayaklarını yerden kesti. Luke'un demir gibi tutan elinde, korkunç bir rüzgar Clary'yi yakalayarak savururken Manhattan'daki arabalar ve binalar etraflarında delicesine dönerek gözden kayboldu.

Simon suyun ritmik çarpışıyla uyandı. Göğsünde ani bir dehşetle doğrulup oturdu, dalgaların sesiyle en son uyandığında Valentine'ın gemisinde bir esirdi ve yüzüne yediği bir kova buzlu su etkisi yaratan korkunç bir gerçeğin farkına vararak uyanmıştı.

Ama hayır, çabucak etrafına bakındığında tamamen farklı bir yerde olduğunu anladı. Öncelikle, duvarları açık maviye boyanmış küçük ve temiz bir odada, rahat bir ahşap yatakta, yumuşak battaniyelerin altında yatıyordu. Pencereye koyu renk perdeler çekilmişti ama etraflarından süzülen hafif ışık, bir vampirin gözlerinin rahatça görmesine izin veriyordu. Yere parlak bir halı serilmişti ve bir duvara, aynalı bir büfe yaslanmıştı.

Yatağın yanına çekilmiş bir koltuk da yardı. Simon battaniyeleri üzerinden atarak doğrulup oturdu ve iki şeyin farkına vardı. Birincisi, üzerinde hala Jace'le buluşmak için Enstitü'ye giderken giydiği kot pantolon ve tişört vardı. İkincisi, koltukta oturan kişi başını eline dayamış, uzun siyah saçları püsküllü bir şal gibi sarkmış, o halde uyuyordu.

"Isabelle?" dedi Simon.

Kadın başını irkilmiş bir tavşan gibi kaldırarak gözlerini açtı. "Ahhh! Uyanmışsın!" Isabelle saçlarını arkaya atarak doğrulup oturdu. "Jace çok rahatlayacak. Öleceğinden neredeyse emindik."

"Ölmek mi?" dedi Simon. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. "Neden?" Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Enstitü'de miyim?" diye sordu ve daha kelimeler ağzından

çıktığı anda, bunun imkansız olduğunu anladı. "Yani... neredeyiz?"

Isabelle'in yüzünde bir huzursuzluk ifadesi belirdi.

"Şey... yani, bahçede olanları hatırlamıyor musun?" Koltuğun döşemesini çevreleyen tığ örgüsünü dalgın dalgın çekiştirdi. "Unutulmuş'lar bize saldırdı. Sayıları fazlaydı ve cehennem sisi onlarla savaşmamızı zorlaştırdı. Magnus, Kapı'yı açtı ve senin bize doğru geldiğini gördüğümüzde hepimiz kapıya koşuyorduk. Sen... Madeleine'e takıldın. Tam arkanda bir Unutulmuş vardı, onu görmemiştin sanırım ama Jace gördü. Sana ulaşmaya çalıştı ama iş işten geçmişti. Unutulmuş, bıçağını sana sapladı. Çok fazla kan kaybettin. Jace, Unutulmuş'u öldürdü ve seni alıp beraberinde Kapı'dan geçirdi," diye bitirdi, kelimeler birbirine karışacak şekilde hızla anlatarak. Simon kelimeleri yakalayabilmek için çabaladı. "Hepimiz çoktan diğer taraftaydık ve inan bana, Jace kucağında kanlar içinde seninle gelince herkes çok şaşırdı. Konsül hiç memnun olmadı."

Simon'ın ağzı kurumuştu. "Unutulmuş *bıçağını bana mı sapladı?*" Bu imkansız görünüyordu. Gerçi sonuçta, Valentine boğazını kestikten sonra da iyileşmişti. Yine de en azından hatırlaması gerekirdi. Başını iki yana sallayarak kendine baktı. "Nereme?"

"Sana göstereyim." Simon'ı şaşırtan bir şekilde, Isabelle bir an sonra yatakta onun yanında oturuyordu ve serin elleri karnında dolaşıyordu. Simon'ın tişörtünü yukarı iterek karnında silik bir yara izini ortaya çıkardı. Ortasındaki kırmızı çizgi bile

zor seçiliyordu. "İşte," dedi Isabelle, parmaklarını üzerinden kaydırarak. "Canın yanıyor mu?"

"H-hayır." Isabelle'i gördüğünden beri ilk kez onun böylesine çarpıcı, yaşam ve enerji dolu olduğunu farkediyordu ve nihayet, gözkapaklarının arkasına kazınmış gibi görünen Clary'nin görüntüsünü zihninden silebilecek kadar etkileyici bir kız bulduğunu düşündü.

Magnus Bane'in partisinde bir fareye dönüştüğünde ve kendini Isabelle'in ellerinin arasında bulduğunda, kızın kendisi gibi sıradan bir çocuk için fazla parlak olduğunu da düşünmüştü. "Acımıyor."

"Benim gözlerim acıyor ama," dedi kapıdan gelen bir ses, alaycı bir tonla. Jace. O kadar sessiz bir şekilde gelmişti ki Simon bile onu duymamıştı, kapıyı arkasından kapadı ve Simon'ın tişörtünü indiren Isabelle'e bakarak sırıttı. "Karşı koyamayacak kadar zayıfken bir vampire cinsel tacizde bulunmak mı, Iz?" diye sordu. "Bunun, anlaşmaların en az bir maddesini çiğnediğinden eminim."

"Ona sadece neresinden bıçaklandığını gösteriyordum," diye itiraz etti Isabelle ama belirgin bir telaşla koltuğuna geri döndü. "Aşağıda neler oluyor?" diye sordu. "Herkes hala çılgın gibi mi?"

Jace'in yüzündeki gülümseme silindi. "Maryse, Patrick ile birlikte Gard'a gitti," dedi. "Merkez seansta ve Malachi de bunu... kişisel olarak açıklarsa... daha iyi olacağını düşündü."

Malachi. Patrick. Gard. Tanımadığı bu isimler Simon'ın zihninde dönüp duruyordu. "Neyi açıklarsa?"

Isabelle ve Jace birbirlerine baktılar. "*Seni* açıklarsa," dedi Jace, sonunda. "Açıkça Yasa'ya karşı olduğu halde Alicante'ye neden bir vampir getirdiğimizi."

"Alicante'ye mi? Biz Alicante'de miyiz?" Simon'ın benliğini bir panik dalgası kapladı ve bir an sonra karnında keskin bir acı hissetti. İnleyerek iki büklüm oldu.

"Simon!" Isabelle, endişeyle parlayan gözlerle bakarak ona uzandı. "İyi misin?"

"Git buradan, Isabelle." Yumruklarını karnına dayayan Simon, Jace'e bakarak yalvaran bir sesle konuştu. "Götür onu."

Isabelle kırgın bir ifadeyle geriledi. "Pekala. Giderim. Bana iki kez söylemene gerek yok." Ayağa fırladı ve odadan çıkarken kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Jace, ifadesiz bakan kehribar rengi gözleriyle Simon'a döndü. "Neler oluyor? İyileştiğini sanıyordum."

Simon onu uzak tutmak için elini kaldırdı. Boğazında yakıcı ve metalik bir tat vardı. "Sorun Isabelle değil," diye homurdandı. "Canım yanmıyor, sadece... açım." Yanaklarının yandığını hissetti. "Kan kaybettim ve tazelemem gerek."

"Elbette," dedi Jace, özellikle gerekli olmasa da, ilginç bir bilimsel gerçek konusunda aydınlatılmış biri gibi. Yüzündeki endişe ifadesi kaybolmuştu ve yerine Simon'ın alaycı bir küçümseme olarak algıladığı bir ifade gelmişti. İçinde öyle şiddetli bir öfke uyandı ki acıdan böylesine kasılmış durumda olmasa, Jace'in üzerine olanca gücüyle atlayabilirdi ama yapabildiği tek şey güçlükle yutkunmak oldu. "Canın cehenneme, Wayland."

"Wayland, ha?" Jace'in yüzündeki alaycı ifade silinmedi fakat elleri boynuna gitti ve ceketinin fermuarını açmaya başladı.

"Hayır!" Simon yatakta geri çekildi. "Ne kadar aç olduğum umrumda bile değil! Yine... senin... kanını içmeyeceğim."

Jace dudaklarını büzdü. "Sanki izin verirmişim gibi." Elini ceketinin iç cebine sokup cam bir şişe çıkardı. Yarısına kadar kızıl-kahverengi bir sıvıyla doluydu. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi. "Mutfaktaki birkaç kilo çiğ etin suyunu sıktım. Yapabileceğimin en iyisi buydu."

Simon şişeye uzanırken elleri öylesine titriyordu ki Jace kapağı onun yerine açtı. Şişenin içindeki sıvı berbattı, tam anlamıyla kan olamayacak kadar sulu ve tuzluydu. Tadını aldığında, Simon etin birkaç günlük olduğunu da anladı.

"Iyyy," dedi, birkaç yudumdan sonra. "Ölü kanı."

Jace'in kaşları kalktı. "Bütün kanlar ölülere ait değil mi?"

"Kanını içtiğim hayvan ne kadar önce ölmüşse, kanının tadı da o kadar kötü olur," diye açıkladı Simon. "Taze olması daha iyidir."

"Yine de sen hiç taze kan içmedin, değil mi?"

Simon tepki olarak kaşlarını kaldırdı.

"Şey, yani benimki dışında," dedi Jace. "Benim kanımın *muhteşem* olduğundan da eminim."

Simon boş şişeyi yatağın yanındaki koltuğa bıraktı. "Sende ciddi bir terslik var," dedi. "Zihinsel açıdan." Ağzında hala bayat kan tadı vardı ama acısı geçmişti. Kan hemen etkisini gösteren bir ilaçmış gibi kendini daha iyi, daha güçlü hissediyordu, sanki yaşamak için ihtiyaç duyduğu bir bağımlılıkmış gibi. Eroin bağımlılarının böyle hissedip hissetmediğini merak etti. "Demek Idris'teyim."

"Tam olarak, Alicante'de," dedi Jace. "Başkent. Aslında, *tek* şehir." Pencereye yaklaşarak perdeleri açtı. "Penhallow'lar bize inanmıyor," dedi. "Yani güneşin seni rahatsız etmediğine. Bu karartma perdelerini koydular ama bir göz atmalısın."

Yataktan kalkan Simon, pencereye, Jace'in yanına gitti.

Birkaç yıl önce annesi onu kızkardeşiyle birlikte Tuscany'ye geziye götürmüştü. Ağır, hamur işi yemeklerle, tuzsuz ekmekle, kavruk toprak alanlarla ve annesinin Fiat marka arabalarını, güya görmeye geldikleri güzel binalara çarpmaktan zorlukla kurtarabildiği dar, virajlarla dolu yollarda geçen tam bir hafta kalmışlardı. San Gimignano adlı kasabanın tam karşısındaki bir tepede durduklarını hatırlıyordu, orada burada pas rengi binaların yüksek damları neredeyse gökyüzüne uzanıyormuş gibi duruyordu. Şimdi baktığı yer ona başka bir şeyi hatırlatmadıysa bile, onu hatırlatmıştı. Ancak, aynı zamanda o kadar yabancıydı ki daha önce gördüğü hiçbir şeye de benzemiyordu.

Oldukça yüksek bir binanın ön pencerelerinden birinden bakıyor olmalıydı. Yukarı baktığında taş saçakları ve ötesinde uzanan gökyüzünü görebiliyordu. Yolun karşı tarafında, bulunduğu bina kadar yüksek olmayan başka bir ev vardı ve iki binanın arasından yer yer köprülerle bölünen dar, karanlık bir kanal uzanıyordu. Demek daha önce sesini duyduğu su buydu. Bina bir tepenin yamacına inşa edilmişti, altında bal rengi taş bina-

lar dar sokaklar boyunca uzanıyor, yeşil bir çembere doğru kayboluyordu. Uzaklarda görünen tepelerle çevrili ormanlar buradan bakıldığında, aralarında sonbahar renklerinin göze çarptığı yeşil ve kahverengi uzun şeritlere benziyordu. Tepelerin arkasında, sarp zirveleri karla kaplı dağlar uzanıyordu.

Asıl tuhaf olan bunların hiçbiri değildi. Burada, şehirde, rastgele yerleştirilmiş gibi görünen yüksek kulelerin tepesindeki beyazımsı-gümüşi parlak malzemeydi. Gökyüzünü delen parlak bıçaklara benziyordu. Simon, bu malzemeyi daha önce nerede gördüğünü hatırlıyordu. Gölge Avcıları'nın taşıdığı siyah, cam benzeri silahlar, *melek bıçakları* dedikleri şeyler.

"Bunlar iblis kuleleri," dedi Jace, Simon'ın söze dökmediği sorusuna cevap olarak. "Şehri koruyan büyüleri kontrol ediyorlar. Onlar sayesinde hiçbir iblis Alicante'ye giremez."

Pencereden süzülen hava soğuk ve temizdi. New York'ta asla solunamayacak türden bir havaydı. Toz, duman, metal veya başka insanların kokusu karışmamıştı. Sadece hava vardı. Simon ihtiyacı olmadığı halde derin bir nefes çekerek Jace'e döndü, bazı insani alışkanlıkları kolay ölmüyordu. "Söyle," dedi, "beni buraya getirmeniz bir kazaymış. Bütün bunların, Clary'nin sizinle buraya gelmesini istememenle bir ilgisi olmadığını söyle bana."

Jace ona bakmadı ama göğsü bir kez hızlı bir şekilde yükselip indi. "Doğru," dedi. "Bir grup Unutulmuş savaşçı yarattım, onları Enstitü'ye saldırttım, bu arada Madeleine'in ölümüne neden oldum ve neredeyse hepimizi öldürtüyordum, bütün

bunları sadece Clary'yi buradan uzak tutabilmek için yaptım. Neyse ki şeytani planım işe yarıyor."

"Eh, işe yarıyor," dedi Simon, sakince. "Değil mi?"

"Beni dinle, vampir," dedi Jace. "Planım Clary'yi Idris'ten uzak tutmaktı, seni buraya getirmek değil. Seni Kapı'dan geçirdim çünkü seni kanlar içinde ve baygın halde arkamda bırakmaydım, Unutulmuş'lar seni öldürürdü."

"Sen de benimle orada kalabilirdin."

"İkimizi de öldürürlerdi. Sayılarını bile bilmiyordum çünkü cehennem sisi anlamamı engelliyordu. Yüz tane Unutulmuş'a karşı ben bile savaşamam."

"Yine de," dedi Simon, "bunu itiraf etmenin sana acı verdiğinden eminim."

"Sen aşağılık herifin tekisin," dedi Jace, "bir Aşağı Dünyalı için bile. Senin hayatını kurtarırken Yasa'ya karşı geldim ve bunun ilk kez olmadığını da hatırlatmalıyım. En azından biraz minnet duyabilirsin."

"Minnet mi?" Simon elinde olmadan yumruklarını sıktığını farketti. "Sen beni Enstitü'ye sürüklemeseydin, burada da olmazdım. Bunu asla kabul etmemiştim."

"Ettin," dedi Jace, "Clary için her şeyi yapacağını söylediğinde. Her şey *bu* işte."

Simon öfkeyle karşılık verecekken kapı vuruldu. "Hey!" diye seslendi Isabelle, diğer taraftan. "Simon, sanatçı kaprisin geçtiyse Jace'le konuşmak istiyorum."

"İçeri gel, Izzy."

Jace gözlerini Simon'dan ayırmıyordu, bakışlarında elektrikli bir öfke ve Simon'ı ona ağır bir şeyle -bir kamyonet mesela- vurmaya zorlayan bir meydan okuma vardı.

Isabelle siyah saçları ve gümüşi eteğiyle içeri girdi. Giydiği fildişi korse kollarını ve omuzlarını dövmeleriyle birlikte açıkta bırakıyordu. Simon kimsenin sıradışı bulmayacağı bir yerde İşaretlerini sergileyebilmesinin güzel bir değişiklik olması gerektiğini düşündü.

"Alec, Gard'a gidiyor," dedi Isabelle. "Gitmeden önce Simon'la konuşmak istiyor. Aşağı gelebilir misin?"

"Tabii." Jace kapıya yöneldi. Yarı yoldayken Simon'ın peşinden geldiğini hissederek öfkeyle ona döndü. "Sen burada kalacaksın."

"Hayır," dedi Simon. "Eğer benim hakkımda konuşacaksanız, ben de orada olacağım."

Bir an için Jace'in sabrı taşacakmış gibi göründü. Kızararak ağzını açtığında gözleri öfkeyle parlıyordu. Aynı çabuklukla öfkesi kayboldu ve açıkça görülen bir irade çabasıyla bastırıldı. Dişlerini sıkarak gülümsedi. "Pekala," dedi. "Gel bakalım, vampir. Bütün mutlu ailemizle tanış."

Clary bir Kapı'dan ilk geçişinde, ağırlıksız bir sürüklenme, bir uçma duygusu algılamıştı. Bu kez kendini bir kasırganın ortasına fırlatılmış gibi hissediyordu. Uluyan rüzgarlar ona saldırdı,

eli Luke'unkinden kurtuldu ve gırtlağından bir çığlık yayıldı. Siyah ve altın rengi bir girdabın ortasında dönüp duruyordu.

Bir ayna gibi parlak, düz ve sert bir yüzey tam önünde belirdi. Yüzünü korumak için ellerini kaldırırken çığlık çığlığa o yüzeye doğru daldı. Yüzeye çarpıp zalim, boğucu bir soğuğun içine atladı. Koyu mavi bir karanlığa doğru batıyor, nefes almaya çalışıyordu ama ciğerlerine hava çekemiyor, içine sadece daha fazla soğuk doluyordu.

Bir şey onu aniden pelerininin arkasından yakalayarak havaya kaldırdı. Clary nafile çırpındı, ne var ki kendisini tutan kişiden kurtulamayacak kadar zayıftı. Havaya kaldırıldı ve etrafını saran karanlık boşluk önce hafif maviye, sonra altın rengine bürünürken bir su birikintisinin içinden çıktığını hissederek havayı içine çekti. Daha doğrusu bunu yapmaya çalıştı. Ancak öksürdü ve gözlerinin önünde siyah noktalar uçuştu. Sudan dışarı doğru hızla çekiliyor, bu arada bitkiler kollarına ve bacaklarına takılıyordu.

Kendisini tutan ele doğru döndü ve tam olarak ne olduğunu seçemediği bir şey gördü. Kulakları sivrilmiş, dudakları gerilerek bembeyaz dişlerini ortaya çıkarmış, insanla kurt arası bir yaratık. Bağırmaya çalıştı ama açılan ağzına sadece daha fazla su doldu.

Bir an sonra sudan çıkmış ve sert toprak zemine bırakılmıştı. Omuzlarında eller vardı ve onu yüzükoyun toprağa bastırıyordu. Eller sırtına tekrar tekrar vurdu, sonunda göğsü kasıldı ve ciğerlerindeki acı suyu öksürerek dışarı kustu.

Eller onu sırtüstü çevirdiğinde Clary hala öksürüyordu. Yer yer beyaz bulutların gruplandığı gökyüzünde siyah bir gölge gibi görünen Luke'a baktı. Onun yüzünde görmeye alıştığı şefkatten eser yoktu, artık kurt gibi görünmüyordu ama öfkeliydi. Luke onu çekip kaldırarak oturttu ve tekrar tekrar sarstı. Sonunda Clary zayıf bir şekilde onu itti. "Luke! Kes şunu! Canımı yakıyorsun."

Eller omuzlarından çekildi. Bunun yerine Luke bir eliyle Clary'nin çenesini yakalayarak onu kendisine bakmaya zorladı ve yüzünü inceledi. "Su," dedi. "Bütün suyu çıkardın mı?"

"Sanırım," diye fısıldadı Clary. Şişmiş boğazından sesi zorlukla çıkıyordu.

"Stelin nerede?" diye sordu Luke. Clary tereddüt ettiğinde, kurtadamın sesi sertleşti. "Clary, stelin. Bul onu."

Clary onun elinden kurtularak ıslak ceplerini karıştırdı ve parmakları ıslak kumaştan başka bir şey bulamayınca cesareti kırıldı. Acınası bir yüzle Luke'a baktı. "Sanırım göle düşürdüm." Burnunu çekti. "Ann... annemin steli..."

"Tanrım, Clary." Luke ayağa kalktı ve ellerini telaşlı bir şekilde başının arkasında birleştirdi. O da sırılsıklamdı ve her yerinden sular süzülüyordu. Genellikle burnunun ortasında duran gözlüğü kaybolmuştu. Asık suratıyla Clary'ye baktı. "Sen iyisin," dedi. Bu gerçekten de soru değildi. "Yani, şu anda. Kendini iyi hissediyor musun?"

Clary başıyla onayladı. "Luke, sorun nedir? Neden stelime ihtiyacın var?"

Luke bir şey söylemedi. Etraftan bir yardım bulmayı umarmış gibi bakınıyordu. Clary onun bakışlarını izledi. Oldukça büyük bir gölün geniş, toprak kıyısındaydılar. Su açık maviydi ve üzerinden güneş ışığı parlıyordu. Yarı açık Kapı'dan gördüğü altın rengi ışığın kaynağının göl olup olmadığını merak etti. Şimdi kıyısında dururken gölde tehlikeli görünen bir şey yoktu. Yaprakları yeni kızarmaya başlamış ağaçların göze çarptığı yeşil tepelerle çevriliydi. Tepelerin arkasında zirveleri karla kaplı yüksek dağlar uzanıyordu.

Clary ürperdi. "Luke, biz sudayken... yarı kurda mı dönüştün? Sanki ben..."

"Kurt benliğim insan benliğimden daha iyi yüzebiliyor," dedi Luke. "Hem daha güçlü. Seni sudan çıkarmak zorundaydım ve sen de hiç yardımcı olmuyordun."

"Biliyorum," dedi Clary. "Üzgünüm. Senin... senin benimle gelmene gerek yoktu."

"Gelmeseydim şimdi ölmüş olurdun," dedi Luke. "Magnus sana söylemişti, Clary. Diğer tarafta seni bekleyen biri olmadan Cam Şehir'e gelmek için Kapı kullanamazsın."

"Bunun Yasa'ya aykırı olduğunu söyledi. Kapı'yı kullanmaya çalıştığımda geri *sekeceğimi* söylemedi."

"Şehrin her yerinde Kapı açmayı engelleyen koruma büyüleri olduğunu sana söyledi. Daha doğru dürüst anlamadığın büyülerle oynamaya karar vermiş olman onun kabahati değil. Güce sahip olman, onu nasıl kullanacağını bildiğin anlamına gelmez." Luke kaşlarını çattı.

"Özür dilerim," dedi Clary, kısık sesle. "Sadece... şu anda neredeyiz?"

"Lyn Gölü'nde," dedi Luke. "Sanırım Kapı bizi şehre olabildiğince yaklaştırdı ve sonra da fırlatıp attı. Alicante'nin yakınlarındayız." Yarı şaşkın ve yarı temkinli bir tavırla başını iki yana sallayarak etrafına bakındı. "Başardın, Clary. Idris'teyiz."

"Idris mi?" dedi Clary ve sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Göl masmavi rengi ve çarşaf gibi yüzeyiyle karşısında uzanıyordu. "Ama... Alicante'nin yakınlarında olduğumuzu söyledin. Ben buralarda bir şehir filan göremiyorum."

"Kilometrelerce uzaktayız." Luke işaret etti. "Şu uzaktaki tepeleri görüyor musun? Onları aşmak zorundayız, şehir diğer tarafta. Bir arabamız olsaydı oraya bir saatte ulaşabilirdik ama yürümek zorundayız ki bu da bütün öğleden sonramızı alabilir." Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Gitsek iyi olur."

Clary şaşkınlıkla kendine baktı. Sırılsıklam giysiler içinde gün boyunca yürüyüş yapmak hiç de hoş bir fikir değildi. "Yapabileceğimiz başka bir şey..."

"Yapabileceğimiz başka bir şey mi?" dedi Luke ve aniden sesi öfkeyle sertleşti. "Bizi buraya sen getirdiğine göre, herhangi bir önerin var mı, Clary?" Gölden uzağı işaret etti. "Bu tarafta dağlar var. Yaya olarak ancak yaz ortasında geçilebilir. Zirvelerinde donup kalırız." Döndü ve parmağını başka bir yöne uzattı. "Bu tarafta kilometrelerce uzanan ormanlık alan var. Sınıra kadar gidiyor. Tamamen boş, en azından insan yok. Alicante'nin diğer tarafında tarlalar ve köy evleri var. Belki

Idris'ten çıkabiliriz fakat yine de şehirden geçmek zorundayız. Şunu eklemeliyim ki benim gibi Aşağı Dünyalılar'ın hiç de hoş karşılanmadığı bir şehirden söz ediyoruz."

Clary ağzı açık bir halde ona baktı. "Luke, bilmiyordum..."

"Elbette bilmiyordun. Idris hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Idris umrunda bile değil. Sadece seni götürmedikleri için üzgündün ve bir çocuk gibi öfke krizine tutuldun. Şimdiyse buradayız, kaybolmuş, donmaya yakın bir halde ve..." Sustu ve yüzü asıldı. "Hadi. Yürümeye başlasak iyi olur."

Clary, acınası bir sessizlikle Lyn Gölü'nün kıyısından Luke'un peşine takıldı. Yürürlerken güneş, saçlarını ve tenini kurutuyordu ama kadife pelerin, suyu sünger gibi tutuyordu. Luke'un uzun adımlarına yetişebilmek için aceleyle taşların üzerinden ve çamurlardan ilerlemeye çalışırken ıslak bir perde gibi ayağına takılıyordu. Birkaç kez daha sohbet etmeye çalıştı ama Luke inat ederek sessiz kaldı. Daha önce özür dileyerek Luke'un öfkesini yumuşatamadığı, böylesine kötü bir şeyi hiç yapmamıştı. Anlaşılan bu kez öncekilerden farklıydı.

İlerledikçe kayalar gölün etrafında giderek yükseliyor, siyah mürekkep lekeleri gibi gökyüzünü bölüyordu. Clary daha yakından baktığında, bunların kayaların içindeki mağaralar olduklarını farketti. Bazıları iyice derinlere uzanıyor gibi görünüyordu. Karanlıkta saklanan yarasaları ve sürüngenleri hayal ederek ürperdi.

Sonunda kayalıkların arasından geçen dar bir patika onları çakıl taşlı geniş bir yola çıkardı. Göl, akşamüstü güneşinin kızıl

rengiyle arkalarında kalmıştı. Yol, uzakta tepelere doğru yükselen düz ve çimenlik bir araziyi bölüyordu. Clary'nin morali bozuldu, görünürde şehir filan yoktu.

Luke tepelere doğru bakarken yüzünde belirgin bir umutsuzluk vardı. "Sandığımdan daha uzaktaymışız. O kadar uzun zaman oldu ki..."

"Belki de daha büyük bir yol bulursak," dedi Clary, "otostop yapabilir, şehre bir araç bulabilir veya..."

"*Clary.* Idris'te araba filan yoktur." Clary'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce Luke aniden neşelenerek güldü. "Koruma büyüleri makineleri bozuyor. Çoğu teknoloji burada çalışmaz, cep telefonları, bilgisayarlar gibi. Alicante büyük ölçüde cadı ışığıyla aydınlanır ve çoğu şey de cadı ışığıyla çalışır."

"Ya," dedi Clary, kısık sesle. "Şey... şehirden ne kadar uzaktayız peki?"

"Yeterince uzak." Luke ona bakmadan iki eliyle birden saçlarını sıvazladı.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Clary gerildi. Daha önce istediği tek şey Luke'un kendisiyle konuşmasıydı, oysa artık istemiyordu. "Sorun değil..."

"Lyn Gölü'nde," dedi Luke, "hiç tekne olmadığını farkettin mi? İskele yok. Gölün Idris halkı tarafından kullanıldığını gösterecek hiçbir şey yok."

"Bunun sadece mesafeden kaynaklandığını düşündüm."

"O kadar da uzak değil. Yürüyerek Alicante'den sadece birkaç saat ama gerçek şu ki göl..." Luke susarak iç çekti. "New

York'taki Enstitü'nün kütüphanesinin zeminindeki kalıp hiç dikkatini çekti mi?"

Clary gözlerini kırpıştırdı. "Çekti ama ne olduğunu anlamadım."

"Elinde bir kupa ve kılıçla bir gölden yükselen bir melek. Bu, Nefilim süslemelerinde çok tekrarlanan bir motiftir. Efsaneye göre melek Raziel, ilk Nefilim Gölge Avcısı Jonathan'a göründüğünde Lyn Gölü'nden yükselmişti ve ona Ölümcül Oyuncakları vermişti. O zamandan beri göl..."

"Kutsal mı?" dedi Clary.

"Lanetli," dedi Luke. "Gölün suyu Gölge Avcıları için zehirli. Aşağı Dünyalılar'ı etkilemiyor. Peri Halkı ona Hayallerin Aynası diyor ve kendilerine gerçek kehanet yeteneği kazandırdığını iddia ettikleri için suyunu içiyorlar fakat bir Gölge Avcısı için o suyu içmek çok tehlikelidir. Halüsinasyonlara ve yüksek ateşe neden olur, kişiyi delirtebilir."

Clary baştan aşağı ürperdi.

"Bana bu yüzden suyu kusturdun."

Luke başıyla onayladı. "Stelini bulmanı da bu yüzden istedim. Bir şifa mührüyle, suyun etkilerini kaldırabilirdik. O olmadan, seni en kısa sürede Alicante'ye ulaştırmak zorundayız. Yardımcı olabilecek ilaçlar, otlar var ve onlara sahip birini de tanıyorum."

"Lightwood'lar mı?"

"Lightwood'lar değil." Luke'un sesi kararlıydı. "Başkası. Tanıdığım biri."

"Kim?"

Luke başını iki yana salladı. "Sadece bu kişinin son on beş yılda taşınmadığını umalım."

"Aşağı Dünyalılar'ın izin almadan Alicante'ye girmesinin Yasa'ya karşı olduğunu söylemiştin."

Karşılık veren gülümsemesi, Clary'ye çocukluğundan beri tanıdığı ve hep kendisini koruyan Luke'u hatırlattı. "Bazı kurallar çiğnenmek içindir."

Penhallow'ların evi, Simon'a Enstitü'yü hatırlatmıştı, başka bir çağa ait olduğu hissediliyordu. Taş ve koyu renk ahşaptan yapılmış koridorlar ve merdivenler dar, şehre tepeden bakan pencereler yüksek ve inceydi. Dekorasyonda belirgin bir Asya dokunuşu vardı. Birinci kattaki merdiven sahanlığında bir *shoji* perdesi takılmış, pencere pervazlarına yüksek Çin vazoları yerleştirilmişti. Duvarlarda ipek baskılı çok sayıda tablo asılıydı ve görünüşe bakılırsa Gölge Avcıları'nın mitolojisinden sahneler tasvir edilmişti ama hepsinde Doğu tınısı vardı. Ellerinde parıltılı melek bıçakları tutan komutanlar, renkli ejderhamsı yaratıkların ve patlak gözlü iblislerin arasında göz alıyordu.

"Bayan Penhallow -Jia- Pekin Enstitüsü'nü yönetirdi. Şimdi zamanını burada ve Yasak Şehir'de geçiriyor," diye açıkladı Isabelle, Simon bir tabloyu incelemek için durduğunda. "Penhallow'lar eski, köklü bir ailedir. Çok zengindirler."

"Görebiliyorum," dedi Simon, şamdanlara, damla biçiminde kesilmiş kristallere bakarken.

Arkalarındaki basamakta duran Jace homurdandı. "Yürüyün. Tarih turuna çıkmadık."

Simon kaba bir şekilde homurdandı ve üzerinde düşünmeye değmeyeceğine karar verdi. Basamakların geri kalanını hızla indi, merdiven bittiğinde geniş bir odaya geldiler. Eski ve yeninin tuhaf bir bileşimiydi. Vitray bir pencere kanala bakıyordu ve Simon'ın göremediği bir ses sisteminden müzik geliyordu ama Simon'ın modern salonlarla veya oturma odalarıyla bağdaştırabileceği bir televizyon, DVD'ler veya CD'ler yoktu. Bunun yerine, alevlerin çıtırdadığı geniş bir şöminenin etrafına çok sayıda aşırı şişkin kanepe yerleştirilmişti.

Alec, üzerinde siyah Gölge Avcısı kıyafetleriyle şöminenin başında durmuş, ellerine eldivenlerini geçiriyordu. Simon'ı gördüğünde alışkanlık sonucu kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Kanepelerde, Simon'ın daha önce görmediği iki genç oturuyordu, bir erkek ve bir kız. Zarif, badem gözleri, arkaya çekilmiş siyah saçları ve yüzünde yaramaz bir ifadeyle duran kız yarı Asyalı'ya benziyordu. Zarif çenesi bir kedininki gibi sivriydi. Güzel olduğu söylenemezdi ama kesinlikle çarpıcı bir görünüşü vardı.

Yanındaki siyah saçlı çocuk daha da fazlasıydı. Muhtemelen Jace'in boyundaydı ama otururken bile daha uzun boylumuş gibi görünüyordu, kaslı ve ince yapılı, solgun, seçkin ve huzursuz yüzlü, elmacık kemikleri çıkık ve koyu renk göz-

lüydü. Onda tuhaf şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı, sanki Simon daha önce onunla karşılaşmış gibiydi.

İlk konuşan kız oldu. "Vampir bu mu?" Ölçü alıyormuş gibi Simon'ı baştan aşağı süzdü. "Daha önce bir vampire hiç bu kadar yaklaşmamıştım, en azından, öldürmeyi planlamadığım birine." Başını yana yatırdı. "Ama bir Aşağı Dünyalı için oldukça sevimli."

"Onu bağışlamalısın, melek yüzlü olsa da, bir Moloch iblisinden daha kibar değildir," dedi çocuk, gülümseyerek ayağa kalkarken. Elini Simon'a uzattı. "Adım Sebastian. Sebastian Verlac. Bu da kuzenim Aline Penhallow. Aline..."

"Ben Aşağı Dünyalılar'la tokalaşmam," dedi Aline, kanepenin minderlerine sinerek. "Ruhları yoktur Vampirlerin."

Sebastian'ın gülümsemesi silindi. "Aline..."

"Bu doğru. Bu yüzden aynalarda kendilerini göremiyor ya da güneşe çıkamıyorlar."

Son derece kasıtlı bir şekilde, Simon pencereden süzülen güneş ışığına doğru geriledi. Güneşin sıcaklığını sırtında ve saçlarında hissetti. Gölgesi uzun ve simsiyah bir şekilde yere vurunken neredeyse Jace'in ayaklarına kadar uzanıyordu.

Aline keskin bir şekilde nefes aldı ama bir şey söylemedi. Simon'a meraklı gözlerle bakarak konuşan Sebastian oldu. "Demek doğru. Lightwood'lar söyledi ama ben hiç..."

"Doğruyu söylediklerine inanmadın mı?" dedi Jace, aşağı indiklerinden beri ilk kez konuşarak. "Böyle bir konuda yalan söylemeyiz. Simon... benzersiz."

"Onu bir defa öpmüştüm," dedi Isabelle, ortaya konuşarak.

Aline'ın kaşları kalktı. "New York'ta her istediğinizi yapmanıza gerçekten izin veriyorlar, değil mi?" dedi, yarı dehşete kapılmış, yarı kıskanmış bir tavırla. "Seni son gördüğümde, Izzy, hiç aklından geçer miydi ki..."

"Birbirimizi en son gördüğümüzde Izzy daha sekiz yaşındaydı," dedi Alec. "Her şey değişir. Şimdi, annemin giderken acelesi vardı, dolayısıyla birinin notlarını alıp Gard'a götürmesi gerekiyor. Bir tek ben on sekiz yaşında olduğuma göre, Merkez seanstayken oraya gidebilecek tek kişi de benim."

"Biliyoruz," dedi Isabelle, bir kanepeye çökerken. "Bize bunu daha önce beş kez söyledin zaten."

Önemli biri gibi hareket eden Alec ona aldırmadı. "Jace, vampiri buraya sen getirdin, dolayısıyla ondan sen sorumlusun. Dışarı çıkmasına izin verme."

Vampir, diye düşündü Simon. Alec onun adını bilmiyor değildi. Hatta bir defasında hayatını ona borçlanmıştı ama şimdi ondan ***vampir*** diye söz ediyordu. Arada bir açıklanamaz bir şekilde yüzü asılan Alec için bile, bu gerçekten çirkindi. Belki de Idris'te olmalarıyla bir ilgisi vardı. Belki de Alec, burada Gölge Avcısı kimliğini daha çok hissettirmek istiyordu.

"Bunu söylemek için mi beni aşağı çağırdınız? Vampirin dışarı çıkmasına izin vermeyeyim, öyle mi? Bunu zaten yapmam ki." Jace, kanepede memnun bir tavırla oturan Aline'ın yanına çöktü. "Gard'a çabuk gidip gelsen iyi olur. Senin rehberliğin olmadan burada nelerden mahrum kalacağımızı Tanrı bilir."

Alec, Jace'e sakin ve üstünlük yansıtan bir tavırla baktı. "İşleri kontrol altında tutmaya çalışın. Ben bir saate kadar dönerim." Uzun bir koridora açılan bir kemerin altında gözden kayboldu, uzaktan bir yerden bir kapının tıkırtısı geldi.

"Ona yem atmamalıydın," dedi Isabelle, Jace'e sert bir bakış atarak. "Alec'i buradan sorumlu kılanlar *onlardı*."

Kanepede bolca boş yer olmasına rağmen, Simon, Aline'ın Jace'e oldukça yakın, hatta omuzları değecek şekilde oturduğunu farketmekten kendini alamadı.

"Alec'in eski yaşamlarından birinde çocuklara sürekli bahçesinden çıkmaları için bağıran ve doksan kediyle yaşayan yaşlı bir kadın olduğunu hiç düşündünüz mü? Ben düşünüyorum da," dedi. Aline güldü. "Sırf Gard'a gidebilen tek kişi olduğu için..."

"Gard nedir?" diye sordu Simon, kimsenin ne hakkında konuştuğu konusunda hiçbir fikri olmamasından sıkılarak.

Jace ona baktı. Yüz ifadesi soğuk ve mesafeliydi, elini Aline'ın bacağına koyduğu elinin üzerine koymuştu.

"Otur," dedi, başıyla bir koltuğu sertçe işaret ederken. "Yoksa bir yarasa gibi köşede asılmayı mı planlıyordun?"

Harika. Yarasa şakaları. Simon rahatsız bir şekilde koltuğa yerleşti.

"Gard, Merkez'in resmi toplantı yeridir," dedi Sebastian, Simon'a acıdığı belli bir şekilde. "Yasa orada yapılır. Konsül ve Sorgucu orada yaşar. Merkez seanstayken oraya sadece yetişkin Gölge Avcıları girebilir."

"Seansta?" dedi Simon, Jace'in daha önce üst kattayken söylediklerini hatırlayarak. "Yani... benim yüzümden değil, değil mi?"

Sebastian güldü. "Hayır. Valentine ve Ölümcül Oyuncaklar yüzünden. Bu yüzden herkes burada. Valentine'ın bundan sonra ne yapacağını tartışmak için."

Jace bir şey söylemedi ama Valentine'ın adı anıldığında yüzü asılmıştı.

"Eh, Ayna'nın peşinden gidecektir," dedi Simon. "Ölümcül Oyuncaklar'ın üçüncüsü o, değil mi? Burada, Idris'te mi? Bu yüzden mi herkes burada?"

Isabelle cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Ayna'yla ilgili mesele şu ki kimse nerede olduğunu bilmiyor. Aslında, kimse *ne* olduğunu da bilmiyor."

"Bir ayna işte," dedi Simon. "Bilirsiniz, görüntü yansıtan bir cam. Yani benim anladığım bu."

"Isabelle'in demek istediği," dedi Sebastian, nazikçe, "Ayna hakkında kimse bir şey bilmiyor. Gölge Avcıları tarihinde birkaç yerde adı geçiyor ama yeri, neye benzediği ve en önemlisi, ne işe yaradığı konusunda kimsenin bir bilgisi yok."

"Valentine'ın onu istediğini sanıyoruz," dedi Isabelle, "gerçi yeriyle ilgili kimsenin bir fikri olmadığından, bunun bir yararı yok. Sessiz Kardeşler'in bir fikri olabilirdi ama Valentine hepsini öldürdü. En azından uzunca bir süre başkaları olmayacak."

"Hepsini mi?" diye sordu Simon, şaşkınlıkla. "Sadece New York'takileri öldürdüğünü sanıyordum."

"Kemikler Şehri aslında New York'ta değil," dedi Isabelle. "O daha çok... Seelie Sarayı'nın Central Park'taki girişini hatırlıyor musun? Girişin orada olması, Saray'ın da parkın altında olduğu anlamına gelmez. Kemikler Şehri de aynı şekilde. Çeşitli girişleri var ama şehrin kendisi..." Aline hızlı bir hareketle onu susturdu.

Simon bakışlarını onun yüzünden Jace'e, sonra da Sebastian'a çevirdi. Hepsinin yüzünde ne yaptıklarını farkettiklerini gösteren bir ifade vardı. Bir Aşağı Dünyalı'ya Nefilim sırlarını açıklıyorlardı. Bir vampire. Tam olarak düşman olmayabilirdi ama kesinlikle güvenilemeyecek biriydi.

Sessizliği ilk bozan Aline oldu. Güzel bakışlarını Simon'a odaklayarak konuştu. "Eee, vampir olmak nasıl bir şey?"

"Aline!" Isabelle afallamıştı. "İnsanlara vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu öyle pat diye soramazsın!"

"Nedenmiş?" dedi Aline. "Vampir olarak doğmadı ya? İnsan olmanın nasıl olduğunu hatırlıyordur." Tekrar Simon'a döndü. "Kanın tadı hala aynı mı? Yoksa şimdi başka bir şeye mi benziyor, portakal suyu gibi mesela? Çünkü bence kanın tadı..."

"Tavuğa benziyor," dedi Simon, sadece Aline'ın çenesini kapamak için.

"Gerçekten mi?" dedi Aline, şaşırarak.

"Seninle alay ediyor, Aline," dedi Sebastian, "ve bence doğrusunu yapıyor. Kuzenim adına tekrar özür dilerim, Simon. Idris'in dışında büyüyenlerimiz Aşağı Dünyalılar'la daha aşinayız."

"Ama siz Idris'te büyümediniz mi?" diye sordu Isabelle. "Ailelerinizin..."

"Isabelle," diye araya girdi Jace ama geç kalmıştı, Sebastian'ın yüzü asıldı.

"Benim ailem öldü," dedi Sebastian. "Calais yakınlarındaki bir iblis yuvası... sorun değil, uzun zaman önceydi." Isabelle'in özür dileyen yüzüne bakarak elini havaya doğru salladı. "Teyzem, yani Aline'ın babasının kardeşi beni Paris'teki Enstitü'de büyüttü."

"Demek Fransızca biliyorsun," dedi Isabelle, iç çekerek. "Keşke ben de başka bir dil konuşabilseydim ama Hodge bize antik Yunanca ve Latince dışında bir şey öğretmedi ve kimse o dilleri konuşmuyor."

"Rusça ve İtalyanca da biliyorum. Biraz da Romence," dedi Sebastian, mütevazı bir tavırla gülümseyerek. "Sana birkaç cümle öğretebilirim."

"Romence mi? Bu etkileyici," dedi Jace. "Bu dili konuşan fazla insan yok."

"Sen biliyor musun?" diye sordu Sebastian, ilgiyle.

"Pek sayılmaz," dedi Jace, Simon'a yalan söylediğini gösteren bir gülümsemeyle. "Benim Romencem daha çok *bu yılanlar zehirli mi?* ve *ama polis memuru olamayacak kadar genç görünüyorsun*, gibi cümlelerle sınırlı."

Sebastian gülümsemedi. Simon onun yüz ifadesinde tuhaf bir şey olduğunu düşündü. Her açıdan sakindi ama Simon, o sükunetin altında başka bir şeylerin gizlendiğini hissediyordu.

"Yolculuk yapmayı severim," dedi, Jace'e bakarak. "Ama geri dönmek güzel, değil mi?"

Jace, Aline'ın parmaklarıyla oynarken duraksadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz Nefilimler başka yerlerde de kendimize evler kursak bile, Idris gibi bir yer daha yok. Sence de öyle değil mi?"

"Neden bana soruyorsun?" Jace'in bakışları buz gibiydi.

Sebastian omuz silkti. "Şey, çocukluğun burada geçti, değil mi? Ve yıllarca geri dönmedin. Yoksa yanlış mı biliyorum?"

"Yanlış bilmiyorsun," dedi Isabelle, sinirli bir tavırla. "Jace öyle olduğunu bilse bile herkes onun hakkında konuşmuyormuş gibi davranmayı sever."

"Kesinlikle öyle." Jace kendisine öfkeyle parlayan gözlerle bakmasına rağmen, Sebastian etkilenmiş gibi görünmüyordu. Simon, elinde olmadan bu siyah saçlı Gölge Avcısı çocuktan hoşlandığını farketti. Jace'in alaycılığına tepki vermeyen biriyle her gün karşılaşılamazdı. "Bugünlerde Idris'te herkes senden söz ediyor. Senden, Ölümcül Oyuncaklar'dan, babandan, kardeşinden..."

"Clarissa'nın da seninle gelmesi gerekmiyor muydu?" diye sordu Aline. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Neler oldu?"

Jace'in yüz ifadesi değişmedi ama yine de elini Aline'ınkinden çekerek yumruğunu sıktı. "New York'tan ayrılmak istemedi. Annesi hastanede yatıyor." *Asla annemiz demez,* diye düşündü Simon. *Hep* Clary'*nin annesidir.*

"Bu tuhaf," dedi Isabelle. "Gelmeyi gerçekten istediğini sanıyordum."

"İstiyordu," dedi Simon. "Aslında..."

Jace o kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladı ki Simon onun hareket ettiğini görmedi bile. "Şimdi aklıma geldi de, seninle konuşmamız gereken bir şey var, Simon. Başbaşa." Başıyla salonun diğer ucundaki çift kanatlı kapıları sertçe işaret ederken gözlerinde meydan okuyan bakışlar vardı. "Hadi, vampir," dedi, reddetmesinin şiddetle sonuçlanacağını Simon'a belli eden bir ses tonuyla. "Konuşalım."

3

AMATİS

Akşamüstü Luke ve Clary, gölü oldukça geride bırakmıştı v sonu gelmez gibi görünen çimenlik arazide yürümeye deva ediyorlardı. Yer yer hafif bir bayır, üzeri siyah kayalarla kap yüksek tepelere bağlanıyordu. Clary tepelerde ine çıka yürü mekten bitkin düşmüştü ve çizmeleri, yağlı mermer gibi ıslak çimenlerin üzerinde kayıyordu. Tarlaları arkalarında bırakarak dar bir toprak yola geldiklerinde, elleri kanıyordu ve çimenler den yemyeşil olmuştu.

Luke kararlı adımlarla önden yürüyordu. Arada bir, dün yanın en depresif tur rehberiymiş gibi ciddi bir ses tonuyla ilginç şeyleri işaret ediyordu. "Az önce Brocelind Düzlüğü'nü geçtik," dedi, bir bayırdan tırmanırlarken batıya doğru uza nan koyu renk ağaçlarla kaplı bir alan gördüklerinde. "Bura

ü orman. Aslında bölgenin büyük bölümünü kaplardı. Şimdi çığı şehre yol açmak için kesilmiş durumda -ve de orada bulunabilecek kurtadam sürüleriyle vampir inlerini yok etmek için. Brocelind Ormanı her zaman Aşağı Dünyalılar için bir gizlenme yeri olmuştur."

Yol ani bir dönüş yapmadan önce miller boyunca ormanın kenarından uzanan yolda sessizce ilerlediler. Önlerinde bir yar yükselirken ağaçlar aniden havalanmış gibi göründü ve yüksek bir tepenin köşesinden döndüklerinde Clary gözlerini kırpıştırdı. Gözleri onu yanıltmıyorsa, aşağıda evler vardı. Bir Munchkin köyü gibi düzenli bir şekilde sıra sıra dizilmiş küçük, beyaz evler. "Geldik!" diye haykırdı ve öne doğru atıldı ama Luke'un yanında olmadığını farkederek duraksadı.

Olduğu yerde dönüp baktığında, Luke'un tozlu yolun ortasında durduğunu ve başını iki yana salladığını gördü. "Hayır," dedi Luke, Clary'ye yetişirken. "Şehir orası değil."

"O zaman kasaba mı? Buraya yakın hiçbir kasaba olmadığını söylemiştin."

"Burası bir mezarlık. Alicante'nin Kemikler Şehri. Kemikler Şehri'nin sahip olduğumuz tek dinlenme yerimiz olduğunu mu sanıyordun?" Luke'un sesi hüzünlüydü. "Burası ölüler şehri. Idris'te ölenleri gömdüğümüz yer. Alicante'ye gitmek için içinden geçmek zorundayız."

Clary, Simon öldüğünden beri mezarlığa gitmemişti ve mezarlıkların arasında beyaz bir kurdele gibi uzanan dar yollarda ilerlerken bunu hatırlayarak ürperdi. Biri burasıyla ilgileni-

yordu. Mermerler yeni ovalanmış gibi parlıyordu ve çimenler düzgün şekilde biçilmişti. Mezarların üzerine bırakılmış beyaz çiçekler vardı. Clary ilk bakışta bunların zambak olduğunu sandı ama baharatlı kokularını alınca Idris'e has olduklarını tahmin etti. Mezarların her biri küçük bir eve benziyordu, bazılarında metal veya tel kapılar vardı ve üzerlerine Gölge Avcısı ailelerin isimleri kazınmıştı. CARTWRIGHT. MERRY-WEATHER. HIGHTOWER. BLACKWELL. MIDWINTER. Birinin önünde durdu. HERONDALE.

Luke'a döndü. "Bu, Sorgucu'nun adıydı."

"Onun aile mezarlığı bu. Bak." Luke işaret etti. Kapının yanında gri mermer üzerine beyaz harfler kazınmıştı. Bunlar isimdi. MARCUS HERONDALE. STEPHEN HERONDALE. İkisi de aynı yıl ölmüştü. Sorgucu'dan nefret etse de, Clary elinde olmadan ona acıdığını hissetti. İnsanın kocasını ve oğlunu birbirine bu kadar yakın zamanlarda kaybetmesi... Stephen'ın adının altında Latince kelimeler vardı. *AVE ATQUE VALE.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, Luke'a dönerek.

"*Merhaba ve elveda* demek. Catullus'un yazdığı bir şiirden. Nefilimler cenazelerinde veya savaşta biri öldüğünde bunu söylemeye başladı. Hadi, bu konulara fazla dalmamak en iyisi, Clary." Luke onu omzundan tutup nazikçe mezardan uzaklaştırdı.

Belki de haklı, diye düşündü Clary. *Belki de şu anda ölümü fazla düşünmemek daha iyi.* Ölüler şehrinden geçerken bakışlarını mezar taşlarından uzak tuttu. Bol yapraklı bir meşe ağa-

cının gölgesindeki zehirli bir mantar gibi parlayan daha küçük bir mozoleyi farkettiğinde neredeyse diğer uçtaki demir kapılardan çıkmışlardı. Kapının üzerindeki isim ışıklarla yazılmış gibi bir anda dikkatini çekmişti.

FAIRCHILD.

"Clary..." Luke ona uzandı ama Clary gitmişti bile. Luke iç çekerek onun peşinden ağacın gölgesine yürüdü. Clary orada hiç kıpırdamadan duruyor, hiç tanımadığı atalarının isimlerini okuyordu. ALOYSIUS FAIRCHILD. ADELE FAIRCHILD, B. NIGHTSHADE. GRANVILLE FAIRCHILD ve hepsinin altında, JOCELYN MORGENSTERN, B. FAIRCHILD yazıyordu.

Clary'nin bütün vücudu ürperdi. Annesinin adını orada görmek, annesinin cenazesinde kimsenin ona olanları veya nasıl öldüğünü anlatmadığını gördüğü kabusları hatırlatmıştı.

"Ama o ölmedi ki," dedi, Luke'a bakarak. "O..."

"Merkez bunu bilmiyor," dedi Luke, nazikçe.

Clary zorlukla yutkundu. Artık Luke'un sesini duymuyor, önünde durduğunu görmüyordu. Karşısında bir tepe yükseliyor, mezar taşları kırılmış kemikler gibi topraktan fırlıyordu. Tam önünde, yüzeyinde düzensiz harflerle yazılmış siyah bir mezar taşı belirdi:

CLARISSA MORGENSTERN, D. 1991, Ö. 2007.

Kelimelerin altına, göz boşluklarıyla bir çocuk kafatası çizilmişti. Clary bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi.

Luke onu omuzlarından yakaladı. "Clary, sorun nedir? Ne oluyor?"

Clary işaret etti. "İşte... bak..."

Gördüğü şey kaybolmuştu. Şimdi önünde dümdüz, yemyeşil çimenler ve düzgün bir sıra halinde beyaz mozoleler uzanıyordu.

Başını çevirerek Luke'a baktı. "Kendi mezar taşımı gördüm," dedi. "Bana... şimdi... bu yıl öleceğimi söylüyordu." Ürperdi.

Luke'un yüzü asıktı. "Göl suyu," dedi. "Halüsinasyon görmeye başlıyorsun. Hadi, fazla zamanımız kalmadı."

Jace, Simon'ı üst kata çıkardı ve kapılarla dolu kısa bir koridordan geçirdi, asık suratıyla bir kapının önünde durarak açmak için uzandı. "Buraya," dedi, Simon'ı kapıdan yarı iterek. Simon, içerisinin kütüphaneye benzediğini gördü. Sıra sıra kitap rafları, uzun kanepeler ve koltuklar vardı. "Biraz yalnız kalalım."

Koltuklardan birinde oturan bir siluet, gergin bir tavırla ayağa kalkarken Jace sözünü tamamlayamadı. Kumral saçlı ve gözlüklü küçük bir çocuktu bu. Küçük, ciddi bir yüzü vardı ve elinde bir kitap tutuyordu. Clary'nin okuma alışkanlıklarına aşina olduğundan, Simon daha görür görmez bu mesafeden, kitabın bir manga olduğunu anlamıştı.

Jace kaşlarını çattı.

"Üzgünüm, Max. Buraya ihtiyacımız var. Yetişkinlerin konuşması gerek."

"Izzy ve Alec de yetişkinler konuşacak diye beni salondan attı!" diye sızlandı Max. "Nereye gitmem gerekiyor?"

Jace omuz silkti. "Kendi odana?" Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Artık ülkene karşı görevlerini yerine getirme zamanı, evlat. Kıpırda."

Max, kitabını elinden bırakmadan, asık yüzle yanlarından geçti. Simon ona acımıştı, neler olduğunu bilmek isteyecek kadar büyük ama her seferinde baştan savılacak kadar küçük olmak zor olmalıydı. Çocuk yanından geçerken ona korku dolu, şüpheci bir bakış attı. Gözleri, *işte vampir bu,* diyordu.

"Hadi." Jace, Simon'ı odaya itti ve kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Kapı kapandığında içerisi o kadar loştu ki Simon için bile karanlık geldi.

Toz kokuyordu. Jace yürüdü ve salonun diğer tarafındaki perdeleri açarak dışarıdaki kanala bakan bir pencereyi ortaya çıkardı. Birkaç metre altlarında su, zamanla aşınmış mühür ve yıldız oymalarıyla süslü taş bir korkuluğun altından binanın yan tarafına çarpıyordu.

Jace, kaşlarını çatarak Simon'a döndü. "Senin derdin ne, vampir?"

"Derdim mi? Beni saçlarımdan tutup sürükleyen sendin."

"Çünkü onlara Clary'nin Idris'e gelme planından vazgeçmediğini söylemek üzereydin. O zaman ne olurdu biliyor musun? Onunla bağlantı kurar ve gelmesini sağlarlardı ve sana bunun olamayacağını daha önce söyledim."

Simon başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum," dedi. "Bazen umrunda olan tek şey Clary'ymiş gibi davranıyorsun, bazen de..."

Jace, Simon'a dik dik baktı. Havada dans eden toz zerreleri ikisi arasında parıltılı bir perde yaratıyordu. "Nasıl davranıyormuşum?"

"Aline'la flört ediyordun," dedi Simon. "O zaman umrunda olan tek şey Clary'ymiş gibi değildi."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Jace. "Ayrıca, Clary benim kızkardeşim. Bunu biliyorsun."

"Peri sarayındayken ben de yanınızdaydım," diye karşılık verdi Simon. "Seelie Kraliçesi'nin ne dediğini hatırlıyorum. *Kızın en çok arzuladığı öpücük onu özgür kılacak.*"

"Bunu hatırladığından eminim. Beynine kazındı, değil mi, vampir?"

Simon gırtlağından kendisinin bile mümkün olduğunu düşünmediği bir ses çıkardı. "Ah, hayır, emin değilsin. Bu tartışmaya girmeyeceğim. Seninle Clary için savaşmayacağım. Çok gülünç."

"O zaman neden konuyu açtın?"

"Çünkü," dedi Simon, "yalan söylememi istiyorsan Clary'ye değil, bütün Gölge Avcısı dostlarına... buraya gelmemek Clary'nin kendi kararıymış gibi davranmamı ve onun güçlerinden ya da gerçekten yapabileceklerinden haberim yokmuş gibi hareket etmemi istiyorsan, o zaman *sen* de benim için bir şey yapmalısın."

"Güzel," dedi Jace. "İstediğin nedir?"

Simon bir an sessiz kalarak Jace'in arkasındaki pencereden parıltılı kanalın kenarında dizilmiş taş evlere baktı. Mazgallarla donatılmış çatılarının diğer tarafında, iblis kulelerinin ışıldayan tepeleri görünüyordu.

"Clary'yi ona karşı bir şey hissetmediğine inandırmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum ve sakın... sakın bana onun ağabeyi olduğunu söyleme. Bunu zaten biliyorum. İkinizin farklı anlamda bir geleceğiniz olamayacağını bilirken onu oyalamaktan vazgeç. Clary'yi kendime istediğim için söylemiyorum bunu. Söylüyorum çünkü ben onun arkadaşıyım ve incinmesini istemiyorum."

Jace cevap vermeden önce uzunca bir süre ellerine baktı. Parmakları ve boğumları yıllanmış nasırlarla dolu ince ellerdi. Üzerlerinde eski mühürlerin ince beyaz çizgileri vardı. Ergenlik çağındaki bir gencin değil, bir askerin elleriydi. "Bunu zaten yaptım," dedi. "Ona sadece ağabeyi olmakla ilgilendiğimi söyledim zaten."

"Ya..." Simon, Jace'in bu konuda öylece *teslim olmak* yerine kendisine direneceğini, tartışacağını sanmıştı. Teslim olmak Jace için yeni bir şeydi ve Simon bunu istediği için neredeyse utanmıştı. *Clary bana daha önce bundan hiç söz etmemişti,* demek istedi ama sonuçta, neden söz edecekti ki? Şimdi düşününce, Jace'in her adı anıldığında Clary'nin beklenmedik şekilde sessiz ve içine kapanık göründüğünü farketti. "Şey, o halde sorun çözülmüş sanırım. Son bir şey daha var."

"Ah, öyle mi?" Jace oldukça ilgisiz konuşmuştu. "Neymiş o?"

"Clary gemideki mührü çizdiğinde Valentine'ın söylediği neydi? Yabancı dil gibiydi. *Meme* bir şey..."

"*Mene mene tekel upharsin,*" dedi Jace, hafif bir gülümsemeyle. "Hatırlamadın mı? İncil'den, vampir. Eskisinden. Bu sizin kitabınız, değil mi?"

"Yahudi olmam, Eski Ahit'i ezberlemiş olduğum anlamına gelmez."

"Duvardaki Yazıt. *Tanrı senin krallığını numaralandırdı ve sona ulaştırdı, sen yargılanacak ve suçlu bulunacaksın.* Bela işaretidir. Bir imparatorluğun sonu anlamına gelir."

"Peki, bunun Valentine'la ne ilgisi var?"

"Sadece Valentine'la değil," dedi Jace. "Hepimizle ilgisi var. Merkez ve Yasa, Clary'nin yapabildikleri, gerçek kabul ettikleri her şeyi altüst edebilir. Hiçbir insan yeni mühürler yaratamaz veya Clary'nin çizdiği türden mühürler çizemez. Bu güce sahip olanlar sadece meleklerdir ve Clary bunu yapabildiğinden, bir uğursuzluk alameti gibi görünüyor. İşler değişiyor. Yasa değişiyor. Eski yöntemler bir daha asla doğru olmayabilir. Tıpkı meleklerin isyanının dünyanın sonunu getirmesi gibi -cenneti ikiye bölerek cehennemin yaratılmasına yol açmıştı- bu da bilinen anlamda Nefilimlerin sonu anlamına gelebilir. Bu bizim cennetteki savaşımız, vampir ve sadece bir taraf kazanabilir. Babam kazanan taraf olmakta kararlı."

Hava hala soğuk olmasına rağmen, Clary ıslak giysilerinin içinde alev alev yanıyordu. Ter, yüzünden damlalar halinde süzü-

lüyor, pelerininin yakasını ıslatıyordu. Bu arada Luke kolunu Clary'e dolamış, hızla kararan gökyüzünün altında onu yol boyunca yürütüyordu. Artık Alicante'yi görebiliyorlardı. Şehir ağ bir vadideydi ve bir ucundan diğerine doğru akan gümüşi bir nehirle bölünüyordu. Kırmızı çatılı bal rengi binalar ve dar, kıvrımlı karanlık sokaklar, dik bir tepeye yaslanıyordu. Tepenin zirvesinde koyu renk bir taş yapı yükseliyor, her ana yönde toplam dört tane- parıltılı bir kuleyle devam ediyordu. Diğer binaların arasında aynı uzun, ince, cam gibi kuleler görünüyordu ve her biri kuvars gibi parlıyordu. Gökyüzünü delen cam iğneler gibiydiler. Zayıflayan güneş ışığı, kıvılcım çakan kibritler gibi yüzeylerinden yansıyordu. Tuhaf ama aynı zamanda da güzel bir manzaraydı.

Cam kuleleriyle Alicante'yi görene kadar, gerçek bir şehir görmemişsin demektir.

"Neydi bu?" diye sordu Luke, onu duyarak. "Ne dedin?"

Clary yüksek sesle konuştuğunu farketmemişti. Utandı ve Luke ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu nereden duydun?"

"Hodge," dedi Clary. "Hodge'un bana söylediği bir şeydi."

Luke ona daha yakından baktı. "Kızarmışsın," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Clary'nin boynu ağrıyor, bütün vücudu yanıyordu ve ağzı kurumuştu. "İyiyim,"dedi. "Sadece oraya ulaşalım, olur mu?"

"Tamam." Luke, şehrin kıyısında, binaların sona erdiği yeri işaret etti. Clary orada iki tarafı sivri bir tepede birleşen bir kemer gördü. Kemerin gölgesinde siyahlar giymiş bir Gölge

Avcısı nöbet tutuyordu. "Bu Kuzey Kapısı. Aşağı Dünyalılar belgeleri tam olduğu takdirde buradan yasal olarak şehre girebilirler. Nöbetçiler burada gece gündüz bekler. Şimdi, resmi bir işte olsaydık veya iznimiz olsaydı, oradan girerdik."

"Şehrin etrafında hiç duvar yok ki," dedi Clary. "Kapıya hiç benzemiyor."

"Koruma büyüleri görünmezdir ama oradalar sonuçta. Onları iblis kuleleri kontrol ediyor. Bin yıldır. İçlerinden geçerken hissedeceksin." Clary'nin kızarmış yüzüne bir kez daha bakarken gözlerinde endişeli pırıltılar vardı. "Hazır mısın?"

Clary başıyla onayladı. Kapıdan uzaklaşarak binaların daha sık dizildiği şehrin doğu sınırını izlediler. Luke genç kıza sessiz olmasını işaret etti ve onu iki binanın arasındaki dar bir açıklığa doğru çekti. Yaklaşırlarken Alicante'nin sokaklarına adım attıkları anda yüzünü görünmez bir duvara çarpmayı bekler miş gibi, Clary gözlerini kapadı ama öyle olmadı. Düşen bir uçaktaymış gibi ani bir basınç hissetti. Kulakları zonkladı ve bu duygu geçtiğinde, binaların arasındaki sokakta duruyorlardı.

Tıpkı New York'taki ara sokaklar gibi, aslında belki de dünyadaki bütün ara sokaklar gibi, kedi çişi kokuyordu.

Clary binalardan birinin köşesinden baktı. İki tarafında küçük dükkanlar ve evler sıralanmış daha geniş bir cadde tepeye doğru tırmanıyordu. "Ortalıkta kimse yok," dedi, şaşırarak.

Hava kararırken Luke sıkıntılı görünüyordu. "Gard'da bir toplantı yapıyor olmalılar. Herkesi aynı anda sokaklardan çekebilecek tek şey budur."

"İyi değil mi işte? Bizi kimse göremez."

"Hem iyi hem kötü. Sokaklar büyük ölçüde boştur, ki bu iyi ama rastlayabileceğimiz birinin bizi farketme olasılığı da daha yüksek."

"Herkesin Gard'da olduğunu söylediğini sanıyordum."

Luke hafifçe gülümsedi. "Her şeyi kelimesi kelimesine alma, Clary. Şehrin büyük bölümünü kastettim. Çocuklar, ergenler, toplantıya katılmayan diğerleri orada olmayacaktır."

Ergenler. Clary, Jace'i düşündü ve elinde olmadan, nabzı bir yarış kapısından fırlayan at gibi hızlandı.

Luke neredeyse onun düşüncelerini okumuş gibi kaşlarını çattı. "Şu anda kendimi kapıda Merkez'e açıklamadan Alicante'ye girerek Yasa'yı çiğniyorum. Biri beni tanırsa başımız gerçekten belaya girer." Çatıların arasından görünen kızıl gökyüzüne baktı. "Sokaklardan uzak durmamız gerek."

"Arkadaşının evine gideceğimizi sanıyordum."

"Gidiyoruz. Ayrıca tam olarak arkadaşım sayılmaz."

"Kim o halde?"

"Peşimden gel." Luke, iki evin arasındaki bir geçide daldı. Yol o kadar dardı ki yürürlerken Clary ellerini yana açarak iki taraftaki duvarlara da dokunabiliyordu. Binalar, Gotik bir rüya alemiyle bir peri masalının arasında kalmış gibiydi. Taş yüzeyleri her türde mitolojik ve efsanevi yaratıkla süslenmişti. Canavar yüzleri, kanatlı atlar, tavuk bacakları üzerine kurulmuş bir eve benzeyen bir şey, denizkızları ve elbette ki melekler. Her köşeden gargoyleler öfkeli yüzleriyle kafalarını uzatıyordu ve

her yerde mühürler vardı, kapıların üzerinde, soyut bir oyma desenin içinde, esintiyle salınan rüzgar çanlarında. Korunma mühürleri, iyi şans için mühürler, hatta işlerin bereketi için mühürler. Clary hepsine bakarken başının döndüğünü hissetti.

Gölgelere sığınarak sessizce ilerliyorlardı. Kaldırım taşı döşeli sokak boş, dükkan kapıları kilitliydi. Clary, yanından geçtikleri vitrinlere kaçamak bakışlar atıyordu. Bir vitrinde son derece süslü hazırlanmış çikolatalar gördükten sonra bir diğer vitrinde ölümcül görünüşlü silahlarla -palalar, kılıçlar, gürzler, çivili sopalar ve farklı büyüklüklerde melek bıçakları- karşılaşmak tuhaftı. "Hiç ateşli silah yok," dedi. Sesi kendisine bile uzaktan geliyor gibiydi.

Luke gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Gölge Avcıları," dedi. "Hiç ateşli silah kullanmıyor gibiler."

"Mühürler o tür silahların ateş almasını engelliyor," dedi Luke. "Nedenini kimse bilmiyor. Yine de, Nefilimlerin arada bir kurtadamlar üzerinde tüfek kullandığı bilinir. Bizi öldürmek için mühür etkili değildir, sadece gümüş mermiler işe yarar." Sesi kasvetliydi. Aniden başını kaldırdı. Loş ışıkta, kulaklarının bir kurdunkiler gibi sivrildiğini görmek kolaydı. "Sesler," dedi. "Gard'da işleri bitmiş olmalı."

Clary'yi kolundan yakalayarak ana caddeden uzaklaştırdı. Ortasında çeşme bulunan küçük bir meydana çıktılar. Hemen önlerinde, taş bir köprü dar bir kanalın üzerinden aşıyordu. Loş ışıkta kanalın suyu neredeyse siyah gibi görünüyordu. Artık yakınlardaki sokaklardan gelen sesleri Clary de duyabiliyordu. Yüksek, öfkeli seslerdi. Clary'nin baş dönmesi arttı, sanki zemin ayaklarının altında sallanıyor, onu yere devirecekmiş gibi geliyordu. Sırtını ara sokağın duvarına dayayarak soluklanmaya çalıştı.

"Clary," dedi Luke. "Clary, iyi misin?"

Luke'un sesi tuhaf ve boğuk çıkıyordu. Clary ona bakınca nefesi kesildi. Luke'un kulakları uzayıp sivrilmiş, jilet keskinliğindeki dişleri belirginleşmişti ve sarı gözleri sert bakıyordu.

"Luke," diye fısıldadı. "Sana ne oluyor?"

"Clary." Luke, tuhaf şekilde uzamış, tırnakları keskinleşmiş pas rengi elleriyle ona uzandı. "Bir sorun mu var?"

Clary bir çığlık atarak ondan uzaklaştı. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu, Luke'un değişimini daha önce de görmüştü ve asla ona zarar vermediğini biliyordu ama hissettiği korku canlı, kontrol edilemez bir şeydi. Luke onu omuzlarından yakaladığında Clary uzaklaştı. Normal insan sesiyle sessiz olması için yalvarırken bile, Clary onun sadece sarı, hayvani gözlerini görebiliyordu. "Clary, lütfen..."

"Bırak beni! Bırak beni!"

Luke onu bırakmadı. "Sorun su. Halüsinasyon görüyorsun. Clary, topla kendini." Yarı sürükleyerek Clary'yi köprüye doğru çekti. Clary yanaklarından yaşlar süzüldüğünü ve yüzünü serinlettiğini hissediyordu. "Gördüklerin gerçek değil. Dayanmaya çalış, lütfen," dedi Luke, onu köprüye götürürken. Clary, köprünün altından akan yeşil ve kirli suyun kokusunu alabiliyordu. Suyun içinde bir şeyler hareket ediyordu. Kara bir dokunaç

gözlerinin önünde sudan çıkarak iğne gibi dişlerle dolu ucunu uzattı. Clary çığlık atamadan, sadece boğuk bir sesle inleyerek sudan uzaklaştı.

Dizlerinin bağı çözülürken Luke onu yakalayıp kucağına aldı. Beş-altı yaşından beri onu hiç kucağına almamıştı. "Clary," dedi ama köprüyü bitirirlerken kelimelerinin geri kalanı anlamsız bir gürültü içinde kayboldu. Clary'ye neredeyse Brooklyn'deki binaları hatırlatan yüksek, ince evlerin yanından koştular –yoksa kendi mahallesini mi hayal ediyordu? Etraflarındaki hava sanki bulanıyor, evlerin ışıkları meşale gibi yanıyor, kanal kötücül bir şekilde parlıyordu. Clary'nin kemikleri vücudunun içinde eriyor gibiydi.

"İşte." Luke, yüksek bir kanal binasının önünde durdu. Kapıyı sertçe tekmeleyerek bağırdı, parlak kırmızı boyalı bir yerdi ve tam üzerine altın renginde tek bir mühür işlenmişti. Clary'nin gözleri önünde mühür eriyip aktı ve iğrenç, sırıtan bir kurukafaya dönüştü. *Bunlar gerçek değil,* dedi kendi kendine, yumruğunu ağzına tıkıp kanatana kadar ısırdı ve çığlığını bastırdı. Acı geçici olarak zihnini netleştirmişti. Kapı ardına kadar açıldı ve koyu renk giysiler giymiş, yüzü öfke ve şaşkınlıkla buruşmuş bir kadın ortaya çıktı. Uzun saçları, iki örgüden kaçmış gri-kumral bir yığın gibiydi, mavi gözleri tanıdıktı. Elinde bir cadı ışığı parlıyordu.

"Kim o?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Amatis." Luke, kucağında Clary'yle cadı ışığına doğru yürüdü. "Benim."

Kadın şaşırdı ve dengesini bulmak için elini kapının pervazına dayadı. "*Lucian?*" Luke bir adım ilerlemeye çalıştı ama kadın -Amatis- önüne geçti. Başını o kadar sert salladı ki örgüleri ileri geri savruldu. "Buraya nasıl gelebilirsin, Lucian? Buraya gelmeye nasıl *cüret* edersin?"

"Başka seçeneğim yoktu." Luke, Clary'yi daha sıkı tuttu. Clary yine çığlık atmamak için dudağını ısırdı. Bütün vücudu alev almış gibi geliyor, bütün sinir uçları acıyla yanıyordu.

"O halde gitmelisin," dedi Amatis. "Hemen gidersen..."

"Kendim için gelmedim. Kız için geldim. Ölüyor." Kadın kendisine bakarken Luke devam etti. "Amatis, lütfen. Bu *Jocelyn'in kızı.*"

Uzun bir sessizlik boyunca Amatis taştan bir heykel gibi kapıda hiç kıpırdamadan durdu. Clary şaşkınlıktan mı, yoksa dehşetten mi olduğunu bilmiyordu ama donup kalmıştı. Clary yumruğunu sıktı, avcunun içi tırnakları yüzünden kan içinde kalmıştı ama artık acının bile yararı olmuyor, dünya yumuşak renklerle dağılıyor, su yüzeyinde sürüklenen bir yapboz gibi parçalanıyordu. Yaşlı kadın kapıdan çekilerek konuşurken Amatis'in sesini zorlukla duydu. "Pekala, Lucian. Onu içeri getirebilirsin."

Simon ve Jace salona geri döndüklerinde, Aline kanepelerin arasındaki sehpaya yiyecek koymuştu. Ekmek, peynir, kek dilim-

leri, elmalar ve hatta Max'in dokunmasına izin verilmeyen bir şişe şarap vardı. Max elinde bir kek tabağıyla köşede oturmuş, kitabını kucağına açmıştı. Simon onu anlıyordu. O da kahkahalar arasında en az kendisi kadar yalnızlık duyuyordu.

Aline'ın bir elma dilimine uzanırken parmaklarıyla Jace'in bileğine dokunduğunu görerek gerildi ama *yapmasını istediğin şey bu,* diye düşündüyse de Clary'ye saygısızlık edildiği duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Jace, Aline'ın başının üzerinden Simon'a bakarak gülümsedi. Bir şekilde, vampir olmasa bile, ağzında sivri dişler varmış gibi görünerek sırıtmayı başarıyordu. Simon odaya dönerek bakışlarını kaçırdı. Daha önce duyduğu müziğin bir müzik setinden değil, karmaşık görünüşlü mekanik bir sistemden geldiğini anladı.

Isabelle'le sohbet etmeyi düşündü ama o da, seçkin yüzünü ilgili bir şekilde kendisininkine doğru eğmiş olan Sebastian'la konuşuyordu. Jace, bir defasında Simon'ın Isabelle'den hoşlanmasına gülmüştü ama Sebastian hiç şüphesiz Isabelle'le başa çıkabiliyordu. Gölge Avcıları her şeyle başa çıkabilecek şekilde yetiştiriliyorlardı, öyle değil mi? Clary'nin sadece ağabeyi olmayı düşündüğünü söylediğinde Jace'in yüzünde gördüğü ifadeyse Simon'ı şaşırtmıştı.

"Şarabımız bitti," dedi Isabelle, şişeyi gürültülü bir şekilde sehpanın üzerine bırakırken.

"Ben gidip biraz daha alacağım." Sebastian'a göz kırparak mutfakta gözden kayboldu.

"Yanlış anlama ama oldukça sessiz görünüyorsun." Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Simon'ın oturduğu koltuğun sırtlığına doğru eğilen Sebastian'a aitti bu ses. Böylesine siyah saçları olan biri için teni oldukça açıktı, sanki fazla güneşe çıkmıyormuş gibi. "Her şey yolunda mı?"

Simon omuz silkti. "Sohbette benim için fazla konu yok. Ya Gölge Avcıları'nın politikalarıyla ya da hiç tanımadığım insanlarla ilgili konuşuluyor."

Sebastian'ın gülümsemesi silindi. "Biz Nefilimler biraz kapalı bir çevre olabiliriz. Dünyanın geri kalanından uzaklaştırılmış topluluklar böyledir."

"Siz kendinizi uzaklaştırmıyor musunuz? Sıradan insanlara küçümsü..."

"*Küçümsemek* biraz ağır bir ifade," dedi Sebastian. "Hem insanların bizimle ilgileri olmasını isteyeceklerine gerçekten inanıyor musun? Ne zaman gerçek vampirlerin, gerçek iblislerin veya yatakların altında saklanan canavarların varolmadığını düşünerek rahatlasalar onları haksız çıkarıyoruz." Jace'e döndü. Simon o anda Jace'in son birkaç dakikadır sessizce onları izlediğini farketti. "Sen de aynı fikirde değil misin?"

Jace gülümsedi. "*De ce crezi că vă ascultam conversatia?*"

Sebastian keyifli bir ilgiyle Jace'in bakışlarına karşılık verdi. "*M-ai urmărit de c and ai ajuns aici,*" diye cevap verdi. "*Nu-mi dau seama dacă nu mă placi ori dacă eşti at at de bănuitor cu toată lumea.*" Ayağa kalktı. "Romence egzersizi yapmak hoşuma gider ama sakıncası yoksa, Isabelle'in mutfakta neden bu

kadar oyalandığını öğrenmek istiyorum." Jace'i yüzünde şaşkın bir ifadeyle bırakarak mutfak kapısında gözden kayboldu.

"Sorun nedir? Romence konuşmuyor mu?" diye sordu Simon.

"Hayır," dedi Jace. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Hayır, gayet iyi konuşuyor."

Simon ona bununla ne demek istediğini soramadan, Alec içeri girdi. Giderken olduğu gibi kaşları hala çatıktı. Bakışları bir an Simon'ın üzerinde odaklandığında mavi gözlerinde neredeyse şaşkın bir ifade vardı.

Jace başını kaldırıp ona döndü.

"Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Uzun kalmayacağım." Alec eldivenli ellerinden biriyle masanın üzerinden bir elma kaptı. "Sadece, onu almaya geldim," dedi, elmayla Simon'ı işaret ederek. "Gard'da onu istediler."

Aline şaşırmıştı. "Gerçekten mi?" dedi ama Jace elini onunkinden çekerek kanepeden kalkıyordu bile.

"Ne için istediler?" diye sordu, tehlikeli bir sükunetle. "Umarım onlara Simon'ı götüreceğine söz vermeden önce en azından bunu öğrenmişsindir."

"Elbette sordum," diye tersledi Alec. "Aptal değilim."

"Ah, hadi," dedi Isabelle. Elinde bir şişe taşıyan Sebastian'la birlikte kapıda tekrar görünmüştü. "Bazen biraz aptal oluyorsun, biliyorsun. Sadece biraz," diye tekrarladı, Alec ona haince bir bakış atarken.

"Simon'ı New York'a geri gönderiyorlar," dedi. "Kapı'dan."

"Ama daha yeni geldi!" diye itiraz etti Isabelle, yüzünü asarak. "Hiç eğlenceli değil."

"Eğlenceli olması da gerekmiyor zaten, Izzy. Simon'ın buraya gelişi bir kazaydı, bu yüzden Merkez en iyisinin onu evine geri göndermek olduğuna karar verdi."

"Harika," dedi Simon. "Belki annem yokluğumu farketmeden geri dönebilirim. Burayla Manhattan arasında ne kadar saat farkı var?"

"Senin bir *annen* mi var?" diye sordu Aline, şaşkın gözlerle bakarak.

Simon ona aldırmadı. "Gerçekten," dedi, Alec ve Jace birbirlerine bakarken. "Güzel. İstediğim tek şey buradan gitmek."

"Sen de onunla gidecek misin?" diye sordu Jace, Alec'e. "Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için?"

Birbirlerine, Simon'a tanıdık gelen bir şekilde bakıyorlardı. Bazen Clary'yle de birbirlerine böyle bakarlar, ebeveynlerini planlarından haberdar etmek istemediklerinde gözleriyle anlaşırlardı.

"Ne?" diye sordu, bir Jace'e, bir Alec'e bakarak. "Sorun nedir?"

Alec bakışlarını kaçırırken Jace gülümseyerek Simon'a döndü. "Hiçbir şey," dedi. "Her şey yolunda. Tebrikler vampir, eve gidiyorsun."

4

GÜNDÜZYÜRÜYEN

Simon ve Alec, Penhallow'ların evinden ayrılarak Gard'a yönel diğinde, Alicante'ye karanlık çökmüştü. Şehrin dar ve kıvrım lı sokakları ayışığında taş kurdeleler gibi yukarı uzanıyordu Hava soğuktu ama Simon bunu neredeyse hiç hissetmiyordu

Alec sessizce yürüyor, yalnızmış gibi Simon'ın önünden iler liyordu. Dönüşmeden önce olsa, Simon ona yetişmek için nefe nefese koştururdu, oysa şimdi sadece adımlarını hızlandırarak Alec'e yetişebildiğini görüyordu. "Berbat olmalı," dedi Simon sonunda, Alec asık yüzle karşıya bakarken. "Bana rehberlik etmekten söz ediyorum."

Alec omuz silkti.

"On sekiz yaşındayım. Yani bir yetişkinim. Dolayısıyla artık sorumluluğumu bilmem gerekiyor. Merkez seanstay

ken Gard'a girip çıkabilecek tek kişi benim ve ayrıca, Konsül beni tanıyor."

"Konsül nedir?"

"Merkez'in çok yüksek rütbeli bir subayı diyebiliriz. Konsey'in oylarını sayar, Merkez için Yasa'yı yorumlar, onlara ve Sorgucu'ya danışmanlık yapar. Bir Enstitü'yü yönetiyorsan ve nasıl başa çıkacağını bilemediğin bir sorunla karşılaşmışsan, Konsül'e başvurursun."

"Sorgucu'ya danışmanlık mı yapıyor? Sorgucu'nun öldüğünü sanıyordum."

Alec alaycı bir tavırla güldü. "Bu biraz *başkan ölmedi mi?* demeye benziyor. Evet, Sorgucu öldü. Şimdi yeni biri var. Sorgucu Aldertree."

Simon tepeden aşağı, kanaldaki karanlık suya baktı. Şehri arkalarında bırakmışlardı ve şimdi gölgeli ağaçların arasında kalan dar bir yoldan ilerliyorlardı. "Sorgucuların geçmişte halkım için iyi olmadıklarını belirtmeliyim." Alec boş gözlerle baktı. "Her neyse. Sıradanların tarihiyle ilgili bir şaka sadece. Senin ilgini çekmez."

"Sen artık bir sıradan değilsin," diye vurguladı Alec. "Aline ve Sebastian'ın seni görmek için bu kadar heyecanlanmasının nedeni buydu. Gerçi Sebastian'a bakarak bunu tam anlayamazsın, görebileceği her şeyi çoktan görmüş gibi davranır."

Simon düşünmeden konuştu. "O ve Isabelle... Aralarında bir şeyler var mı?"

Alec gülmeye başladı.

"Isabelle ve *Sebastian* mı? Çok zor. Sebastian nazik bir çocuktur, Isabelle sadece anne ve babamızın sinirleneceği uygunsuz tiplerle çıkar. Sıradanlar, Aşağı Dünyalılar, serseriler..."

"Teşekkürler," dedi Simon. "Suçlular arasında sayılmaktan onur duydum."

"Bence bunu ilgi çekmek için yapıyor," dedi Alec. "Ailedeki tek kız olduğundan, ne kadar sert olduğunu sürekli kanıtlamak zorunda. En azından o öyle sanıyor."

"Belki de dikkati senin üzerinden çekmeye çalışıyordur," dedi Simon, dalgın bir tavırla. "Bilirsin, ailen senin eşcinsel olduğunu filan bilmiyor."

Alec yolun ortasında o kadar ani durdu ki Simon neredeyse ona tosluyordu. "Hayır," dedi, "ama görünüşe bakılırsa diğer herkes biliyor."

"Jace dışında," dedi Simon. "O bilmiyor, değil mi?"

Alec derin bir nefes aldı. Simon onun solgun olduğunu düşündü. Belki de her şeyin rengini sarartan ayışığından kaynaklanıyordu. Bakışları tekrar karanlığa döndü. "Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum ve ilgilenmiyorum. Beni tehdit etmeye çalışmadığın sürece."

"Seni *tehdit etmeye* çalışmak mı?" Simon afallamıştı. "Ben hiç de..."

"O zaman neden?" dedi Alec ve sesinde Simon'ı daha da şaşırtan ani bir kırılganlık belirdi. "Neden konuyu açıyorsun?"

"Çünkü," dedi Simon, "çoğu zaman benden nefret ediyor gibi davranıyorsun. Bunu kişisel olarak algılamıyorum –hayatımı kurtarmış olsam bile. Zaten bütün dünyadan nefret ediyor gibisin. Ayrıca, pratikte ortak hiçbir noktamız yok ama seni Jace'e bakarken görüyorum, kendimi Clary'ye bakarken görüyorum ve belki de ortak bir şeyimiz olabileceğini düşünüyorum. Belki benden daha az nefret etmeni sağlayacak bir şey."

"Yani Jace'e söylemeyecek misin?" dedi Alec. "Yani Clary'ye neler hissettiğini söyledin ve..."

"Hiç de iyi bir fikir değildi aslında," dedi Simon. "Şimdi sürekli böyle bir şeyden nasıl geri çekilebileceğimi merak ediyorum. Tekrar arkadaş olup olamayacağımızı veya paylaştığımız şeyin paramparça olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Onun yüzünden değil, benim yüzümden. Belki başka birini bulursam..."

"Başka birini," diye tekrarladı Alec. Önlerinde uzanan yola bakarak yine çok hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı.

Simon ona yetişmek için koşturdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Örneğin, bence Magnus Bane senden gerçekten bağlanıyor ve çok da hoş biri. Harika partiler veriyor. O partide uçana dönüşmüş olsam bile."

"Tavsiyen için teşekkürler," dedi Alec, duygusuz bir sesle. "Ancak benden hoşlandığını hiç sanmıyorum. Kapı'yı açmak için Enstitü'ye geldiğinde benimle neredeyse hiç konuşmadı bile."

"Belki de sen onu aramalısın," diye önerdi Simon, bir Gölge Avcısı'na bir iblis efendisiyle çıkmasını önermenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmemeye çalışarak.

"Yapamam," dedi Alec. "Idris'te hiç telefon yok. Önemi de yok zaten." Bir an duraksadı. "Geldik. Gard burası."

Karşılarında, bir çift muazzam kapı yerleştirilmiş yüksek bir duvar vardı. Kapılara dairesel mühür desenleri işlenmişti ve Simon onları Clary gibi okuyamasa da, karmaşıklıklarında baş döndürücü bir şeyler buldu, bir tür güç duygusu yayıyorlardı. Kapıların iki yanına, güzel ve sert yüzlü taş melek heykelleri dikilmişti. İkisi de elinde kılıç tutuyordu ve ayaklarının dibinde can çekişen bir yaratık yatıyordu –iğrenç sivri dişleri olan sıçan, yarasa ve kertenkele karışımı bir yaratık. Simon uzunca bir an durup onlara baktı. *İblisler,* diye düşündü ama aynı şekilde vampir de olabilirlerdi.

Alec kapıyı itip açtı ve Simon'a geçmesini işaret etti. İçeri girdiklerinde Simon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Vampire dönüştüğünden beri, gece görüşü lazer gibi netleşmişti ama Gard'ın kapılarından aşağı uzanan yolda cadı ışığından onlara meşale vardı ve sert beyaz ışık her şeyin detayını siliyor gibiydi. Alec'in onu her şeyin yansıyan bir ışıkla aydınlandığı dar bir taş yürüme yolundan geçirdiğinin farkındaydı. Aniden, kolunu kaldırarak onları durduran biri karşılarında belirdi.

"Vampir bu mu?" Ses o kadar derindi ki neredeyse hırıltı gibiydi.

Simon başını kaldırıp baktığında ışık gözlerini yaktı, hala gözyaşı olsaydı, şimdi gözleri sırılsıklam olabilirdi. *Cadı ışığı,* diye düşündü, *melek ışığı beni yakıyor. Sanırım şaşırtıcı bir durum.*

Karşılarında duran adam son derece uzun boyluydu ve ıslak teni çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde aşırı gerilmiş gibi görünüyordu. Kısa kesilmiş siyah saçlarının altında alnı geniş, burnu gaga gibiydi. Simon'a bakarken yüzündeki ifade, rayların arasında ileri geri koşturan iri bir sıçanı izleyen ve az sonra bir trenin çıkagelip onu ezmesini bekleyen bir metro yolcusununki gibiydi.

"Bu Simon," dedi Alec, biraz kararsız bir tavırla. "Simon, bu Konsül Malachi Dieudonné. Kapı hazır mı, efendim?"

"Evet," dedi Malachi. Sesi sertti ve hafif aksanlı konuşuyordu. "Her şey hazır durumda. Gel, Aşağı Dünyalı." Simon'a yaklaşmasını işaret etti. "Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Simon yaklaşmak için hareket etti ama Alec bir elini onun koluna koyarak durdurdu.

"Bir dakika," dedi, Konsül'e dönerek. "Doğruca Manhattan'a geri mi gönderilecek? Diğer tarafta onu bekleyen biri olacak mı?"

"Kesinlikle," dedi Malachi. "İblis efendisi Magnus Bane. Başlangıçta vampirin Idris'e gelmesine o izin verdiğine göre, geri dönüşü için sorumluluk da ona ait."

"Magnus, Simon'ın Kapı'dan geçmesine izin vermeseydi ölecekti," dedi Alec, biraz sertçe.

"Belki," dedi Malachi. "Annenle baban böyle anlattı ve Merlin de onlara inanmayı seçti. Aslında ben aksini düşünüyordum. Yine de, kimse Aşağı Dünyalılar'ı Cam Şehir'e öylece getiremez."

"Bunda *öylece* olan bir şey yoktu." Simon'ın içi öfke dolmuştu. "Saldırıya uğramıştık..."

Malachi bakışlarını Simon'a çevirdi. "Seninle konuşulduğu zaman konuşacaksın, Aşağı Dünyalı. Daha önce değil."

Alec'in eli Simon'ın kolunu daha sıkı kavradı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, biraz tereddütlü, biraz da şüpheli bakıyordu. Sanki Simon'ı buraya getirdiği için şüphe duyuyormuş gibi.

"Şimdi, Konsül, *gerçekten*!" Avluda yankılanan ses tiz ve biraz nefes nefeseydi. Simon sesin bir erkeğe ait olduğunu görünce şaşırdı. Yürüme yolundan onlara doğru hızlı adımlarla gelen ufak tefek, yuvarlak hatlı bir adam. Gölge Avcısı kıyafetlerinin üzerine bol bir gri pelerin geçirmişti ve kel başı cadı ışığında parlıyordu. "Konuğumuzu tedirgin etmeye gerek yok."

"Konuk mu?"

Malachi öfkeli görünüyordu.

Ufak tefek adam Alec'le Simon'ın önüne gelerek ikisine de gülümsedi. "New York'a dönmen konusundaki ricamızı kabul etmeye karar vermene çok sevindik. Bu her şeyi çok daha kolaylaştıracak." Adam kendisine şaşkınlıkla bakan Simon'a göz kırptı. Simon onu görmekten mutluluk duyan bir Gölge Avcısı'yla daha önce hiç karşılaşmamıştı, ne sıradanken ne de vampirken. "Ah, neredeyse unutuyordum!" Adam elini alnına vurdu. "Kendimi tanıtmadım. Ben Sorgucu'yum, yani, *yeni* Sorgucu. Adım Sorgucu Aldertree."

Aldertree elini Simon'a uzattı ve Simon şaşkınlıkla kabul ederek tokalaştı. "Ya sen? Adın Simon mı?"

"Evet," dedi Simon, elini olabildiğince çabuk geri çekerken. Aldertree'nin dokunuşu sevimsiz bir şekilde yapış yapış ve nemliydi. "Kararınızı kabul ettiğim için teşekkür etmenize gerek yok. İstediğim tek şey evime dönmek."

"Öyle olduğundan eminim, öyle olduğundan eminim!" Aldertree'nin sesi neşeli olmasına rağmen, konuşurken yüzünde belli belirsiz bir şeyler hissediliyordu. Simon'ın Aldertree'nin ifadesinin tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Aldertree gülümserken ve Gard boyunca uzanan dar bir yolu işaret ederken o ifade bir an sonra kayboluverdi. "Buradan, Simon, lütfen."

Simon yürürken Alec de onu izledi. Sorgucu bir elini uzattı. "Buradan sonrasını biz hallederiz, Alexander. Yardımın için teşekkürler."

"Ama Simon..." diye başladı Alec.

"O güvende," dedi Sorgucu. "Malachi, lütfen Alexander'ı geçir ve eğer yanında getirmediyse, eve dönebilmesi için ona bir cadı ışığı ver. Yol geceleri tehlikeli olabilir." Yine gülümsedi ve Simon'ı uzaklaştırdı. Alec ikisinin de arkasından bakakaldı.

Luke, Clary'yi kucağında evin eşiğinden ve uzun bir koridordan geçirirken dünya genç kızın etrafında bulanık bir şekilde dönüyordu. Amatis, elinde cadı ışığıyla önlerinden gidiyordu. Koridor önlerinde giderek uzarken Clary bir kabustaymış gibi delice etrafına bakıyordu.

Dünya yan dönmüştü. Aniden kendini soğuk bir yüzeyde yatarken buldu ve üzerine battaniye örten elleri hissetti. Mavi gözler ona baktı. "Çok hasta görünüyor, Lucian," dedi Amatis, eski bir plak gibi bozuk ve çarpık bir sesle. "Ona ne oldu?"

"Lyn Gölü'nün yarısını içti." Luke'un sesi silinirken Clary'nin görüşü bir an için netleşti. Bir mutfağın soğuk karo zemininde yatıyordu ve Luke bir dolabı karıştırıyordu. Mutfak duvarlarının sarı boyası dökülüyordu ve duvarlardan birinin dibinde eski tarz, siyah dökme bir demir ocak duruyordu. Ocağın ızgarasından fışkıran alevler gözlerini acıtıyordu. "Anason, belladon, cehennem karanfili..." Luke kolları cam kavanozlarla dolu bir halde dolaptan uzaklaştı. "Bunları karıştırıp kaynatabilir misin Amatis? Ben onu ocağa biraz daha yaklaştıracağım. Titriyor."

Clary konuşmaya, ısınmaya ihtiyacı olmadığını, zaten baştan aşağı yandığını söylemeye çalıştı ama ağzından çıkan sesler kelimelere dönüşemedi. Luke onu kaldırırken Clary inledi ve sonra sol tarafında buzları çözen bir sıcak hissetti, üşüdüğünü anlamamıştı. Dişleri sertçe takırdıyordu ve ağzında kendi kanının tadı vardı. Dünya, bir bardağın içinde çalkalanmış su gibi etrafında sallanıyordu.

"Hayallerin Gölü mü?" Amatis'in sesinde inanamadığını gösteren bir tını vardı. Clary onu net göremiyordu fakat ocağın yanında, elinde uzun saplı tahta bir kaşıkla duruyor gibi görünüyordu. "Orada ne işiniz vardı? Jocelyn nerede olduğu..."

Dünya nihayet silinmişti, en azından, mutfağın sarı duvarları ve ocağın arkasındaki rahatlatıcı ateşle gerçek dünya arası

yoktu. Onun yerine, Lyn Gölü'nün sularını ve bir parça cilalı camın yüzeyi gibi üzerinden yansıyan ateşi görüyordu. Melekler camın üzerinde yürüyordu, sırtlarında kırık ve kanlı beyaz kanatlarıyla, her biri Jace'in yüzüyle dolaşan melekler. Siyah gölgeli kanatlarıyla başka melekler de geldi ve ellerini ateşe değdirerek güldüler.

"Ağabeyine seslenip duruyor." Amatis'in sesi zayıf, sanki son derece yüksek bir yerden geliyormuş gibiydi. "O, Lightwood'larla birlikte, değil mi? Princewater Caddesi'nde Penhallow'ların evinde kalıyorlar. Ben ona..."

"Hayır," dedi Luke, sertçe. "Hayır. Jace'in bu konudan haberinin olmaması daha iyi."

Jace'e mi sesleniyordum? Bunu neden yapayım ki? diye düşündü Clary ama düşüncesi kısa ömürlüydü. Karanlık geri dönmüş ve halüsinasyonlar onu yine etki altına almıştı. Bu kez Alec ve Isabelle'i görüyordu. İkisi de pis ve gözyaşı kaplı yüzleriyle korkunç bir savaşta gibiydiler. Sonra onlar da yok oldu ve gözlerinin önünde sırtından bir yarasanınki gibi siyah kanatlar açılan yüzsüz bir adam belirdi. Gülümsediğinde ağzından kan süzüldü. Görüntülerin kaybolmasını dileyerek Clary gözlerini sımsıkı kapadı.

Başının üzerindeki seslerle birlikte tekrar yüzeye çıkmadan önce uzun bir zaman geçmişti. "İç şunu," dedi Luke. "Clary, bunu içmek zorundasın." Sonra eller sırtını destekledi ve ıslak bir bezden sıkılarak ağzına bir sıvı damlatıldı. Tadı acı, berbattı ve Clary öksürdü ama sırtındaki eller onu bırakmadı. Şişmiş

boğazının acısını hissederek yuttu. "İşte," dedi Luke. "Biraz dan kendini daha iyi hissedeceksin."

Clary yavaşça gözlerini açtı. Yanında Luke ve Amatis diz çökmüş, neredeyse aynı mavi tonundaki gözlerini endişeyle üzerine dikmişlerdi. Clary onların arkasına baktığında bir şey göremedi, melekler veya yarasa kanatlı şeytanlar yoktu. Sadece sarı duvarlar ve bir pencerenin pervazına dengesizce bırakılmış bir çaydanlık.

"Ölecek miyim?" diye fısıldadı.

Luke gülümsedi. "Hayır. Eski haline dönmen biraz zaman alacak ama yaşayacaksın."

"Tamam." Rahatlayamayacak kadar bitkindi. Sanki bütün kemikleri vücudundan çıkarılmış, geriye gevşek bir deri tabakası kalmış gibi hissediyordu. Sersemlemiş bir halde kirpiklerinin arasından baktığında neredeyse düşünmeden konuştu. "Gözlerin aynı."

Luke gözlerini kırpıştırdı. "Neyle aynı?"

"Onunkilerle," dedi Clary, uykulu bakışlarını şaşkın görünen Amatis'e çevirerek. "Aynı mavi."

Luke'un yüzünde hafif bir gülümseme görünüp kayboldu. "Şey, bu o kadar da şaşırtıcı değil aslında," dedi. "Daha önce sizi olması gerektiği şekilde tanıştırma fırsatı bulamadım. Clary bu Amatis Herondale. Ablam."

Alec ve Konsül işitme mesafesinden çıkana kadar, Sorgucu bir süre sessiz kaldı. Simon cadı ışığıyla aydınlatılmış dar yolda onu izliyor, gözlerini kısmamaya çalışıyordu. Gard'ın, okyanustan yükselen bir geminin yan tarafı gibi etrafında yükseldiğinin farkındaydı. Pencerelerden süzülen ışıklar, gökyüzüne gümüşi bir ışık vurduruyordu. Zemin seviyesinde alçak pencereler de vardı. Birçoğu parmaklıklıydı ve içleri sadece karanlıktı.

Sonunda bir binanın yan tarafındaki kemerin altına yerleştirilmiş ahşap bir kapıya ulaştılar. Aldertree kilidi açmak için eğilince Simon huzursuz oldu. Vampire dönüştüğünden beri, insanların ruh halleriyle birlikte değişen bir koku yaydıklarını fark etmişti. Sorgucu kahve gibi acı ve güçlü bir şey kokuyordu ama çok daha sevimsiz bir kokuydu bu. Simon, dişlerinin dışarı çıkmak istediğini belli eden bir şekilde çene kemiklerinin ürperdiğini hissetti ve kapıdan geçerken Sorgucu'dan uzak durdu.

Kapının diğer tarafındaki koridor uzun ve beyaz, neredeyse tünel gibiydi ve beyaz kayaların içine oyulmuş gibi görünüyordu. Sorgucu, elindeki cadı ışığının aydınlığı duvarlardan yansırken aceleyle yürüyordu. Böylesine kısa bacaklı bir adam için son derece hızlı hareket ediyor, yürürken başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu ve havayı kokluyormuş gibi burnu büzülüyordu. Devasa bir çift kanatlı kapıdan geçerlerken Simon'ın ona yetişebilmek için acele etmesi gerekmişti. Kapıların diğer tarafındaki salonda, Simon her birinde Gölge Avcıları'nın oturduğu sıra sıra koltukların bulunduğu bir amfitiyatro gördü. Öfkeli sesler duvarlardan yansıyordu ve Simon,

herkes bir ağızdan konuştuğu için birbirine karışan konuşmaların parçalarını yakaladı.

"Valentine'ın ne istediği konusunda hiçbir kanıtımız yok ki! İsteklerini kimseyle görüşm..."

"Ne istediğinin ne önemi var ki? O bir hain ve yalancı, onu memnun etmeye çalışmanın bize bir şey kazandıracağına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Brocelind yakınlarında bir devriyenin ölü bir kurt çocuğun cesedini bulduğunu biliyor musunuz? Kanı tamamen kurutulmuş. Görünüşe bakılırsa, Valentine burada, Idris'te Ayin tamamladı."

"Ölümcül Oyuncaklar'dan ikisi elindeyken herhangi bir Nefilim'den çok daha güçlü durumda. Başka seçeneğimiz..."

"New York'taki o gemide kuzenim öldü! Valentine'ın şimdiye dek yaptıklarını yanına bırakamayız! Yaptıklarının bedelini ödemeli!"

Simon daha fazlasını duymak istiyordu ama kararsızlıkla duraksadığında, Sorgucu şişman, sinir bozucu bir arı gibi etrafında dans etti. "Gel, gel," dedi, elindeki cadı ışığını önüne doğru tutarak. "Boşa harcayacak fazla zamanımız yok. Sen ermeden önce toplantıya geri dönmeliyim."

Simon isteksizce Sorgucu'nun koridorda yanından geçmesine izin verirken *bedel* kelimesi kulaklarında çınlıyordu. Gemide ki o geceyi hatırlamak korkunçtu. Üzerinde sadece siyah mühür bulunan bir kapıya geldiklerinde, Sorgucu anahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve Simon'ı abartılı bir sıcaklıkla içeri davet etti.

Oda neredeyse boştu. Bir elinde kadeh ve diğer elinde kılıçla gölden yükselen bir meleği tasvir eden tek bir duvar halısı vardı. Hem Kupa'yı hem de Kılıç'ı daha önce görmüş olması, bir an için Simon'ın dikkatini dağıttı. O anda bir kilidin, sürgünün içine kaydığını duyduğunda, Sorgucu'nun arkalarındaki kapıyı kilitlemiş olduğunu farketti.

Simon etrafına bakındı. Odada, yanında alçak bir sehpa bulunan bir bank dışında mobilya yoktu. Masanın üzerinde eski bir gümüş zil duruyordu. "Kapı... Burada mı?" diye sordu Simon, kararsızlıkla.

"Simon, Simon." Aldertree, bir doğumgünü partisine veya başka bir zevkli olaya başlamak üzereymişler gibi keyifle ellerini ovaladı. "Gitmek için bu kadar mı acele ediyorsun? Önce sana sormak istediğim birkaç soru var."

"Peki." Simon huzursuz bir şekilde omuz silkti. "Bana ne isterseniz sorabilirsiniz, sanırım."

"Ne kadar uyumlusun! Ne güzel!" Aldertree sırıttı. "Eh, tam olarak ne kadar süredir vampirsin?"

"Yaklaşık iki haftadır."

"Nasıl oldu bu? Sokakta saldırıya mı uğradın? Ya da belki geç yatağında yatarken. Seni dönüştürenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Şey... tam sayılmaz."

"Ama, evlat!" diye haykırdı Aldertree. "Böyle bir şeyi nasıl bilmezsin?" Simon'a bakarken gözlerinde açık bir merak vardı. Simon onun çok zararsız göründüğünü düşündü. Birinin

büyükbabası veya şakacı yaşlı amcası gibi. Simon o acı kok
yu kendisi hayal etmiş olmalıydı.

"Aslında o kadar basit değildi," dedi Simon ve Dumor
yaptığı iki ziyareti anlattı. Birincisinde bir fare olarak ve ik
cisinde, tam da atmasını istedikleri adımları attıracak kad
güçlü bir zihinsel etki altında. "Sonra," dedi sonunda, "ote
kapısından içeri girdiğim anda saldırıya uğradım, beni dönü
türenin hangisi olduğunu bilmiyorum. Belki de hepsi birde
yapmıştır."

Sorgucu dudaklarını şaplattı. "Vah, vah, vah. Bu hiç iy
değil. Çok üzücü."

"Bence de kesinlikle öyle," diye onayladı Simon.

"Merkez hiç memnun olmayacak."

"Ne?" dedi Simon. "Merkez benim nasıl vampire dönüş
ğümü neden umursasın ki?"

"Şey, saldırıya uğramış olsaydın tamam," dedi Alderte
özür dileyen bir tavırla, "ama sen oraya girip kendini vamp
lere teslim etmişsin. Sanki biraz onlardan biri olmak *istemiş*
sin gibi görünüyor."

"Ben onlardan biri olmak istemedim! Otele bu yüzden gi
medim!"

"Elbette, elbette." Aldertree yatıştırıcı bir sesle konuşuyo
du. "Hadi konuyu değiştirelim, olmaz mı?"

Cevap beklemeden devam etti. "Vampirler nasıl olup d
senin tekrar dirilmene izin verdi, Simon? Bölgelerine izins
girdiğin düşünülürse, aslında öldürene kadar senden beslen

birdi ve sonra da yeniden dirilmeni engellemek için cesedini
yakarlardı."

Simon cevap vermek, Sorgucu'ya onu Enstitü'ye Raphael'in
götürdüğünü, Clary, Jace ve Isabelle'in onu mezarlığa götü-
üp mezardan çıkana kadar başında nöbet tuttuklarını anlat-
mak istedi ama tereddüt etti. Yasa'nın nasıl işlediği konusunda
neredeyse hiçbir fikri yoktu. Yine de vampirlerin dirilişini izle-
menin veya onlara ilk beslenmeleri için kan vermenin Gölge
Avcıları'nın doğal yöntemleri arasında yeraldığını hiç sanmı-
yordu. "Bilmiyorum," dedi. "Öldürmek yerine neden dönüş-
türdükleri konusunda hiçbir fikrim yok."

"Yine de aralarından biri kanını içmene izin vermiş olma-
lı, yoksa asla... eh, bugün olduğun şeye dönüşmezdin. Vam-
pir babanın kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun yani?"

Vampir babam mı? Simon daha önce hiç bu açıdan bak-
mamıştı. Raphael'in kanını neredeyse kazayla içmişti ve vam-
pir çocuğu o ya da bu şekilde babası olarak düşünmek tuhaf-
tı. Raphael, Simon'dan daha küçük gibi görünüyordu. "Kor-
karım öyle."

"Ah, Tanrım." Sorgucu iç çekti. "Ne talihsizlik."

"Talihsiz olan ne?"

"Ah, bana yalan söylüyor olman, oğlum." Aldertree başını
iki yana salladı. "Oysa ben işbirliği yapacağını umuyordum.
Bu korkunç. Çok korkunç. Bana gerçeği söylemek *istemiyor*
musun? Sadece bir iyilik olarak?"

"Size *gerçeği* anlatıyorum!"

Sorgucu'nun yüzü sulanmamış çiçek gibi sarktı. "Ne utanç verici." Yine iç çekti. "Ne utanç verici." Odanın diğer tarafına yürüdü ve başını iki yana sallamaya devam ederek kapıya sertçe vurdu.

"Neler oluyor?" Simon'ın sesinde şaşkınlık ve tedirginlik vardı. "Kapı'ya ne oldu?"

"Kapı mı?" Aldertree güldü. "Öylece gitmene izin vereceğimi gerçekten düşünmüyordun, değil mi?"

Simon tek kelime edemeden, kapı ardına kadar açıldı ve siyahlar giymiş Gölge Avcıları içeri dalarak onu yakaladı. Güçsüz eller kollarını kavrarken kurtulmaya çalıştı. Başına bir torba geçirilerek gözleri kapatıldı. Karanlıkta tekmeler savuruyordu. Ayağı bir yere isabet etti ve birinin küfrettiğini duydu.

Başı sertçe arkaya çekildi ve öfkeli bir ses kulağına fısıldadı. "Bunu tekrar yaparsan, vampir, boğazından aşağı kutsal su döker, kan kusarak ölmeni izlerim."

"Yeter!" Sorgucu'nun tiz, endişeli sesi bir balon gibi yükseldi. "Başka tehdit duymak istemiyorum! Sadece konuğumuza iyi ders vermeye çalışıyorum." Yaklaşmış olmalıydı çünkü Simon torbanın altından yine o tuhaf, acı kokuyu alıyordu. "Simon, Simon," dedi Aldertree. "Seninle tanışmak çok hoşuma gitti. Umarım Gard'ın zindanında bir gece geçirmen sende istediğimiz etkiyi yaratır ve sabah biraz daha işbirlikçi olursun. Bu küçük pürüzü aştığımızda ikimiz için hala parlak bir gelecek olabileceğini düşünüyorum." Elini Simon'ın omzuna koydu. "Onu aşağı götürün, Nefilimler."

Simon bağırıp çağırıyordu ama çığlıkları torbanın altında boğuluyordu. Gölge Avcıları onu odadan dışarı sürükleyip bitip tükenmek bilmez, labirentimsi koridorlardan geçirdiler. Sonunda bir merdivene ulaştıklarında onu ittiler ve ayakları basamaklardan kaydı. Nerede olduklarını kesinlikle bilmiyordu, sadece basık, havasız bir ortamdı ve etraflarında ıslak taş gibi yoğun bir koku vardı. Aşağı indikçe giderek soğuyan havada nem de artıyordu.

Sonunda duraksadılar. Taşa sürtülen demire benzer bir ses geldi. Simon ellerinin ve dizlerinin üzerinde yere fırlatıldı. Bir kapı kapanıyormuş gibi metalik, güçlü bir tangırtı ve uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Simon ayağa kalkmaya çalışırken çizme topuklarının taş üzerindeki yankıları giderek zayıflıyordu. Torbayı başından çıkarıp yere attı. Yüzünü saran basık, boğucu, ıssız duygu kayboldu ve kendini soluksuz halde buldu -nefes almaya ihtiyacı olmasa bile. Bunun sadece bir refleks olduğunu biliyordu fakat göğsü havasız kalmış gibi ağrıyordu.

Boş, kare biçimli taş bir odadaydı ve küçük, sert görünüşlü yatağın üzerindeki duvara, parmaklıklı tek bir pencere yerleştirilmişti. Simon alçak bir kapıdan lavabosu ve klozeti olan minicik bir tuvaleti görüyordu. Odanın batı duvarı da parmaklıklıydı. Yerden tavana kalın, demir görünüşlü parmaklıklar yükseliyor, uçları tavana ve zemine derinlemesine gömülüyordu. Kendisi de parmaklıklardan yapılmış ağır menteşeli bir demir kapıya yerleştirilmişti. Kapının, yüzeyine oyma siyah bir mühür işlenmiş bakır bir tokmağı vardı. Aslında, parmaklıkla-

rın hepsi mühürlerle kaplıydı, pencerelerdeki parmaklıklar bile örümcek ağı gibi çizgilerle doluydu.

Simon, hücre kapısının kilitli olması gerektiğini bilmesine rağmen, kendini tutamadı ve kapıya yaklaşıp tokmağı yokladı. O anda elini korkunç bir acı kapladı. Bağırarak kolunu geri çekti ve eline baktı. Yanan avcundan ince dumanlar yükseliyordu, tenine karmaşık bir desen kazınmıştı. Daire içine alınmış bir Davut yıldızına benziyordu ve çizgiler arasındaki boşluklara zarif mühürler işlenmişti.

Acı bembeyaz bir ateş gibiydi. Dudaklarından bir inilti yayılırken Simon yumruğunu sıktı. "Nedir bu?" diye fısıldadı, kimsenin kendisini duymayacağını bilerek.

"Süleyman Mührü," dedi bir ses. "Dediklerine göre, Tanrı'nın Gerçek İsimleri'nden birini barındırıyormuş. İblisleri uzak tutuyor, senin türünü de."

Simon olduğu yerde irkilirken elindeki acıyı neredeyse unutmuştu bile. "Kim var orada? Kim konuştu?"

Bir duraksama oldu. "Yanındaki hücredeyim, Gündüzyürüyen," dedi ses. Hafif boğuk, yetişkin bir erkek sesiydi duyulan. "Muhafızlar günün yarısını seni nasıl içeride tutacaklarını planlayarak geçirdiler. Dolayısıyla, senin yerinde olsam açmak için uğraşmazdım. Merkez'in senden ne istediğini anlayana kadar gücünü saklasan iyi edersin."

"Beni burada tutamazlar," diye itiraz etti Simon. "Ben bu dünyaya ait değilim. Ailem kaybolduğumu anlar... öğretmenlerim..."

"O işi hallettiler bile. Çok basit bir büyü ailene yokluğunla ilgili mükemmel ve haklı bir neden sunabilir. O kadar basit ki bu büyüyü acemi bir iblis efendisi bile yapabilir. Bir okul gezisi. Bir aile ziyareti. Hiç sorun değil." Seste tehdit ya da keder yoktu, sadece gerçek vardı. "Gerçekten daha önce bir Aşağı Dünyalı'yı ortadan kaybetmediklerini mi sanıyorsun?"

"Kimsin sen?" diye sordu Simon, sesi çatlayarak. "Sen de bir Aşağı Dünyalı mısın? Bizi tuttukları yer burası mı?"

Bu kez cevap gelmedi. Simon yine seslendi ama görünüşe bakılırsa komşusu söylemek istediği her şeyi söylediğine karar vermişti. Simon'ın haykırışlarına sessizlikten başka cevap gelmedi.

Elindeki acı zayıflamıştı. Simon aşağı baktığında teninin artık yanık olmadığını ama Mühür izinin avcunda mürekkep gibi kaldığını gördü.

Tekrar hücrenin parmaklıklarına baktı. Bütün mühürlerin mühür olmadığını şimdi anlıyordu. Aralarında Davut Yıldızı ve Tevrat'tan İbranice satırlar da vardı. Oymalar yeni görünüyordu.

Muhafızlar günün yarısını seni nasıl içeride tutacaklarını planlayarak geçirdiler, demişti ses.

Gülünç bir şekilde, bunun nedeni sadece vampir olmayı değildi, kısmen Yahudi olmasıydı. Günün yarısını, Simon dokunduğunda yansın diye tokmağa Süleyman Mührü'nü kazıyarak geçirmişlerdi. İnancının unsurlarını kendisine karşı kullanabilmeleri için bu kadar zaman ve çaba gerekmişti.

Her nedense, bunu anlamak Simon'ın son gücünü de tüketmişti. Yatağa çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Alec, Gard'dan döndüğünde Princewater Caddesi karanlık, evlerin pencereleri kapalı ve perdeler örtülüydü. Sadece arada bir rastlanan cadı ışığından sokak lambaları, kaldırım taşlarının üzerine biraz ışık yansıtıyordu. Penhallow'ların evi civardaki en aydınlık binaydı, pencerelerde mumlar yanıyordu ve ön kapı hafifçe aralıktı. Yürüme yoluna sarı bir ışık dilimi vuruyordu.

Jace, Penhallow'ların ön bahçesine sınır çizen alçak, taş bir duvarın üzerinde oturuyordu ve saçları en yakındaki sokak lambasının ışığı altında parlıyordu. Alec yaklaşırken başını kaldırdı ve biraz ürperdi. Alec onun üzerinde sadece ince bir ceket olduğunu gördü. Güneş battığı için hava bir hayli soğumuştu. Gül kokusu serin havada hafif bir parfüm gibi yayılıyordu.

Alec, Jace'in yanında duvarın üzerine oturdu. "Bütün bu süre boyunca dışarıda beni mi bekliyordun?"

"Seni beklediğimi kim söyledi?"

"Endişelendiğin şey buysa, her şey yolundaydı. Simon'ı Sorgucu'ya teslim ettim."

"Teslim mi ettin? Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kalmadın mı yani?"

"Sorun yoktu ki," dedi Alec. "Sorgucu dedi ki onunla kişisel olarak ilgilenip onu geri gönderecek..."

"Sorgucu dedi ki, Sorgucu dedi ki," diye araya girdi Jace. "Karşılaştığımız son Sorgucu kendisine verilen emirlerin dışına çıkmıştı. Ölmeseydi, Merkez onu görevinden alır ve hatta belki lanetlerdi. Bu Sorgucu'nun da kafadan kontak olmadığı ne malum?"

"İyi biri gibi görünüyordu," dedi Alec. "Hatta hoş biriydi. Simon'a karşı son derece nazikti. Bak, Jace... Merkez böyle çalışıyor. Olan biten her şeyi kontrol edemeyiz. Onlara güvenmek zorundasın çünkü aksi takdirde her şey kaosa dönüşür."

"Ne var ki yakın zamanda bolca çuvalladılar. Bunu itiraf etmek zorundasın."

"Belki," dedi Alec, "ama Merkez'den daha fazlasını bildiğini ve Yasa'dan daha iyi olduğunu düşünmeye başlarsan, Sorgucu'dan ya da Valentine'dan ne farkın kalır?"

Jace yüzünü buruşturdu. Sanki Alec ona vurmuş veya daha kötü bir şey yapmış gibiydi.

Alec'in içi ezildi. "Özür dilerim." Elini uzattı. "Öyle demek istemedim..."

Aniden bahçeden parlak sarı bir ışık huzmesi geldi. Alec dönüp baktığında, Isabelle'in açık olan ön kapıda durduğunu ve arkasından ışık yayıldığını gördü. Sadece siluet olarak görünüyordu fakat belinin iki yanına koyduğu ellerinden, sinirli olduğu belliydi.

"Siz ikiniz burada ne *yapıyorsunuz?*" diye seslendi. "Herkes nerede olduğunuzu merak ediyor."

Alec tekrar arkadaşına döndü. "Jace..."

Fakat ayağa kalkan Jace, Alec'in uzattığı ele aldırmadı. "Me kez konusunda haklı olsan iyi olur," dedi sadece.

Jace eve doğru yürürken Alec onu izledi. Simon'ın sesi zih ninde canlandı. *Sürekli böyle bir şeyden nasıl geri çekilebilece mi merak ediyorum. Tekrar arkadaş olup olamayacağımızı veya paylaştığımız şeyin paramparça olup olmadığını. Onun yüzü den değil, benim yüzümden.*

Ön kapı kapandığında, Alec yarı aydınlık bahçede tek ba na kaldı. Bir an gözlerini kapayarak gözkapaklarında dola yüzü düşündü. Bu kez Jace'in yüzü değildi. Bu yüze ait gö ler yeşildi ve gözbebekleri çizgi şeklindeydi. Kedi gözleri gib

Gözlerini açarak çantasına uzandı ve günlük olarak kullan ğı spiral ciltli defterinden bir kağıt kopardı ve kalemini çıkar Üzerine birkaç kelime yazdı ve sonra, stelini kullanarak sayf nın alt tarafındaki ateş mührünü izledi. Sandığından daha hı gitti, alev alan kağıdı bıraktı ve kağıt bir ateşböceği gibi hav da yükseldi. Çok geçmeden, geride kalan tek şey bir parça k oldu ve beyaz bir toz bulutu gibi gül çalılarının arasına saçıl

5

BİR HAFIZA SORUNU

Öğle güneşi, doğrudan yüzüne vuran hafif bir ışık huzmesi şeklinde, gözkapaklarının içini pembe bir ışıkla aydınlatarak Clary'yi uyandırdı. Clary huzursuzca kıpırdandı ve gözlerini yavaşlıkla açtı.

Ateşi düşmüştü ve artık kemikleri vücudunun içinde eriyip gidiyormuş gibi hissetmiyordu. Doğrulup oturdu ve merak lı gözlerle etrafına bakındı. Amatis'in depo olarak kullandığı yerde olmalıydı, küçük, beyaz badanalı bir yerdi ve yatağın üze rine parlak bir örgü battaniye serilmişti. Yuvarlak pencerelerin üzerine dantelli perdeler çekilmişti ve ışık yuvarlak huzmeler şeklinde içeri süzülüyordu. Yavaşça doğrulup oturdu ve uyku sersemliğinin bütün benliğini sarmasını bekledi. Bir şey olma dı. Kendini tamamen sağlıklı, hatta iyi dinlenmiş hissediyordu.

Yataktan kalkıp kendine baktı. Biri ona kolalı bir pijama tak mı giydirmişti ama şimdi kırışmıştı ve üzerine fazla bol geliyo pijamanın kolları parmaklarının uçlarından aşağı sarkıyordu

Yuvarlak pencerelerden birine yaklaşarak dışarı baktı. B tepenin yamacında eski, altın rengi, çatıları bronz kaplanm gibi görünen taş binalar sıralanmıştı. Evin bu tarafı kanala bak yordu ve arada sonbaharın kahverengi ve altın sarısı renkleri taşıyan bir bahçesi vardı. Evin yan tarafında bir kafes çit gör nüyordu, üzerinde tek bir gül kalmıştı ve sararmaya başlam yapraklarını döküyordu. Kapı tokmağı çevrilince Clary hem aceleyle yatağa geri döndü, sonra Amatis elinde bir tepsiyle içe girdi. Clary'nin uyanık olduğunu gördüğünde kaşlarını kald dı ama bir şey söylemedi.

"Luke nerede?" diye sordu Clary, rahatlamak için battan yeyi üzerine çekerken.

Amatis tepsiyi yatağın yanındaki sehpanın üzerine bırak İçinde sıcak sıvı bulunan bir kupa ve yağlı ekmek dilimleri var "Bir şeyler yemelisin," dedi. "Kendini daha iyi hissedersin."

"Ben iyiyim," dedi Clary. "Luke nerede?"

Sehpanın yanında yüksek sırtlıklı bir koltuk duruyord Amatis ona oturdu, ellerini kucağında birleştirdi ve sakin Clary'ye baktı. Gün ışığında Clary onun yüzündeki çizgil ri daha net görebiliyordu. Kadın, Clary'nin annesinden çok daha yaşlı görünüyordu ama aralarında o kadar yaş farkı ol mazdı. Kumral saçları aklarla dolmuş, gözlerinin etrafı kır mıştı, sanki ağlamış gibiydi. "Burada değil."

"Burada değil derken köşedeki dükkandan bir kasa diyet kola ve bir kutu Krispy Kreme mi almaya gitti? Yoksa..."

"Bütün gece senin başında bekledikten sonra bu sabah şafakta gitti. Nereye gittiğini açıkça söylemedi." Amatis'in ses tonu duygusuzdu ve Clary kendini o kadar berbat hissetmese, kadının konuşma tarzının Luke'unkine benzemesi hoşuna gidebilirdi. "Idris'ten ayrılmadan önce burada yaşarken yani dönüşümünden sonra Brocelind Ormanı'nda yaşayan bir kurt sürüsüne liderlik ediyordu. Onlara geri döneceğini söyledi ama nedenini veya ne kadar süreceğinden bahsetmedi. Sadece birkaç gün içinde döneceğini biliyorum."

"Beni öylece... burada mı bıraktı? Burada oturup onu bekmem mi gerekiyor?"

"Şey, seni yanında götüremezdi, değil mi?" diye sordu Amatis. "Senin de eve dönmen kolay olmayacak. Alicante'ye bu şekilde gelerek Yasa'yı çiğnedin ve Merkez bunu gözden kaçırmayacak ya da gitmene izin verme konusunda cömert davranmayacaktır."

"Eve gitmek istemiyorum ki." Clary kendini toparlamaya çalıştı. "Buraya biriyle buluşmak için geldim. Yapmam gereken bir şey var."

"Luke bana anlattı," dedi Amatis. "Sana bir tavsiyede bulunayım, Ragnor Fell'i ancak bulunmak isterse bulabilirsin."

"Ama..."

"Clarissa." Amatis ona şüpheci gözlerle baktı. "Her an Valentine'dan bir saldırı bekliyoruz. Idris'teki Gölge Avcıları'nın

neredeyse hepsi burada, şehirde, koruma büyülerinin içinde. Şu anda yapabileceğin en güvenli şey, Alicante'de kalmak olacaktır."

Clary donup kaldı. Mantıken Amatis'in söyledikleri doğruydu fakat Clary'nin içinde haykırarak bekleyemeyeceğini söyleyen sesi susturmaya yetmiyordu. Ragnor Fell'i *hemen* bulması gerekiyordu, annesini *hemen* kurtarmalıydı, *hemen* gitmeliydi. Panik duygusunu bastırarak doğal bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Luke bana bir ablası olduğundan hiç söz etmemişti."

"Hayır," dedi Amatis. "Etmezdi. Yakın değildik."

"Luke soyadınızın Herondale olduğunu söyledi," dedi Clary. "Sorgucu'nun soyadı, değil mi?"

"Öyleydi," dedi Amatis ve bu kelimeler canını yakıyormuş gibi yüzü gerildi. "O benim kayınvalidemdi."

Luke, Clary'ye Sorgucu hakkında ne demişti? *İstenmeyen aile bağlantıları* olan bir kadınla evli bir oğlu olduğunu söylemişti. "Yani siz Stephen Herondale'le mi evliydiniz?"

Amatis şaşırmıştı. "Adını biliyor musun?"

"Biliyorum. Luke söylemişti ama karısının öldüğünü sanıyordum. Sorgucu'nun bu kadar..." *Korkunç*, demek istedi ama bunu söylemek zalimce gelmişti. "Sinirli olmasının nedeninin bu olduğunu sanıyordum," dedi sonunda.

Amatis getirdiği kupaya uzandı, kaldırırken eli titriyordu. "Evet, öldü. Kendini öldürdü. Céline, Stephen'ın ikinci karısıydı. Ben ilkiydim."

"Boşandınız mı?"

"Öyle bir şey." Amatis, kupayı Clary'ye doğru itti. "Bak, bunu iç. Midene bir şeyler girmeli."

Dikkati dağılan Clary kupayı alıp yudumladı. İçindeki sıvı yoğun ve tuzluydu, sandığı gibi çay değil, çorbaydı. "Peki," dedi. "Neler oldu?"

Amatis bakışlarını uzaklara dikti. "Stephen ve ben, diğer herkes gibi Çember'deydik. Luke... Luke'un başına gelenlerden sonra, Valentine'ın yeni bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Stephen'ı seçti. Stephen belki de artık en yakın dostu ve danışmanı olacaktı. Kendisine bu kadar yakın birinin karısının şey olmasının uygun düşmeyeceğine karar verdi... şey..."

"Bir kurtadamın ablası."

"O başka bir kelime kullanmıştı." Amatis'in sesinde öfke vardı. "Stephen'ı evliliğimizi iptal etmeye ve kendine Valentine'ın seçeceği başka bir eş bulmaya ikna etti. Céline genç ve tamamen itaatkardı."

"Bu korkunç."

Amatis acı bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Uzun zaman önceydi. Stephen nazikti, sanırım... Bana bu evi verdikten sonra ailesi ve Céline ile birlikte tekrar Herondale malikanesine taşındı. Sonrasında onu bir daha görmedim. Elbette ki Çember'den ayrıldım. Beni artık orada istemiyorlardı. Aralarında beni hala ziyaret eden tek kişi Jocelyn'di. Bana Luke'u görmeye gittiğini bile söylemişti." Aklar düşmüş saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Her şey sona erdiğinde, ayaklanma sırasında Stephen'ın ve Céline'in başına gelenleri öğren-

dim. Ondan nefret ediyordum ama o zamanlar ona acımıştım. Dediklerine göre bileklerini kesmiş, her yer kan içindeymiş." Derin bir nefes aldı. "Sonrasında, Stephen'ın cenazesinde, cesedini Herondale mozolesine koymalarından sonra Imogen'i gördüm. Beni tanımadı bile. Kısa süre sonra da onu Sorgucu yaptılar. Merkez, Çember'in eski üyelerini kimsenin ondan daha acımasızca araştıramayacağını düşünmüştü, haklıydılar da. Imogen kanındaki Stephen'a dair anıları silip atabilecek olsa, bunu da yapardı." Clary, Sorgucu'nun soğuk bakan, kısık, sert gözlerini düşündü ve ona acımaya çalıştı. "Sanırım bu onu delirtmiş," dedi. "Gerçekten delirtmiş. Bana karşı korkunçtu özellikle de Jace'e karşı. Sanki onun ölmesini istiyor gibiydi."

"Hiç mantıksız değil," dedi Amatis. "Sen annene benziyorsun ve seni annen yetiştirmiş ama ağabeyin..." Başını yana yatırdı. "Senin Jocelyn'e benzediğin kadar o da Valentine'a benziyor mu?"

"Hayır," dedi Clary. "Jace sadece kendine benzer." Jace'i düşününce ürperdi. "O burada, Alicante'de," dedi, yüksek sesle düşünerek. "Onu görebilseydim..."

"Hayır." Amatis haşin bir tavırla konuşuyordu. "Evden ayrılamazsın. Kimseyle görüşemezsin. Özellikle de ağabeyinle."

"Evden ayrılamaz mıyım?" Clary dehşete kapılmıştı. "Yani burada hapis miyim? Bir esir gibi mi?"

"Sadece bir-iki günlüğüne," dedi Amatis, "Ayrıca, iyi durumda değilsin. Toparlanman gerek. Göl suyu seni neredeyse öldürüyordu."

"Ama Jace..."

"O, Lightwood'lardan biri. Oraya gidemezsin. Seni gördükleri anda Merkez'e burada olduğunu bildirirler. O zaman Yasa'yla başı derde giren bir tek sen olmazsın. Luke'un da başı derde girer."

Ama Lightwood'lar beni Merkez'e vermez ki. Bunu asla yapmazlar.

Kelimeleri dudaklarında söndü. Amatis'i, on beş yıl önce tanıdığı Lightwood'ların artık varolmadığına, Robert ve Maryse'in artık körü körüne sadık fanatikler olmadığına inandırması mümkün değildi. Bu kadın, Luke'un ablası olabilirdi ama Clary için hala bir yabancıydı. Aslında neredeyse Luke için de yabancıydı. Onu on altı yıldır görmemiş, varlığından hiç söz etmemişti. Clary yastıklara yaslanırken bitkinliğini hissetti. "Haklısınız," dedi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım uyusam iyi olur."

"Güzel fikir." Amatis uzanıp boş kupayı onun elinden aldı. "Duş almak istersen, banyo koridorun diğer tarafında. Yatağın ayakucundaki sandığın içinde de eski giysilerim var. Senin yaşındaykenki ölçülerime yakınsın, giysilerim üzerine uyabilir. Şu pijamaların aksine," diye ekledi gülümseyerek. Clary'nin karşılık vermediği hafif bir gülümsemeydi. Clary, öfkeyle şilteyi yumruklamamak için kendini zor tutuyordu.

Amatis kapıyı arkasından kapadığı anda, Clary yataktan fırlayıp banyoya daldı. Sıcak suyun altında durmanın zihnini netleştireceğini umuyordu. Neyse ki bütün antikalıklarına rağmen

Gölge Avcıları modern sus sistemine, sıcak ve soğuk akan suya inanıyordu. Lyn Gölü'nden saçlarında kalan kokuyu temizlemek için keskin kokulu bir portakallı sabun bile vardı. İki havluya sarınmış halde banyodan çıktığında, kendini daha iyi hissediyordu. Yatakodasında Amatis'in sandığını karıştırdı. Giysiler düzgünce katlanmış, kağıt tabakalarının arasına konmuştu. Okul giysilerine benzeyenler bile vardı. Göğüs cebinin üzerine dikilmiş ve sırt sırta vermiş dört C biçiminde bir sembolü olan merinos yününden kazaklar, ekose etekler ve dar manşetli düğmeli gömlekler vardı. Clary kağıtlara sarılı beyaz bir elbise gördü ve gelinlik olduğunu tahmin edip bir kenara ayırdı. Onun altında gümüşi ipekten yapılmış, mücevherlerle süslü ince askılı başka bir elbise daha duruyordu. Clary, Amatis'in onun içine girdiğini hayal edemiyordu ama... *Annemin Valentine'la dans ederken giyeceği türden bir şey bu,* diye düşündü, elinde olmadan. Dokusu parmaklarına yumuşak ve serin bir şekilde sürünen elbiseyi sandığın içine geri attı.

Bir de en dibe yerleştirilmiş bir Gölge Avcısı takımı vardı.

Clary o giysileri çıkarıp merakla kucağına açtı. Jace ve Lightwood'ları ilk gördüğünde, üzerlerinde savaş kıyafetleri vardı. Dar kesimli üstler ve sert, koyu renk bir kumaştan pantolonlar. Yakından baktığında, kumaşın esnek değil, katı olduğunu görebiliyordu. Aslında, esnek hale gelene kadar düzleştirilmiş ince bir deriydi. Fermuarlı bir üstlük ve karmaşık kemerli britli bir pantolondu. Gölge Avcıları'nın kemerleri kalın, sağlam şeylerdi ve silah asmak amacıyla tasarlanmışlardı.

Clary'nin elbette ki bluz ve belki bir etek giymesi gerekirdi. Amatis'in muhtemelen beklediği şey buydu ama savaş kıyafetinde onu çağıran bir şeyler vardı. Clary her zaman bu konuda meraklı olmuş, üzerinde nasıl duracağını hep hayal etmişti.

Birkaç dakika sonra havlular yatağın ayakucundaki bir çıtaya asılmıştı ve Clary aynada kendini şaşkınlık içinde ve keyifle inceliyordu. Kıyafet ona uymuştu, dardı ama fazla değil ve bacaklarını, göğüs kafesini güzel sarıyordu. Aslında, onu oldukça yuvarlak hatlı göstermişti. Korkutucu görünmüyordu. Zaten bunun olabileceğini de sanmıyordu ama en azından daha uzun boylu duruyordu ve siyah kumaşın üzerinde saçları son derece parlak görünüyordu. *Anneme benzedim,* diye düşündü Clary, şaşırarak.

Gerçekten de benzemişti. Jocelyn'in bebek gibi görünüşünün altında hep bir sertlik vardı. Clary sık sık annesinin geçmişinde böyle görünmesine yol açanın ne olduğunu merak etmişti. Güçlü ve eğilmez, inatçı ve korkusuz. *Senin Jocelyn'e benzediğin kadar ağabeyin de Valentine'a benziyor mu,* diye sormuştu Amatis.

Clary annesine hiç benzemediğini, annesinin güzel olduğunu ama kendisinin olmadığını söylemek istemişti. Amatis'in sandığı Jocelyn, Valentine'ı indirmek için komplo kurmuş, gizlice hareket ederek Nefilimler ve Aşağı Dünyalılar arasında Cember'i bozan ve anlaşmaları kurtaran bir ittifak sağlamış bir kızdı. O Jocelyn asla bu evde sessizce durup bütün dünyanın dağılmasını beklemezdi.

Clary düşünmek için hiç duraksamadan, odanın diğer tarafına yürüdü ve kapının sürgüsünü çekerek kilitledi. Sonra pencereye yaklaşıp açtı. Örgü çit hala oradaydı ve duvarın yan tarafına... *Bir merdiven gibi yerleştirilmiş,* diye düşündü Clary. *Tıpkı bir merdiven gibi ve merdivenler son derece güvenlidir.*

Derin bir nefes alarak pencere pervazına tırmandı.

Ertesi sabah muhafızlar Simon'ın yanına geldiler ve onu tuhaf rüyalarla dolu huzursuz uykusundan sarsarak uyandırdılar. Bu kez onu geri götürürken gözlerini kapatmadıklarından Simon yanındaki hücrenin parmaklıklarına kaçamak bir bakış attı. Önceki gece kendisiyle konuşan sert sesin sahibini görme umudu vardıysa da, hayalkırıklığına uğramıştı. Parmaklıkların arasından görünen tek şey, bir yığın paçavraya benziyordu.

Muhafızlar Simon'ı uzun gri koridorlardan geçirirken her hangi bir yöne uzun süre bakarsa hemen onu dürtükleyiveriyorlardı.

Sonunda duvar kağıtlarıyla döşenmiş bir odaya geldiler. Duvarlarda Gölge Avcısı kıyafetleri içinde çeşitli erkek ve kadınların portreleri asılıydı ve çerçeveler mühür desenleriyle süslenmişti. En büyük portrelerden birinin altındaki kırmızı kanepede Sorgucu oturuyordu ve elinde gümüş kupaya benzer bir şey tutuyordu. Kupayı Simon'a uzattı.

"Kan?" diye önerdi. "Acıkmış olmalısın."

Kupayı Simon'a doğru uzatınca içindeki kırmızı sıvının görüntüsü kokusuyla aynı anda Simon'a ulaştı. Tıpkı bir bıçağın kontrolü altındaki teller gibi, damarları onu kana doğru itti. Bu duygu çok sevimsiz, hatta neredeyse acı vericiydi. "İnsan kanı mı?"

Aldertree güldü. "Evlat! Gülünç olma. Geyik kanı ve kesinlikle de taze."

Simon bir şey söylemedi. Dişlerinin değdiği yerde dudakları yanıyordu ve ağzında kendi kanının tadı vardı. Midesi bulandı.

Aldertree'nin yüzü kurumuş erik gibi buruştu. "Ah, yazık." Muhafızlara döndü. "Bizi yalnız bırakın, baylar," dedi ve gitmek için döndü ama Konsül kapıda durdu ve belirgin bir tikle dönüp Simon'a baktı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Simon, zorlukla konuşarak. "Kan istemiyorum."

"Ama dişlerin aksini söylüyor, genç Simon," diye cevap verdi Aldertree, neşeli bir şekilde. "İşte. Al." Kupayı uzattı ve kanın kokusu bahçedeki güller gibi odayı sardı.

Simon'ın tamamen uzamış dişleri aşağı bastırıyor, dudağını kesiyordu. Acı bir tokat gibiydi, neredeyse istemsiz bir şekilde öne doğru adım attı ve kupayı Sorgucu'nun elinden kaptı. Üç yudumda yuttuktan sonra ne yaptığını anlayarak kupayı kanepenin dirseklığine bıraktı. Elleri titriyordu. *Sorgucu bir,* diye düşündü. *Simon sıfır.*

"Sanırım hücrede geçirdiğin gece o kadar da kötü değildi? Hala işkence odaları değil, evlat. Daha çok, kişileri düşünme-

ye zorlamak için hazırlanmış bir dizi boş yer diyelim. Düş
menin zihni kesinlikle odakladığına inanıyorum, sen ne d
sin? Net düşünmek için esastır. Umarım sen de biraz düş
müşsündür. Kafası düşüncelerle dolu birine benziyorsun." S
gucu başını yana yatırdı. "O battaniyeyi senin için kendi el
rimle getirdim. Üşümeni istemedim."

"Ben vampirim," dedi Simon. "Biz üşümeyiz."

"Ya." Sorgucu hayalkırıklığına uğramıştı.

"Ama Davut Yıldızları ve Süleyman Mührü hoşuma gi
diye ekledi Simon, duygusuzca. "Birinin dinimle ilgilendiğ
görmek her zaman hoşuma gider."

"Ah, evet, elbette, elbette!" dedi Aldertree, neşelenere
"Harika, değil mi? Oymalar yani? Kesinlikle çok güzeller
elbette ki geçit vermezler. Kapının tokmağına dokunmaya kal
tığında, elinin derisini yüzeceğinden eminim!" Bu düşünced
zevk aldığını gizlemeye gerek duymadan güldü. "Her neyse
Benim için bir adım gerileyebilir misin, dostum? Sadece b
iyilik olarak"

Simon bir adım geriledi. Hiçbir şey olmadı ama Sorgucu'n
gözleri iri iri açıldı ve gözlerinin etrafındaki şişkin deri geri
rek parladı. "Anlıyorum," dedi, heyecanla.

"Neyi anlıyorsunuz?"

"Nerede durduğuna bir bak, genç Simon. Etrafına bak."

Simon etrafına bakındı, odada hiçbir şey değişmemişti ve
anda Aldertree'nin ne demek istediğini anlayamadı. Başlar
üzerindeki bir pencereden güneş ışığı süzülüyordu.

Aldertree neredeyse heyecanla yüzünü buruşturmuştu. "Doğrudan güneş ışığının altında duruyorsun ve üzerinde hiçbir etki yapmıyor. Buna neredeyse inanmamıştım, yani bana söylemişlerdi fakat daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Simon bir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu zaten.

"Senin için bir soru, tabii," diye devam etti Aldertree, "neden böyle olduğunu bilip bilmediğin."

"Belki de diğer vampirlerden daha iyiyimdir." Simon konuştuğuna hemen pişman oldu. Aldertree'nin gözleri kısıldı ve boğazındaki bir damar şişman bir kurtçuk gibi kabardı. Görünüşe bakılırsa, kendisi yapmadıkça şakalardan hoşlanmıyordu.

"Çok eğlenceli," dedi. "Sana şunu sorayım, mezardan çıktığından beri Gündüzyürüyen misin?"

"Hayır." Simon şimdi dikkatle konuşuyordu. "Hayır. Başlangıçta güneş beni yakıyordu. Çok hafif bir huzmesi bile teni kavuruyordu."

"Anlıyorum." Aldertree, sanki her şeyin o şekilde olması gerekiyormuş gibi canlı bir tavırla başıyla onayladı. "O halde, cayır cayır yanmadan güneş ışığında yürüyebildiğini ne zaman farkettin?"

"Valentine'ın gemisindeki büyük savaştan sonraki sabah."

"Yani Valentine seni yakaladığı zaman, değil mi? Seni yakaladığı gemisinde esir almıştı ve Ayin'de kanını kullanmayı planlamıştı."

"Sanırım her şeyi zaten biliyorsunuz," dedi Simon. "Bana söyleyecek sözünüz yok sayılır."

"Ah, hayır, hiç de değil!" diye haykırdı Aldertree, ell
havaya kaldırarak. Simon adamın ellerinin çok küçük old
nu farketti, o kadar ki şişman kollarının ucunda eğreti du
yorlardı. "Büyük katkılar sağlayabilirsin, sevgili oğlum! Ö
ğin, gemide seni *değiştiren* bir şeyler olup olmadığını me
ediyorum. Aklına gelen bir şey var mı?"

Jace'in kanını içtim, diye düşündü Simon, sadece gıcık
olsun diye bunu Sorgucu'ya açıklamayı bir an aklından ge
di ama sonra, gerçeği anladığında kendisi irkildi. *Jace'in ka
nı içtim.*

Onu değiştiren bu olabilir miydi? Mümkün müydü? Mü
kün olsun ya da olmasın, Sorgucu'ya Jace'in ne yaptığını s
leyebilir miydi? Clary'yi korumak bir şeydi, Jace'i koruma
başka bir şey. Jace'e hiçbir borcu yoktu.

Ne var ki bu tam olarak doğru değildi. Jace ona kendi k
nı sunarak hayatını kurtarmıştı. Başka bir Gölge Avcısı, b
vampir için bunu yapar mıydı? Bunu sadece Clary'nin ha
için yapmış olsa bile önemi yoktu. *Seni öldürebilirdim,* de
ğini hatırlıyordu ve Jace ne demişti? *Sana izin verirdim.* M
kez, onun Simon'ın hayatını kurtardığını ve bunu nasıl ya
ğını bilse, Jace'in başının nasıl bir derde gireceğini kestir
bile mümkün değildi.

"Gemide olanları hatırlamıyorum," dedi Simon. "San
Valentine bana ilaç filan vermiş olmalı."

Aldertree'nin yüzü asıldı. "Bu kötü bir haber. Kork
Duyduğuma çok üzüldüm."

"Ben de öyle," dedi Simon, hiç de üzülmemesine rağmen.
"Yani hatırladığın tek bir şey bile yok mu? Tek bir renk-
detay bile."

"Sadece Valentine bana saldırdığında bayıldığımı ve sonra-
nda Luke'un kamyonetinde eve dönerken uyandığımı hatır-
yorum. Başka bir şey hatırlamıyorum."

"Ah, Tanrım!" Aldertree pelerinine sarındı. "Lightwood'ların
nden gerçekten hoşlandığını görebiliyorum ama Merkez'in
ğer üyeleri o kadar... anlayışlı değil. Valentine'la karşılaştın,
karşılaşmadan daha önce sahip olmadığın tuhaf bir güçle
kun ve şimdi Idris'e gelmeyi başardın. Bu görüntünün neler
düşündürebileceğini anlıyor musun?"

Simon'ın kalbi hala atıyor olsaydı, şimdi ritmi iyice yükse-
yordu. "Valentine'ın casusu olduğumu düşünüyorsunuz."

Aldertree'nin yüzünde şaşkınlık belirdi. "Oğlum, ben sana
güveniyorum elbette. Kesinlikle güveniyorum! Ama Merkez...
Merkez, korkarım onlar şüpheci olabilir. Bize yardımcı
ğına o kadar inanıyorduk ki. Bak, sana bunu söyleme-
gerekir aslında ama sana güvenebileceğimin farkındayım,
ğım. Merkez'in başı büyük dertte."

"Merkez'in başı dertte mi?" Simon afallamıştı. "Ama..."

"Bak," diye devam etti Aldertree, "Merkez ortadan ikiye
ldü, savaş zamanı kendi içinde bir savaş var. Önceki Sorgu-
ı başkaları tarafından birçok hata yapıldı. Belki üzerinde
nmemek daha iyi ama gerçek şu ki Merkez'in, Konsül'ün
Sorgucu'nun otoritesi sorgulanıyor. Valentine daima bizden

bir adım önde görünüyor ve sanki planlarımızı önceden bi
yor. Özellikle New York'ta olanlardan sonra Konsey benim
da Malachi'nin tavsiyelerini dinlemeyecektir."

"Ben bunun Sorgucu olduğunu..."

"Onu da Malachi atamıştı. Elbette ki onun delireceğini bi
miyordu."

"Ama," dedi Simon, "nasıl *göründüğü* sorusu var."

Aldertree'nin alnındaki damar yine şişti. "Akıllıca," dedi, "
tespitin doğru. Görünüşler önemlidir, özellikle de politikad
İyi bir hikayen olduğu sürece kitleleri her zaman için yönlend
rebilirsin." Bakışlarını Simon'dan ayırmadan öne eğildi. "Şim
sana güzel bir hikaye anlatayım. Şöyle ki, Lightwood'lar b
zamanlar Çember'deydi. Sonra görevlerini bıraktılar ve kendi
rine gösterilen cömertçe merhamet sonucu Idris'ten uzak tu
larak New York'a gönderildiler. Oradaki Enstitü'yü işletme
başladılar. Lekesiz sicilleri, Merkez'in güvenini tekrar kaz
malarını sağladı ama Valentine'ın hayatta olduğunu başın
beri biliyorlardı. Başından beri *onun* sadık hizmetkarıydı
Onun oğlunu kabul ettiler."

"Hayır, bilmiyorlardı."

"Sessizlik!" diye hırladı Sorgucu ve Simon çenesini kap
dı. "Onun Ölümcül Oyuncakları bulmasına ve Dönüştü
Ayini'ni gerçekleştirmesine yardım ettiler. Sorgucu onların g
lice neler çevirdiğini öğrendiğinde, onun gemideki bir ara
ta ölmesini sağladılar ve şimdi de buraya, Merkez'in kalb
gelerek planlarımızı öğrenmek, daha hazırlanırken Valentin

bildirmek istiyorlar. Böylece bizi yenebilir ve bütün Nefilimle-
i kendi iradeleri altında toplayabilirler. Gerçek planlarını gizli
yabilmek, dikkatimizi dağıtabilmek için yanlarında seni getir-
diler, güneş ışığında dolaşabilen bir vampiri. Amaçları Çember'i
eski görkemine kavuşturmak ve Yasa'yı yok etmek." Sorgucu,
dudaklarınkine benzer parlak gözleriyle öne eğildi. "Bu hika-
aye ne dersin, vampir?"

"Bence delice," dedi Simon. "Ve Brooklyn'deki Kent
addesi'ndekinden daha büyük boşlukları var. Bununla ne
başarmayı umduğunuzu bilmiyorum ama..."

"*Ummak* mı?" dedi Aldertree. "Ben bir şey ummuyorum,
Aşağı Dünyalı. Yürekten biliyorum. Merkez'i kurtarmanın kut-
al görevim olduğunu biliyorum."

"Bir yalanla mı?" dedi Simon.

"Bir hikayeyle," dedi Aldertree. "Büyük politikacılar, insan-
lara ilham vermek için hikayeler yaratır."

"Her şeyin suçunu Lightwood'lara yüklemekte ilham veri-
ci olan ne?"

"Birinin kurban edilmesi gerek," dedi Aldertree. Yüzü ter-
le parlıyordu.

"Konsey'in ortak bir düşmanı ve Merkez'e tekrar güven-
mek için bir nedeni olduğunda, birleşeceklerdir. Bütün bun-
lara kıyaslandığında bir ailenin değeri nedir ki? Aslında,
Lightwood'ların çocuklarına bir şey olacağını da hiç sanmıyo-
rum. Onlar suçlanmayacak. Şey, belki büyük oğulları suçlana-
bilir ama diğerleri..."

"Bunu yapamazsınız," dedi Simon. "Bu hikayeye kim inanmaz."

"İnsanlar inanmak istediklerine inanır," dedi Aldertree, "v Merkez suçlayabileceği birini istiyor. Ben onlara bunu verd lirim. İhtiyacım olan tek şey sensin."

"Ben mi? Bütün bunların benimle ne ilgisi var ki?"

"İtiraf et." Sorgucu'nun yüzü heyecandan kıpkırmızı olmu tu. "Lightwood'ların bir hizmetkarı olduğunu, Valentine'l işbirliği yaptığını itiraf et. İtiraf edersen, ben de sana iyi niy timi gösteririm. Seni kendi insanlarına geri gönderirim. Yem ederim ama Merkez'i inandırmak için itiraf etmen gerek."

"Bir yalanı itiraf etmemi istiyorsunuz," dedi Simon. Sor gucu'nun söylediği şeyi tekrarladığını biliyordu ama zihninde düşünceler hızla geçiyor, hiçbirini net bir şekilde yakalaya yordu. Lightwood'ların yüzleri gözlerinin önünden geçiyord Gard'a gelirken yolda nefes nefese kalan Alec, Isabelle'in ke disine bakan koyu renk gözleri, kitabını okuyan Max...

Ve Jace. Damarlarında Lightwood kanı dolaşıyor olsa, Jac de onlardan biri olurdu. Sorgucu onun adını anmamıştı ama Simon, bu bedeli Jace'in de diğerleriyle birlikte ödeyeceğini bi yordu ve her ne olursa olsun, Clary de aynı yazgıyı izleyecek ti. Nasıl olup da kendisi bu insanlara bağlanmıştı? Kendisi bir Aşağı Dünyalı'dan fazlası, belki en fazla bir sıradan ölüm görmeyen bu insanlara. Bakışlarını Sorgucu'nun yüzüne kil dırdı. Aldertree'nin gözleri kömür siyahı gibiydi, onlara bak mak, karanlığa bakmaya benziyordu.

"Hayır," dedi Simon. "Hayır, yapmayacağım."

"Sana verdiğim kan," dedi Aldertree, "bana bir cevap vere kadar içeceğin tek kan." Sesinde nezaket yoktu, sahtesi bile. "Ne kadar susayacağına şaşıracaksın."

Simon bir şey söylemedi.

"O halde, hücrede bir gece daha," dedi Sorgucu, ayağa kalkıp muhafızları çağırmak için bir zile uzanırken. "Aşağısı bir hayli huzurlu, değil mi? Huzurlu bir ortamın hafıza sorunlarına iyi geldiğini düşünürüm. Sen ne dersin?"

Clary önceki gece Luke'la gelişini hatırladığını söylemesine rağmen, bunun tamamen doğru olmadığını anladı. Şehir merkezine gitmek, nereye yönelmesi gerektiğini anlamak için en iyi seçenek gibi görünüyordu ama kendini kullanılmayan kuyularla taş avluda bulduğunda, sola mı, yoksa sağa mı dönmesi gerektiğini hatırlayamamıştı. Sola dönerek kıvrımlı sokaklara daldı. Sokakların her biri diğerine benziyordu ve her dönüşte öncekinden daha umutsuz bir şekilde kayboluyordu.

Sonunda dükkanlarla dolu, daha geniş bir caddeye çıktı. İki tarafta insanlar aceleyle yürüyor, kimse ona dönüp bakmıyordu bile. Birkaçı savaş kıyafeti giymişti ama çoğu kendi halindeydi. Hava serin olduğundan, herkesin üzerinde uzun, eski moda pelerinler vardı. Rüzgarı hissettiğinde Amatis'in misafir yatağında asılı duran yeşil kadife pelerinini hatırladı.

Luke zirve için dünyanın her yerinden Gölge Avcıları'nı geldiğinden bahsederken yalan söylemiyordu. Clary, muhte şem görünüşlü altın rengi bir *sari* giyen ve belindeki zincirde bir çift kıvrık uçlu kılıç sallanan Hintli bir kadının yanında geçti. Kemikli bir Aztek yüzü olan, uzun boylu, esmer ten bir adam, silahlarla dolu bir mağaza vitrinine bakıyordu. İbli kulelerinde kullanılan aynı sert, parlak metalden bilezikler tak mıştı. Caddenin aşağısında beyaz göçebe kıyafeti giymiş bir adam, sokak haritasına benzer bir şeye bakıyordu. Onu görün ce, Clary, yanından geçen ağır brokar paltolu bir kadına yak laşmak ve Princewater Caddesi'ni sormak için cesaret bulabil di. Şehir sakinlerinin nereye gitmesi gerektiğini bilmeyen bir ni gördüklerinde şüphelenmeyecekleri bir zaman varsa, kesin likle buydu.

Sezgileri haklı çıkmıştı. Kadın hiç tereddüt etmeden ona yolu tarif etti. "Oldcastle Kanalı'nın sonundan sağa dönüp taş köprüyü geçersen, Princewater'a ulaşırsın." Clary'ye gülümse di. "Belli birini mi ziyaret edeceksin?"

"Penhallow'lar."

"Ah, şu mavi ev, altın süslü, kanalın arkasında. Büyük bir binadır, görünce hemen anlarsın."

Yarı yarıya haklıydı. Büyük bir binaydı ama Clary tam önün den geçtiği anda aniden hatasını farkederek tekrar dönüp baktı. Aslında maviden çok lacivert denebilirdi, gerçi herkes renkleri onun gibi algılamayabilirdi. Çoğu kimse limon sarısıyla safran arasındaki farkı bile bilmezdi. Sanki birbirlerine çok yakınmış

lar gibi! Üstelik evin süslemeleri altın da değildi, bronzdu. Ev yıllardır oradaymış gibi, ki muhtemelen öyle olmalıydı, güzel ce kararmış bir bronzdu. Buradaki her şey o kadar antikti ki.

Yeter, diye düşündü Clary. Gerildiğinde bunu hep yapıyor, zihni her türlü rastgele yönde yuvarlanıp gidiyordu. Ellerini pantolonuna sildi. Avuçları terden sırılsıklam olmuştu. Kumaşı, yılan pulları gibi teninin üzerinde kuru ve kaba hissediyordu.

Basamakları tırmandı ve ağır kapı tokmağını tuttu. Bir çift melek kanadı biçimindeydi ve bıraktığında dev bir zil gibi yankısını duydu. Bir an sonra kapı açıldı ve Isabelle Lightwood görüldü belirdi. Gözleri iri iri açıldı.

"*Clary!*"

Clary zayıf bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Isabelle."

Isabelle yüzünü buruşturarak kapının kirişine dayandı. "Ah, *kusmuk olun.*"

Simon hücresine döndüğünde yatağa çöktü ve muhafızların uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Bir gece daha. Zindanda bir gece daha geçirecek, bu arada Sorgucu onun *hatırlamasını* bekleyecekti.

Nasıl göründüğünü anlıyor musun? En kötü korkuları, en kötü kabusları arasında, birinin onun Valentine'la işbirliği yaptığını düşüneceği Simon'ın aklına gelmemişti. Valentine, Aşağı Dünyalılar'dan nefret etmesiyle ünlüydü. Valen-

tine, Simon'a kılıç saplamış, kanını kurutmuş ve onu ölüm terketmişti. Yine de, Sorgucu elbette ki bunları bilmiyordu.

Hücre duvarının diğer tarafından bir hışırtı duyuldu. "İtiraf etmeliyim ki geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum," dedi, Simon'ın önceki geceden hatırladığı kaba ses. "Anlaşılan Sorgucu'ya istediğini vermemişsin."

"Galiba," dedi Simon, duvara yaklaşarak. Üzerinde bir çatlak, içinden bakabileceği bir şey arar gibi parmaklarını duvarın üzerinde dolaştırdı ama bir şey yoktu. "Kimsin sen?"

"İnatçı bir adam şu Aldertree," dedi ses, Simon hiç konuşmamış gibi. "Denemeye devam edecektir."

Simon ıslak duvara yaslandı. "O halde sanırım bir süre burda kalacağım."

"Senden ne istediğini bana söylemezsin herhalde."

"Neden bilmek istiyorsun ki?"

Simon'a cevap veren gülüş, taşa sürtünen metal sesi gibiydi. "Bu hücrede senden daha uzun süre kaldım, Gündüzyürüyen ve görebileceğin gibi, burada insan, zihnini oyalayacak fazla uğraş bulamıyor. Her yeni şey iyi gelebilir."

Simon parmaklarını karnının üzerinde kenetledi. Geyik kanı açlığını biraz bastırmıştı ama yeterli olmamıştı. Vücudu susuzluktan ağrıyordu. "Bana hep böyle deyip duruyorsun," dedi. "*Gündüzyürüyen.*"

"Muhafızları senin hakkında konuşurlarken duydum. Güneş ışığında dolaşabilen bir vampirsin. Daha önce hiç kimse böyle bir şey görmedi."

"Ama senin bu konuda söyleyecek bir şeyin var. Ne güzel."

"Aşağı Dünya'dan bir şey, Merkez'den değil. Senin gibi yaratıklarla ilgili efsaneler var. Bunu bilmemene şaşırdım."

"Aşağı Dünya'lı olalı henüz uzun zaman geçmedi," dedi Simon, "ve benim hakkımda çok şey biliyor gibisin."

"Muhafızlar dedikodu yapmayı sever," dedi ses. "Lightwood'lar da ellerinde, kanlar içinde ve ölmek üzere olan bir vampirle Kapı'dan geçiyor, dedikoduya değer bir konu ama buraya gelmeni beklemediğimi söylemeliyim, yani onlar hücreyi senin için hazırlamaya başlayana kadar. Lightwood'ların buna izin vermesine şaşırdım."

"Neden vermesinler ki?" dedi Simon, üzgün bir tavırla. "Ben bir hiçim. Bir Aşağı Dünyalı'yım."

"Belki Konsül için öylesin," dedi ses. "Ama Lightwood'lar..."

"Onlara ne olmuş?"

Kısa bir duraksama oldu. "Idris dışında yaşayan o Gölge Avcıları -özellikle de Enstitü işletenler- daha hoşgörülüdürler. Diğer yandan Merkez çok daha sabit fikirlidir."

"Peki, ya sen?" diye sordu Simon. "Sen de Aşağı Dünyalı mısın?"

"*Aşağı Dünyalı* mı?" Simon emin değildi ama yabancının sesinde biraz öfke vardı, sanki bu soruya içerlemiş gibi. "Adım Samuel. Samuel Blackburn. Bir Nefilim'im. Yıllar önce Çember'de Valentine'la birlikteydim. Ayaklanma sırasında Aşağı Dünyalılar'ı katlettim. Ben onlardan biri *değilim.*"

"Ya."

Simon zorlukla yutkundu. Ağzında tuzlu bir tat vardı. Valentine'ın Çember'inin üyelerinin Merkez tarafından yakalanıp cezalandırıldığını hatırlıyordu, Lightwood'lar gibi bağışlanmaya karşılık anlaşma yapan veya sürgüne gönderilenler hariç.

"O zamandan beri burada mısın?"

"Hayır. Ayaklanma'dan sonra, yakalanana kadar Idris dışında daydım. On yıl boyunca uzak kaldım. Sonunda unutulduğumu düşünecek kadar aptalca davranarak geri döndüm. Elbette ki döner dönmez yakalandım. Merkez'in düşmanlarını izlemek için yöntemleri vardır. Beni Sorgucu'nun karşısına çıkardılar ve günlerce sorgulandım. İşleri bittiğinde beni buraya attılar."

Samuel iç çekti.

"Fransızca'da bu tür bir hapishaneye *oubliette* derler. *Unutma yeri* anlamına gelir bu kelime. Hatırlamak istemediğin çöpleri oraya atarsın, böylece kokularıyla seni rahatsız etmeden çürürler."

"Güzel. Ben bir Aşağı Dünyalı'yım, dolayısıyla da çöpüm ama sen değilsin. Sen Nefilim'sin."

"Ben Valentine'la işbirliği yapmış bir Nefilim'im. Bu beni senden daha iyi yapmaz. Aslında daha kötüyüm. Bir hainim."

"Ama Çember üyesi olan daha bir sürü Gölge Avcısı var. Lightwood'lar, Penhallow'lar..."

"Hepsi bağışlandı. Valentine'a sırtlarını döndüler. Ben bunu yapmadım."

"Yapmadın mı? Neden peki?"

"Çünkü Valentine'a duyduğum korku, Merkez'e duyduğumdan daha güçlü," dedi Samuel, "ve aklın başında olsaydı gündüzyürüyen, sen de korkardın."

"Ama senin New York'ta olman gerekiyordu!" diye haykırdı Isabelle. "Jace gelmek konusunda fikrini değiştirdiğini söylemişti. Annenle kalmaya karar verdiğini söylemişti!"

"Jace yalan söyledi," dedi Clary. "Beni burada istemiyordu, bu yüzden sizin ne zaman gideceğiniz konusunda bana, ama da fikrimi değiştirdiğim konusunda da size yalan söyledi. Bana *o asla yalan söylemez* demiştin, hatırlıyor musun? O kadar da doğru değilmiş."

"Aslında asla söylemez," dedi beti benzi atan Isabelle. "Bak, sen buraya... yani, bunun Simon'la bir ilgisi var mı?"

"*Simon'la* mı? Hayır, Tanrı'ya şükür, Simon New York'ta güvende ama bana veda etme fırsatı bulamadığı için bir hayli sükelenecek."

Isabelle'in yüzündeki ifadesizlik Clary'yi sinirlendirmeye başlamıştı.

"Hadi, Isabelle. Bırak da bir an önce içeri gireyim. Jace'i görmem gerek."

"Yani... buraya kendi başına mı geldin? Merkez'den izin aldın mı? Lütfen bana Merkez'den izin aldığını söyle."

"Tam olarak..."

"*Yasa*'yı mı çiğnedin?" dedi Isabelle, önce yükselip sonra alçalan bir sesle. Neredeyse fısıltıyla devam etti. "Jace bunu öğrenirse öfkelenir. Clary, eve dönmek zorundasın."

"Hayır. Burada olmak zorundayım," dedi Clary, inatçılığının nereden geldiğini kendisi de tam anlamayarak, "ve Jace'le konuşmalıyım."

"Şimdi iyi bir zaman değil." Isabelle endişeyle etrafına bakınırken Clary'yi oradan götürmesi için yardım isteyebileceği birini bulmayı umar gibiydi. "Lütfen, sadece New York'a geri dön. Lütfen."

"Benden *hoşlandığını* sanıyordum, Izzy." Clary suçluluk duygusuna oynadı. Isabelle dudağını ısırdı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı, saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı ve her zamankinden daha küçük görünüyordu. Clary onun arkasında antika görünüşlü yağlıboyalarla dolu yüksek tavanlı bir antre görüyordu. "Senden hoşlanıyorum elbette ama Jace... Ah, Tanrım! Senin üzerindeki ne? Bu savaş kıyafetini nereden buldun?"

Clary kendine baktı. "Uzun hikaye."

"Bu kıyafetle buraya *giremezsin*. Jace seni görürse..."

"Beni görürse ne olur? Isabelle, buraya geldim çünkü annem... annem için. Jace beni burada istemeyebilir ama beni zorla evde de tutamaz. Burada olmam gerek. Annem bunu kendisi için yapmamı bekliyor. Sen de kendi annen için yapardın değil mi?"

"Elbette yapardım," dedi Isabelle. "Ama Clary, Jace'in bazı nedenleri var."

"O halde ne olduklarını duymak istiyorum." Clary, Isabelle'in kolunun altından geçerek antreye girdi.

"Clary!" diye bağırdı Isabelle ve arkasından koştu ama Clary çoktan koridoru yarılamıştı bile. Zihninin yarısı Isabelle'den kaçmaya odaklanmışken evin Amatis'inki gibi yüksek ve ince inşa edildiğini ama çok daha büyük olduğunu ve çok daha zengin dekore edildiğini farketti. Koridor, yüksek pencereleri geniş bir kanala bakan bir salona açılıyordu. Suda beyaz tekneler bağlanmıştı ve yelkenleri rüzgarla salınıyordu. Pencerelerden birinin önündeki bir kanepede siyah saçlı bir çocuk oturuyor, elindeki kitabı okuyordu.

"Sebastian!" diye seslendi Isabelle. "Üst kata çıkmasına izin verme!"

Çocuk irkilerek başını kaldırdı, bir an sonra, Clary'nin önünde duruyor ve merdivene uzanan yolu çıkıyordu. Clary kayarak durdu, daha önce kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Jace dışında. Çocuk nefes nefese bile değildi, ilkinde, ona gülümsüyordu.

"Demek ünlü Clary bu." Ve gülümsemesiyle yüzü aydınlandığında, Clary nefesinin kesildiğini hissetti. Yıllar boyunca, kendi çizgiromanını çizmişti, sevdiği herkesin ölmesine neden olan bir lanetin etkisi altındaki bir prensin hikayesi. O karanlık, romantik, gölgeli prense hayal edebildiği her şeyi yüklemişti ve şimdi o prens tam karşısında duruyordu, aynı solgun ten, aynı karmakarışık saçlar ve irisleri neredeyse gözbebeğiyle karışmış gibi görünen siyahımsı gözler. Aynı çıkık elmacık kemikleri ve

uzun kirpikli, çukur, derin bakışlı gözler. Bu çocuğu daha önce hiç görmediğini biliyordu ama yine de...

Çocuk ona şaşkın bir yüzle baktı. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum?"

Clary, nutku tutulmuş bir halde başını iki yana salladı.

"Sebastian!" Isabelle'in saçları tokalarından kurtulup omuzlarına dökülmüştü ve öfkeyle bakıyordu. "Ona nazik davranma. Burada olmaması gerekiyor. Clary, evine dön."

Clary büyük bir çabayla bakışlarını Sebastian'dan ayırıp Isabelle'e öfkeli bir bakış attı. "Ne, New York'a mı döneyim? Oraya nasıl gidebilirim ki?"

"*Buraya* nasıl geldin?" diye sordu Sebastian. "Alicante'ye gizlice girmek oldukça büyük bir başarıdır."

"Bir Kapı'dan geçtim," dedi Clary.

"Kapı mı?" Isabelle şaşırmıştı. "Ama New York'ta kalan bir Kapı yok ki. Valentine ikisini de yok etti."

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim," dedi Clary. "Ben bana bazı açıklamalar yapana kadar. Her şeyden önce, Jace nerede?"

"Burada değil," diye cevap verdi Isabelle. Aynı anda Sebastian konuştu. "Yukarıda."

Isabelle ona döndü. "Sebastian! Kapa çeneni!"

Sebastian afallamıştı. "Ama o Jace'in kardeşi. Jace onu neden görmek istemesin ki?"

Isabelle ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Clary, Isabelle'in iki seçeneği tarttığını gözlerinden okuyabiliyordu. Jace'le kardeşlik ilişkisini hiçbir şeyden haberi olmayan Sebastian'a açıklamak veya Jace'in yüzünde belirecek öfkeli şaşkınlık ifadesi. Sonunda umutsuzlukla ellerini havaya kaldırdı. "Pekala, Clary," dedi, kendisinden beklenmeyecek şekilde öfkeli bir sesle. "Ne istiyorsan onu yap. Kimin zarar göreceğine aldırma. Bunu hep yapıyorsun zaten, değil mi?"

Oh! Clary, Isabelle'e azarlayan bir bakış attı ve Sebastian'a döndü. Sebastian sessizce onun yolundan çekildi. Clary onun yanından geçip merdiveni tırmanmaya başladığında, talihsiz Sebastian'a bağıran Isabelle'in sesini neredeyse duymuyordu bile ama bu Isabelle'di, eğer ortalıkta bir erkek ve birine yıkılması gereken bir suç varsa, Isabelle ikisini birleştirmekte hiç gecikmezdi.

Merdiven, şehre tepeden bakan cumbalı bir penceresi olan bir kata ulaşıyordu. Bir çocuk cumbanın çukuruna oturmuş, kitap okuyordu. Clary merdiveni çıkarken çocuk başını kaldırıp ona baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Seni tanıyorum."

"Selam, Max. Ben Clary... Jace'in kardeşi. Hatırladın mı?"

Max neşelendi. "Bana *Naruto* okumayı öğretmiştin," dedi, kitabı ona uzatarak. "Bak, bir tane daha buldum. Bunun adı..."

"Max, şu anda seninle konuşamam. Daha sonra kitabına bakacağıma söz veriyorum ama şimdi... Jace'in nerede olduğunu biliyor musun?" Max'in yüzü asıldı. "Şu odada," dedi ve koridorun en ucundaki odayı işaret etti. "Ben de yanına girmek istedim ama yetişkin işleriyle uğraşacağını söyledi. Her zaman bana hep bunu söylüyor zaten."

"Üzgünüm," dedi Clary fakat artık sohbete dikkatini ve miyordu. Karşılaştıklarında Jace'e ne diyecekti? Ya Jace o ne diyecekti? Koridorda kapıya doğru yürürken kendi kend ne düşündü. Öfkeli değil, dostça davranmak daha iyi olur, o bağırmak kendini savunmaya zorlayabilir. Benim de kend gibi buraya ait olduğumu anlamak zorunda. Kırılgan bir p selen parçası gibi korunmaya ihtiyacım yok. Ben de güçlüyü

Kapıyı açtı. Oda bir tür kütüphaneye benziyordu ve duv lar kitap raflarıyla kaplıydı. Güçlü aydınlatılmıştı ve yüksek pencereden ışık süzülüyordu. Odanın ortasında Jace duruyo du ama yalnız değildi, hiçbir şekilde. Yanında Clary'nin dah önce görmediği siyah saçlı bir kız vardı ve ikisi tutkulu bir şek de sarılmıştı.

6

KÖTÜ KAN

Odadaki bütün hava aniden boşalmış gibi Clary'nin başı döndü. Gülümseye çalıştı ama tökezleyerek omzunu kapıya çarptı. Kapı gürültüyle kapanınca Jace ve kız birbirlerinden ayrıldı.

Clary donup kaldı. İkisi de ona bakıyordu. Kızın omuzlarına kadar inen düz siyah saçlarını ve inanılmayacak kadar güzel olduğunu farketti. Gömleğinin üst düğmeleri açılmıştı ve dantel sutyeninin kenarı görünüyordu. Clary kusmak üzere olduğunu hissetti.

Kızın elleri gömleğine gitti ve hemen düğmelerini ilikledi. Hiç memnun olmuş gibi görünmüyordu. "Afedersiniz," dedi, kaşlarını çatarak. "Siz kimsiniz?"

Clary cevap veremedi, inanamayan gözlerini üzerine diken kıza bakıyordu sadece. Jace'in teni tamamen sararmış, gözle-

rinin altındaki siyah halkalar belirginleşmişti. Clary'ye bir nan lunun ucundan bakıyormuş gibiydi.

"Aline." Jace'in sesinde sıcaklık yoktu. "Bu kızkardeşin Clary."

"Oh. *Oh!*" Aline'ın yüzünde mahcup bir gülümseme beli di. "Özür dilerim! Biraz biçimsiz bir tanışma oldu. Selam, ben Aline."

Hala gülümseyerek Clary'ye yaklaştı ve elini uzattı. *Ona dokunabileceğimi sanmıyorum,* diye düşündü Clary, dehşete kapılarak. Jace'e baktı. Jace, Clary'nin gözlerindeki ifadeyi oku muş gibi görünüyordu. Asık yüzle Aline'ı omuzlarından tut ve kulağına bir şey fısıldadı. Aline şaşkın bir yüzle ona döndü omuz silkti ve tek kelime daha etmeden kapıya yöneldi.

Clary şimdi Jace'le baş başa kalmıştı. Kendisine gerçekleş miş en kötü kabusuymuş gibi bakan biriyle baş başa.

"Jace," dedi ve ona doğru bir adım attı.

Jace, Clary baştan aşağı zehirli bir şeyle kaplıymış gibi geri ledi. "Melek aşkına," dedi, "Clary, burada ne işin var?"

Her şeye rağmen, ses tonundaki sertlik Clary'yi incitmişti. "En azından beni gördüğüne memnun olmuş gibi davranabi lirsin. Biraz olsun."

"Seni gördüğüme memnun olmadım," dedi Jace. Yüzünün rengi yerine gelmeye başlamıştı ama gözlerinin altındaki mo balar hala koyuydu. Clary onun başka bir şey söylemesini bek ledi ama Jace gizlemeye gerek görmediği bir dehşetle ona bak makla yetiniyor gibiydi. Kilo vermiş gibi bileklerinden aşağ

liban siyah bir bluz giymişti ve tırnaklarını neredeyse kökü ne kadar yemişti. "Biraz olsun."

"Bu sen değilsin," dedi Clary. "Böyle davranmandan nefret ediyorum."

"Ya, nefret ediyorsun, öyle mi? Eh, o halde hemen kesece ğim, ha? Yani, ben hep senin istediğin şeyleri yapıyorum ya."

"Bunu yapmaya hakkın yoktu!" diye tersledi Clary, anilik le öfkelenerek. "Bana o şekilde yalan söylemen! Hiçbir hakkın yoktu."

"*Her şekilde* hakkım vardı!" diye bağırdı Jace. Clary onun kendisine bağırdığını hiç duymamıştı. "Seni aptal! Seni aptal aptal! Her şekilde hakkım vardı. Ben senin ağabeyinim ve ben..."

"Sen ne? Benim sahibim misin? Ağabeyim ol ya da olma, benim sahibim değilsin!"

Clary'nin arkasındaki kapı ardına kadar açıldı. Uzun, siyah deri ceketiyle Alec karşısında duruyordu ve siyah saçları darmadağınık olmuştu. Ayağında çamurlu botlar ve genellikle sakin olan yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Burada neler oluyor böyle?" dedi, şaşkınlıkla bir Jace'e, bir Clary'ye bakarak. "Siz ikiniz birbirinizi öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi Jace.

Büyü yapılmış gibi, Clary her şeyin silindiğini gördü. Öfke ve paniği gitmiş, yine buzlu sükuneti geri gelmişti. "Clary de gitmek üzereydi."

"Güzel," dedi Alec, "çünkü seninle konuşmam gerekiyor, Jace."

"Bu evde hiç kimse artık *hey, selam, seni gördüğüme sevindim* demiyor mu?" diye sordu Clary, ortaya konuşarak.

Alec'e kendini suçlu hissettirmek, Isabelle'le olduğundan daha kolaydı.

"Seni görmek *güzel*, Clary," dedi, "tabii burada olmaman gerektiği gerçeği dışında. Isabelle buraya bir şekilde kendi başına geldiğini söyledi ve açıkçası, etkilendim."

"Onu teşvik etmesen olur mu?" diye araya girdi Jace.

"Ama Jace'le bir konuda gerçekten konuşmam gerekiyor. Bize birkaç dakika izin verir misin?"

"Onunla benim de konuşmam gerek," dedi Clary. "Annemizle ilgili."

"İçimden konuşmak gelmiyor," dedi Jace, "doğrusunu isterseniz, ikinizle de."

"Evet, istiyorsun," dedi Alec. "Benimle bu konuda konuşmayı kesinlikle istiyorsun."

"Bundan şüpheliyim," dedi Jace. Bakışlarını Clary'ye çevirdi. "Buraya tek başına gelmedin, değil mi?" dedi yavaşça, durumun sandığından daha kötü olduğunu yeni anlamış gibi. "Seninle gelen kimdi?"

Bu konuda yalan söylemenin anlamı yoktu. "Luke," dedi Clary. "Luke benimle geldi."

Jace sarardı. "Ama Luke bir Aşağı Dünyalı. Merkez'in izni almadan Cam Şehir'e giren Aşağı Dünyalılar'a ne yaptığından haberin var mı senin? Idris'e gelmek bir şeydir ama Alicante'ye girmek, bir de kimseye haber vermeden."

"Hayır," dedi Clary, yarı fısıldayarak, "ama ne diyeceğini biliyorum."

"Luke ve sen hemen New York'a geri dönmezseniz öğreneceğini mi?"

Jace bir an sessiz kalarak Clary'nin gözlerinin içine baktı. Yüzündeki umutsuzluk Clary'yi şaşırtmıştı. Sonuçta kendisini tehdit eden oydu, o Jace'i tehdit etmiyordu ki.

"Jace," dedi Alec, sessizliği bozarak. "Bütün gün nerede olduğumu hiç merak etmiyor musun?"

"Üzerindeki pardösü yeni," dedi Jace, arkadaşına bakmaya gerek duymadan. "Sanırım alışverişe gitmişsin ama bu konuda beni rahatsız etmeye neden bu kadar istekli olduğun konusunda bir fikrim yok."

"Alışverişe gitmedim," dedi Alec, öfkeyle. "Sadece..."

Kapı tekrar açıldı. Isabelle beyaz elbisesiyle içeri dalıp kapıyı arkasından kapadı. Clary'ye bakarak başını iki yana salladı. "Sana öfkeden deliye döneceğini söylemiştim," dedi. "Değil mi?"

"Ah, işte şu *sana söylemiştim*ler," dedi Jace. "Her zaman gösterişli bir harekettir."

Clary, Jace'e dehşetle baktı. "Nasıl *şaka* yapabilirsin?" diye fısıldadı. "Az önce Luke'u tehdit ettin. Senden hoşlanan ve sana güvenen Luke'u. Bir Aşağı Dünyalı olduğu için. Neyin var senin?"

Isabelle'in gözleri dehşetle açıldı. "Luke burada mı? Oh, Clary..."

"Burada *değil*," dedi Clary. "Bu sabah gitti ve nereye gi ğini bilmiyorum ama neden gitmek zorunda olduğunu şim açıkça anlayabiliyorum." Jace'e bakmaya neredeyse tahamm edemiyordu. "Pekala. Kazandın. Asla gelmemeliydik. O Kapı asla açmamalıydım."

"Kapı'yı *açmak* mı?" Isabelle ona şaşkınlıkla bakakald "Clary, sadece bir iblis efendisi Kapı açabilir ve fazla Kapı d yoktur. Idris'teki tek Kapı, Gard'da."

"İşte seninle konuşmam gereken konu da buydu," diye m ladı Alec, Jace'e dönerek. Bu arada Jace, Clary'yi şaşırtan bi şekilde, öncekinden de kötü görünüyordu, az sonra bayılıp yere yığılacakmış gibi. "Dün gece yaptığım şey... Gard'a te lim etmem gereken şey..."

"Alec, yeter. *Sus*," dedi Jace ve sesindeki sert umutsuzluk tonu diğer çocuğun sözünü böldü. Alec çenesini kapatıp Jace'e bakarken dili dişlerinin arasında kalmıştı ama Jace onu görme di bile. O sırada Jace, Clary'ye bakıyordu ve gözleri cam kada sertti. "Haklısın," dedi sonunda, boğuk bir sesle, kelimeleri zorlukla söyleyebiliyormuş gibi. "Asla gelmemeliydin. Buraya gelmen güvenli olmayacağı için bunu istemediğimi söylediğ mi biliyorum ama bu doğru değildi. Gerçek şu ki seni burada istememenin nedeni, aceleci olman, düşüncesiz davranman ve her şeyi altüst etmen. Sen busun. Dikkatli hareket etmiyor sun, Clary."

"Her... şeyi... altüst... etmek mi?" Clary'nin sesi fısıltıdan daha güçlü çıkmamıştı.

"Ah, *Jace*," dedi Isabelle, üzgün bir tavırla, sanki incinen oymuş gibi. Jace ona bakmadı. Bakışlarını Clary'ye odaklamıştı.

"Hep düşünmeden hareket ediyorsun," dedi. "Bunu sen de biliyorsun, Clary. Sen olmasaydın kendimizi kesinlikle Dumort'ta bulmazdık."

"Simon da *ölmüş* olurdu! Bunun bir anlamı yok mu? Belki yle davrandım ama..."

Jace'in sesi yükseldi. "*Belki* mi?"

"Verdiğim kararların hepsi kötü değildi! Gemide yaptıklarımdan sonra herkesin hayatını kurtardığımı söyleyen sendin."

Jace'in yüzü bembeyaz oldu. Ani ve şaşırtıcı bir zalimlikle konuştu. "Kes sesini, Clary, KES SESİNİ!"

"Gemide mi?" Alec'in şaşkın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Gemide ne oldu ki? Jace..."

"Onu sana sadece ağlayıp sızlanmanı kesmek için söyledim!" diye bağırdı Jace, Alec ve diğer hiçbir şeye aldırmadan, sadece Clary'ye bakarak. Ani öfkesinin gücünü, ayaklarını yerden kesebilecek bir dalga gibi hissedebiliyordu. "Sen bizim için bir felaketsin, Clary! Sen bir sıradansın ve daima öyle kalacaksın. Asla bir Gölge Avcısı olamayacaksın. Bizim gibi düşünmeyi, herkesin iyiliğini düşünmeyi bilmiyorsun. Sen sadece kendini düşünüyorsun! Ama şu anda bir savaş sürüyor veya başlayacak ve bizden birini öldürmeyesin diye senin peşinden koşturmaya ne zamanım ne de isteğim var!"

Clary ona bakakaldı. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Jace onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı. Hatta

Clary onun kendisiyle bu şekilde konuşacağını hayal bile etmemişti. Daha önce onu ne kadar öfkelendirmiş olursa olsun, Jace asla ondan nefret ediyormuş gibi konuşmamıştı.

"Evine dön, Clary," dedi Jace. Ona gerçek duygularını itiraf etmek bütün gücünü tüketmiş gibi, sesi yorgundu. "Evine dön."

Clary'nin bütün planları havaya uçup gitmişti, Fell'in peşinden koşmak, annesini kurtarmak ve hatta Luke'u bulmak. Şimdi hiçbirinin önemi yoktu. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kapıya doğru yürüdü. Alec ve Isabelle geçmesine izin vermek için kenara çekildi. İkisi de ona bakmıyordu, bunun yerine, şaşkın ve mahcup ifadelerle bakışlarını kaçırıyorlardı. Clary muhtemelen öfkelendiği kadar aşağılanmış hissetmesi gerektiğini biliyordu ama öyle hissetmiyordu. Sadece içten içe öldüğünü hissediyordu.

Kapıda durup tekrar Jace'e döndü. Jace ona bakıyordu. Arkasındaki pencereden süzülen ışık yüzünü gölgelere gömmüştü. Clary'nin görebildiği tek şey, sarı saçlarına vuran güneş ışığıydı.

"Bana Valentine'ın baban olduğunu ilk söylediğinde buna inanmamıştım," dedi. "Sadece doğru olmasını istemediğim için değil, sen ona hiç benzemediğin için. Ona benzer hiçbir şeyin olmadığını düşünüyordum ama yanılmışım. *Benziyorsun.*"

Odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

"Beni açlıktan öldürecekler," dedi Simon. Hücresinin zemininde yatıyor, taştan vuran soğuğu sırtında hissediyordu ama bu yerden, pencereden gökyüzünü görebiliyordu. Vampire dönüştüğü ilk günlerde, bir daha güneş ışığını göremeyeceğini düşündüğü zamanlarda, kendini hiç durmadan güneş ve gökyüzü hakkında düşünürken bulmuştu. Gün boyunca gökyüzünün renklerinin nasıl değiştiğini düşünüyordu. Sabahları solgun rengini, gün ortasında masmaviliğini ve alacakaranlıktaki kobalt rengini. Karanlıkta uyanık yatıyor, zihninden geçen mavi tonlarını izliyordu. Şimdi Gard'ın altındaki hücrede sırtüstü yatarken günışığını ve bütün mavi tonlarını tek bir nedenden dolayı zihnine kazımış olabileceğinden korkuyordu. Sonsuz hayatının geri kalanını duvardaki parmaklıklı tek pencereden gökyüzünün küçücük bir parçasını izleyerek mi geçirecekti yoksa?

"Ne dediğimi duydun mu?" Sesini yükseltti. "Sorgucu beni açlıktan öldürecek. Artık kan yok."

Bir hışırtı ve bir iç çekiş duyuldu ve Samuel konuştu. "Seni duydum. Sadece bu konuda ne yapmamı istediğini anlayamadım." Duraksadı. "Senin için üzgünüm, Gündüzyürüyen, eğer bir yararı olacaksa."

"Aslında yararı yok," dedi Simon. "Sorgucu yalan söylememi istiyor. Merkez'e, Lightwood'ların Valentine'la işbirliği yaptığını söylememi istiyor. Sonra beni eve gönderecekmiş." Tenine batan taşlara aldırmadan yüzükoyun döndü. "Boşver. Sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum. Muhtemelen neden söz ettiğimi bile bilmiyorsun."

Samuel hafifçe güldü ve öksürdü.

"Aslında biliyorum. Lightwood'ları tanırdım. Çember'in birlikteydik. Lightwood'lar, Wayland'ler, Pangborn'lar, Herondale'ler, Penhallow'lar. Alicante'nin bütün kaliteli aileleri."

"Ve Hodge Starkweather," dedi Simon, Lightwood'ların öğretmenini düşünerek. "O da oradaydı, değil mi?"

"Oradaydı," dedi Samuel. "Ama ailesinin saygın olduğu söylenemezdi. Hodge bir zamanlar umut vaat ediyordu ama kötü karım sürdüremedi." Duraksadı. "Aldertree elbette ki çocukluğumuzdan beri Lightwood'lardan hep nefret etti. Zengin, zeki veya çekici değildi ve eh, ona karşı nazik de davranmıyorlardı. Bunu aşabildiğini hiç sanmıyorum."

"Zengin mi?" dedi Simon. "Bütün Gölge Avcıları'nın Merkez'den maaş aldığını sanıyordum. Tıpkı... bilmiyorum, komünizm gibi filan."

"Teoride bütün Gölge Avcıları eşit ve adil şekilde para alır," dedi Samuel. "Bazıları, Merkez'de yüksek pozisyonlarda bulunanlar veya bir Enstitü işletmek gibi büyük sorumlulukları olanlar, daha yüksek maaş alırlar. Bir de Idris dışında yaşayan ve sıradanların dünyasında para kazanmayı seçenler vardır. Merkez'e vergi ödedikleri sürece bu yasak değildir ama..." Samuel tereddüt etti. "...Penhallow'ların evini gördün, değil mi? Ne düşündün?"

Simon hafızasını yokladı. "Çok gösterişliydi."

"Alicante'deki en iyi evlerden biridir," dedi Samuel. "Şehir dışında bir malikaneleri daha var. Zengin ailelerin neredeyse

[illegible] var. Nefilimlerin zengin olmak için başka bir yöntemi daha var. Buna *ganimet* diyorlar. Bir Gölge Avcısı bir iblisi veya Aşağı Dünyalı'yı öldürdüğünde, sahip olduğu şeyler onun olur. Dolayısıyla, zengin bir iblis efendisi Yasa'yı çiğnerse ve bir Nefilim tarafından öldürülürse..."

Simon ürperdi. "Yani Aşağı Dünyalılar'ı öldürmek kazançlı bir iş mi?"

"Olabilir," dedi Samuel, "kimi öldürdüğün konusunda seçici değilsen. Anlaşmalara neden bu kadar karşı çıkıldığını anlıyorsundur artık. Aşağı Dünyalılar'ı öldürmek konusunda dikkatli davranmak zorunda kalmak, insanların ceplerini olumlu yönde etkiliyor. Belki de Çember'e bu yüzden katılmışımdır. Ailem zengin değildi ve kan parası kabul etmediğimiz için sıkışılanıyorduk..." Sözüne devam edemedi.

"Ama Çember de Aşağı Dünyalılar'ı öldürüyordu," dedi Simon.

"Çünkü bunu kutsal görevleri olarak görüyorlardı," dedi Samuel. "Açgözlülükten değil ama bunun önemli olduğunu neden düşündüğümü bilemiyorum."

Sesi bitkin gibiydi.

"Mesele Valentine'dı. Onda bir şeyler vardı. Seni her şeye ikna edebilirdi. Ellerim kanla kaplı halde yanında durduğumu, ölü bir kadının cesedine baktığımı ve yaptığım şeyin doğru olması gerektiğini çünkü sadece Valentine'ın dediğini yaptığımı düşündüğümü hatırlıyorum."

"Bir Aşağı Dünyalı'yı mı öldürmüştün?"

Samuel duvarın diğer tarafında derin bir nefes aldı. Sonra da tekrar konuştu. "Anlamalısın. Onun istediği her şeyi yapardım. Hepimiz yapardık. Lightwood'lar da öyle. Sorgucu bunu biliyor ve sömürmeye çalıştığı şey de bu ama bir şeyi bilmelisin, eğer ona teslim olur ve Lightwood'ları itham edersen, sessizliğini sağlamak için seni öldürebilir. Konu tamamen o anki merhametli olmanın kendisini güçlü hissettirip hissettirmeyeceğine bağlı."

"Önemi yok," dedi Simon. "Yapmayacağım zaten. Lightwood'lara ihanet etmeyeceğim."

"Gerçekten mi?"

Samuel inanmamış gibiydi.

"Bunu yapmaman için bir neden var mı? Lightwood'lara o kadar mı değer veriyorsun?"

"Sorgucuya onlarla ilgili söyleyeceğim şeyler yalan olacak."

"Ama duymak istediği şey bu yalanlar olabilir. Evine dönmek istiyorsun, değil mi?"

Sanki diğer taraftaki adamı görebiliyormuş gibi, Simon bir süre duvara baktı. "Sen böyle mi yapardın? Yalan mı söylerdin?"

Samuel öksürdü. Sağlığı yerinde değilmiş gibi, hırıltılı bir öksürüktü. Gerçi sonuçta hücreler soğuk ve nemliydi. Simon'ı etkilemezdi belki ama normal bir insanı kesinlikle etkilerdi.

"Yerinde olsam benden ahlak dersi almaya kalkmazdım," dedi. "Ama evet, muhtemelen söylerdim. Benim için daima kendi kıçımı kurtarmak önce gelmiştir."

"Bunun doğru olmadığından eminim."

"Aslını istersen," dedi Samuel, "doğru. Yaşın ilerledikçe öğreneceksin Simon, insanlar sana kendileri hakkında tatsız bir şey söylediklerinde, bu genellikle doğrudur."

Ama benim yaşım ilerlemeyecek ki, diye düşündü Simon. "Bana ilk kez Simon dedin. Simon. Gündüzyürüyen değil."

"Sanırım öyle."

"Lightwood'lara gelince," dedi Simon, "onlara o kadar değer veriyor değilim. Yani, Isabelle'den hoşlanıyorum, Alec ve Jace'den de ama bir kız var. Jace'in kızkardeşi."

Samuel cevap verdiğinde, sesi ilk kez keyifli gibiydi. "Her zaman bir kız yok mudur?"

Kapı Clary'nin arkasından kapandığı an, Jace bacakları bedeninden kesilmiş gibi aniden duvara yaslandı. Yüzünde dehşet, şaşkınlık ve neredeyse rahatlık vardı, sanki az önce bir felaketi kıl payı atlatmış gibi.

"Jace," dedi Alec, arkadaşına doğru bir adım atarak. "Sen gerçekten..."

Jace, Alec'in sözünü keserek kısık sesle konuştu. "Çıkın dışarı," dedi. "Dışarı çıkın. İkiniz de."

"Neden?" dedi Isabelle. "Hayatını biraz daha mahvedesin diye mi? Bütün bunlar da neyin nesiydi?"

Jace başını iki yana salladı. "Onu eve gönderdim. Onun için en iyisi buydu."

"Onu eve göndermekten çok daha fazlasını yaptın. Onu *paramparça* ettin. Yüzünü görmedin mi?"

"Buna değdi," dedi Jace. "Siz anlamazsınız."

"Onun için, belki," dedi Isabelle. "Ama umarım senin için de değmiştir."

Jace bakışlarını kaçırdı. "Sadece... beni rahat bırak, Isabelle. Lütfen."

Isabelle, ağabeyine şaşkın gözlerle baktı. Jace asla *lütfen* demezdi. Alec bir elini kardeşinin omzuna koydu. "Boşver, Jace," dedi, elinden geldiğince nazik bir şekilde. "İyi olacağından eminim."

Jace başını kaldırdı ve Alec'e görmeyen gözlerle baktı, sanki boşluğa bakıyor gibiydi. "Hayır, iyi falan olmayacak," dedi. "Ama bunu biliyordum. Bu arada, buraya bana söylemek için geldiğin şeyi söyleyebilirsin. Bir hayli önemli olduğunu düşünüyor gibiydin."

Alec elini Isabelle'in omzundan çekti. "Clary'nin yanında söylemek istemedim."

Jace'in bakışları nihayet Alec'e odaklandı. "Clary'nin önünde bana söylemek istemediğin şey neydi?"

Alec tereddüt etti. Jace'i daha önce hiç bu kadar üzgün görmemişti ve başka sevimsiz sürprizlerin ne etkiler yapabileceğini tahmin edemiyordu ama bunu gizlemenin bir yolu yoktu. Jace bilmek zorundaydı. "Dün," dedi, kısık sesle, "Simon'ı Gard'a götürdüğümde, Malachi bana Simon'ı New York'taki Kapı'da Magnus Bane'in karşılayacağını söylemişti. Bu yüzden

Magnus'a bir ateş mesajı gönderdim. Bu sabah ondan cevap aldım. Simon'la New York'ta görüşmemiş. Aslında, Clary geldiğinden beri New York'ta Kapı hareketi olmadığını söyledi."

"Belki de Malachi yanılmıştır," dedi Isabelle, Jace'in sararan yüzüne bir bakış attıktan sonra. "Belki de diğer tarafta Simon'ı başka biri karşılamıştır ve Magnus, Kapı hareketleri konusunda yanılmış da..."

Alec başını iki yana salladı. "Bu sabah annemle birlikte Gard'a gittim. Malachi'ye bunu kendim sormak istiyordum. Onu gördüğümde neden bilmiyorum ama bir köşeye gizlendim. Onunla yüzleşemedim. Sonra muhafızlardan biriyle konuştuğunu duydum. Onlara vampiri üst kata götürmelerini çünkü Sorgucu'nun onunla yine konuşmak istediğini söyledi."

"Simon'ı kastettiklerinden emin misin?" diye sordu Isabelle ama sesinde inanç yoktu. "Belki..."

"Kendisini sorgulamadan New York'a göndereceklerine inanmakla Aşağı Dünyalı'nın ne kadar aptalca davrandığından söz ediyorlardı. İçlerinden biri, birinin onu gizlice Alicante'ye sokacak kadar aptal olduğuna inanamadığını söyledi ve Malachi, *eh, Valentine'ın oğlundan başka ne beklenir ki?* dedi."

"Ah," diye fısıldadı Isabelle. "Of, Tanrım!" Jace'e döndü. "Jace..."

Jace'in elleri iki yanında kenetlenmişti. Gözleri çökmüş, sanki kafatasının içine itilmiş gibiydi. Başka bir durumda olsa, Alec elini onun omzuna koyardı ama şimdi bunu yapmadı, Jace'deki bir şey onu geri tutmuştu. "Eğer onu getiren ben

olmasaydım," dedi Jace, ezberden bir şey okuyormuş gibi kısık ölçülü bir sesle, "belki de doğrudan evine gönderirlerdi. Belki de ona inanırlardı."

"Hayır," dedi Alec. "Hayır, Jace, bu senin hatan değil. Sen onun hayatını kurtardın."

"Merkez işkence edebilsin diye," dedi Jace. "Ne iyilik ama. Clary bunu öğrendiğinde..." Başını iki yana salladı. "Onu buraya kasıtlı olarak getirdiğimi ve ne yapacaklarını bilerek Merkez'e teslim ettiğimi düşünecek."

"Bunu asla düşünmez. Böyle bir şey yapmak için hiçbir nedenin yoktu ki."

"Belki," dedi Jace, "ama az önce ona nasıl davrandığımı düşünürseniz..."

"Böyle bir şeyi yapabileceğini kimse düşünmez, Jace," dedi Isabelle. "Seni tanıyan hiç kimse."

Ama Jace, başkalarının ne düşüneceğini öğrenmek istemiyordu. Bunun yerine olduğu yerde döndü ve kanala bakan pencereye yaklaştı. Bir an için orada dururken pencereden süzülen ışık saçlarının uçlarını altın gibi gösteriyordu. Sonra o kadar hızlı hareket etti ki Alec tepki verecek zaman bulamadı. Neler olacağını anladığı ve engellemek için atıldığı anda, çoktan geç kalmıştı bile.

Bir şangırtı koptu ve aniden cam parçaları minik yıldızlar gibi yağdı. Jace sol eline, parmak boğumlarının üzerinde toplanan kızıllığa ve ayaklarının dibine damlayan kana umursamazca baktı.

Isabelle, bakışlarını Jace'den ayırarak camdaki deliğe çevirdi. Tam ortadaki delikten etrafa örümcek ağı gibi çizgiler yayılmıştı. "Ah, Jace," dedi, Alec'in o zamana kadar duymadığı ölçüde yumuşak bir sesle. "Bunu Penhallow'lara nasıl açıklayacağız?"

Clary bir şekilde evden çıkmayı başarmıştı. Nasıl yaptığını bilmiyordu, merdivende ve koridorda her şey hızla akmıştı ve sonra kendini ön kapıya koşup dışarı çıkarken bulmuştu. Penhallow'ların evinin önündeki basamaklardan inerken gül yapraklarına kusup kusmamaya karar vermeye çalışıyordu.

Üzerlerine kusulması için özellikle yerleştirilmiş gibiydiler ve Clary'nin midesi acıyla kasılıyordu ama sadece bir kase çorba yediği gerçeğini inkar edemezdi. Midesinde çıkarabileceği bir şey olduğunu sanmıyordu. Bunun yerine basamaklardan indi ve körlemesine bir şekilde ön kapıya yöneldi, hangi yönden geldiğini veya Amatis'in evine nasıl dönebileceğini artık hatırlayamıyordu fakat bunun önemi yok gibiydi. Geri dönüp Luke'a Alicante'den ayrılmaları gerektiğini, yoksa Jace'in onları Merkez'e teslim edeceğini açıklamak için sabırsızlanıyor da duramazdı.

Belki de Jace haklıydı. Belki de gerçekten aceleci ve düşüncesizdi. Belki de yaptığı şeylerin sevdiği insanların üzerinde ne tür etkiler yarattığını düşünmüyordu bile. Simon'ın yüzü bir fotoğraf gibi gözlerinin önünde belirdi, sonra Luke'unki...

Durdu ve bir sokak lambasının direğine dayandı. Kare cam yapı, Park Slope'taki kızıl kahverengi kumtaşlarının önündeki direklere benziyordu. Bu her nedense biraz rahatlatıcıydı.

"Clary!" dedi endişeli bir erkek sesi. Clary hemen *Jace* diye düşündü ve olduğu yerde hızla döndü.

Ama Jace değildi. Penhallow'ların salonunda gördüğü siyah saçlı çocuk, Sebastian tam önünde durdu, caddede peşinden koşturmuş gibi nefes nefeseydi.

Çocuğu ilk gördüğünde hissettikleri Clary'i yine esir aldı. Tanımlayamadığı bir şeyle karışık bir tanıma duygusu vardı içinde. Beğenme ya da beğenmeme değil, bir tür çekimdi. Sanki bir şey onu tanımadığı bu çocuğa çekiyor gibiydi. Belki de sadece görünüşünden kaynaklanıyordu. Jace kadar yakışıklı ve güzeldi ama Jace sapsarıyken bu çocuk gölgelerle arkadaş gibiydi. Şimdi sokak lambasının altında dururken Clary onun, hayalet prensine o kadar da benzemediğini düşünüyordu. Tenleri ve saçları bile farklıydı. Sadece yüzünün biçiminde, duruşunda, gözlerindeki gizemde olan bir şeydi.

"Sen iyi misin?" dedi Sebastian. Sesi yumuşaktı. "Evden fırlarken sanki..." Clary'ye bakarken sözlerini tamamlayamadı. Clary sanki ayakta durabilmek için ihtiyacı varmış gibi lambanın direğini sımsıkı tutuyordu. "Neler oldu?"

"Jace'le kavga ettik," dedi Clary, sesini sakin tutmaya çalışarak. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Aslında bilmiyorum." Sebastian neredeyse özür diler gibiydi. "Hiç kardeşim olmadı."

"Şanslısın," dedi Clary ama kendi sesindeki öfkeye kendisi bile şaşırdı.

"Bunda samimi değilsin."

Çocuk ona bir adım yaklaştı ve bunu yaptığında sokak lambası yanarak ikisinin de üzerinde beyaz cadı ışığı yansıttı. Sebastian ışığa bakarak gülümsedi.

"Bu bir işaret."

"Neyin işareti?"

"Seni eve götürmeme izin vermen gerektiğinin işareti."

"Ama neresi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ki," dedi. "Buraya gelirken evden gizlice çıktım. Nereden geldiğimi hatırlamıyorum."

"Hmmm. Kiminle kalıyorsun?"

Clary cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Kimseye söylemem," dedi Sebastian. "Melek üzerine yemin ederim."

Clary şaşırdı. Bu, bir Gölge Avcısı için ağır bir yemindi. "Pekala," dedi, kararı üzerinde fazla düşünmeden. "Amatis Herondale'le kalıyorum."

"Harika. Oturduğu yeri biliyorum." Kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Clary güçlükle gülümsedi. "Biraz zorluyorsun, biliyor musun?"

Sebastian omuz silkti. "Zor durumdaki hanımefendilere karşı özel bir ilgim var."

"Cinsel ayrımcılık yapma."

"Hiç de değil. Zor durumdaki beyefendilere de hizmet ederim. Bu eşitlikçi bir fetiş," dedi ve gülümseyerek yine kolunu uzattı.

Clary bu kez onun koluna girdi.

Alec küçük tavanarası odasının kapısını arkasından kapadı ve Jace'e döndü. Normalde Lyn Gölü gibi masmavi olan gözlerinin rengi ruh haline göre değişirdi. O anda fırtınalı bir havada Doğu Nehri'nin rengini almışlardı. Yüz ifadesi de aynı ölçüde fırtınalıydı. "Otur," dedi, Jace'e, siperlikli pencerenin yanındaki alçak bir sandalyeyi işaret ederek. "Ben sargı bezlerini getireyim."

Jace oturdu. Penhallow'ların evinin en üst katında Alec'in paylaştığı oda küçüktü ve duvarlara dayanmış iki yatağı vardı. Giysileri duvardaki kancalara asılmıştı. Odadaki tek pencereden zayıf bir ışık süzülüyordu. Hava artık kararmaya başlamıştı, dışarıda gökyüzü lacivertimsi bir renk almıştı. Alec yatağının altındaki bez çantayı almak için eğilip sonra da çantayı açarken Jace onu izledi. Alec çantanın içini gürültülü bir şekilde karıştırdıktan sonra elinde bir kutuyla ayağa kalktı. Jace, bazen mühür kullanmadıklarında yararlandıkları tıp malzemeleri kutusunu tanımıştı, antiseptikler, sargı bezleri, makaslar vs.

"İyileştirici bir mühür kullanmayacak mısın?" diye sordu Jace sırf meraktan.

"Hayır. Sadece..." Alec devam edemedi ve bir küfür savurarak kutuyu yatağın üzerine attı. Duvardaki küçük lavaboya yaklaştı ve etrafa su saçarak ellerini yıkadı. Jace mesafeli bir merakla onu izliyordu. Eli ateşli bir sızıyla yanmaya başlamıştı.

Alec kutuyu aldı ve Jace'inkinin karşısına çektiği sandalyenin üzerine yerleşti. "Elini ver."

Jace elini uzattı. Gerçekten kötü göründüğünü itiraf etmek zorundaydı. Parmak boğumlarının dördü de açılmıştı ve kan parmaklarının üzerinde kızıl-kahverengi bir eldiven gibi kurumuştu.

Alec yüzünü buruşturdu. "Sen aptalın tekisin."

"Teşekkürler," dedi Jace. Alec cımbızla elinin üzerine eğildi ve deriye saplanmış bir cam parçasını nazikçe dürttü. "Eh, neden?"

"Ne neden?"

"Neden iyileştirici mühür kullanmıyorsun? Bu bir iblis yarası değil."

"Çünkü." Alec mavi antiseptik şişesini aldı. "Acıyı hissetmenin sana iyi geleceğini düşünüyorum. Bir sıradan gibi iyileşebilirsin. Yavaş ve çirkin bir şekilde. Belki bu sana bir şeyler öğretir." Yakıcı sıvıyı Jace'in kesiklerinin üzerine döktü. "Ama umutlu da değilim açıkçası."

"Her zaman kendi iyileştirici mührümü yapabilirim, biliyorsun."

Alec, Jace'in elini sarmaya başladı. "Eğer bunu yaparsan, Penhallow'lara pencerelerinin başına gelenin bir kaza değil, ger-

çekte ne olduğunu anlatırım." Sargıları sertçe sıkıştırırken J yüzünü buruşturdu. "Kendine böyle bir şey yapacağını bil dim, sana hiçbir şey anlatmazdım."

"Evet, anlatırdın." Jace başını yana yatırdı. "Pencereye s dırımın seni bu kadar üzeceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Sadece..." Alec yarayı sarma işini bitirdiğinde Jace'in el baktı, o eli hala kendi ellerinin arasında tutuyordu. Alec' parmaklarının dokunduğu yerde kan lekeleri kalmış bem yaz bir patiye benziyordu. "Bunları kendine neden yapıy sun? Sadece pencereye yaptığın şey değil, Clary'yle konuş şeklin. Neden kendini cezalandırıyorsun? Ne için? Duygula nı değiştiremezsin ki."

Jace'in sesi duygusuzdu. "Duygularımı mı?"

"Ona nasıl baktığını gördüm." Alec'in bakışları uzakla Jace'in arkasında, varolmayan bir şeye dikilmişti. "Ona sahi olamazsın. Belki de daha önce sahip olamayacağın bir şeyi is menin nasıl bir duygu olduğunu hiç tatmamıştın."

Jace gözlerini kırpmadan ona baktı. "Magnus Bane'le ar nızda ne var?"

Alec başını arkaya attı. "Ben... hiçbir şey..."

"Ben aptal değilim. Malachi'yle konuştuktan sonra, beni le, Isabelle'le veya başka biriyle konuşmadan doğruca Magnu gittin."

"Çünkü sorumu cevaplayabilecek tek kişi oydu. Nedeni b Aramızda bir şey yok," dedi Alec. Sonra, Jace'in bakışları yakalayarak isteksizce ekledi.

"Artık yok. Artık aramızda bir şey yok. Oldu mu?"

"Umarım nedeni ben değilimdir," dedi Jace.

Alec sarardı ve bir darbeyi savuşturmaya hazırlanır gibi geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim hakkımda hissettiğini sandığın şeyleri biliyorum," dedi Jace. "Ama hissetmiyorsun. Benden hoşlanıyorsun çünkü güvenliyim. Risk yok. Böylece gerçek bir ilişkiyi deneme zorunda kalmıyorsun çünkü beni bahane olarak kullanabiliyorsun." Jace zalimce davrandığının farkındaydı ama fazla umursamıyordu. Böyle bir ruh hali içindeyken sevdiği insanları incitmek, en az kendini incitmek kadar güzeldi.

"Anlıyorum," dedi Alec. "Önce Clary, sonra elin, şimdi de ben. Canın cehenneme, Jace."

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu Jace. "Güzel. Bildiğini oku. Hadi. Beni hemen öp."

Alec ona dehşetle baktı.

"Kesinlikle. Çarpıcı görünüşüme rağmen, aslında benden hiçbir şekilde hoşlanmıyorsun ve Magnus'la ilişkini mahvediyorsan, nedeni ben değilim. Nedeni, birine gerçekte kimi sevdiğini söylemekten fazlasıyla korkman. Aşk insanı yalancı yapar," dedi Jace. "Bana bunu Seelie Kraliçesi söylemişti. Bu yüzden, duygularımla ilgili yalan söylüyorsam, beni yargılama. Aynı şeyi sen de yapıyorsun." Ayağa kalktı. "Şimdi bunu yine yapmanı istiyorum."

Alec'in yüzü acıyla kasılmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim için yalan söyle," dedi Jace, ceketini duvardaki ka
cadan alıp sırtına geçirirken. "Güneş batıyor. Birazdan Gard'da
dönmeye başlarlar. Herkese kendimi iyi hissetmediğimi ve h
yüzden aşağı inmediğimi söylemeni istiyorum. Onlara bayı
dığımı, düştüğümü ve pencerenin o şekilde kırıldığını söyle
Alec başını arkaya yatırdı ve Jace'e meydan okuyan gözle
le baktı. "Pekala," dedi. "Eğer bana gerçekte nereye gittiğin
söylersen."
"Gard'a," dedi Jace. "Simon'ı zindandan çıkaracağım."

Clary'nin annesi her zaman alacakaranlıkla gece arasındaki geç
şe "mavi saat" derdi. O saatte ışığın en güçlü ve en sıradış
şekilde geldiğini, resim yapmak için de en iyi zaman olduğu
nu söylerdi. Clary onun ne demek istediğini hiç anlamamış
tı ama şimdi alacakaranlıkta Alicante'de yürürken anlıyordu
New York'ta mavi saat aslında *mavi* değildi, sokak lamba
ları ve neon ışıklarıyla dolu olurdu. Jocelyn bunları söylerke
Idris'i düşünmüş olmalıydı.
Burada ışık şehrin altın rengi taşları üzerine menekş
rengi lekeler atıyordu ve cadı ışıklarının yaydığı beyaz ışık
kadar parlaktı ki Clary içlerinden geçerken sıcaklığı hissetme
yi bekliyordu. Keşke annesi de yanında olabilseydi. Jocelyn
Alicante'nin kendisine tanıdık olan kısımlarını işaret eder, an
larını anlatırdı.

Ama sana öyle şeyleri asla anlatmadı. Kasıtlı olarak senden gizledi ve şimdi onları bir daha asla öğrenemeyeceksin. Clary kalbinde keskin bir acı hissetti, yarı öfke ve yarı pişmanlık. "Çok sessizsin," dedi Sebastian. Taş yüzeyi mühür oymalarıyla dolu bir kanal köprüsünün üzerinden geçiyorlardı.
"Sadece geri döndüğümde başımın ne kadar derde gireceğini merak ediyorum. Dışarı çıkmak için pencereyi kullanmam gerekti ama Amatis muhtemelen yokluğumu farketmiştir."
Sebastian kaşlarını çattı. "Yani kaçtın mı? Ağabeyini görmeye gitmene izin verilmiyor muydu?"
"Alicante'de bile olmamam gerekiyor," dedi Clary. "Evde durup güvenli bir şekilde saha kenarından izlemem gerekiyor."
"Ah. Bu her şeyi açıklıyor."
"Öyle mi?" Sebastian'a ve mavi gölgelerin vurduğu siyah saçlarına meraklı gözlerle yandan bir bakış attı.
"Daha önce adın anıldığında herkes sararıyordu. Ağabeyinle aranda kötü kan olduğunu düşündüm."
"Kötü kan mı? İlginç bir ifade şekli."
"Ondan pek hoşlanmıyor musun?"
"Jace'den *hoşlanmak* mı?" Şu son haftalarda Jace Wayland'i sevip sevmediğini düşünmeye o kadar odaklanmıştı ki ondan hoşlanıp hoşlanmadığı aklına bile gelmemişti.
"Özür dilerim. Sonuçta ağabeyin, ondan hoşlanıp hoşlanmaman o kadar da farketmez."
"Ondan hoşlanıyorum," dedi Clary, kendini de şaşırtarak. "Hoşlanıyorum. Sadece... beni çok öfkelendiriyor."

"Ve o kadar da işe yaramıyor," dedi Sebastian.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sonuçta yine bildiğini okuyor gibi görünüyorsun."

"Sanırım öyle." Neredeyse yabancı birinin böyle bir gö lemde bulunması Clary'yi şaşırtmıştı. "Ama görünüşe bakı sa, ben onu sandığımdan da fazla öfkelendiriyorum."

"Üstesinden gelir." Sebastian'ın ses tonu baştan savmacıy

Clary merakla ona baktı. "Sen ondan hoşlanıyor musun

"Evet, hoşlanıyorum ama onun benden hoşlandığını sa mıyorum." Sebastian üzgün gibiydi. "Söylediğim her şey sanı onu sinir ediyor."

Yüksek, dar binalarla dolu kaldırım taşı döşeli bir meydan döndüler. Meydanın ortasında bronz bir melek heykeli yük liyordu, Gölge Avcıları ırkının yaratılması için kanını veren olan Melek. Meydanın kuzey ucunda, beyaz taştan devasa bi yapı vardı. Geniş beyaz mermer basamaklardan bir şelale, sütu lu bir kemere doğru yükseliyordu ve arkasında bir çift dev kap vardı. Akşam ışığındaki genel etki çarpıcıydı ve tuhaf bir şekil tanıdıktı. Clary daha önce böyle bir yerin resmini görüp gö mediğini düşündü. Belki de annesi böyle bir resim yapmıştı

"Burası Melek Meydanı," dedi Sebastian, "ve şu da Melek Adliye Sarayı. Anlaşmalar ilk kez burada imzalanmıştı çünkü Aşağı Dünyalılar'ın Gard'a girmesine izin verilmez, bu yüzde şimdiki adı Anlaşma Sarayı. Merkezi bir toplantı yeri. Kutla malar, düğünler, danslar, davetler burada yapılır. Şehrin mer kezidir. Bütün yolların Saray'a çıktığı söylenir."

"Kiliseye benziyor ama burada kilise yok, değil mi?"

"Gerek yok," dedi Sebastian. "İblis kuleleri bizi koruyor. Başka bir şeye ihtiyacımız yok. Buraya gelmeyi bu yüzden seviyorum. Burası... huzurlu."

Clary ona şaşkın gözlerle baktı. "Sen burada yaşamıyor musun?"

"Hayır. Paris'te yaşıyorum. Sadece Aline'ı ziyaret etmeye geldim, kuzenimdir. Annem ve onun babası, Patrick dayım, kardeşler. Aline'ın ailesi yıllarca Pekin'deki Enstitü'yü yönetti. On yıl kadar önce Alicante'ye döndüler."

"Onlar... Penhallow'lar Çember'de değildi, değil mi?"

Sebastian'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Dönerek meydanı arkalarında bırakırlarken ve karanlık sokaklara dalarlarken Sebastian sessizdi. "Bunu neden sordun?" dedi sonunda.

"Şey... çünkü Lightwood'lar oradaydı."

Bir sokak lambasının altından geçerken Clary, Sebastian'a yandan bir bakış attı. Uzun siyah pardösüsü ve beyaz gömleğiyle, beyaz ışığın altında, Victoria dönemine ait bir çizim kitabından fırlamış siyah-beyaz bir beyefendiyi andırıyordu. Siyah saçları yakaklarında öyle kıvrılmıştı ki Clary eline kalem kağıt alıp onun resmini yapmak istiyordu. "Anlamak zorundasın," dedi Sebastian. "Idris'teki genç Gölge Avcıları'nın büyük bölümü Çember üyesiydi, Idris'te olmayanların birçoğu da öyle. Patrick dayım başlarda üyeymiş ama Valentine'ın ne kadar ciddi olduğunu anlamaya başladığında hemen ayrılmış. Aline'ın anne babası Ayaklanma'da yeralmamış. Dayım, Valentine'dan uzak-

laşmak için Pekin'e gitmiş ve orada Aline'ın annesiyle tan
mış. Lightwood'lar ve diğer Çember üyeleri Merkez'e ihane
yargılandıklarında, Penhallow'lar onların lehine oy kullan
Lanetlenmek yerine New York'a gönderilmelerini istemiş
Bu yüzden de Lightwood'lar hep minnettar kalmış."

"Peki, ya senin annen ve baban?" diye sordu Clary. "On
üye miydi?"

"Hayır. Annem, Patrick dayımdan küçüktü, kendisi Pekin
giderken annemi de Paris'e göndermiş. Annemle babam
orada tanışmış."

"Annen Patrick dayından küçük *müydü*?"

"Artık hayatta değil," dedi Sebastian. "Babam da öyle. Be
Elodie halam büyüttü."

"Ah," dedi Clary, kendini gerçek bir aptal gibi hissederek
"Özür dilerim."

"Onları hatırlamıyorum bile," dedi Sebastian. "Gerçekten
"Daha küçükken bir ablam ya da ağabeyim olmasını, bana
onları anlatmasını isterdim." Düşünceli gözlerle Clary'ye bak
"Sana bir şey sorabilir miyim, Clary? Ağabeyinin bu kadar kı
cağını bilirken Idris'e neden geldin?"

Clary cevap veremeden, dar bir ara sokaktan karanlık ve tan
dık bir avluya çıktılar. Clary, avlunun ortasında ayışığında pa
layan kuyuyu gördü. "Kuyu Meydanı," dedi Sebastian, sesinde
belirgin bir hayalkırıklığıyla. "Sandığımdan daha çabuk geldik."

Clary, yakındaki kanalın üzerindeki taş köprüye baktı. Uzak
ta Amatis'in evini görebiliyordu.

bütün pencerelerde ışık vardı. İç çekti. "Buradan sonrasını
kendim gidebilirim, teşekkür ederim."

"Seni oraya götürmemi..."

"Hayır. Sen de başının derde girmesini istemiyorsan."

"Başımın derde gireceğini mi düşünüyorsun? Seni evine
götürecek kadar centilmence davrandığım için mi?"

"Alicante'de olduğumu kimsenin bilmemesi gerekiyor," dedi
Clary. "Bunun sır olarak kalması gerek ve alınma ama sen bir
yabancısın."

"Öyle olmamayı tercih ederim," dedi Sebastian. "Seni daha
yakından tanımak isterim." Az önce söylediklerinin nasıl algı-
lanacağından emin değilmiş gibi, gözlerinde hem neşe hem de
mahcubiyet vardı.

"Sebastian," dedi Clary, aniden kendini yorgun hissederek.
"Beni daha iyi tanımak istemene sevindim ama benim seni daha
iyi tanımak için enerjim kalmadı. Üzgünüm."

"Demek istediğim..."

Ama Clary çoktan köprüye doğru yürümeye ve ondan uzak-
laşmaya başlamıştı. Yarı yolda durdu ve dönüp Sebastian'a
baktı. Ayışığında siyah saçları yüzüne dökülürken tuhaf bir
şekilde yalnız görünüyordu.

"Ragnor Fell," dedi Clary.

Sebastian anlayamadı. "Ne?"

"Gelmemem gerekirken buraya neden geldiğimi sordun,"
dedi Clary. "Annem hasta. Gerçekten hasta. Belki de ölüyor.
Ona yardım edebilecek tek şey, tek kişi, Ragnor Fell adında

bir iblis efendisi ama onu nerede bulabileceğim konusunda bir fikrim yok."

"Clary..."

Clary tekrar eve yöneldi. "İyi geceler, Sebastian."

Çite tırmanmak, aşağı inmekten daha zordu. Clary'nin çizmeleri birkaç kez ıslak duvarda kaydı ve nihayet pencereden yatak odasına girdiğinde rahatladı.

Ama coşkusu uzun sürmedi. Çizmeleri yere değer değmez bir ışık yandı ve oda gün ışığına boğuldu.

Amatis, yatağın ucunda elinde bir cadı ışığıyla dimdik oturuyordu. Sert ışık, yüzüne keskin bir şekilde vuruyordu. Uzun bir süre Clary'ye sessizce baktı ve sonunda konuşmaya karar verdi. "O giysilerle tıpkı Jocelyn'e benziyorsun."

Clary zorlukla ayağa kalktı. "Be-ben... özür dilerim," dedi. "O şekilde çıktığım için..."

Amatis elini cadı ışığının etrafına kapatarak parıltısını boğdu. Clary ani loşlukta gözlerini kırpıştırdı. "O giysileri çıkar üzerinden," dedi Amatis, "ve mutfağa gel. Bir daha da pencereden gizlice çıkmayı düşünme," diye ekledi, "yoksa bir daha ki dönüşünde girmemen için kapatıldığını görürsün."

Clary zorlukla yutkunarak başıyla onayladı.

Amatis ayağa kalkıp tek kelime daha etmeden dışarı çıktı. Clary hemen giysileri çıkarıp şimdi kurumuş halde yatağın

ucuna asılmış bekleyen kendi giysilerini giydi. Kotu biraz sert ama tanıdığı tişörtünü üzerine geçirmek iyi gelmişti. Saçlarını silkeleyerek saldı ve merdivenden aşağı yöneldi.

Amatis'in evinin alt katına son gelişinde halüsinasyonlar görüyordu. Sonsuzluğa uzanan koridorları ve ölen bir kalp gibi atan duvar saatini hatırlıyordu. Şimdi kendini küçük, sıcak oturma odasında bulmuştu ve dikkatini ilk çeken sade görünüşlü ahşap mobilyalar ve yerdeki kilimdi. Odanın küçüklüğü ve parlak renkler ona Brooklyn'deki kendi oturma odalarını hatırlatmıştı. Sessizce odadan geçerek mutfağa girdi. Ocakta ateş yanıyordu ve oda ılık, sarı ışıkla doluydu. Amatis masada oturuyordu. Omuzlarına attığı mavi şal, saçlarını daha da aklaşmış gibi gösteriyordu.

"Merhaba." Clary kapıda durdu Amatis'in öfkeli olup olmadığını kestiremiyordu.

"Sanırım nereye gittiğini sormama gerek yok," dedi Amatis, bakışlarını masadan kaldırmadan. "Jonathan'ı görmeye gittin, değil mi? Bunu beklememiz gerekirdi. Belki de kendi çocuklarım olsaydı, bir çocuğun bana ne zaman yalan söylediğini anlayabilirdim ama en azından bu kez, kardeşimi *tamamen* hayalkırıklığına uğratmamayı ummuştum."

"Luke'u hayalkırıklığına uğratmak mı?"

"Isırıldığında neler olduğunu biliyor musun?" Amatis bakışlarını önündeki masadan ayırmıyordu. "*Kardeşim* bir kurtadam tarafından ısırıldığında -Valentine daima kendisini ve takipçilerini aptalca risklere soktuğu için bu sadece an meselesiy-

di- bana gelip olanları anlattı ve kurtadam hastalığını kap olabileceğinden ne kadar korktuğunu söyledi ve ben ded ki... dedim ki..."

"Amatis, bana bunları anlatmak zorunda değilsin."

"Ona evimden çıkıp gitmesini ve hasta olmadığından em olana kadar geri dönmemesini söyledim. Sinerek ondan uzak laştım, elimde değildi." Amatis'in sesi titriyordu. "Ne kad tiksindiğimi açıkça görebiliyordu. Eğer hastalığı kaptıysa, bi kurtadama dönüşeceğini, Valentine'ın ondan kendisini öldü mesini isteyeceğini bildiğini söyledi ve ben *belki de bu en iyi olur*, dedim."

Clary elinde olmadan hafifçe inledi.

Amatis hemen başını kaldırdı. Kendinden nasıl tiksindiği yüzünden açıkça okunuyordu. "Valentine ondan ne yapma sını isterse istesin, Luke özünde hep iyiydi. Bazen Jocelyn'le ikisinin, tanıdığım kişiler arasında gerçekten iyi tek insanlar olduklarını düşünürdüm ve onun bir canavara dönüşmesi fik rine tahammül edemiyordum."

"Ama öyle değil ki. O asla bir canavar değil."

"Bunu *bilmiyordum*. Dönüştükten sonra buradan kaçtı Jocelyn, içinde hala aynı kişi, hala kardeşim olduğu konusun da beni ikna etmek için bıkmadan uğraştı. Jocelyn olmasaydı onu bir daha görmeyi asla kabul etmezdim. Ayaklanma'dan sonra onun burada kalmasına izin verdim, onu kilerde sakla dım ama ona sırtımı döndükten sonra bana gerçekten güvenip güvenmediğinden emin değildim. Sanırım hala güvenmiyor."

"Ben hastayken sana gelecek kadar güveniyordu," dedi Clary. "Beni burada seninle bırakacak kadar güveniyordu."

"Gidecek başka yeri yoktu ki," dedi Amatis. "Seninle ilgilenmekte ne kadar başarılı olabildim görüyorsun. Seni tek bir gün bile evde tutamadım."

Clary yüzünü buruşturdu. Bu, kendisine bağırılmasından daha kötüydü. "Senin hatan değildi Amatis. Sana yalan söyleyip kaçtım. Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Oh, Clary," dedi Amatis. "Anlamıyor musun? *Daima* yapabileceğin bir şey vardır. Sadece, benim gibiler kendilerini aksine inandırır. Kendime Luke'la ilgili yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyordum.

Kendime Stephen'ın beni terketmesiyle ilgili yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyordum. Merkez'in toplantılarına katılmayı reddediyorum çünkü kendime kararlarını etkilemek konusunda yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyorum, yapıkları şeylerden nefret etsem bile ama bir şeyi yapmayı seçtiğimde... tek bir şeyi bile doğru yapamıyorum." Gözleri alevlerin ışığında sert bir şekilde parlıyordu. "Yatağına git, Clary," diye bitirdi. "Bundan sonra, eve istediğin gibi girip çıkabilirsin. Seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım. Sonuçta, dediğin gibi, yapabileceğim bir şey yok."

"Amatis..."

"Sakın." Amatis başını iki yana salladı. "Sadece yatağına git. Lütfen." Sesi kararlıydı, Clary çoktan gitmiş gibi başını çevirdi ve gözlerini kırpmadan duvara baktı.

Clary olduğu yerde dönüp merdivenden yukarı koştu. Ken
disine ayrılan odaya girdiğinde kapıyı tekmeleyerek kapadı v
kendini yatağa attı. Ağlamak istediğini sanıyordu ama gözyaş
rı akmadı. *Jace benden nefret ediyor*, diye düşündü. *Amatis be
den nefret ediyor. Simon'a veda edemedim. Annem ölüyor. Luk
beni terketti. Tek başımayım. Hayatım boyunca hiç bu kadar yal
nız olmamıştım ve hepsi benim suçum.* Kupkuru gözlerle tava
na bakarken belki de ağlayamamasının nedeninin bu olduğun
düşündü. Sonuçta, seni rahatlatacak kimse yokken ağlaman
ne anlamı vardı ki? Daha da kötüsü, kendini teselli edemezken

7

MELEKLER İLERLEMEKTEN KORKTUĞUNDA

Simon, kan ve güneş ışığı dolu bir rüyadan aniden uyandı. Biri adını söylemişti.

"*Simon.*" Ses bir tıslama gibiydi. "Simon, *kalk!*"

Simon ayağa kalkıp hücrenin karanlığında olduğu yerde döndü. Bazen ne kadar hızlı hareket edebildiğine kendi bile şaşırıyordu. "Samuel?" diye fısıldadı, gölgelere bakarak. "Samuel, sen misin?"

"Arkanı dön, Simon." Şimdi biraz tanıdık gelen ses sinirli gibiydi. "Pencereye yaklaş." Simon kim olduğunu hemen anlamıştı ve parmaklıklı pencereden baktığında, Jace'i dışarıdaki çimenlerin üzerinde elinde bir cadı ışığıyla çömelmiş halde gördü. Çatık kaşlarının altından Simon'a bakıyordu.

"Ne, kabus gördüğünü mü sanıyordun?"

"Belki de hala görüyorumdur." Simon'ın kulakları uğu yordu, kalbi atıyor olsaydı, damarlarında dolaşan kanın bu cı olduğunu düşünürdü ama başka, daha az gerçeküstü, kan dan daha yakın bir şeydi.

Cadı ışığı Jace'in solgun yüzüne çılgınca ışık ve gölge des leri vuruyordu. "Demek seni koydukları yer burası. Bu hüc leri hala kullandıklarını bile sanmıyordum." Yandan bir bak attı. "İlkinde yanlış pencereye yaklaştım. Yan hücredeki ark daşını biraz şaşırttım. Sakal ve paçavralarıyla çekici biriym Bana New York'taki evsizleri hatırlattı."

Simon, kulaklarındaki uğultunun ne olduğunu o zam anladı. Öfke. Zihninin uzak bir köşesinde dudaklarının ge çekildiğinin ve dişlerinin alt dudağını deldiğinin farkındaydı "Bütün bunları komik bulduğuna sevindim."

"Demek beni gördüğüne memnun olmadın?" dedi Jac "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bana hep girdiğim ortama ne getirdiğimi söylerler ama sanırım nemli yeraltı hücrelerinde bu işe yaramıyor."

"Neler olacağını biliyordun, değil mi? *Seni doğruca New York'a gönderecekler*, dedin. Sorun çıkmayacak ama bunu yap maya hiç niyetleri yoktu."

"Bilmiyordum." Jace, parmaklıkların arasından Simon'ın gözlerine baktı. Yalan söylemediği belliydi. "Bana inanmadığ nı biliyorum ama sana gerçeği söylediğimi sanıyordum."

"Ya yalan söylüyordun ya da aptaldın."

Aptaldım..."

"...ya da ikisi de," diye bitirdi Simon. "Bence sonuncusu."

"Bana yalan söylemek için bir nedenim yok. En azından şu anda." Jace hala Simon'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Bana dişlerini göstermekten de vazgeç. Sinirimi bozuyorsun."

"Güzel," dedi Simon. "Nedenini bilmek istersen, sende kan kokusu algılıyorum."

"Parfümümdendir. *Eau de Yeni Yara*." Jace sol elini kaldırdı. Beyaz sargı bezleriyle sarılmıştı ve parmak boğumlarından hala kan sızmıştı.

Simon kaşlarını çattı. "Sizin türünüzün yaralanmadığını sanıyordum. En azından uzun süren yaralar."

"Bir pencereyi yumrukladım da," dedi Jace. "Alec de bana ceza vermek için sıradanlar gibi iyileşmemi istedi. İşte, sana gerçeği söyledim. Etkilendin mi?"

"Hayır," dedi Simon. "Burada senden daha büyük sorunlarım var. Sorgucu bana cevap veremeyeceğim sorular sorup duruyor. Beni Valentine'dan Gündüzyürüyen gücü almakla suçluyor. Onun adına casusluk yapıyormuşum."

Jace'in gözleri iri iri açıldı. "Bunu Aldertree mi söyledi?"

"Aldertree, bütün Merkez'in böyle düşündüğünü ima etti."

"Bu kötü. Senin casus olduğuna karar vermişlerse, o zaman anlaşmalar geçersiz kalır. Yasa'yı çiğnediğine inanıyorlarsa, durum budur." Jace, başını tekrar Simon'a çevirmeden önce omzunun üzerinden bir bakış attı. "Seni buradan çıkarsak iyi olur."

"Sonra ne olacak?" Simon ne dediğine neredeyse inanamıyordu. Buradan çıkmayı o kadar istiyordu ki neredeyse tadını alabiliyordu ama yine de ağzından çıkan kelimeleri durduramıyordu. "Beni nerede saklamayı planlıyorsun?"

"Gard'da bir Kapı var. Bulabilirsek, seni geri gönderebiliriz."

"Herkes bana yardım ettiğini bilir o zaman. Jace, Merkez'in peşine düştüğü kişi sadece ben değilim. Aslında, bir Aşağı Dünyalı'yı o ya da bu şekilde umursadıklarını bile sanmıyorum. Ailenle -Lightwood'larla- ilgili bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorlar. Bir şekilde Valentine'la hala bağlantılı olduklarını kanıtlamak istiyorlar. Çember'den hiç ayrılmadıklarını."

Karanlıkta bile, Jace'in yanaklarının kızardığını görmek mümkündü. "Ama bu çok gülünç. Valentine'la savaştılar... gemide... Robert neredeyse ölüyordu."

"Sorgucu, Valentine'a karşı oldukları illüzyonunu korumak için gemide savaşan diğer Nefilimleri feda ettiklerine inanmak istiyor ama Ölümcül Kılıç'ı hala bulamadılar ve Sorgucu için önemli olan da bu. Bak, Merkez'i uyarmaya çalıştın ama umursamadılar. Şimdi Sorgucu her şeyin suçunu yükleyebileceği birilerini istiyor. Aileni hain olarak damgalayabilirse, o zaman onlar için kimse Merkez'i suçlayamaz ve Sorgucu da hiçbir itirazla karşılaşmadan istediği tüm politikaları kabul ettirebilir."

Jace yüzünü ellerinin arasına aldı ve dalgın bir tavırla saçlarını çekiştirdi. "Ama seni burada bırakamam. Clary öğrenirse..."

"Endişelendiğin şeyin bu olduğunu tahmin etmeliydim." Simon sertçe güldü. "O zaman ona söyleme. O New York'a

nasılsa, teşekk..." Birden sustu. "Haklıydın," dedi aniden. "Onun burada olmadığına seviniyorum."

Jace başını ellerinden kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Merkez çıldırmış. Gücünün nelere yettiğini bilseler kim bilir ona neler yaparlardı. Sen haklıydın," dedi Simon. Jace cevap vermeyince ekledi, "ve az önce söylediklerimin tadını çıkar. Muhtemelen bir daha asla söylemem."

Jace ifadesiz bir yüzle ona bakarken Simon sevimsiz bir irkilişle Jace'in gemideki görüntüsünü hatırladı, metal zeminde kanlar içinde yatarkenki halini. "Yani bana burada kalmayı planladığını mı söylüyorsun?" dedi Jace, sonunda. "Zindanda? Ne zamana kadar?"

"Daha iyi bir fikir bulana kadar," dedi Simon. "Ama bir şey var."

Jace kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Kan," dedi Simon. "Sorgucu beni konuşturmak için aç bırakıyor. Kendimi güçsüz hissediyorum. Yarına kadar... şey, nasıl olacağımı bilmiyorum ama ona teslim olmak da istemiyorum ve bir daha senin ya da başka birinin kanını da içmeyeceğim," diye ekledi çabucak, Jace'in önermesine fırsat vermeden. "Hayvan kanı iş görür."

"Sana kan getirebilirim," dedi Jace. Sonra tereddüt etti. "Sen... Sorgucu'ya benim kanımı içtiğini söyledin mi? Seni kurtardığımı?"

Simon başını iki yana salladı.

Jace'in gözleri tuhaf bir şekilde parladı. "Ama neden?"

"Sanırım başının daha fazla derde girmesini istemedim."

"Bak, vampir," dedi Jace. "İstiyorsan Lightwood'ları kor yabilirsin ama beni sakın korumaya kalkma."

Simon başını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Sanırım," dedi Jace -ve bir an için, parmaklıkların arası dan bakarken Simon neredeyse kendisinin dışarıda, Jace'in iç danda olduğunu hayal etti- "çünkü hak etmiyorum."

Clary metal bir çatıya yağan taşlar gibi bir sesle uyandı. Yata ta doğrulup oturdu ve uyku sersemliğiyle etrafına bakındı. Se yine geldi. Pencereye sert bir şeyle vuruluyordu. Battaniyeyi isteksizce üzerinden atarak ne olduğunu anlamak için kalkt

Pencereyi açtığında, serin hava bir bıçak gibi pijamaları keserek vücuduna işledi. Ürpererek pencereden dışarı sarktı.

Aşağıdaki bahçede biri duruyordu ve Clary bir an için sade ce ince ve uzun boylu bir siluet görünce yüreği hopladı. Sonra çocuk başını kaldırdı ve Clary saçların sarı değil, siyah oldu ğunu gördü. İkinci defa, Jace'i umarken karşısında Sebastian' bulmuştu.

Bir avcu çakıl taşlarıyla dolu olan Sebastian, Clary başın dışarı uzattığında gülümsedi ve önce kendini, sonra da çitle işaret etti. *Aşağı gel.*

Clary başını iki yana salladı ve evin ön tarafını işaret etti *Ön kapıda buluşuruz.* Pencereyi kapatarak merdivenden aşağ

ıdı. Sabahın geç saatleriydi, pencerelerden süzülen ışık güçlü ir altın rengiydi ama lambaların hepsi sönük olduğundan ev karanlıktı. Amatis *hala uyuyor olmalı,* diye düşündü Clary.

Ön kapıya giderek sürgüsünü çekip açtı. Sebastian basamaklarda duruyordu ve Clary bir kez daha aynı aşinalık duygusunu hissetti ama bu kez daha hafifti. Gülümsedi. "Pencereme taş atıyorsun," dedi. "İnsanların bunu sadece filmlerde yaptığını sanırdım."

Sebastian sırıttı.

"Pijamaların güzelmiş. Seni uyandırdım mı?"

"Öyle de denilebilir."

"Üzgünüm," dedi Sebastian ama hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama bu bekleyemezdi. Bu arada, yukarı koşup giyinmek isteyebilirsin. Günü birlikte geçireceğiz."

"Vay canına! Kendine ne kadar güveniyorsun böyle?" dedi Clary ama Sebastian'ınki gibi bir görünüşe sahip olan erkekler, muhtemelen kendilerine güvenirdi. Clary başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama bunu yapamam. Evden çıkamam. Bugün olmaz."

Sebastian'ın gözlerinde endişeli bakışlar belirdi. "Dün evden çıkmıştın."

"Biliyorum ama bu..."

Amatis bana kendimi iki santim boyundaymışım gibi hissettirmeden önceydi.

"Yapamam ve lütfen bu konuda beni ikna etmeye çalışma, olur mu?"

"Olur," dedi Sebastian. "Çalışmam ama en azından [illegible] söylemek için geldiğim şeyi söylememe izin ver. Sonra hala gi[illegible] memi istersen, söz veriyorum, gideceğim."

"Peki. Neymiş?"

Sebastian başını kaldırdığında, Clary bu kadar koyu renk gözlerin nasıl altın rengiyle parlayabildiğini merak etti. "Ragnor Fell'i nerede bulabileceğini biliyorum."

Clary'nin üst kata koşması, giysilerini üzerine geçirmesi, aceleyle Amatis'e bir not yazması ve kanalın kenarında kendisini bekleyen Sebastian'ın yanına dönmesi on dakikasını aldı. Yeşil pelerinini bir koluna atmış ve nefes nefese kalmış bir halde yanına koşarken Sebastian ona bakarak gülümsedi.

"Geldim," dedi Clary, kayarak dururken. "Artık gidebilir miyiz?"

Sebastian pelerinini giymesine yardım etmek için üsteledi. "Daha önce pelerin giymeme birinin yardım ettiğini hatırlamıyorum," dedi Clary, yakanın altına sıkışan saçlarını kurtarırken. "Şey, belki garsonlar hariç. Hiç garsonluk yaptın mı?"

"Hayır ama bir Fransız kadın tarafından büyütüldüm," diye hatırlattı Sebastian. "Bu, garsonluktan daha ağır bir eğitim demektir."

Clary, gerginliğine rağmen gülümsedi. Sebastian onu kolayca gülümsetebiliyordu, hatta neredeyse biraz fazla kolaydı. Clary

[illegible] anladığında şaşırdı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu aniden. "Fell'in evi buraya yakın mı?"

"Aslında şehir dışında yaşıyor," dedi Sebastian, köprüye [illegible]nelirken. Clary ona ayak uydurdu.

"Uzun bir yürüyüş mü olacak?"

"Yürünemeyecek kadar uzak bir mesafe. Bir araca ihtiyacımız var."

"Araç mı? Kimden?" Clary aniden olduğu yerde durdu. "Sebastian, dikkatli olmalıyız. Yaptığımız şey konusunda kimseye güvenemeyiz. Yani benim yaptığım şey. Bu bir sır."

Sebastian ona düşünceli gözlerle baktı. "Melek adına yemin ederim ki aracını kullanacağımız dostum yaptığımız şeyle ilgili kimseye tek kelime etmez."

"Emin misin?"

"*Kesinlikle* eminim."

Ragnor Fell, diye düşündü Clary, kalabalık sokaklardan geçerlerken. *Ragnor Fell'i göreceğim.* Korkusu heyecanıyla çatışıyor, Madeleine adamı ulaşılmaz gibi göstermişti.

Ya Clary için zamanı veya görüşme isteği olmazsa? Ya onu söylediği kişi olduğuna inandıramazsa? Ya annesini bile *hatırlayamazsa*?

Clary ne zaman sarışın bir adam veya uzun siyah saçlı bir kız görse, Jace veya Isabelle'le karşılaştığını sanıp geriliyordu ama Isabelle muhtemelen ona aldırmazdı ve Jace de hiç şüphesiz Penhallow'ların evinde yeni kız arkadaşıyla zaman geçiriyor olmalıydı.

"Takip edildiğinden mi korkuyorsun?" diye sordu Seba
an, şehir merkezinden uzaklaşan bir yan yola döndüklerind
Clary'nin sürekli arkasına bakıp durduğunu farkederek.

"Tanıdığım birilerini görmüşüm gibi geliyor," diye mırl
etti Clary. "Jace'i veya Lightwood'ları."

"Jace'in buraya geldiklerinden beri Penhallow'ların evinde
çıktığını sanmıyorum. Genellikle odasında surat asıp oturuyo
Dün de elini ciddi şekilde yaralamış."

"Elini mi yaralamış? Nasıl?" Önüne bakmayı unutan Clar
bir taşa takıldı. Yürüdükleri yolda kaldırım taşlarının bitip çak
zeminin başladığını her nasılsa farketmemişti. "Uf!"

"Geldik," dedi Sebastian, ahşap-tel bir çitin önünde dura
rak. Etrafta hiç ev yoktu, aniden yerleşme bölgesini arkaların
da bırakmışlardı ve bir tarafta sadece bu çit, diğer tarafta da
ormana doğru uzanan çakıllı bir bayır vardı.

Çitlerin arasında bir kapı vardı ama asma kilit vurulmu
tu. Sebastian cebinden ağır bir çelik anahtar çıkararak kapıy
açtı. "Birazdan aracımızla birlikte dönerim." Kapıyı arkasın
dan kapadı. Clary gözünü çitlerin arasına dayadı. İleride, alçak
kızıl renkli bir prefabrik yapı görünüyordu ama bir kapısı veya
düzgün pencereleri yok gibiydi.

Kapı açıldı ve Sebastian yüzünde bir sırıtışla ortaya çıktı. Bir
elinde dizgin vardı. Arkasında gri-beyaz renkli, alnında beyaz
bir yıldızı olan dev bir at duruyordu.

"Bir *at* mı? Atın mı var?" Clary gözlerine inanamıyordu.
"Kimin atı olur ki?"

Sebastian omzunun üzerinden ata baktı. "Gölge Avcısı ailele-
in birçoğu burada, Alicante'de ahırlarında at besler. Farkettiy-
se, Idris'te hiç araba yoktur. Etrafta bu kadar korunma büyü-
si varken düzgün çalışmazlar." Atın eyerinin açık renk derisini
okşadı, üzerine, halkalar halinde gölden yükselen bir su yılanı-
nı temel alan bir amblem işlenmişti ve zarif harflerle *Verlac* adı
yazılmıştı. "Hadi, bin bakalım."

Clary geriledi. "Daha önce hiç ata binmedim."

"Yolcu'yu ben süreceğim," dedi Sebastian. "Sen sadece
önümde oturacaksın."

At hafifçe homurdandı. Clary hayvanın dev gibi dişlerini
görerek huzursuzlandı. O dişlerin bacağına gömüldüğünü hayal
ederken ortaokulda kendilerine ait midillileri olmasını isteyen
kızları düşündü. Deli olup olmadıklarını merak etti.

Cesur ol, dedi kendi kendine. *Annen öyle yapardı.*

Derin bir nefes aldı. "Pekala. Gidelim."

Clary'nin cesareti, Sebastian arkasında ata tırmanana ve hay-
vanı mahmuzlayana kadar devam etti. Yolcu aniden ileri atıl-
dı ve toynağının yere her vuruşunda Clary'nin omurgasını sız-
latarak koşmaya başladı. Clary eyerin baş kısmına tutunurken
tırnakları deride iz bırakacak kadar derine gömüldü.

Şehir dışına yöneldiklerinde yol daralmıştı ve şimdi iki taraf-
larında yoğun ağaçlıklar, daha geniş görüşü kapatan yeşil duvar-

lar gibi uzanıyordu. Sebastian dizginleri çekerek hayvanı [illegible] indirdiğinde, Clary'nin kalp atışları da yavaşladı. Panik duygu[su] hafiflerken yavaş yavaş arkasında Sebastian'ın varlığını farke[tmeye] başladı. Kollarını Clary'nin iki tarafından uzatarak di[zgi]nleri tutmuştu ve attan düşmesini engellemek için genç kız[ın] etrafında bir tür güvenlik kafesi oluşturmuştu. Aniden onun varlığını güçlü bir şekilde hissetmişti, sadece kendisini tutan kolların gücünden değil, aynı zamanda sırtını yasladığı göğsün[den] ve üzerindeki -her nedense- karabiber kokusundan. Kötü olduğu söylenemezdi, baharatlı ve güzel bir kokuydu. Jace'in sabun ve güneş ışığı kokusundan farklıydı. Hoş, güneş ışığının kokusu olmazdı ama olsaydı...

Dişlerini sıktı. Sebastian'la birlikte bir iblis efendisini görmeye gidiyordu ve zihninde Jace'in nasıl koktuğuyla ilgili düşünceler dolaşıyordu. Kendini etrafa bakınmaya zorladı. Yeşil ağaç sıraları incelmeye başlamıştı ve şimdi iki taraftaki kırlık alanları görebiliyordu. Çarpıcı bir güzelliği vardı. Orada burada yeşil bir halı gibi uzanıyor, çimenlerin arasından yükselen yuvarlak gri bir taş parçasıyla veya koyu renk bir kayayla bölünüyordu. Luke'la birlikte mezarlıktayken gördüğü beyaz çiçek yığınları gibi, yağıp birikmiş kar gibi tepeleri örtüyordu.

"Ragnor Fell'in yerini nasıl buldun?" diye sordu Clary. Sebastian atını yoldaki bir çukurun etrafından dolaştırırken,

"Elodie halam. Oldukça geniş bir muhbir ağı vardır. Kendisi buraya hiç gelmese bile Idris'te neler olup bittiğini daima bilir. Enstitü'den ayrılmaktan nefret eder."

"Peki, ya sen? Sen Idris'e sık gelir misin?"

"Pek sayılmaz. Buraya en son beş yaşımdayken gelmiştim. O zamandan beri de dayımı ve yengemi görmedim. O nedenle şimdi burada olduğum için memnunum. Bana geçmiş yıllarla telafi etme fırsatı veriyor. Ayrıca, burada olmadığımda Idris'i özlüyorum. Hiçbir yer buraya benzemez. Kendine has bir yerdir ve eşsizdir. Bunu hissetmeye başladıktan sonra, burada değilken özlersin."

"Jace'in özlediğini biliyorum," dedi Clary. "Ama bunun yıllar boyunca burada yaşamasından kaynaklandığını sanıyordum. Burada büyümüş."

"Wayland malikanesinde," dedi Sebastian. "Aslında gittiğimiz yerden fazla uzak sayılmaz."

"Her şeyi biliyor gibisin."

"Her şeyi değil," dedi Sebastian, Clary'nin sırtından hissettiği bir gülüşle. "Evet, Idris herkesi büyüler, Jace gibi buradan nefret etmek için nedenleri olanları bile."

"Bunu neden söyledin?"

"Şey, onu Valentine büyütmüş, değil mi? Bu bir hayli korkunç olmalı."

"Bilmiyorum."

Clary tereddüt etti.

"Gerçek şu ki bu konuda duyguları karışık. Sanırım Valentine bir açıdan berbat bir babaymış ama bir açıdan da gösterdiği azıcık şefkat ve sevgi, Jace'in hayatı boyunca aldığı tek şefkat ve sevgi olmuş." Konuşurken içini hüzün kaplamıştı.

"Galiba bu yüzden Valentine'ı uzunca bir süre şefkatle hat lamış."

"Valentine'ın Jace'e şefkat veya sevgi gösterdiğine inana yorum. Valentine bir canavardır."

"Ah, evet ama Jace onun oğlu ve o zamanlar küçük bir çocuk muş. Sanırım Valentine onu kendi tarzında sevmiş."

"Hayır." Sebastian'ın sesi sertti. "Korkarım bu mümkün değil."

Clary gözlerini kırpıştırdı ve neredeyse yüzünü görmek için dönecekti ama sonra vazgeçti. Konu Valentine olduğunda bütün Gölge Avcıları biraz deli gibi davranıyordu -Sorgucu'yu düşünerek ürperdi- ve bunun için onları suçlayamazdı da. "Muhtemelen haklısın."

"Geldik," dedi Sebastian, aniden -o kadar ani ki Clary onun bir şekilde gücendirip gücendirmediğini merak etti- ve atın sırtından aşağı atladı ama başını kaldırıp Clary'ye baktığında gülümsüyordu. "İyi bir sürede geldik," dedi, dizginleri yakında ki bir ağacın alt dallarından birine bağlarken. "Düşündüğümden daha iyi bir sürede." Sebastian ona attan inmesi gerektiğini işaret etti ve bir anlık tereddütten sonra Clary eyerden onun kollarına kaydı. Clary ona tutunurken uzun yolculuktan sonra bacakları titriyordu. "Afedersin," dedi, çekinerek. "Sana böyle tutunmak istememiştim."

"Ben *bunun* için özür dilemezdim." Sebastian'ın nefesi sıcak bir şekilde boynuna değince Clary ürperdi. İsteksizce bırakmadan önce elleri bir an sırtında kaldı.

Bundan Clary'nin bacaklarının titremesine olumlu etki yapmıştı elbette. "Teşekkürler," dedi, kızardığını bilerek ve açık tenin rengini bu kadar kolay göstermemesini dileyerek. "Eh, burası mı yani?" Etrafına bakındı. Alçak tepelerin arasındaki küçük bir vadideydiler. Bir açıklığın etrafında çok sayıda boğum boğum ağaç vardı. Kıvrık dalları, çelik mavisi gökyüzünde heybetli bir güzellik yaratıyordu ama onun dışında... "Burada hiç şey yok ki," dedi, kaşlarını çatarak.

"Clary. *Konsantre ol.*"

"Yani... büyü mü var? Ama ben genellikle..."

"İdris'teki büyüler genellikle başka yerlerden daha güçlüdür. Her zamankinden daha çok çabalaman gerekebilir." Elleri Clary'nin omuzlarına koyarak nazikçe döndürdü. "Açıklığa bak."

Clary, büyülerin altını görmesini sağlayan zihinsel yöntemi sessizce kullandı. Kendini bir tuvale terebentin sürerken ve altında yatan gerçeği görmek için katları tek tek silerken hayal etti ve işte oradaydı. Kısa saçaklı, bacasından zarifçe duman püsküren küçük bir taş ev. Kıvrımlı taş bir yürüme yolu ön kapıya doğru uzanıyordu. Gözlerinin önünde bacadan süzülen duman yukarı tırmanmayı keserek siyah bir soru işaretine dönüştü.

Sebastian güldü.

"Sanırım bu *Kim var orada?* anlamına geliyor."

Clary pelerinine sarındı. Çimenlerin üzerinden esen rüzgar o kadar serin değildi ama yine de iliklerine kadar ürpermişti. "Peri masallarından fırlamış bir şeye benziyor."

"Üşüdün mü?" Sebastian kolunu onun omzuna attı. [illegible] dan yükselen duman soru işaretlerine dönüşmeyi bırak[ı] yamuk kalpler biçiminde yükseldi. Clary yanlış bir şey yap[mış] gibi hem suçluluk hem de utanç duyarak Sebastian'dan uz[aklaş]tı. Evin önüne doğru aceleyle yürürken Sebastian da hem[en] arkasındaydı. Tam yarı yola geldiklerinde kapı aniden ard[ına] kadar açıldı.

Madeleine adını andığından beri Ragnor Fell'i bulmayı k[afa]sına takmış olmasına rağmen, Clary adamın neye benzed[iğ]ini hiç düşünmemişti. Eğer bir tahminde bulunsaydı, iri y[apılı] sakallı biri olduğunu düşünürdü. Geniş omuzlarıyla Viking[e] benzeyen biri.

Ama ön kapıdan çıkan adam uzun boylu, ince yapılı, k[ısa] ve diken diken saçlıydı. Üzerinde altın rengi bir yelek, altın[da] da ipek pijama vardı. Clary'ye hafif bir ilgiyle bakarken inan[ıl]maz ölçüde uzun piposundan bir nefes çekti. Bir Viking'e h[iç] benzememesine rağmen, aniden ve tamamen tanıdık gelmişti.

Magnus Bane.

"Ama..." Clary, şaşkınlıkla Sebastian'a döndü, o da en a[z] kendisi kadar şaşırmış görünüyordu. Ağzı hafifçe açık hald[e] Magnus'a bakıyordu ve yüzü ifadesizdi. Sonunda kekeleyerek konuştu. "Siz... Ragnor Fell misiniz? İblis efendisi?"

Magnus pipoyu ağzından çıkardı. "Şey, egzotik dansçı Ragnor Fell olmadığım kesin."

"Ben..." Sebastian ne diyeceğini şaşırmıştı. Clary onun ne beklediğini bilmiyordu ama Magnus'un görüntüsü her zaman

gibi çarpıcıydı. "Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk. [Ben] Sebastian Verlac, bu da Clarissa Morgenstern, annesi [Jo]celyn Fairchild..."

"Annesinin kim olduğu umrumda değil," dedi Magnus. "Randevu almadan benimle görüşemezsiniz. Daha sonra tekrar gelin. Gelecek mart uygun olur."

"Mart mı?" dedi Sebastian, dehşete kapılarak.

"Haklısın," dedi Magnus. "Fazla yağmurlu olur. Haziran'a ne dersiniz?"

Sebastian durduğu yerde dimdik doğruldu. "Bunun ne kadar önemli olduğunu anladığınızı sanm..."

"Sebastian, boşver," dedi Clary, tiksintiyle. "Sadece kafanı karıştırıyor. Bize yardım edemez zaten."

Sebastian sadece daha da şaşırdı. "Ama neden yard..."

"Pekala, bu kadar yeter," dedi Magnus ve parmaklarını şaklattı.

Sebastian olduğu yerde ağzı açık ve eli hafifçe öne uzanmış hâlde donup kaldı.

"*Sebastian!*" Clary dokunmak için ona uzandı ama kaskatı bir heykele dönüşmüştü. Sadece göğsündeki hafif iniş kalkış hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu.

"Sebastian?" dedi tekrar ama yararı yoktu.

Sebastian'ın kendisini duyup göremeyeceğini biliyordu. Magnus'a döndü. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Senin derdin ne? O pipoda içtiğin her neyse, beynini mi eritti? Sebastian bizim taraftan."

"Ben herhangi bir tarafa dahil değilim, hayatım," dedi Magnus, piposunu sallayarak. "Kısa bir süre için onu dondurman senin hatan. Ona Ragnor Fell olmadığımı söylemek üzereydin."

"Çünkü Ragnor Fell değilsin."

Magnus ağzındaki dumanı üfledi ve düşünceli gözlerle Clary'yi süzdü. "Gel," dedi. "Sana bir şey göstereceğim."

Küçük evin kapısını açık tutarak Clary'ye içeri girmesini işaret etti. Sebastian'a inanamayan gözlerle son bir bakış attıktan sonra, Clary onu takip etti.

Kulübenin içi karanlıktı. Pencerelerden süzülen hafif gün ışığı, Clary'ye karanlık gölgelerle dolu büyük bir odada durduklarını göstermek için yeterliydi. Havada, yanmış çöp gibi tuhaf bir koku vardı. Magnus elini kaldırıp bir kez daha parmaklarını şaklatırken Clary boğuk bir ses çıkardı. Magnus'un parmaklarının ucunda parlak mavi bir ışık belirdi.

"Dün gece Fell'den bir mesaj aldım," dedi Magnus, "burada kendisiyle buluşmamı istiyordu. Gelince evi bu halde buldum. Her şey talan edilmiş ve her yerde iblis kokusu var."

"İblis mi? Ama iblisler Idris'e giremez."

"Girdiklerini söylemedim. Sadece neler olduğunu söylüyorum." Magnus duygusuzca konuşuyordu. "Burası iblis kökenli bir şey kokuyor. Ragnor'un cesedi yerdeydi. Onu bıraktıklarında ölü değilmiş ama ben geldiğimde ölüydü." Clary'ye döndü. "Onu aradığını başka kim biliyordu?"

"Madeleine," diye fısıldadı Clary. "Ama o öldü. Sebastian, Jace, Simon ve... Lightwood'lar."

"Ah," dedi Magnus. "Eğer Lightwood'lar biliyorsa, Merkez de şimdiye kadar öğrenmiştir ve Valentine'ın Merkez'de casusları var."

"Herkese onu sormak yerine bunu bir sır olarak saklamalıydım," dedi Clary, dehşetle. "Bu benim hatam. Fell'i uyarmalıydı..."

"Şunu hatırlatmalıyım ki," dedi Magnus, "Fell'i bulamazdın. Zaten insanlara onu sormanın nedeni de buydu. Bak, Madeleine'la ikiniz Fell'in annene yardım edebileceğini sanıyordunuz. Valentine'ın onunla daha başka şeyler için ilgilenebileceği aklınıza gelmemişti ama dahası da var. Valentine, anneni nasıl uyandıracağını bilmiyor olabilirdi belki ama annenin kendisini o duruma sokmasının, çok istediği bir şeyle ilgisi olduğunu anlamış olabilir. Özel bir büyü kitabı."

"Bütün bunları sen nereden biliyorsun?" diye sordu Clary.

"Çünkü Ragnor bana anlattı."

"Ama..."

Magnus bir hareketle onu susturdu. "İblis efendilerinin birbirleriyle iletişim kurmak için özel yöntemleri, kendi dilleri vardır." Mavi alevi tutan elini kaldırdı. "*Logos.*"

Taşa sıvı altınla yazılmış gibi, her biri on beş santim uzunluğunda ateşten harfler duvarda belirdi. Harfler duvarlara yayılırken Clary'nin okuyamayacağı kelimeler oluştu. Magnus'a döndü. "Ne yazıyor?"

"Ragnor bunu, öleceğini anladığında yaptı. Buraya gelecek herhangi bir iblis efendisine olanları anlatıyor." Magnus döner-

ken yanan harflerin parıltısı kedi gözlerinden yansıdı. "Bu
Valentine'ın hizmetkarları tarafından saldırıya uğradı. B
Kitap'ı istediler. Gri Kitap'ın yanında, şimdiye dek yazılm
ünlü doğaüstü çalışmadır. Hem Jocelyn'in içtiği iksirin h
de panzehirinin tarifi o kitabın içinde."

Clary'nin ağzı açık kaldı. "Yani burada mıydı?"

"Hayır. Annene aitti. Ragnor'un yaptığı tek şey, Valentine'
korumak için nerede saklaması gerektiğini söylemekti."

"Yani..."

"Wayland aile malikanesinde. Wayland'lerin evi Jocelyn
Valentine'ın oturduğu yere çok yakındı, en yakın komşu
dı. Ragnor, annene kitabı evlerinde saklamasını söyledi çün
Valentine'ın oraya bakmayı asla akıl edemeyeceğini biliyord
Tam olarak, kütüphanede."

"Ama Valentine sonrasında yıllar boyunca Wayland malik
nesinde yaşadı," diye itiraz etti Clary. "Bulmuş olmaz mıydı"

"Başka bir kitabın içinde gizli. Valentine'ın neredeyse ası
açmayacağı bir kitap." Magnus hafifçe gülümsedi. "*Evhanım
ları İçin Basit Tarifler*. Annenin mizah duygusundan yoksu
olduğunu kimse iddia edemez."

"Yani Wayland malikanesine mi gittin? Kitabı mı aradın?"

Magnus başını iki yana salladı.

"Clary, malikanede yanlış yönlendirme büyüleri var. Sade
ce Merkez'i değil, herkesi uzakta tutuyorlar. Özellikle de Aşağ
Dünyalılar'ı. Belki üzerlerinde çalışacak zamanım olsaydı onla
rı kırabilirdim fakat..."

O zaman kimse malikaneye giremiyor?" Clary'nin göğsü
umsuzlukla sıkıştı. "İmkansız mı?"

"Kimse demedim," dedi Magnus. "Malikaneye kesinlikle
abilecek en azından bir kişiyi tanıyorum."

"Valentine'ı mı kastediyorsun?"

"Valentine'ın," dedi Magnus, "oğlunu kastediyorum."

Clary başını iki yana salladı. "Jace bana yardım etmez, Mag-
us. Burada olmamı istemiyor. Aslında, benimle konuşacağın-
an bile şüpheliyim."

Magnus ona düşünceli gözlerle baktı. "Bence," dedi, "eğer
ersen, Jace'in senin için yapmayacağı çok az şey var."

Clary ağzını açtı ve tekrar kapadı. Alec'in, Jace'e karşı ve
imon'ın kendisine karşı neler hissettiğini Magnus'un hep bil-
iğini düşünmüştü. Jace için hissettikleri de şimdi kendi yüzün-
en okunuyor olmalıydı ve Magnus yüz ifadelerini okumakta
aydı. Clary bakışlarını kaçırdı. "Diyelim ki Jace'i benimle
alikaneye gelip kitabı almaya ikna ettim," dedi. "Sonra ne ola-
ak? Büyü yapmayı veya panzehir hazırlamayı bilmiyorum ki."

Magnus güldü. "Bütün bu tavsiyeleri sana bedava verdiği-
mi mi sanıyordun? Beyaz Kitap'ı ele geçirdiğinde, onu hemen
ana getirmeni istiyorum."

"Kitap? Onu *sen* mi istiyorsun?"

"Dünya üzerindeki en güçlü büyü kitaplarından biri o. Elbet-
e ki istiyorum. Ayrıca, haklı olarak, Raziel'in değil, Lilith'in
ocuklarına ait. Bir iblis efendisi kitabı ve iblis efendilerinin
linde olmalı."

"Ama benim ona ihtiyacım var... annem... annemi iyi tirmek için..."

"O kitabın sadece bir sayfasına ihtiyacın var ve o sende bilir. Gerisi benim. Bunun karşılığında, kitabı getirdiğinde zehiri hazırlayıp Jocelyn'e içireceğim. Bunun adil bir anla olmadığını söyleyemezsin." Elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Clary bir an tereddüt ettikten sonra Magnus'un elini sı "Bundan pişmanlık duymasam iyi olur."

"Kesinlikle öyle olmasını umarım," dedi Magnus, neşeli tavırla tekrar kapıya dönerken. Duvarlardaki ateş harfler çö tan kaybolmaya başlamıştı. "Pişmanlık gereksiz bir duygu, ne dersin?"

Dışarı çıktıklarında güneş, kulübenin karanlığından son özellikle parlak gelmişti. Clary gözlerini kırpıştırdı. Uzakta da lar görünüyor, Yolcu halinden memnun bir şekilde otluy Sebastian da hala eli öne uzanmış halde heykel gibi duruyord Magnus'a döndü. "Onu artık çözebilir misin, lütfen?"

Magnus eğleniyor gibiydi. "Bu sabah Sebastian'ın mesa nı aldığımda şaşırdım," dedi. "Sadece sana bir iyilik yaptığ söylüyordu. Onunla nasıl tanıştın?"

"Lightwood'ların dostlarının bir kuzeni anladığım kadarıy la. Nazik biri, inan bana."

"Nazik ha? Hah! Muhteşem biri." Magnus genç adama hü yalı gözlerle baktı. "Bence onu burada bırak. Başına şapka fila geçiririm, giysiler giydiririm."

"Hayır. Onu alamazsın."

"Neden olmasın? Ondan hoşlanıyor musun yoksa?" Magnus'un gözleri parladı. "Bence o senden hoşlanıyor. Elini tutmak için uzandığında, fıstığa uzanan bir sincaba benziyordu."

"*Senin* aşk hayatından söz etmemize ne dersin?" diye karşılık verdi Clary. "Seninle Alec mesela?"

"Alec bir ilişkimiz olduğunu reddediyor, ben de öyle. Geçen gün bir ateş mesajı göndererek benden bir iyilik istedi. Bir yabancıymışım gibi, adresi *İblis Efendisi Bane* diye belirtmiş. Sanırım hala Jace'e tutkun ama o ilişkinin bir geleceği yok. Sanırım bu senin bir şey bilmediğin bir sorun."

"Ah, kes sesini."

Clary, Magnus'a tiksintiyle baktı.

"Bak, eğer Sebastian'ı çözmezsen, o zaman buradan gidecem ve sen de Beyaz Kitap'ı asla alamazsın."

"Ah, tamam, tamam ama bir ricada bulunabilir miyim? Lightwood'ların dostu olsun ya da olmasın, sana anlattıklarını sakın ona anlatma."

Magnus asabi bir tavırla parmaklarını şaklattı.

Sebastian'ın yüzü, durdurulduktan sonra tekrar oynatılan bir video görüntüsü gibi canlandı. "...ım etmiyorsunuz?" dedi. "Bu küçük bir sorun değil. Ölüm kalım meselesi."

"Siz Nefilimler bütün sorunlarınızı ölüm kalım meselesi olarak değerlendirirsiniz zaten," dedi Magnus. "Şimdi gidin artık. Beni sıkmaya başladınız."

"Ama..."

"Gidin," dedi Magnus, tehlikeli bir ses tonuyla. Uzun parmaklarının uçlarından mavi kıvılcımlar yayıldı ve aniden havada keskin bir yanık kokusu hissedildi. Magnus'un kedi gözleri parladı. Bunun rol olduğunu bilmesine rağmen, Clary bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Sanırım gitmeliyiz, Sebastian," dedi.

Sebastian gözlerini kıstı. "Ama Clary..."

"Gidiyoruz," diye ısrar etti Clary ve onu kolundan tutarak Yolcu'nun yanına sürükledi. Sebastian kısık sesle homurdanarak onu isteksizce takip etti. Rahat bir nefes alan Clary omzunun üzerinden arkaya baktı. Magnus kulübenin kapısının önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu. Clary'yle göz göze geldiğinde sırıttı ve göz kırptı.

"Çok üzgünüm, Clary." Sebastian, Yolcu'nun sırtına tırmanmasına yardım etmek için bir elini Clary'nin omzuna, diğerini beline koydu. Clary zihninde kendisini ata tekrar binmemesi konusunda uyaran sese aldırmamaya çalışarak Sebastian'ın yardım etmesine izin verdi. Bir bacağını hayvanın üzerinden atarak eyere yerleşirken her an dönüp onu ısırabilecek canlı bir şeyin değil, büyük, hareketli bir kanepenin üzerine oturduğunu kendine telkin etti.

"Neden üzgünsün?" diye sordu Clary, Sebastian arkasına yerleşirken. Bunu böylesine kolayca, adeta dans ediyor gibi yap

sinir bozucuydu ama izlemesi de huzur vericiydi. Sebastian dizginleri almak için uzanırken Clary onun ne yaptığını kesinlikle bildiğini düşündü. En azından, ikisinden birinin bunu bilmesi iyiydi.

"Ragnor Fell konusunda. Yardım etmek istemeyeceği aklına gelmemişti ama iblis efendilerinin kaprisli olduğunu herkes bilir. Daha önce biriyle karşılaşmıştın, değil mi?"

"Magnus Bane'le karşılaştım." Arkalarında bir hayli uzakta kalan kulübeye bakmak için Sebastian'ın yan tarafından başını uzattı. Bacadan yükselen duman dans eden figürler gibiydi. Dans eden Magnus'lar? Buradan tam olarak göremiyordu. "Brooklyn'in Baş İblis Efendisi'dir."

"Fell'e benziyor mu?"

"İnanılmayacak kadar benziyor. Fell'i kafana takma. Bize yardım etmeyi reddetme olasılığı olduğunu biliyordum."

"Ama sana yardım edeceğime söz vermiştim." Sebastian gerçekten üzgün görünüyordu. "Şey, en azından sana gösterebileceğim başka bir şey var. Böylece bütün günümüz boşa gitmemiş olur."

"Nedir o?" Clary oturduğu yerde dönüp tekrar ona baktı. Sebastian'ın arkasında güneş yüksekteydi ve siyah saçlarının kenarları altın renginde parlıyordu.

Sebastian sırıttı. "Görürsün."

İki tarafları yeşil duvarlarla sarılmış halde Alicante'den ge laşırlarken arada bir inanılmayacak kadar güzel manzarala karşılaşıyorlardı.

Donmuş mavi göller, yeşil vadiler, gri dağlar, gümüşi ırm ve dereler... Clary böyle bir yerde yaşamanın nasıl bir şey old ğunu merak etti. Etrafında yüksek binalar olmadan kendini la lasıyla açıkta ve savunmasız hissediyordu.

Hiç bina olmadığı söylenemezdi. Arada bir ağaçların ara da büyük bir taş binanın çatısını görüyorlardı. Sebastian'ın aç ladığına göre -kulağına bağırarak- bunlar malikanelerdi. Zeng Gölge Avcısı ailelerin yazlıkları. Clary'ye kuzey Manhattan'da Hudson Nehri kıyısında gördüğü, zengin New Yorkluların yü lerce yıl önce yazlarını geçirdiği büyük antik malikaneleri hat latmışlardı.

Altlarındaki yol artık çakıllı değil, topraktı. Bir tepeyi aşt larında Sebastian, Yolcu'nun dizginlerini çekince Clary düşün celerinden sıyrıldı. "İşte bu," dedi Sebastian.

Clary aşağı baktı. "Bu" dediği şey, bir zamanlar ev olduğu ancak dış hatlarından anlaşılan, yanmış, kararmış bir taş yığ nıydı. Hala gökyüzüne doğru duran kısa bir baca ve ortası boş görünen camsız pencereli bir duvar vardı. Binanın temellerin den otlar uzamış, siyahın arasında yeşil yeşil göz kırpıyorlardı "Anlamıyorum," dedi Clary. "Neden buraya geldik?"

"Bilmiyor musun?" dedi Sebastian. "Burası annenin ve baba nın yaşadığı yerdi. Ağabeyin burada doğdu. Burası Fairchild malikanesi."

Clary, bir kez daha zihninde Hodge'un sesini duydu. *Valen- bir ateş yakıp kendini ailesi, karısı ve çocuğuyla bir- yaktı. Ateşi yaktığı yer kapkara oldu. Hala kimse orada bir şey inşa etmiyor. Yerin lanetli olduğu söyleniyor.*

Tek kelime etmeden atın sırtından yere kaydı. Sebastian'ın kendisine seslendiğini duydu ama çoktan tepeden aşağı koş- maya başlamıştı bile. Bir zamanlar evin durduğu yerde zemin hâlâ, bir zamanlar yürüme yolu olan kararmış taşlar ayak- larının altında çatlak ve kuru bir şekilde uzanıyordu. Otların arasında, yerden birkaç metre yukarıda aniden kesilen bir mer- divenin kalıntısını görüyordu.

"Clary..." Sebastian otların arasında onu takip ediyordu ama Clary onun varlığından neredeyse habersizdi. Yavaş bir daire çizerek bütün görüntüyü hafızasına kaydetti. Yanmış, yarı ölmüş ağaçlar. Bir tepenin yamacından aşağı uzanan ve bir zamanlar muhteşem olduğu belli olan bir çimenlik. Ağaç- ların üzerinde, muhtemelen yakınlardaki başka bir malikane- nin çatısını görebiliyordu. Hala ayakta duran bütün bir duva- nın penceresinde güneş cam parçalarının üzerinden yansıyordu. Kararmış taşların üzerinden harabelere girdi. Odaların, kapıla- rın izlerini hala görebiliyordu, hatta içinde kırılmış ve kararmış toprakla karışmış porselen parçalarıyla neredeyse bozulmamış halde duran bir büfeyi de.

Burası bir zamanlar gerçek bir evdi ve içinde canlı, nefes alıp veren gerçek insanlar yaşamıştı. Annesi burada yaşamış, bura- da evlenmiş, burada doğum yapmıştı ve Valentine gelip hep-

sini toz ve kül yığınına çevirmiş, Jocelyn'i oğlunun öldüğü inandırmış, onu dünyalarıyla ilgili gerçeği kızından gizleme zorunda bırakmıştı. Clary'nin içi tarifsiz bir hüzünle doldu. Burada tek bir yaşamdan fazlası mahvedilmişti. Elini yüzüne bastırdığında, ıslak olduğunu görerek neredeyse şaşırdı. Farkında olmadan ağlıyordu.

"Clary, çok üzgünüm. Burayı görmek isteyeceğini sanmıştım." Enkazın ve molozların arasında çizmeleri tozlar yükselterek yürüyen Sebastian ona yaklaştı. Endişeli görünüyordu.

Clary ona döndü. "Ah, istiyordum. Teşekkür ederim."

Rüzgar hızlanmıştı. Sebastian'ın siyah saçları yüzüne savruldu ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Burada olanları, Valentine'ı ve anneni düşünmek zor olmalı. İnanılmaz bir cesareti varmış."

"Biliyorum," dedi Clary. "Öyleydi. Yani öyle."

Sebastian onun yüzüne hafifçe dokundu. "Senin de öyle."

"Sebastian, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu doğru değil."

Diğer eli de kalktı ve Clary'nin yüzünü iki elinin arasına aldı. Dokunuşu nazik, neredeyse belli belirsizdi. "Senin hakkında her şeyi duydum, Clary. Ölümcül Kupa için babanla nasıl savaştığını, arkadaşını kurtarmak için vampirlerle dolu o otele nasıl daldığını. Isabelle bana hikayeler anlattı ve söylentiler de duydum. İlkini duyduğumdan beri, adını ilk kez duyduğumdan beri hep seninle tanışmak istedim. Sıradışı biri olduğunu biliyordum.

Clary kendini tutamayarak güldü. "Umarım fazla hayalkırıklığına uğramamışsındır."

"Hayır," dedi Sebastian, parmaklarını Clary'nin çenesinin altına kaydırırken. "Hiç uğramadım." Genç kızın yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı. Sebastian öne eğildiğinde ve Clary onun ne yaptığını anladığında bile kıpırdayamayacak kadar şaşırmıştı. Dudakları nazikçe birbirine değerken Clary refleks sonucu gözlerini kapadı ve bütün vücudu ürperdi. Birinin kendisine sarılması ve her şeyi unutturacak şekilde öpmesi için ani ve dayanılmaz bir istek duydu. Kısmen dengesini bulmak ve kısmen onu daha yakına çekmek için kollarını kaldırıp Sebastian'ın boynuna doladı.

Saçları parmak uçlarına değdiğinde Jace'inkiler gibi ipeğimsi değildi ama yumuşaktı ve *Jace'i düşünmemeliydi*. Sebastian'ın parmakları yanaklarını ve çenesini okşarken Jace'i zihninden attı. Parmak uçlarındaki nasırlara rağmen, dokunuşu nazikti. Elbette ki Jace'de de savaşmak yüzünden aynı nasırlar vardı, muhtemelen bütün Gölge Avcıları gibi.

Jace'i kafasından atmaya çalışıyordu ama yararı yoktu. Gözlerini kapadığında bile onu görüyordu, zihnine ne kadar kazınmış olsa da asla mükemmel şekilde çizemeyeceği o keskin açıları ve düzlükleri. Ellerinin zarif kemiklerini, omuzlarındaki yara izlerini...

Benliğini saran yoğun özlem aniden yerini geri çekilmeye bırakınca, tutunduğu yerden kurtulan bir lastik etkisi yaptı. Sebastian'ın dudakları dudaklarına bastırırken ve elleri boynu-

na dolanırken bile bütün vücudu uyuşmuştu, bu, yanlışlığı dondurucu şokuydu. Korkunç bir terslik vardı, hatta asla sahip olamayacağı birine duyduğu özlemden daha umutsuz bir terslik. Bu başka bir şeydi. Kendine güvenen bir adım atmış ama aniden kendini boşlukta bulmuş gibi dehşetle irkildi.

Sebastian'dan öyle bir güçle geri çekildi ki sendeledi. Sebastian onu tutmasa düşecekti.

"Clary." Sebastian'ın gözleri bulanık bakıyordu ve yanakları parlak şekilde kızarmıştı. "Clary, sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Sesi kendi kulaklarına bile oldukça zayıf gelmişti. "Hiçbir şey... sadece... bunu yapmamalıydım. Gerçekten hazır değilim."

"Çok mu hızlı gittik? Yavaşlayabiliriz..." Sebastian ona uzandı ve Clary kendini tutamayarak geri çekildi. Sebastian afallamıştı. "Canını yakmayacağım, Clary."

"Biliyorum."

"Bir şey mi oldu?" Sebastian'ın eli uzanarak saçlarını okşadı, Clary geri çekilmemek için kendini tuttu. "Jace..." dedi Sebastian.

"*Jace mi?*"

Clary'nin Jace'i düşündüğünü biliyor muydu? Aynı anda... "Jace benim *ağabeyim*. Neden şimdi onun adını andın ki? Ne demek istiyorsun?" dedi Clary.

"Ben sadece düşündüm ki..." Yüz hatlarında şaşkınlık ve acı birbirini izlerken Sebastian başını iki yana salladı. "Belki de başka biri seni incitti."

Eli hala Clary'nin yanağındaydı, Clary uzanıp onun elini nazikçe ama kararlılıkla itti. "Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece..." Tereddüt etti. "Bana yanlış geldi."

"*Yanlış* mı?" Sebastian'ın yüzündeki kırgınlık ifadesi silindi ve yerini inanamayan bir ifade aldı. "Clary, aramızda bir bağ var. Bunu sen de biliyorsun. Seni ilk gördüğüm andan beri."

"Sebastian, *yapma*."

"Hayatım boyunca beklediğim kişi olduğunu hissettim. Bunu senin de hissettiğini gördüm. Bana aksini söyleme."

Ama Clary'nin hissettiği şey bu *değildi*. Yabancı bir şehirde bir köşeden dönmüş ve aniden kendisiyle karşılaşmıştı. Bu şaşırtıcı ve tam olarak keyifli bir anlayış değildi. *Bu nasıl burada olabilir?*

"Hissetmedim," dedi Clary.

Sebastian'ın gözlerinde beliren ani, karanlık ve kontrolsüz öfke Clary'yi hazırlıksız yakaladı. Sebastian acı verici bir güçle Clary'nin bileğini kavradı. "Bu doğru değil."

Clary kendini kurtarmaya çalıştı. "Sebastian..."

"Bu *doğru değil*." Sebastian'ın gözlerindeki siyahlık gözbeneklerini yutmuş gibiydi. Yüzü beyaz bir maske gibi kaskatıydı.

"Sebastian," dedi Clary, elinden geldiğince sakin bir sesle. "Canımı yakıyorsun."

Sebastian onu bıraktı. Göğsü hızlı bir şekilde kalkıp iniyordu. "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Ben sandım ki..."

Eh, yanlış düşünmüşsün, demek istedi Clary ama kendini tuttu. Sebastian'ın ifadesini tekrar görmek istemiyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi. "Yakında hava kararacak."

Sebastian sersemlemiş bir halde başıyla onaylarken bu çılgınlık karşısında kendisi de Clary kadar şaşırmış gibiydi. Olduğu yerde dönerek bir ağacın uzamış gölgesi altında otlayan Yolcu'ya doğru yürüdü. Clary bir an tereddüt ettikten sonra peşine takıldı, *yapabileceği* başka bir şey yok gibiydi. Arkasından yürürken bileğini yokladı, onun parmaklarının tuttuğu yerde kırmızı halkalar oluşmuştu ve daha da tuhaf olanı, mürekkepli bir şeye dokunmuş gibi kendi parmakuçları simsiyahtı.

Sebastian onun Yolcu'nun sırtına tırmanmasına yardım ederken sessizdi. "Jace'le ilgili yanlış bir şeyler ima ettiysem özür dilerim," dedi sonunda, Clary eyere yerleşirken. "Seni incitecek bir şeyi asla yapmaz. Gard'daki esir vampiri senden dolayı ziyaret ettiğini biliyorum."

Dünyadaki her şey aniden durmuş gibiydi. Clary kulaklarında kendi nefesinin sesini duyuyor, ellerinin heykel gibi donduğunu görüyordu. "Esir vampir mi?" diye fısıldadı.

Sebastian şaşkınlıkla ona döndü. "Evet," dedi. "Simon, New York'tan yanlarında getirdikleri vampir. Ben sandım ki... yani, bunu bildiğini sanıyordum. Jace sana söylemedi mi?"

8

YAŞAYANLARDAN BİRİ

Simon, penceresinden uzatılmış parlak bir nesneden yansıyan güneş ışığıyla gözlerini açtı. Vücudu açlıktan ağrıyarak ayağa kalktı ve yansımanın beslenme çantası büyüklüğünde metal bir şişeden geldiğini gördü. Ağız kısmına rulo yapılmış bir not kağıdı iliştirilmişti. Simon kağıdı çekip okudu.

Simon! Bu, kasaptan yeni alınmış inek kanı. Umarım sorun olmaz.

Jace söylediklerini bana anlattı ve bilmeni isterim ki, bence gerçekten cesurca davranmışsın. Dayan, seni oradan çıkarmanın bir yolunu bulacağız.

XOXOXOXOXOX Isabelle

Simon, sayfanın altında devam eden X ve O'lara bak Isabelle'in ona karşı tavırlarının bu şartlar altında etkilen diğini bilmek güzeldi. Şişenin kapağını açtı ve yudum yud içti. Fakat aniden kürek kemiklerinin arasında bir ürperti hi sederek olduğu yerde döndü.

Raphael sakince odanın ortasında duruyordu. Omuzl dikti ve ellerini arkasında birleştirmişti. Üzerinde ütülü bey bir gömlek ve koyu renk bir ceket vardı. Boynuna altın bi kolye takmıştı.

Simon neredeyse ağzındaki kanı tükürecekti. Bakmay devam ederek zorlukla yutkundu. "Sen... burada olamazsın."

Raphael'in gülümsemesi, öyle olmamasına rağmen, dişleri gösterir gibiydi. "Paniğe kapılma, Gündüzyürüyen."

"Paniğe filan kapılmadım." Bu tam olarak doğru değildi Simon kendini sivri bir şey yutmuş gibi hissediyordu. Raphael Queens'te kanlar ve çürükler içinde aceleyle kazılmış mezarı dan çıktığı geceden beri hiç görmemişti. Onun kendisine hay van kanı doldurulmuş naylon poşetler attığını ve bir hayvanın gibi dişleriyle o torbaları parçalayışını hala hatırlıyordu. Hatı lamak istediği bir şey de değildi üstelik. O vampir çocuğu bi daha hiç görmezse mutlu yaşayabilirdi. "Güneş hala tepede Nasıl burada olabilirsin?"

"Değilim zaten." Raphael'in sesi yağ gibi kaygandı. "Bu bir yansıma. Bak." Elini salladı ve yanındaki duvarın içinden geçti. "Duman gibiyim. Sana zarar veremem, elbette ki sen de bana veremezsin."

"Zaten bunu neden isteyeyim ki?" Simon şişeyi yatağın üzeri bıraktı. "Burada ne işin olduğunu öğrenmek istiyorum."

"New York'tan çok ani ayrıldın, Gündüzyürüyen. Şehirden ayrılırken yerel vampir liderine haber vermen gerektiğini anlaşılmış olman gerekiyordu."

"Vampir lideri mi? Yani sen mi? Vampir liderinin başka biri olduğunu sanı..."

"Camille henüz bize geri dönmedi," dedi Raphael, hiçbir duygu göstermeden. "Onun yerine ben geçtim. Kendi türümün kanunlarını bilseydin, bunları da bilirdin."

"New York'tan ayrılışım önceden planlanmış bir şey değildi ve alınma ama sizi kendi türüm olarak görmüyorum."

"*Dios.*" Raphael eğlendiğini gizlemek istercesine bakışlarını yere indirdi. "İnatçısın."

"Bunu nasıl söyleyebildin?"

"Açıkça görülüyor, öyle değil mi?"

"Yani..." Simon'ın boğazı düğümlendi. "O kelime. Nasıl söyleyebildin? Ben o kelimeyi..." -*Tanrı*'yı kastediyordu- "... söyleyemiyorum." Raphael'in gözleri yukarı dikildi, gerçekten eğlendiği belliydi. "Yaş," dedi, "ve egzersiz ve inanç... ya da inanç kaybı... Bazı açılardan ikisi de aynı şey. Zaman içinde öğreneceksin, küçük yavru."

"Bana öyle seslenme."

"Öylesin ama. Gecenin Çocukları'ndan birisin. Valentine seni bu yüzden kaçırıp kanını almadı mı? Olduğumuz şey yüzünden."

"Oldukça iyi bilgi edinmişsin," dedi Simon. "Belki sen bu anlatmalısın."

Raphael gözlerini kıstı. "Ayrıca, bir Gölge Avcısı'nın kanı içtiğini ve güneş ışığında yürüyebilme becerini bu şekilde kazandığını da duydum. Bu doğru mu?"

Simon'ın tüyleri ürperdi. "Bu çok gülünç. Gölge Avcısı kanı vampirlere güneş ışığında dolaşabilme yeteneği verseydi, bunu şimdiye kadar herkes bilirdi. Nefilim kanı paha biçilemez olurdu. Sonrasında da vampirlerle Gölge Avcıları arasında asla barış sağlanamazdı. Dolayısıyla doğru olmaması iyi bir şey."

Raphael'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Haklısın. Paha biçilmezlerden söz etmişken Gündüzyürüyen, artık çok değerli bir varlık olduğunun farkındasın, değil mi? Bu gecenin sonunda seni ele geçirmek istemeyen tek bir Aşağı Dünyalı bile yok."

"Buna sen de dahil misin?"

"Elbette."

"Beni ele geçirdiğinde ne yapacaksın?"

Raphael omuz silkti. "Belki de güneş ışığında yürüyebilmenin diğer vampirlerin inandığı kadar değerli bir yetenek olduğuna inanmayan bir tek benimdir. Gecenin Çocukları olmamızın bir nedeni var. İnsanoğlu beni nasıl bir ucube olarak görüyorsa, ben de seni öyle görüyorum."

"Ciddi misin?"

"Mümkün." Raphael'in yüzü ifadesizdi. "Bence hepimiz için bir tehlikesin. Vampirler için bir tehlikesin ve sonsuza dek bu

bu evde kalamazsın, Gündüzyürüyen. Zaman içinde çıkmak bu dünyayla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaksın. Benimle de sana bir şeyi söyleyebilirim. Aldertree seni serbest bırakığında saklanacağına söz verirsen, seni bulmaya çalışmayacağına ve hiçbir zarar vermeyeceğime yemin ederim. Kimsenin seni bulamayacağı bir yere gitmeye ve bir daha ölümlü hayatında tanıdığın hiç kimseyle bağlantı kurmamaya yemin ederim. Bundan daha adil olamam."

Ama Simon daha şimdiden başını iki yana sallıyordu. "Aileni terkedemem. Clary'yi de."

Raphael sinirli bir ses çıkardı. "Onlar artık kimliğinin bir parçası değil. Sen artık bir vampirsin."

"Ama olmak istemiyorum ki!" dedi Simon.

"Kendine bir bak, şikayet ediyorsun," dedi Raphael. "Asla hastalanmayacaksın, asla ölmeyeceksin, sonsuza dek güçlü ve genç kalacaksın. Hiç yaşlanmayacaksın. Bunlarda şikayet edecek ne var?"

Sonsuza dek genç, diye düşündü Simon. Kulağa hoş gelebilirdi ama kim sonsuza dek on altı yaşında kalmak isterdi ki? Yirmi beş yaşındayken sonsuza dek donup kalmak belki güzel olabilirdi ama on altı yaşındayken? Asla vücuduyla ve yüzüyle yetişkin biri olamamak? Bu şekilde görünürken bir bara girip içki isteyemesinin de mümkün olmayacağını eklemeye gerek yoktu. Asla. Sonsuza dek.

"Ayrıca," diye ekledi Raphael, "güneşten de vazgeçmek zorunda değilsin."

Simon'ın aynı yoldan tekrar geçmeye niyeti yok. "Dumort'ta diğerlerinin senin hakkındaki konuşmalarını duymuştum," dedi. "Her pazar bir haç taktığını ve ailenin sinagoga gittiğini biliyorum. Bir vampir olduğunu bile bilmediklerinden eminim. Dolayısıyla, bana sakın herkesi geride bırakmam gerektiğini söyleme. Bunu yapmayacağım ve yalan söylemeyeceğim."

Raphael'in gözleri parladı. "Ailemin neye inandığının önemi yok. Önemli olan *benim* neye inandığım. Benim bildiklerim. Gerçek bir vampir, ölü olduğunu bilir. Ölümü kabullenir. Sen, hala yaşayanlardan biri olduğunu sanıyorsun. Seni tehlikeli kılan da bu. Artık hayatta olmadığını kabul edemiyorsun."

Clary, Amatis'in evine gelip kapıyı kapatarak sürgüyü çektiğinde alacakaranlıktı. Uzunca bir süre gölgeli antrede sırtını kapıya dayadı ve gözlerini kapadı. Bütün vücudu bitkindi, bacakları sızlıyordu.

"Clary?" Amatis'in ısrarcı sesi sessizlikte çınladı. "Sen misin?"

Clary olduğu yerde kalarak kapalı gözlerinin arkasında yatıştırıcı karanlığın tadını çıkardı. Evde olmayı o kadar istiyordu ki neredeyse Brooklyn sokaklarının metalik kokusunu alabiliyordu. Annesinin pencerenin yanında oturduğunu, pencereden süzülen tozlu, solgun ışığı ve arkadan vurduğu lambanın aydınlatışını görebiliyordu. Ev özlemi içini kemiriyordu.

"Clary." Bu kez ses daha yakındı. Clary'nin gözleri aniden açıldı. Amatis, beyaz saçlarını sertçe arkaya çekmiş ve ellerini kalçalarına dayamış halde önünde duruyordu. "Ağabeyin seni görmeye geldi. Mutfakta bekliyor."

"Jace burada mı?" Clary öfkesini ve şaşkınlığını yüzünden belli etmemeye çalıştı. Luke'un ablasının önünde ne kadar öfkelendiğini göstermesinin gereği yoktu.

Amatis ona merakla baktı. "Onu içeri almamalı mıydım? Görüşmek isteyeceğini sanmıştım."

"Hayır, sorun değil," dedi Clary, ses tonunu sakin tutmaktan gülünç bir şekilde zorlanarak. "Sadece yorgunum."

"Hmmm." Amatis inanmıyormuş gibi baktı. "Şey, bana ihtiyacın olursa yukarıdayım. Biraz kestireceğim."

Clary, Amatis'e neden ihtiyacı olacağını bilemiyordu ama başıyla onayladı ve ağır adımlarla koridordan mutfağa yönelirken, parlak ışıkla aydınlatılmış mutfak masasının üzerinde bir kase portakal, elma, armut ve yağla peynirin yanında bir somun ekmek vardı. Yanındaki tabakta duran... kurabiye miydi? Amatis gerçekten *kurabiye* mi yapıyordu?

Jace masada oturuyordu. Dirseklerini dayamış, altın sarısı saçlarını arkaya atmıştı ve gömleğinin yakası hafifçe açıktı. Clary, köprücük kemiği üzerindeki siyah mühürleri görebiliyordu. Sargılı elinde bir kurabiye vardı. Demek Sebastian doğru söylemişti, Jace kendini yaralamıştı. Clary'nin umrunda değildi. "Güzel," dedi Jace, "nihayet geri döndün. Bir kanalizasyona düştüğünü filan düşünmeye başlamıştım."

Clary tek kelime etmeden ona dik dik baktı. Gözlerindeki öfkeyi Jace'in okuyup okumadığını merak ediyordu. Jace bir kolunu doğal bir tavırla arkaya atarak sandalyede arkasına yaslandı. Boynundaki damarın hızlı atışı olmasa, Clary onun ilgisizlik numarasına neredeyse inanabilirdi.

"Bitkin görünüyorsun," diye ekledi Jace. "Bütün gün nerdeydin?"

"Sebastian'la birlikteydim."

"*Sebastian* mı?" Jace'in yüzündeki şaşkınlık memnun ediciydi.

"Dün gece beni buraya o getirdi," dedi Clary, zihninde yarışlı bir kalbin atışı gibi çınlayan kelimelerle. *Bundan sonra sadece ağabeyin olacağım. Sadece ağabeyin.* "Şimdiye kadar bu şehirde bana nazik davranan tek kişi oydu. Dolayısıyla evet, Sebastian'la birlikteydim."

"Anlıyorum." Jace kurabiyeyi tekrar tabağa bırakırken yüzü ifadesizdi. "Clary, buraya senden özür dilemeye geldim. Seninle o şekilde konuşmamalıydım."

"Evet," dedi Clary. "Konuşmamalıydın."

"Ayrıca, New York'a dönmek konusunu tekrar düşünmeni de istemeye geldim."

"Tanrım," dedi Clary. "Yine mi..."

"Burada olman güvenli değil."

"Seni endişelendiren ne?" diye sordu Clary, duygusuzca. "Simon'a yaptıkları gibi beni de zindana atacaklarından mı korkuyorsun?"

Jace'in yüz ifadesi değişmedi ama oturduğu yerde ayakları neredeyse yerden kalkacak şekilde arkaya savruldu, sanki Clary onu itmiş gibi. "Simon mı?"

"Sebastian bana ona olanları anlattı," diye devam etti Clary, aynı duygusuz sesle. "Senin ne yaptığını, onu nasıl buraya getirdiğini ve zindana atılmasına nasıl izin verdiğini. Kendinden nefret ettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Peki sen Sebastian'a mı güveniyorsun?" diye sordu Jace. "Onu tanımıyorsun bile, Clary."

Clary ona ters ters baktı. "Doğru değil mi?"

Jace onun bakışlarına karşılık verdi ama yüzü donup kalmıştı, tıpkı Clary onu ittiğinde Sebastian'ın kaskatı kesilen yüzü gibi. "Doğru."

Clary masadan bir tabak alıp Jace'e fırlattı. Jace eğilirken sandalye altından dönerek savruldu ve tabak lavabonun üzerindeki duvara çarparak paramparça oldu. Clary bir tabak daha kaparak atarken Jace yerinden fırladı. Bu kez tabak buzdolabından sekti ve Jace'in ayaklarının dibinde yere çarparak iki parçaya ayrıldı. "Bunu nasıl yaparsın? Simon sana güveniyordu. O nerede şimdi? Ona ne yapacaklar?"

"Hiçbir şey," dedi Jace. "O iyi. Dün gece gördüm."

"Ben seni görmeden önce mi, sonra mı? Her şey yolundaymış gibi yapmandan önce mi, sonra mı?"

"O karşılaşmamızdan sonra benim iyi olduğumu mu düşünüyordun?" Jace güler gibi boğuk bir ses çıkardı. "Sandığımdan daha iyi bir aktör olmalıyım." Yüzünde çarpık bir gülüm-

seme vardı. Bu, Clary'nin öfkesini tutuşturan bir kibrit etkisi yaptı. O anda kendisine gülmeye nasıl cüret ederdi? Meyve kasesine uzandı ama o da yeterli gelmedi. Sandalyeyi aralarından çekerek Jace'in üzerine atılırken bunun bekleyeceği son şey olduğunu biliyordu.

Ani saldırısının gücü Jace'i hazırlıksız yakaladı. Vücutları çarpıştığında Jace geriye doğru sendeledi ve tezgahın kenarına sertçe çarptı. Clary onun üzerine neredeyse yuvarlandı, hafifçe inlediğini duydu ve ne yapmaya niyetli olduğunu kendisi bile bilmeden kolunu körlemesine bir hareketle geri çekti.

Jace'in ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu. Yumruğu Jace'in yüzüne değil, havaya kalkan eline indi. Jace parmaklarını onun yumruğunun etrafına kenetledi ve kolunu indirmeye zorladı. Clary aniden ne kadar yakın durduklarını farketmişti, Jace'e yaslanıyor, onu hafif vücuduyla tezgaha bastırıyordu.

"Bırak elimi."

"Bırakırsam bana gerçekten vuracak mısın?" Jace'in sesi kalın ve yumuşaktı, gözleri parlıyordu.

"Sence hak etmedin mi?"

Jace neşeyle gülerken Clary onun göğsünün kalkıp inişini hissetti. "Bütün bunları benim planladığımı mı düşünüyorsun? Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Eh, Simon'dan hoşlanmıyorsun, öyle değil mi? Belki de hiç hoşlanmadın."

Jace inanamayan bir tavırla sert bir ses çıkardı ve Clary'nin elini bıraktı. Clary geri adım attığında, Jace avcu açık halde eli

kolunu uzattı. Clary'nin onun kendisine ne gösterdiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Bileği boyunca uzanan bir yara izi. "Bu," dedi Jace, gergin bir sesle, "vampir arkadaşını kanımla besleyerek hayatını kurtarmak için bileğimi kestiğim yer. Beni neredeyse öldürüyordu ve şimdi ne düşünüyorsun? Hiç düşünmeden onu terkedebileceğimi mi?"

Clary, Jace'in bileğindeki yara izine baktı. Her türde, biçimde ve büyüklükte bir sürü yara izinden biriydi. "Sebastian bana Simon'ı buraya senin getirdiğini ve sonra da Alec'in onu Gard'a götürdüğünü söyledi. Merkez'in onu almasına izin vermiş. Bilişim olmalıydın."

"Onu buraya *kazayla* getirdim. Onunla konuşabilmek için Enstitü'ye gelmesini istemiştim. *Seninle* ilgili. Belki seni Idris'e gelme fikrinden vazgeçirebileceğini düşünüyordum. Eğer teselli olacaksa, bunu düşünmedi bile. Oradayken Unutulmuş'ların saldırısına uğradık. Onu yanımda Kapı'dan geçirmek zorunda kaldım. Ya bunu yapacaktım ya da onu ölüme terkedecektim."

"Ama onu neden Merkez'e getirdin? Neler olacağını..."

"Onu oraya göndermemizin nedeni, Idris'teki tek Kapı'nın Gard'da olması. Bize onu New York'a geri göndereceklerini söylediler."

"Sen de onlara *inandın* mı? Sorgucu'yla olanlardan sonra."

"Clary, Sorgucu bir istisnaydı. Bu senin Merkez'le ilk deneyimin olabilir ama benim değildi ve Merkez *biziz*. Nefilimler. Yasa'ya bağlıdırlar."

"Ama öyle olmadı."

"Hayır," dedi Jace. "Öyle olmadı." Sesi bitkindi. "Bu bunların içinde en kötüsü," diye ekledi, "Valentine'ın Merkez yozlaşmışlığı, temizlenmesi gerektiği konusundaki şikayetleri ni hatırlamak. Melek adına, onunla hemfikir olmaya başla ğımı itiraf etmeliyim."

Clary sessizdi. Öncelikle, aklına söyleyebileceği bir şey gel miyordu ve ikincisi, Jace uzanıp neredeyse ne yaptığını bile düşünmeden onu kendine çekerken şaşırmıştı. Dahası, ona izin verdiğine de şaşırdı. Jace'in gömleğinin beyaz kumaşının altın dan siyah mühür çizgilerini görebiliyordu. Başını ona yaslamış Lyn Gölü'nde boğulurken havaya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyduğu şekilde kollarının onu sarmasını istiyordu.

"Bir şeylerin düzeltilmesi gerektiği konusunda haklı olabi lir," dedi sonunda. "Ama nasıl düzeltilmesi gerektiği konusun da haklı değil. Bunu sen de görebiliyorsun, değil mi?"

Jace gözlerini kıstı. Altlarında uykusuz gecelerin eseri olan gölgeler vardı. "Bir şeyi görebildiğimden emin değilim. Öfkeli olmakta haklısın, Clary. Merkez'e güvenmemeliydik. Sorgucu'nun durumunun kuraldışı olduğuna, onların otorite dışında davrandığına, bir Gölge Avcısı olmakta hala güvenebi leceğim bir şeyler olduğuna inanmayı çok istiyordum."

"Jace," diye fısıldadı Clary. Jace gözlerini açarak ona baktı. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki Clary bütün vücut larının birbirine değdiğini hissetti. Dizleri bile birbirine değ yor, Clary onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. *Uzaklaş ondan* dedi kendi kendine ama bacakları itaat etmedi.

"Sorun nedir?" diye sordu Jace, yumuşak bir sesle.

"Simon'ı görmek istiyorum," dedi Clary. "Beni ona götürebilir misin?"

Jace onu yakaladığı kadar ani bir şekilde bıraktı. "Hayır. Bir'e bile olmaman gerekiyor. Gard'a öyle dansa gider gibi gidemezsin."

"Ama herkesin onu terkettiğini düşünecek. O..."

"Ben onu görmeye gittim," dedi Jace. "Dışarı çıkaracaktım. Pencerenin parmaklıklarını çıplak ellerimle parçalamaya kararlıydım." Gerçekçi bir sesle konuşuyordu. "Ama bana izin vermedi."

"Sana izin vermedi mi? Yani orada mı kalmak istedi?"

"Sorgucu'nun ailemin ve benim peşimizde olduğunu söyledi. Aldertree, New York'ta olanların suçunu bize yüklemeye çalışıyor. Bizden birini yakalayıp işkenceyle konuşturamaz çünkü Merkez buna izin vermez ama Simon'a Valentine'la işbirliği yaptığımızı itiraf ettirmeye çalışıyor. Simon, onu dışarı çıkarırsam, Sorgucu'nun bunu benim yaptığımı anlayacağını ve o zaman da her şeyin Lightwood'lar için daha da kötü olacağını söyledi."

"Çok soylu bir davranış ama uzun vadeli planı ne? Sonsuza dek orada kalmak mı?"

Jace omuz silkti. "Bunu henüz düşünmedik."

Clary öfkeyle nefesini üfledi.

"Tekrar," dedi. "Pekala, bak. Bir mazerete ihtiyacın var. Herkesin seni görebileceği bir yerde olmanı sağlayacağız.

Lightwood'ların da. Sonra Magnus, Simon'ı oradan çıkarıp ve New York'a geri gönderecek."

"Sana bunu söylemek istemezdim, Clary ama Magnus'un bunu yapması mümkün değil. Alec'i ne kadar çekici bulduğu umrumda değil, bize iyilik yapmak için Merkez'e asla kimse çıkmayacaktır."

"Çıkabilir," dedi Clary, "Beyaz Kitap için."

Jace gözlerini kırpıştırdı. "Beyaz ne?"

Clary ona Ragnor Fell'in ölümünü, Magnus'un oraya gidişini ve büyü kitabıyla ilgili konuyu kısaca anlattı. O sözünü bitirene kadar, Jace şaşkınlıkla ve dikkatle dinledi.

"İblisler mi?" dedi. "Magnus, Fell'in iblisler tarafından öldürüldüğünü mü söyledi?"

Clary hafızasını yokladı.

"Hayır, evin iblis kökenli bir şey koktuğunu söyledi ve Fell'in de Valentine'ın hizmetkarları tarafından öldürüldüğünü düşündüğü buydu."

"Bazı kara büyüler iblisler gibi bir aura bırakır," dedi Jace. "Magnus net konuşmamışsa, bunun nedeni Yasa'ya karşı gelerek kara büyü uygulamaları yapan bir iblis efendisinin varlığından memnun olmamasıdır ama Valentine Lilith'in çocuklarına iğrenç işlerini ilk kez yaptırmıyor. New York'ta öldürdüğü iblis efendisi çocuğu hatırlıyor musun?"

"Valentine, Ayin için onun kanını kullanmıştı. Hatırlıyorum." Clary ürperdi. "Jace, Valentine da Kitap'ı benimle aynı nedenden mi istiyor? Annemi uyandırmak için mi?"

Olabilir. Ya da Magnus'un söylediği buysa, Valentine onu elde edeceği gücün peşinde olabilir. Her iki şekilde de, Kitap'ı ondan önce ele geçirsek iyi olur."

"Wayland malikanesinde olma olasılığı var mı sence?"

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Jace, Clary'yi şaşırtan bir şekilde. "Şu yemek kitabı. *Evhanımları İçin Tarifler* ya da her neyse. Daha önce görmüştüm. Malikanenin kütüphanesinde. Oradaki tek yemek kitabı oydu."

Clary'nin başı dönmüştü. Bunun doğru olabileceğine inanmak için kendisine neredeyse izin vermemişti. "Jace, beni malikaneye götürürsen ve kitabı alırsak, Simon'la eve dönerim. Bunu benim için yaparsan, New York'a giderim ve bir daha dönmem, yemin ederim."

"Magnus haklı, malikanede yönlendirme büyüleri var," dedi Jace yavaşça. "Seni oraya götürürüm ama yakın bir yer değil. Gidip gelmek beş saatimizi alır." Clary uzanıp Jace'in kemerindeki kınından stelini çekti. Cam kulelerin ışığına benzer bir şekilde ışıklar aralarında parladı. "Yürümekten söz eden kim?"

"Sıkı ziyaretçilerin var, Gündüzyürüyen," dedi Samuel. "Önce Jonathan Morgenstern ve şimdi de New York'un vampirleri. Etkilendim."

Jonathan Morgenstern mi? Simon bunun kim olduğunu tam anlayamadı ama elbette ki Jace'di. Odanın ortasında

yerde oturuyor, boş şişeyi ellerinde tembelce çevirip duruyordu. "Sanırım sandığımdan daha önemliyim."

"Isabelle Lightwood sana kan getirdi," dedi Samuel. "Oldukça ilginç bir kurye."

Simon'ın başı aniden kalktı. "Isabelle'in getirdiğini nereden biliyorsun? Ben bir şey söyleme..."

"Pencereden onu gördüm. Tıpkı annesine benziyor," dedi Samuel, "en azından, annesinin yıllar önceki haline." Tuhaf bir duraksama oldu. "Kanın sadece geçici bir önlem olduğunu biliyorsun," diye ekledi. "Yakında Sorgucu neden hala açlıktan ölmediğini merak etmeye başlar. Sağlığının yerinde olduğunu anlarsa, bir şeyler döndüğünü çakar ve seni hemen öldürür."

Simon tavana baktı. Taşa oyulmuş mühürler, bir kumsaldaki kum taneleri gibi birbirinin üzerine biniyordu. "Sanırım beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacaklarını söylediğim de Jace'e inanmak zorundayım," dedi. Samuel karşılık vermediğinde, Simon ekledi. "Ondan seni de çıkarmasını isteyeceğim, söz veriyorum. Seni burada bırakmayacağım."

Samuel, boğazından pek rahat çıkamayan kahkaha gibi boğuk bir ses çıkardı. "Ah, Jace Morgenstern'in *beni* kurtarmak isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Ayrıca, burada açlıktan ölmek sorunlarının en küçüğü, Gündüzyürüyen. Yakında Valentine şehre saldıracak ve o zaman muhtemelen hepimiz öleceğiz zaten."

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bir zamanlar ona yakındım. Planlarını, amaçlarını biliyordum. Alicante'nin koruma büyülerini yok edip Merkez'e saldırmayı planlıyor."

"Ama iblislerin koruma mühürlerini geçemediğini sanıyordum. Aşılmaz oldukları söyleniyordu."

"Öyle deniyor. Koruma büyülerini indirmek için iblis kanı gerekir ve bu ancak Alicante'nin içinden yapılabilir ama hiçbir iblis koruma büyülerinin içine giremediğinden... eh, bu mükemmel bir paradoks, olması gerektiği gibi ama Valentine bunun etrafından dolaşmak için bir yol bulduğunu iddia ediyordu ve ona inanıyorum. Büyüleri indirmenin bir yolunu bulacaktır ve iblis ordusuyla şehre girip hepimizi öldürecektir."

Samuel'ın sesindeki netlik Simon'ın tüylerini ürpertti. "Kortuğ bir şekilde teslim olmuş gibisin. Bir şeyler yapman gerekmez mi? Merkez'i uyarmak gibi?"

"Onları uyardım zaten. Beni sorguladıklarında. Onlara Valentine'ın koruma büyülerini yok etmeyi planladığını tekrar tekrar söyledim ama bana inanmadılar. Merkez, bin yıldır yakta oldukları için büyülerin sonsuza dek ayakta kalacağına inanıyor ama Roma da öyleydi, barbarlar gelene kadar. Her şey bir gün çöker." Güldü, acı ve öfkeli bir gülüştü. "Bunu seni ilk kimin öldüreceği konusunda bir yarış olarak gör, Gündüzyürüyen. Valentine mı, diğer Aşağı Dünyalılar mı, yoksa Merkez mi?"

Nasıl olduysa bir ara Clary'nin eli Jace'inkinden kurtulmuş. Kasırga onu dışarı kustuğunda ve sertçe yere çarptığında, o başınaydı ve yuvarlanarak durdu.

Yavaşça doğrulup otururak etrafına bakındı. Büyük bir duvarlı odanın zeminine serilmiş bir İran halısının ortasında yatıyordu. Orada burada mobilyalar vardı, üzerlerine örtülmüş beyaz örtüler onları hayalet gibi gösteriyordu. Kadife perdeler devasa pencerelerin üzerine sarkmıştı. Kadife kumaşlar tozla gri-beyaz bir renk almıştı ve ayışığında toz zerreleri dans ediyordu.

"Clary?" Jace beyaz örtülü bir şeyin arkasından çıktı, bir kuyruklu piyano olabilirdi. "İyi misin?"

"İyiyim." Clary yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. Dizi seği ağrıyordu. "Geri döndüğümde Amatis'in muhtemelen beni öldürecek olması dışında. Bütün tabaklarını kırdığım *ve* mutfağında bir Kapı açtığım düşünülürse."

Jace kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Ne olursa olsun değer," dedi, onu ayağa kaldırırken. "Çok etkilendim."

"Teşekkürler." Clary etrafına bakındı. "Demek büyüdüğün yer burası. Peri masallarından fırlamış bir yere benziyor."

"Ben daha çok korku filmlerini düşünüyordum," dedi Jace. "Tanrım, burayı görmeyeli yıllar oldu. Eskiden böylesine..."

"Soğuk değil miydi?" Clary ürperdi. Pelerinini vücuduna sardı ama malikanenin soğukluğu fiziksel olmanın da ötesindeydi. İçinde hiç sıcaklık, ışık veya kahkaha olmamış gibi, yerin kendisi soğuktu.

"Hayır," dedi Jace. "Hep soğuktu. *Tozlu değildi* diyecektim." Cebinden çıkardığı cadı ışığı parmaklarının arasında parladı. Beyaz ışık alttan yüzünü aydınlatırken elmacık kemiklerinin altındaki gölgeleri ve şakaklarının çıkıklığını vurguladı. "Burası çalışma odası, bizim kütüphaneye gitmemiz gerek. Hadi."

Onu odadan çıkardı ve kendi yansımalarını veren karşılıklı dizilmiş onlarca aynanın sıralandığı uzun bir koridordan geçtiler. Clary ne kadar berbat göründüğünü daha önce farketmemişti, pelerini toz içindeydi ve saçları rüzgardan darmadağın olmuştu. Belli etmeden düzeltmeye çalıştı ve bir sonraki aynada Jace'in sırıtışıyla karşılaştı. Her nedense, hiç şüphesiz kendisinin asla anlayamayacağı gizemli bir Gölge Avcısı büyüsü yüzünden, Jace'in saçları mükemmel görünüyordu.

Koridor kapılarla doluydu ve bazıları açıktı. Clary açık kapılardan baktığında çalışma odası kadar tozlu ve kullanılmamış görünen başka odalar görüyordu. Valentine, Michael Wayland'in hiç akrabası olmadığını söylemişti, demek *ölümünden* sonra bu yer kimseye miras kalmamıştı. Valentine'ın burada yaşamaya devam ettiğini sanmıştı ama görünüşe bakılırsa durum hiç de öyle değildi. Her şey keder ve terkedilmişlik yansıtıyordu. Renwick'te, Valentine "yuvam" dediği bu evi Kapı aynadan Jace'e göstermiş, yeşil tarlaların ve çakıl taşlarının altın yaldızlı hatıralarını anlata anlata bitirememişti ama o da bir yalandı. Valentine'ın yıllardır burada yaşamadığı ortadaydı, belki de burayı çürümeye terketmiş veya arada bir gelmiş, bir hayalet gibi loş koridorlarda dolaşmıştı.

Koridorun ucundaki bir kapıya ulaştılar ve Jace omuzlayarak açtıktan sonra Clary'nin geçmesi için geri çekildi. Clary'nin zihninde Enstitü'nünkine benzer bir kütüphane vardı ve bu oda o kütüphaneden çok da farklı değildi. Aynı şekilde duvarlar sıra sıra kitaplarla doluydu ve yüksek raflara ulaşım sağlamak için aynı merdivenler konmuştu ama tavan kubbe değil düz ve kirişliydi. Ortalıkta bir çalışma masası da görünmüyordu. Katları beyaz tozla dolmuş yeşil kadife perdeler, yeşil ve mavi cam panolu pencerelerin üzerinden sarkıyordu. Ayışığında renkli dondurmalara benziyorlardı. Camın diğer tarafıysa kapkaranlıktı.

"Kütüphane burası mı?" diye fısıldadı Clary, Jace'e ama neden fısıldadığından emin değildi. Bu büyük ve boş evde hala güçlü şekilde hissedilen bir şeyler vardı.

Jace gözlerini anılara dikmişti. "Şu pencerenin yanındaki koltuğa oturur, babamın o gün için seçtiği şeyleri okurdum. Farklı günlerde farklı diller, cumartesileri Fransızca, pazarları İngilizce ama Latince'nin hangi gün olduğunu hatırlayamıyorum. Pazartesi veya salı olmalı."

Clary aniden Jace'in küçüklüğünü hayal etti. Pencerenin yanındaki koltukta oturmuş, dizlerinin üzerine bir kitap yerleştirmiş, sıkkın bir şekilde dışarı bakıyordu. Nereye bakıyor olabilirdi? Bahçe var mıydı? Manzara? Uyuyan Güzel'in sarayını çevreleyen duvar gibi yüksek dikenlerden bir duvar? Pencereden süzülen ve sarı saçlarında mavi-yeşil kareler oluşturan ışıkta kitap okuduğunu hayal ederken o on yaşındaki çocuğun

yaşının diğer yaşıtlarınınkinden ne kadar daha ciddi olabileceğini düşündü.

"Hatırlayamıyorum," diye tekrarladı Jace, karanlığa bakarak.

Clary onun omzuna dokundu. "Önemi yok, Jace."

"Sanırım yok."

Jace bir rüyadan uyanır gibi başını iki yana salladı ve cadı ışığının parlaklığında ilerledi. Bir sıra kitabı incelemek için çömeldi ve birini alarak doğruldu. "*Evhanımları İçin Basit Tarifler,*" dedi. "İşte burada."

Clary aceleyle yanına gelerek kitabı aldı. Mavi ciltli, sade görünüşlü bir kitaptı ve evdeki diğer her şey gibi o da tozluydu. Kapağını açtığında sayfalarından bir toz bulutu yükseldi.

Kitabın tam ortasına büyük, kare bir oyuk açılmıştı. O oyuğun içinde, daha küçük, yaklaşık küçük bir sözlük büyüklüğünde beyaz deri ciltli, üzerinde yaldızlı Latin harfleri bulunan başka bir kitap duruyordu. Clary "beyaz" ve "kitap" kelimelerini tanımıştı ama kaldırıp açtığında, sayfaların ince, örümcek gibi bir el yazısıyla ve bilmediği bir dilde yazılarla dolu olduğunu görerek şaşırdı.

"Yunanca," dedi Jace, Clary'nin omzunun üzerinden bakarak. "Antik Yunanca."

"Sen okuyabiliyor musun?"

"Pek kolay değil," diye itiraf etti Jace. "Yıllar oldu ama emsim Magnus okuyabilir." Kitabı kapatıp Clary'nin yeşil peleninin cebine attı. Sonra kitap raflarına dönüp kitapların arasında parmağını kaydırarak bir şey aradı.

"Bunların arasında yanına almak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Clary, nazikçe. "Eğer istersen..."

Jace gülerek elini indirdi. "Sadece seçilen kitapları okuma izin vardı," dedi. "Rafların bazılarında dokunmama bile izin verilmeyen kitaplar duruyordu." Birbirinin aynısı, kahve rengi, deri ciltli kitapların durduğu daha yüksek rafları işaret etti. "Bir defasında, altı yaşımdayken bu tantananın kaynağını öğrenmek için birini okumuştum. Babamın tuttuğu bir günlüktü. Benimle ilgili. '*Oğlum Jonathan Christopher*' hakkında notlar. Okuduğumu öğrendiğinde beni kemeriyle dövdü. Aslında, bir göbek adım olduğunu bile ilk o zaman öğrenmiştim."

Clary aniden babasına karşı güçlü bir nefret duydu. "Ah, Valentine artık burada değil."

"Clary..." diye başladı Jace, uyarân bir sesle. Fakat Clary çoktan yasak rafa uzanarak kitaplardan birini çekip almıştı. Kitap güçlü bir gürültüyle yere düştü. "Clary!"

"Ah, hadi." Clary aynı şeyi tekrarladı, bir kitap daha, bir kitap daha. Yere çarptıkça sayfalarından toz bulutları yükseliyordu. "Sen de dene."

Jace bir an ona baktıktan sonra dudaklarında yaramazca bir gülümseme belirdi. Uzanarak kolunu rafın bir tarafından diğer tarafına itti ve diğer kitapların hepsini güçlü bir gümbürtüyle yere indirdi. Güldü, sonra aniden sustu ve uzaktan sesler duymuş bir kedi gibi kulak kabartarak başını kaldırdı. "Şunu duydun mu?"

Neyi duydum mu? diye soracaktı Clary ama kendini tuttu.

Giderek güçlenen bir ses vardı, harekete geçen bir makine gibi tıkırtılar ve vınlamalar duyuluyordu. Ses duvarın içinden geliyor gibiydi. Önlerindeki taşlar homurtuyla, paslı bir çığlıkla kayarken Clary elinde olmadan geri adım attı. Taşların arasında bir açıklık oluştu, duvara kabaca açılmış bir tür kapı.

Kapının diğer tarafında, karanlığa doğru inen bir merdiven vardı.

9

BU SUÇLU KAN

"Burada bir kiler olduğunu bile hatırlamıyorum," dedi Jace Clary'nin arkasındaki açıklığa bakarak. Cadı ışığını kaldırdı ve ışık aşağı inen tünelden yansıdı. Duvarlar, Clary'nin bilmediği siyah ve pürüzsüz bir taştan yapılmıştı. Basamaklar ıslakmış gibi parlıyordu. Açıklıktan tuhaf bir koku geliyordu, ıslak, nemli, insanın sinirlerini geren metalik bir koku.

"Sence aşağıda ne olabilir?"

"Bilmiyorum."

Jace merdivene yöneldi, en üstteki basamağa bir ayağını koydu, yokladı ve sonra karar vermiş gibi omuz silkti. Dikkatle hareket ederek aşağı inmeye başladı. Biraz gittikten sonra durup döndü ve Clary'ye baktı. "Geliyor musun? İstersen burada beni bekleyebilirsin."

Clary boş kütüphaneye bakıp ürperdi ve Jace'in peşinden koştu.

Spiral merdiven aşağıya doğru daralarak sanki dev bir salyangoz kabuğunun derinliklerine iniyordu. Dibe yaklaştıkça koku güçleniyordu. Sonunda basamaklar, taş duvarları ıslak mühürlerle dolu geniş ve kare bir odaya açıldı. Zeminde de mühürler vardı. Oraya buraya saçılmış beyaz taşlar, pentagramlar ve mühürler.

Jace öne doğru bir adım attı ve bir şey ayaklarının altında çıtırdadı. Clary'yle aynı anda yere baktılar. "Kemikler," diye fısıldadı Clary. Bunlar beyaz taş filan değil, her türde ve biçimde kemiklerdi. Hepsi etrafa saçılmıştı.

"Burada ne *yapıyordu*?"

Cadı ışığı Jace'in elinde yanıyor, odaya ürkütücü bir ışık yanıyordu. "Deneyler," dedi Jace, kuru, gergin bir ses tonuyla. "Seelie Kraliçesi demişti ki..."

"Bunlar ne tür kemikler?" Clary'nin sesi yükseldi. "Hayvan kemikleri mi?"

"Hayır." Jace ayaklarının dibindeki kemik yığınlarını tekmeleyerek etrafa saçtı. "Hepsi değil."

Clary'nin göğsü sıkışmıştı. "Sanırım geri dönsek iyi olur."

Ama bunun yerine, Jace elindeki cadı ışığını kaldırdı. Işık önce loş, sonra daha parlak yanarak havayı beyaza boyadı. Odanın ücra köşeleri aniden aydınlandı. Üçü boştu. Dördüncüsü bir örtüyle kapatılmıştı. Örtünün arkasında bir şey vardı.

"Jace," diye fısıldadı Clary. "Nedir o?"

Jace cevap vermedi. Aniden boştaki elinde bir melek bıçağı belirmişti. Clary, Jace'in bıçağı ne zaman çektiğini bilmiyordu ama bıçak cadı ışığında buzdan yapılmış gibi parlıyordu.

"Jace, *yapma,*" dedi Clary ama artık çok geçti. Jace öne doğru atıldı ve bıçağın ucuyla örtüyü yana iterek tutup aşağı çekti. Örtü bir toz bulutu arasında yere indi.

Jace geriye doğru sendelerken elindeki cadı ışığı yere düştü. Işık düşerken Clary onun yüzünü kısmen görebildi. Beyaz bir dehşet maskesi gibiydi. Kararmasına izin vermeden, Clary eğilip cadı ışığını yerden aldı ve Jace'i -asla sarsılmayan Jace'i- bu kadar şoka sokanın ne olduğunu anlamak için ışığı yukarı kaldırdı.

Başlangıçta görebildiği tek şey bir insan biçimi oldu, kirli beyaz paçavralara sarılarak yere çömelmiş bir adam. El ve ayak bileklerinde kelepçeler vardı ve hepsi taş zemine mıhlanmış kalın metal halkalara takılıydı. *Nasıl hayatta olabilir?* diye düşündü Clary dehşetle ve midesinin bulandığını hissetti. Elindeki mühür taş titredi ve ışık tutsağın üzerinde dans etti. Sayısız işkencelerin izleriyle dolu kolları ve bacakları gördü. Kuru kafa yüz, gözlerin olması gerektiği kara boşluklarla ona döndü ve kuru bir hışırtı duyuldu. Clary, başlangıçta beyaz paçavra olduğunu sandığı şeyin aslında *kanat* olduğunu gördü, bembeyaz iki hilal biçiminde sırtından yükselen bir çift kanat. Bu iğrenç odada saf olan tek şey o kanatlardı.

Clary elinde olmadan inledi. "*Jace.* Sen de görü..."

"Görüyorum." Yanında duran Jace, kırılmış cam gibi çatlak bir sesle konuşuyordu.

"Hiç melek olmadığını söylemiştin, kimsenin bir melek görmediğini."

Jace kısık sesle bir şeyler fısıldadı, panik dolu küfürler gibi. Elini büzülmüş yaratığa doğru sendeledi ve görünmez bir duvara çarpmış gibi geri sekti. Clary yere baktığında, meleğin yere hapsolmasına kazılmış çizgilerden oluşmuş bir pentagramın içinde oturduğunu gördü. Bütün çizgiler hafif fosforlu bir ışıkla parlıyordu. "Mühürler," diye fısıldadı. "Geçemeyiz."

"Ama bir şey olmalı..." dedi Jace, neredeyse kendini kaybetmek üzereyken "yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Melek başını kaldırdı. Clary, dalgın, korkunç bir acıma duygusuyla, ışıkta donuk bir şekilde parlayan sarı saçları olduğunu fark etti. Tıpkı Jace'inki gibi. Kafatasından aşağı bukleler sarkıyordu. Gözleri çukura dönüşmüş, yüzü yara izleriyle dolmuştu ve barbarlar tarafından katledilmiş güzel bir tabloyu hatırlatıyordu. Clary bakarken yaratığın ağzı açıldı ve boğazından bir ses yayıldı, kelimeler değil ama delici ve çok güzel bir müzikti. Tek bir melodik ses. O kadar tiz ve tatlıydı ki ses acı gibiydi.

Clary'nin zihninde bir sürü görüntü canlandı. Mühür taş hala elindeydi ama ışığı gitmişti, artık Clary de başka bir yerdeydi. Geçmişe ait görüntüler, uyanıkken rüya görüyormuş gibi gözlerinin önünden geçiyordu, parçalar, renkler, sesler.

Çıplak ve temiz bir şarap mahzenindeydi ve taş zemine devasa boyutlarda tek bir mühür kazınmıştı. Yanında bir adam duruyordu, bir elinde açık bir kitap, diğerinde bir meşale tutuyordu. Başını kaldırdığında, Clary onun Valentine olduğunu gördü.

Henüz gençti ve yakışıklı yüzünde hiç çizgi yoktu. Koyu [illegible] gözleri parlak ve net bakıyordu. İlahi okurken mühür alev [illegible] ve nihayet alevler zayıfladığında, küllerin arasında yatan [illegible] ortaya çıktı. Kan içindeki kanatları açılmış, gökyüzünde uç[illegible]ken vurularak yere düşmüş bir kuş gibi... bir melek.

Sahne değişti. Valentine bir pencerenin kenarında duruyordu ve yanında parlak kızıl saçlı genç bir kadın vardı. Kollarını kadına dolarken parmağında tanıdık bir gümüş yüzük parıldı. Clary annesini tanıdığında acıyla irkildi ama gençti ve yüz hatları yumuşacıktı. Üzerinde beyaz bir gecelik vardı ve hamile olduğu açıkça görülüyordu.

"Anlaşmalar," dedi Valentine, öfkeyle, "sadece Merkez'in şimdiye dek benimsediği en kötü fikir değil, aynı zamanda [illegible] Nefilimlerin başına gelen en kötü şeydi. Aşağı Dünyalılar'a, o yaratıklara bağlı olmamız gerektiği düşüncesi..."

"Valentine," dedi Jocelyn, gülümseyerek, "bu kadar politika yeter, *lütfen*." Yüzünde aşk dolu bir ifadeyle uzandı ve kollarını Valentine'ın boynuna doladı. Valentine'ın yüzünde de aşk vardı ama başka, Clary'nin tüylerini ürperten bir şey daha okunuyordu yüzünden.

Valentine bir ağaç çemberinin ortasında diz çökmüştü. Başının üzerindeki parlak ay, açıklıktaki toprağa kazınmış siyah pentagramı aydınlatıyordu. Ağaç dalları yoğun bir ağ oluşturuyordu ve pentagramın kenarlarından uzanıyordu. Beş noktalı yıldızın ortasında, uzun, parlak saçlı bir kadın oturuyordu. Kadının vücudu ince ve güzel, kolları beyaz ve çıplaktı ama yüzü

gölgelere gizlenmişti. Sol elini öne doğru uzatmıştı ve parmaklarını açarken Clary avcunda uzun bir kesik olduğunu gördü. O avuçtan, pentagramın kenarında duran bir gümüş kupaya kan süzülüyordu. Kan, ayışığında siyah gibi görünüyordu ama belki de gerçekten siyahtı.

"Damarlarında bu kanla doğan çocuk," dedi kadın, yumuşak ve güzel bir sesle, "dünyalar arasındaki boşluklarda yaşayan tüm İblislerden daha güçlü olacak. Asmodei'den, fırtınaların babasından daha güçlü olacak. Eğer doğru eğitilirse, yapamayacağı hiçbir şey olmayacak ama sizi uyarıyorum," diye ekledi, "zehrin kandaki yaşamı yaktığı gibi, bu güç de onun insanlığını yakacak."

"Size teşekkür ederim, Edom Leydisi," dedi Valentine. Kanı dolu kaseyi almak için uzanırken kadın yüzünü kaldırdı ve Clary kadının güzel bir yüzü olmasına rağmen, gözlerinin yerinde siyah çukurlar olduğunu ve havayı yoklayan dokunaçlar gibi hareketli, siyah uzantıların oradan dışarı uzandığını gördü. Çığlığını zorlukla bastırabildi.

Gece ve orman silindi. Jocelyn, Clary'nin göremediği birinin karşısında duruyordu. Artık hamile değildi ve parlak saçları umutsuz, üzgün yüzünün etrafında darmadağınık görünüyordu. "Onunla kalamam, Ragnor," dedi. "Bir gün daha dayanamam. Kitabını okudum. Jonathan'a ne yaptığını biliyor musun? Valentine'ın bile böyle bir şey yapabileceğini düşünemezdim." Jocelyn'in omuzları titredi. "İblis kanı kullanmış, Jonathan artık bir bebek değil. İnsan bile değil. O bir canavar."

Ve gözden kayboldu. Valentine şimdi elinde bir melek bıçağıyla mühür çemberinin etrafında huzursuzca dolanıyordu. "Neden *konuşmuyorsun*?" diye homurdandı. "Neden bana *istediğimi vermiyorsun*?" Bıçağını aşağı indirdi ve açılan yaradan altın rengi bir sıvı, güneş ışığı gibi dışarı fışkırırken melek acıyla kıvrandı. "Bana cevaplarımı vermezsen," diye tısladı Valentine, "kanını vereceksin. Bana ve bana ait olanlara, sana olduğundan daha yararlı olacak."

Şimdi Wayland kütüphanesindeydiler. Baklava biçiminde pencerelerden güneş ışığı süzülüyor, odayı mavi ve yeşile boyuyordu. Başka bir odadan sesler geliyordu. Kahkahalar, sohbetler, sanki bir parti varmış gibi. Jocelyn kitap rafının yanında çömelmiş, bir o yana, bir bu yana bakıyordu. Cebinden kalın bir kitap çıkararak rafa kaldırdı.

Ve o da yok oldu. Sahne bir mahzeni gösterdi, Clary onun şimdi durduğu yer olduğunu biliyordu. Yere aynı pentagram çizilmişti ve ortasında melek yatıyordu. Valentine yine elinde bir melek bıçağıyla yakında duruyordu. Artık genç bir adam değildi, aradan yıllar geçmiş gibi görünüyordu. "Ithuriel," dedi. "Artık eski dostuz, değil mi? Seni o harabelerin altında canlı canlı gömülmüş halde bırakabilirdim ama hayır, seni yanımda buraya getirdim. Bütün bu yıllar boyunca seni yanımda tuttum ve bir gün bana bilmek istediklerimi -ihtiyacım olanları- vereceğini umdum." Yaklaştı ve bıçağı uzattığında, temasıyla mühür engeli parladı. "Seni çağırdığımda, bana neden ni söyleyeceğini sanıyordum. Raziel'in bizi, Gölge Avcısı ırkı

neden yarattığını ama Aşağı Dünyalılar'ın sahip olduğu güçleri neden vermediğini açıklayacağını düşünüyordum. Kurtlaların hızı, Peri Halkı'nın ölümsüzlüğü, iblis efendilerinin büyüsü, vampirlerin dayanıklılığı. Bizi, tenimize çizilmiş bu çizgiler dışında, cehennemin sahipleri karşısında çırılçıplak bıraktı. Neden onların güçleri bizimkinden daha büyük? Neden onların sahip olduklarını paylaşamıyoruz? Bunun neresi *adil*?"

Kendisini tutsak eden yıldızın içinde melek, kanatlarını katlamış, bir mermer heykel kadar sessiz bir şekilde oturuyordu. Gözleri, korkunç ve sessiz bir keder dışında hiçbir şey yansıtmıyordu. Valentine'ın dudakları büzüldü.

"Pekala. Sessiz kal bakalım. Ben şansımı deneyeceğim." Valentine bıçağı kaldırdı. "Ölümcül Kupa'yı ele geçireceğim, Ithuriel. Sonra Ölümcül Kılıç'ı da ama Ayna olmadan çağırıya başlayamam. İhtiyacım olan şey Ayna. Bana nerede olduğunu söyle. Bana onun nerede olduğunu söyle, Ithuriel ve ben de senin ölmene izin vereyim."

Sahne parçalar halinde dağıldı ve görüşü zayıflarken Clary artık kendisine kabuslarından tanıdık gelen görüntülerle karşılaştı. Kanatları hem beyaz hem de siyah melekler, aynalı sular, altın ve kan... Ve Jace, daima ona arkasını dönen Jace. Clary, Jace'e uzandı ve ilk kez meleğin sesi zihninde kendisinin anlayabileceği kelimelerle konuştu.

Bunlar sana gösterdiğim ilk rüyalar değil.

Clary'nin gözlerinin ardında bir mühür görüntüsü havai fişek gibi patladı. Bu daha önce gördüğü bir mühür değildi,

güçlü, basit ve düğümlenmiş ip gibi bir şeydi. Göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu ve kaybolurken meleğin şarkısı da sona ermişti. Clary kendi bedenine geri dönmüş, pislik içindeki ve leş kokulu odada ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Melek sessizdi ve kanatlarını katlamış halde donup kalmıştı.

Clary güçlü bir şekilde hıçkırdı. "*Ithuriel.*" Mühürleri geçmeyeceğini bilmesine rağmen ellerini meleğe uzattı. Melek yıllar boyunca buradaydı, karanlığın içinde zincirlenmiş halde tek başına ve sessizce oturuyordu ama ölemiyordu.

Jace, Clary'nin yanındaydı. Yüzündeki ifadeden, onun da her şeyi gördüğünü anlamıştı. Jace önce elindeki melek bıçağına, sonra da meleğe baktı. Meleğin kör yüzü, sessiz bir bekleyişle onlara dönmüştü.

Jace öne doğru bir adım attı, bir adım daha. Bakışlarını meleğe odaklamıştı ve aralarında kendisinin duyamadığı bir iletişim olduğunu hissetti. Jace'in gözleri altın rengi diskler gibi parlıyordu.

"*Ithuriel,*" diye fısıldadı.

Jace'in elindeki bıçak bir meşale gibi, neredeyse kör edici bir şekilde ışıldadı. Melek, ışığı görebiliyormuş gibi yüzünü kaldırdı. Ellerini uzatırken bileklerine bağlı zincirler sertçe şangırdadı.

Jace, Clary'ye döndü. "Clary," dedi. "Mühürler."

Mühürler. Clary bir an şaşırarak Jace'e baktı ama Jace'in bakışları onu ilerlemeye zorluyordu. Cadı ışığını Jace'e verdi, cebindeki steli çıkarıp mühürlerin yanına çömeldi. Keskin bir şeyle yere kazınmış gibi görünüyorlardı.

Jace'e baktı. Yüzündeki ifade ve gözlerindeki parıltı Clary'yi şaşırtmıştı. Clary'ye ve yeteneklerine tamamen inandığını anlatıyordu bakışları. Clary stelin ucuyla yerdeki birkaç çizgiyi izledi ve bağlama mühürlerini özgürleştirme mühürlerine, esareti özgürlüğe çevirdi. Stelin ucu gezinirken çizgiler, sülfür üzerinde kibrit gezdiriyormuş gibi alev aldı.

Clary işini bitirerek ayağa kalktı. Mühürler önünde parlıyordu. Jace aniden onun yanına geçti. Cadı ışığı taşı artık yoktu. Tek ışık, meleğin adını taşıyan ve elinde parlayan bıçaktan geliyordu. Onu uzattı ve bu kez mühürlerin engeli karşı koymadı.

Melek ellerini uzatarak bıçağı ondan aldı. Kör gözlerini kapadı ve Clary bir an için onun gülümsediğini sandı. Melek, bıçağı elinde çevirerek sivri ucunu tam göğüs kafesinin altına dayadı. Clary hafifçe inleyerek ona doğru bir adım attı ama Jace onun kolunu yakalayarak geri çekti. Aynı anda, melek bıçağı hedefine itti.

Meleğin başı arkaya düştü, elleri kabzayı bıraktı ve bıçak, kalbin olması gerektiği yerde asılı kaldı. Clary meleklerin kalbi olup olmadığını bilmiyordu. Yaradan alevler fışkırarak bıçağı sardı. Meleğin cesedi beyaz bir alev alırken bileklerindeki zincirler ateşte uzun süre bırakılmış demir gibi kızardı. Clary, kendilerini kutsal coşkuda kaybetmiş azizleri resmeden ortaçağ tablolarını düşündü. Meleğin kanatları iki yana açıldı ve sonunda onlar da alev aldı.

Clary artık izleyemiyordu. Dönerek yüzünü Jace'in omzuna gömdü. Jace kolunu onun beline dolayarak sıkıca sardı.

"Bitti artık," dedi, yüzünü saçlarına gömerek, "bitti." Ama hava duman doluydu ve ayaklarının altında yer sarsılıyordu. Ancak Jace sendelediği zaman Clary bunun şok olmadığını anladı. Zemin hareket ediyordu. Jace'i bırakarak sendeledi, ayaklarının altındaki taşlar birbirine sürtüyor, tavandan tozlar yağıyordu. Melek bir duman sütununa dönüşmüştü, etrafındaki mühürler acı verecek derecede parlaktı. Clary onlara bakarak anlamlarını çözdü ve dehşetle Jace'e döndü. "Malikane... Ithuriel'e bağlıymış. Melek ölürse, malikane de..."

Cümlesini tamamlayamadı. Jace onun elini yakalamıştı ve Clary'yi de peşinden sürükleyerek merdivene koşuyordu. Basamaklar sarsılarak çöküyordu. Clary düşüp dizini korkunç bir acıyla basamağa çarptı ama Jace onun kolunu bırakmadı. Clary bacağındaki acıya ve ciğerlerindeki toza aldırmadan koşmaya devam etti.

Basamakların tepesine ulaştıklarında hızla kütüphaneye çıktılar. Basamakların geri kalanı çökerken Clary arkalarındaki gümbürtüyü duydu. İçerisi iyi durumda sayılmazdı. Oda sarsılıyor, kitaplar raflardan dökülüyordu. Bir heykel düştüğü yerde paramparça bir halde duruyordu. Jace, Clary'nin elini bıraktı, bir sandalyeyi kaptı ve Clary ona ne yapmaya çalıştığını sormadan renkli camlara fırlattı.

Sandalye cam parçaları arasında dışarı uçtu. Jace dönüp Clary'ye elini uzattı. Clary onun arkasında, parçalanmış çerçevenin aralığından ayışığıyla aydınlanan çimenleri ve ağaç tepelerini gördü. Bulundukları yer çok yüksekti. *Bu yükseklikten*

düşersem, diye düşündü ve tam başını iki yana sallayacakken Jace'in gözlerinin iri iri açıldığını ve dudaklarından sessiz bir uyarı yayıldığını gördü. Üst raflardan birinde dizilmiş ağır mermer heykellerden biri yerinden kaymıştı ve Clary'nin üzerine düşüyordu. Clary çekilerek kurtuldu ve büst onun az önce durduğu yerden birkaç santim öteye düşerek döşemeyi belirgin bir şekilde oydu.

Bir an sonra Jace'in kolları Clary'yi sarmış ve genç kızı kucağına almıştı. Jace onu kırık pencereden taşıyarak hiç beklemeden dışarı bırakırken Clary karşı koyamayacak kadar şaşkındı.

Clary pencerenin hemen altındaki çimenlik bir yükseltiye düştü ve aşağı doğru yuvarlanırken hızlandı. Sonunda nefesini kesecek bir şiddetle tepeye çarptı. Doğrulup oturarak saçlarındaki otları silkeledi. Bir an sonra Jace de yanında duruyordu ama Clary'nin aksine, Jace ustaca bir hareketle yuvarlanarak ayaklarının üzerine kalktı ve tepenin üzerindeki malikaneye baktı.

Clary, Jace'in nereye baktığını görmek için döndü ama Jace onu yakalamış, iki tepenin arasındaki bir boşluğa itmişti. Daha sonra kolunun üst kısmında, Jace'in tuttuğu yerde koyu renk çürükler bulacaktı ama şimdi, Jace onu çukur alana yatırıp üzerine uzanarak kendini siper ederken büyük bir gümbürtü koptu. Sanki toprak parçalanıyor ya da bir yanardağ patlıyor gibiydi. Gökyüzü beyaz bir patlamayla aydınlandı.

Clary, her tarafta keskin bir gürültü duyuyordu. Şaşkınlıkla geçen bir an için, yağmur yağıyor sandı. Sonra yağan şeyin moloz, toprak ve kırık cam parçaları olduğunu anladı. Yıkı-

lan malikanenin parçaları etraflarında ölümcül bir yağmur gibi uçuşuyordu.

Jace kendi vücuduyla Clary'yi yere daha sıkı bastırdı. Clary onun kalp atışlarını neredeyse yıkılan binanın gürültüsü kadar net duyuyordu.

Çöküşün gürültüsü, havaya dağılan duman gibi yavaşça silindi. Yerini, ürken kuşların güçlü cıvıltısı aldı. Clary, Jace'in omzunun üzerinden kuşların karanlık gökyüzünde daireler çizdiğini görebiliyordu.

"Jace," dedi yavaşça. "Sanırım stelini bir yerde düşürdün."

Jace hafifçe geri çekilerek dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Karanlıkta bile, Jace'in gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu, yüzü toprak ve tozla kaplanmış, gömleğinin yakası yırtılmıştı.

"Sorun değil. Sen yaralanmadın ya."

"Ben iyiyim." Hiç düşünmeden uzandı ve parmakları hafifçe onun saçlarına süründü. Jace'in gerildiğini ve bakışlarının karardığını gördü.

"Saçında ot vardı," dedi Clary. Ağzı kurumuş, damarları adrenalinle dolmuştu. Az önce yaşanan her şey, melek, malikanenin yıkılışı şimdi Jace'in gözlerinde gördüklerinden daha az gerçekçi geliyordu.

"Bana dokunmamalısın," dedi Jace.

Clary'nin eli olduğu yerde donup kalırken avcu Jace'in yanağına dayanmıştı. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Jace ve sırtüstü yuvarlanarak Clary'den uzaklaştı. "Benim gördüklerimi sen de gördün, değil mi? Geçmiş, melek, anne ve babamız."

Jace ilk kez böyle konuşuyordu. *Anne ve babamız.* Clary ona dokunma isteğiyle yan döndü ama bunu yapıp yapmamak konusunda kararsızdı. Jace görmeyen gözlerle gökyüzüne bakıyordu. "Gördüm."

"Ne olduğumu biliyorsun artık." Bu sözler Jace'in ağzından zehir dolu bir fısıltı gibi çıktı. "Ben yarı iblisim, Clary. Yarı *iblis.* Bu kadarını anlıyorsun, değil mi?" Bakışları Clary'nin gözlerine dikildi. "Valentine'ın ne yapmaya çalıştığını gördün. Ben daha doğmadan benim üzerimde iblis kanı kullanmış. Ben yarı canavarım. Yakmaya, yok etmeye çalıştığım her şey yarı yarısı içimde."

Clary, Valentine'ın sesini zihninden atmaya çalıştı. *İlk çocuğunu bir canavara dönüştürdüğüm için beni terketti,* diyordu. *Ama iblis efendileri de yarı iblis. Magnus gibi. Bu onları kötü yapmaz ki."*

"Yarı Yüce İblis değil. İblis kadının söylediklerini duydun." *İblis kandaki yaşamı yaktığı gibi, bu güç de onun insanlığını yakacak.* Konuşurken Clary'nin sesi titriyordu. "Bu doğru değil. Olamaz. Hiçbir anlamı yok."

"Ama var." Jace'in yüzünde öfkeli bir umutsuzluk vardı. Clary onun çıplak boynundaki gümüş zincirin parıltısını göre-

biliyordu, yıldız ışığında beyaz alevler sarmış gibi görünüyordu. "Bu *her şeyi* açıklıyor."

"Yani neden bu kadar inanılmaz bir Gölge Avcısı olduğunu mu? Neden sadık, korkusuz, dürüst ve iblislerin *olmadığı* her şey olduğunu mu?"

"Neden sana karşı böyle duygular hissettiğimi açıklıyor," dedi Jace, düz bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

Jace uzunca bir an sessiz kalarak onun gözlerine baktı. Ona dokunmasa bile, sanki vücutları birbirine yapışıkmış gibi onu hissedebiliyordu. "Sen benim kızkardeşimsin," dedi Jace sonunda. "Kızkardeşim, kanım, ailem. Seni korumak istemeliyim. Neşesizce ve sessizce güldü, "...seni, tam da sana yapmak istediğim şeyleri yapmak isteyecek erkeklerden korumam gerekir."

Clary'nin nefesi kesildi. "Artık sadece ağabeyim olmak istediğini söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedi Jace. "İblisler yalan söyler, Clary. Biliyor musun, Gölge Avcısı'yken alabileceğin bazı türde yaralar vardır, iblis zehrinden kaynaklanan içsel yaralar. Sonunda ne olduğunu bile anlamazsın ama içten içe yavaşça kanamaktan yüzünden ölürsün. Sadece ağabeyin olmak da böyle bir şey."

"Ama Aline..."

"*Denemek* zorundaydım ve denedim."

Jace'in sesi cansızdı. "Ama Tanrı biliyor ya, senden başkasını istemiyorum. Senden başkasını istemek bile istemiyorum." Uzandı ve parmakları Clary'nin saçlarından, yanaklarından hafif dokunuşlarla aşağı indi. "Artık en azından nedenini biliyorum."

Clary'nin sesi fısıltı halindeydi. "Ben de senden başkasını istemiyorum."

Jace'in kesilen nefesi, Clary'nin ödülü oldu. Jace yavaşça dirseklerinin üzerinde yükseldi. Şimdi Clary'nin yüzüne yukarıdan bakıyordu ve gözlerindeki bakış değişmişti. Yüzünde, Clary'nin daha önce görmediği bir ifade vardı. Gözleri neredeyse ölümcül bir ışıkla parlıyordu. Jace'in parmakları yanağından dudaklarına kaydı ve parmağının ucuyla dudaklarının biçimini çizdi. "Muhtemelen," dedi, "bana bunu yapmamamı söylemelisin."

Clary hiçbir şey söylemedi. Ona durmasını söylemek istiyordu. Jace'e hayır demekten bıkmıştı, bütün kalbiyle hissettiği şeyi inkar etmekten de. Bedeli ne olursa olsun.

Jace eğildi, dudakları Clary'nin yanağına hafifçe dokundu. O dokunuş hala Clary'yi ürpertiyor, bütün vücudunu titretiyordu. "Durmamı istersen, bana şimdi söyle," diye fısıldadı Jace. Clary yine bir şey söylemediğinde Jace dudaklarını onun çenesine değdirdi. "Ya da şimdi." Dudakları, Clary'nin elmacık kemiklerini izledi. "Ya da şimdi." Ve dudakları buluştu. "Ya da..."

Clary uzanıp onu kendine doğru bastırdı ve Jace'in sözlerinden geri kalanı duyulmadı. Jace onu nazikçe, özenle öpüyordu. Clary'nin istediği bu değildi, bu kadar zamandan sonra bunu istemiyordu. Yumruklarını Jace'in gömleğinin önüne geçirerek onu daha büyük güçle çekti. Jace hafifçe inledi ve

kolları Clary'nin etrafına dolanarak onu sımsıkı sardı. Öpü
meye devam ederek çimenlerin üzerinde yuvarlandılar. Ta
Clary'nin sırtına batıyordu ve pencereden düştüğünde çarp
ğı omzu ağrıyordu ama Clary umursamıyordu. O anda var
lan tek şey Jace'di, hissettiği, umut ettiği, soluduğu, istediği v
gördüğü tek şey. Başka bir şeyin önemi yoktu.

Pelerinine ve aralarındaki giysilere rağmen, Jace'in vücu
dunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Onun ceketini çekiştir
rek çıkardığında, her nasılsa gömleği de çıktı. Jace'in dudak
ları genç kızın vücudunda dolaşırken Clary'nin parmakları da
Jace'in vücudunu keşfediyordu. Sert kasların üzerindeki yumu
şak deride ince teller gibi duran yara izlerinde gezindi. Jace'in
omzundaki yıldız biçimli yara izine dokundu, pürüzsüz ve dümd
düzdü. Sanki diğer yara izleri gibi sonradan kazanılmamış, ten
nin doğuştan bir parçasıymış gibi. Bu mühürler ve yara izle
ri kusur olarak görülebilirdi ama Clary öyle hissetmiyordu.
Onlar Jace'in vücudunda kazınmış birer tarihti. Sonsuz savaş
larla geçen bir yaşamın haritasıydılar.

Jace, Clary'nin pelerininin düğmelerini çözerken elleri tit
riyordu. Clary onun ellerinin titrediğini daha önce gördüğü
nü hiç hatırlamıyordu.

"Ben yaparım," dedi ve son düğmeye kendisi uzandı. Yattığı
yerden doğrulurken soğuk ve metalik bir şey köprücük kemi
ğine değdi ve Clary şaşkınlıkla inledi.

"Ne oldu?" diye sordu Jace, donup kalarak. "Canını mı
yaktım?"

"Hayır. Buydu." Jace'in boynundaki gümüş zincire dokun
du. Ucunda, küçük gümüş bir metal halka vardı. Öne doğru
eğildiğinde Clary'ye çarpmıştı. Clary şimdi ona bakıyordu.

Şu yüzük... yıldız desenli, yıllarla aşınmış metal... Clary
bu yüzüğü tanıyordu.

Morgenstern yüzüğü. Meleğin kendilerine gösterdiği rüyada
Valentine'ın elinde parlayan yüzük buydu. Ona aitti ve ailede
gelenek olarak babadan oğula geçtiğinden, o da Jace'e vermişti.

"Özür dilerim," dedi Jace. Bakışlarında hülyalı bir yoğun
lukla parmakucunu Clary'nin yanağında gezdirdi. "Şu lanet
olmuş şeyi taşıdığımı unutmuştum."

Clary aniden damarlarındaki soğuğu hissetti. "Jace," dedi,
titrek sesle. "Jace, yapma."

"Ne yapmayayım? Yüzüğü taşımayayım mı?"

"Hayır... bana dokunma. Bir saniye dur."

Jace donup kaldı. Bakışlarında şaşkınlık ve sorular vardı ama
bir şey söylemedi, sadece elini çekti.

"Jace," dedi Clary, tekrar. "Neden? Neden şimdi?"

Jace'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Alt dudağında ısırdı
ğı yerdeki koyu renk çizgi belirgindi, belki de Clary ısırmıştı.
"Ne neden şimdi?"

"Aramızda bir şey olmadığını söylemiştin. İçimizden gelen
leri hissetmek için kendimize izin verirsek, değer verdiğimiz
herkesi inciteceğimizi söylemiştin."

"Dedim ya, yalan söylüyordum." Jace'in bakışları yumuşa
dı. "Sen istemediğimi mi sanı..."

"Hayır," dedi Clary. "Ben aptal değilim. İstediğini bil[illegible] rum ama nihayet bana karşı neden böyle hissettiğini anla[illegible] nı söylediğinde, ne demek istedin?"

Bilmiyor değildi ama sormaya ve Jace'ten duymaya ih[illegible] cı vardı.

Jace onun bileklerini yakalayarak ellerini yüzüne çekti [illegible] parmaklarını onunkilere geçirdi. "Sana Penhallow'ların evi[illegible] söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Bir şeyi yap[illegible] ken öncesinde hiç düşünmediğini ve bu yüzden dokunduğ[illegible] her şeyi mahvettiğini?"

"Hayır, bunu unutmuştum. Hatırlattığın için teşekkürler."

Jace, Clary'nin sesindeki alaycılığı neredeyse farketmem[illegible] gibiydi. "Senin hakkında konuşmuyordum, Clary. Kendi[illegible] hakkında konuşuyordum. Böyle olan *benim*." Yüzünü hafi[illegible] çe çevirdi ve Clary'nin parmakları Jace'in yüzünde kaydı. "En azından artık nedenini biliyorum. Bendeki sorunun ne old[illegible] ğunu biliyorum ve belki... belki de bu yüzden sana böyles[illegible] ihtiyacım var. Çünkü eğer Valentine beni bir canavara dönü[illegible] türdüyse, o zaman seni de bir tür melek yapmış demektir [illegible] Lucifer da Tanrı'yı seviyordu, değil mi? En azından Milto[illegible] böyle diyor."

Clary soluğunu tuttu. "Ben melek *değilim* ve Valentine'[illegible] Ithuriel'in kanını ne için kullandığını da bilmiyorsun. Belki [illegible] sadece kendisi için istiyordu."

"Kan için *bana ve bana ait olanlara* demişti," dedi Jace, [illegible] sakince. "Bu yüzden olağanüstü şeyler yapabiliyorsun, Clary.

[illegible] Kraliçesi ikimizin de deney ürünü olduğumuzu söyle[illegible] gil. Sadece benim değil."

"Ben melek değilim, Jace," diye tekrarladı Clary. "Kütüp[illegible] haneden ödünç aldığım kitapları iade etmiyorum. Internet'ten [illegible] indirdiği müzik çalıyorum. Anneme yalan söylüyorum. *Tamamen insandan* biriyim."

"Benim için değilsin." Jace yine ona baktı. Yüzü, yıldızlarla [illegible] dolu bir gökyüzünde asılıymış gibi görünüyordu ve ifadesin[illegible] de her zamanki kibirinden eser yoktu. Clary onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Bu savunmasızlıkta bile, kendine karşı bir yara kadar derin bir nefret vardı. "Clary, ben..."

"Çekil üstümden," dedi Clary.

"Ne?" Jace'in gözlerindeki arzu, Renwick'teki Kapı ayna gibi paramparça oldu ve bir an için yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Clary ona bakarken hayır demekte zorlanıyordu. Şimdi bakarkense... Ona aşık olmasa bile, içinde annesinin kızı olan o parça, her güzel şeyi sadece güzelliği için seven parça, Jace'i hala arzulardı.

Ama sonuçta, bunun imkansız olmasının nedeni de annesinin kızı olmasıydı.

"Beni duydun," dedi Clary. "Ellerimi de rahat bırak." Clary ellerini sertçe çekti ve titremelerini bastırmak için sıkıca yumruk yaptı.

Jace kıpırdamadı. Dudakları gerildi ve bir an için, Clary o gözlerde yine aynı avcı bakışlarını gördü ama bu kez öfke de vardı. "Bana nedenini söylemek istediğini sanmıyorum."

"Beni sadece kötü olduğun, insan olmadığın için istediğ düşünüyorsun. Sen sadece kendinden nefret etmeni sağlaya başka bir şey istiyorsun. Kendine aslında ne kadar değersiz old ğunu kanıtlaman için beni kullanmana izin vermeyeceğim."

"Ben böyle bir şey söylemedim. Seni kullandığımı asla sö lemedim."

"Güzel," dedi Clary. "O zaman şimdi bana bir canavar ole dığını da söyle. Sende bir terslik olmadığını söyle ve ban damarlarında iblis kanı dolaşmasaydı bile beni isteyeceğ söyle." *Çünkü bende iblis kanı yok ve seni yine de istiyorum.*

Bakışları buluştuğunda, Jace'in gözleri öfkeden kör olmuş tu. Bir an için ikisi de nefes alamadı ve sonra Jace onun üzerin den çekilip bir küfür savurarak ayağa kalktı. Gömleğini otla rın üzerinden alarak başının üzerinden geçirirken hala öfkeliy di. Gömleği kotunun üzerine kadar indirdikten sonra ceket ni almak için döndü.

Clary hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Rüzgar kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. Bacakları yarı erimiş balmumun dan yapılmış gibiydi. Pelerininin düğmelerini uyuşmuş par maklarla iliklerken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Ağlamak şimdi hiçbir şeye yaramayacaktı.

Hava hala kül ve toz doluydu. Molozlarla birlikte her tara fa otlar da saçılmıştı.

Mobilya parçaları, rüzgarda hüzünlü bir şekilde salınan kitap sayfaları, yaldızlı ahşap parçaları, bir merdivenin tuhaf bir şekil de zarar görmemiş yarısı... Clary dönüp ona baktığında Jace

bir tatminle moloz parçalarını tekmeliyordu. "Pekala," di, "başımız dertte."

Clary'nin beklediği şey bu değildi. Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Stelimi kaybettiğini hatırlıyor musun? Şimdi bir Kapı çiz mümkün değil." Bu durum belirsiz bir nedenle ona acı bir zevk veriyormuş gibi konuşuyordu. "Geri dönmek için başka seçeneğimiz yok. Yürümek zorundayız."

Normal şartlar altında zevkli bir yürüyüş olabilirdi. Clary şehir sokaklarına alıştığından Idris'in geceleri ne kadar karanlık olduğuna inanamıyordu. Yolun iki tarafındaki yoğun, karanlık bulutlar zorlukla görünen ve sürünen yaratıklara benziyordu. Jace'in ateşli ışığında bile bir metre önlerini görmek mümkün değildi. Clary sokak lambalarını, farları, şehrin seslerini özlüyordu. Şimdi duyabildiği tek şey, çakıllı yolda çizmelerinin topuklarına ve kendi nefesleriydi.

Birkaç saat sonra ayakları ağrımaya başlamıştı ve ağzı parşömen gibi kurumuştu. Hava soğumuştu ve Clary ürpererek neredeyse ikiye katlanmıştı. Ellerini ceplerine derinlemesine sokmuştu ama Jace onunla konuşsa, bütün bunlar bile dayanılır olabilirdi. Malikaneden ayrıldıklarından beri, sert talimatlar vermek, bir kavşakta ne tarafa döneceklerini söylemek veya bir çukurun etrafından dolaşmasını emretmek dışında tek keli-

me etmemişti. Öyle zamanlarda bile, hızlarını düşürmesi da
da bir çukura düşmesini Jace'in umursayacağını sanmıyord

Sonunda doğu tarafında gökyüzü aydınlanmaya başladı. Y
uyur halde sendeleyerek yürüyen Clary, şaşkınlıkla başını k
dırdı. "Şafak için erken değil mi?"

Jace ona küçümseyerek baktı. "Burası Alicante. Güneş
azından üç saatten önce doğmaz. Onlar şehrin ışıkları."

Eve yaklaştıkları için Jace'in tutumuna aldırmayacak kad
rahatlamış olan Clary, adımlarını hızlandırdı. Bir köşeden dö
düklerinde, kendilerini bir tepenin yamacına yapılmış geni
bir toprak yolda buldular. Eğimin kıvrımına uygun bir şekil
de dönüyor, uzaktaki bir virajda kayboluyordu. Şehir henü
görünür olmamasına rağmen, hava parlaklaşmış, gökyüzünd
tuhaf, kızıl bir parıltı belirmişti.

"Neredeyse gelmiş olmalıyız," dedi Clary. "Tepeden aşağ
bir kestirme var mı?"

Jace kaşlarını çatmıştı. "Bir terslik var," dedi aniden. Yoldan
aşağı yarı koşarak hızlanırken çizmeleri tuhaf ışıkta toz bulut
ları kaldırdı. Clary, su toplamış ayaklarının itirazlarına aldır
madan ona yetişmeye çalıştı. Bir sonraki virajı döndüklerinde
Jace aniden kayarak durdu. Clary'yse duramayarak ona çarp
tı. Başka şartlar altında komik bir durum olabilirdi ama şimdi
öyle değildi.

Kızıl ışık şimdi daha da güçlenmişti ve gökyüzüne kırmızı
bir parıltı saçarak üzerinde durdukları tepeyi gündüz gibi aydın
latıyordu. Aşağıdaki vadiden siyah bir tavuskuşunun tüyleri

gibi duman yükseliyordu. Dumanların arasından Alicante'nin
bazı kuleleri seçiliyor, kristalimsi kabukları, dumanlı gökyüzü-
ne devli oklar gibi deliyordu. Yoğun dumanın arasında, Clary
bazı alev uzantılarını görebiliyordu. Siyah bir kumaşın üzerin-
deki parıltılı mücevherler gibi, şehir boyunca yayılmıştı.

İnanılmaz gibi görünse de işte karşılarındaydı. Alicante'ye
yukarıdan bakan bir tepenin üzerinde duruyorlardı ve altların-
daki şehir alev alev yanıyordu.

İkinci Kısım

Yıldızlar Karanlık Parlar

ANTONIO: DAHA FAZLA KALMAYACAK MISIN?
SENİNLE GELMEME DE İZİN VERMEYECEK MİSİN?
SEBASTIAN: TANRI AŞKINA, HAYIR. YILDIZLARIM ÜZERİME
KARANLIK PARLIYOR, YAZGIMIN KÖTÜLÜĞÜ BELKİ SENİNKİNİ
DE BOZAR, BU YÜZDEN SENİN AÇLIĞINLA KAVRULSAM DA
ŞEYTANLARIMLA TEK BAŞIMA SAVAŞMALIYIM.
ARALARINDAN BİRİNİN SANA SALDIRMASI,
SEVGİN İÇİN KÖTÜ BİR KARŞILIK OLUR.
- WILLIAM SHAKESPEARE, *ON İKİNCİ GECE*

10

ATEŞ VE KILIÇ

"Ateş oldu," dedi Isabelle, yüksek salon penceresinin dantelli perdesini düzeltirken. "Şimdiye dönmüş olması gerekirdi."

"Mantıklı ol, Isabelle," dedi Alec, Isabelle isteriye tutulmak üzereyken kendisinin daima sakin olduğunu vurgulayan üstün ağabey tavrıyla. Penhallow'ların şöminesinin başındaki şişkin koltuklardan birinde dünya umrunda değilmiş gibi uzanmıştı. Duruşu bile ne kadar tasasız olduğunu anlatan bir gösteri gibiydi. "Jace üzgün olduğunda hep aynı şeyi yapar, çıkıp gider ve dolaşır. Yürüyüşe çıkacağını söylemişti. Geri dönecektir."

Isabelle iç çekti. Neredeyse anne ve babalarının da orada olmasını diliyordu ama Gard'a gitmişlerdi. Merkez her ne tartışıyorsa, Konsey toplantısı inanılmayacak kadar uzun sürmüştü. "Ama New York'u biliyor. Alicante'yi bilmiyor."

"Muhtemelen senden daha iyi biliyor." Aline kanepede oturmuş, sayfaları koyu kırmızı ciltle tutturulmuş bir kitabı okuyordu. Siyah saçlarını başının arkasında Fransız örgüsü yapmıştı ve bakışlarını kucağındaki kitaptan kaldırmıyordu. Hayatı boyunca kitapları hiç sevmeyen Isabelle, insanların kendilerini bir kitapta kaybetmelerine hep hayranlık duyardı. Bir zamanlar Aline'da kıskanacağı çok şey olabilirdi, öncelikle, yüksek topuklu giydiğinde karşılaştığı neredeyse her erkekten daha uzun ve amazon gibi olmak yerine, ufak tefek ve güzel olması gibi ama Isabelle yakın zamanda başka kızların sadece kıskanmak, uzak durmak veya hoşlanmamak için olmadığını anlamıştı. "On yaşına kadar burada yaşadı. Siz ikiniz sadece kaç kez ziyaret ettiniz."

Isabelle kaşlarını çatarak elini boynuna götürdü. Boynunu çevreleyen zincire asılı kolye ucu aniden titreşti. Oysa sadece iblislerin varlığını algıladığında titreşirdi.

Şu anda Alicante'de olduklarına göre iblislerin buraya yaklaşması mümkün değildi. Belki de kolye bozulmuştu. "Etrafta dolaştığını sanmıyorum. Bence nereye gittiği gayet açık," dedi Isabelle.

Alec bakışlarını kaldırdı. "Sence Clary'yi görmeye mi gitti?"

"O hala burada mı? New York'a geri dönmesi gerektiğini sanıyordum." Aline kitabı kapatarak bıraktı. "Jace'in kardeşi nerede kalıyor ki?"

Isabelle omuz silkti. "*Ona* sor," dedi, başıyla Sebastian'ı işaret ederek.

Sebastian, Aline'ınkinin karşısındaki kanepeye yayılmış, başını elindeki kitaba gömmüştü. Isabelle'in bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırdı.

"Benden mi söz ediyordunuz?" diye sordu sakince. *Sebastian'la ilgili her şey sakin zaten,* diye düşündü Isabelle, gülünerek. Başlangıçta görünüşünden etkilenmişti. O çıkık dudaklı kemikleri, siyah, dipsiz gibi görünen gözleri hoşuna gitmişti ama sempatik, şefkatli ve nazik kişiliği artık sinirine dokunmaya başlamıştı. Hiçbir şeye sinirlenmiyor gibi görünen insanlardan hoşlanmazdı. Isabelle'in dünyasında öfke tutkuya, bu da iyi zaman geçirmeye eşitti.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Isabelle, istediğinden daha sert bir tavırla. "O, Max'in çizgiromanlarından biri mi?"

"Evet." Sebastian, kanepenin koluna bıraktığı *Melek Tapınağı* dergisine baktı. "Resimleri sevdim."

Isabelle öfkeyle nefesini üfledi. Alec ona bir bakış atarak konuştu. "Sebastian, bugün daha önce... Jace senin nereye gittiğini biliyor mu?"

"Yani Clary'yle çıktığımı mı?" Sebastian eğleniyor gibiydi. "Bakın, bu bir sır değil. O zamandan beri görmüş olsaydım, Jace'e de söylerdim."

"Neden umursayacağını anlamıyorum." Aline kitabını bir kenara bırakırken sesi biraz sertti. "Sebastian yanlış bir şey yapmadı ki. Eve dönmeden önce Clarissa'ya Idris'i biraz gezdirmek istemişse ne olmuş? Jace, kardeşi sıkkın ve sinirle otorunda kalmadığı için sevinmeli."

"O çok... koruyucu olabilir," dedi Alec, bir an tered ettikten sonra.

Aline kaşlarını çattı. "Karışmamalı bence. Aşırı koruy olması kardeşi için iyi olmaz. Yanımıza geldiğinde öyle bir bi ki sanki daha önce kimseyi öpüşürken görmemiş. Yani, bilir, belki de görmemiştir."

"Gördü," dedi Isabelle, Jace'in Seelie Sarayı'nda Clary nasıl öptüğünü hatırlayarak. Üzerinde düşünmek istediği şey değildi. Isabelle ne başkalarının kaderine ne de kendi kaderine odaklanmaktan hoşlanırdı. "Mesele bu değil."

"O zaman ne?" Sebastian gözlerinin önüne düşen siyah bu lelerinden birini iterek doğruldu. Isabelle onun avcunda yı izi gibi kırmızı bir çizgi farketti. "Kişisel olarak benden nefr mi ediyor? Çünkü şimdiye dek ona ne yaptığımı..."

"O benim kitabım." Yumuşak bir ses, Sebastian'ın sözü nü bölmüştü. Max, salonun kapısında duruyordu. Ayağında gri pijamaları vardı ve kumral saçları az önce yataktan kalkm gibi darmadağınıktı. Sebastian'nın yanında duran dergiye öfk li gözlerle bakıyordu.

"Ne, bu mu?" Sebastian, *Melek Tapınağı* dergisini uzatı "Al bakalım, ufaklık."

Max yaklaşarak kitabı elinden kaptı ve Sebastian'a kaşla nı çattı. "Bana ufaklık deme."

Sebastian gülerek ayağa kalktı. "Ben kahve alacağım," de ve mutfağa yöneldi. Kapıda duraksayarak döndü. "Bir şey iste yen var mı?"

Her kafadan olumsuz sesler yükseldi. Sebastian omuz silkerek mutfakta gözden kayboldu ve kapı arkasından kapandı.

"Max," dedi Isabelle, sert bir sesle. "Kabalık etme."

"Birilerinin eşyalarımı karıştırmasından nefret ediyorum." Max çizgiroman dergisini göğsüne bastırdı.

"Büyü artık, Max. Sadece ödünç almıştı." Isabelle'in sesi sandığından daha sinirli çıkmıştı, hala Jace için endişelendiğini ve acısını küçük kardeşinden çıkardığını biliyordu. "Ayrıca, şimdi yatakta olmalıydın. Saat çok geç."

"Tepede gürültüler duydum. Bu yüzden uyandım." Max gözlerini kırpıştırdı, gözlüğü olmadan her şeyi bulanık görüyordu. "Isabelle..."

Sesindeki soru tonu, Isabelle'in dikkatini çekti ve pencereden uzaklaşarak kardeşine döndü. "Efendim?"

"İnsanlar iblis kulelerine tırmanır mı? Herhangi bir nedenle bile olsa?"

Aline başını kaldırdı. "İblis kulelerine tırmanmak mı?" Güldü. "Hayır, bunu kimse yapmaz. Öncelikle, kesinlikle yasak ve ayrıca, kim bunu neden yapmak istesin ki?"

Isabelle, Aline'ın fazla hayalgücü olmadığını düşündü. Birinin bir iblis kulesine neden tırmanmak isteyebileceği konusunda kendisi bir sürü gerekçe sayabilirdi, sadece aşağıdan geçenlerin kafalarına tükürmek için olsa bile.

Max kaşlarını çattı.

"Ama biri bunu yaptı. Biliyorum. Gördüm."

"Büyük ihtimalle hayal ettin," dedi Isabelle.

Max'in yüzü buruştu. Potansiyel bir çöküntü hisseden A ayağa kalkarak elini uzattı. "Hadi gel, Max," dedi, şefk "Yatağa geri dönelim."

"Hepimiz yatmaya gitmeliyiz," dedi Aline, ayağa kalk ken. Pencerenin yanında Isabelle'e katıldı ve perdeleri çek "Neredeyse geceyarısı oldu, Konsey'den ne zaman dönecek rini Tanrı bilir. Ayakta kalmanın..."

Isabelle'in boynundaki kolye yine sertçe zonkladı, aynı anda Aline'ın önünde durduğu pencere içeri doğru patladı. Açılı delikten eller uzanırken Aline çığlık attı. Isabelle onların değil, kanla ve siyahımsı bir sıvıyla kaplı devasa, pullu pençe ler olduğunu dehşetle farketti. Pençeler Aline'ı yakaladı ve bi çığlık daha atmasına fırsat vermeden pencereden dışarı çekti.

Isabelle'in kamçısı, şöminenin yanındaki sehpanın üzerin deydi. Koşarak mutfaktan gelen Sebastian'ın etrafından dolaş rak kamçısına atıldı. "Silahları al," diye bağırdı Isabelle, Sebast an şaşkınlıkla salona bakınırken. Pencereye dönerken de "Ay diye haykırdı.

Alec şöminenin yanında Max'i kucağına almıştı. Küçük çocuk çığlık çığlığa çırpınıyor, ağabeyinin elinden kurtulmu ya çalışıyordu. Alec onu kapıya sürükledi. *Güzel,* diye düşün dü Isabelle. *Max'i çıkar buradan.* Parçalanan pencereden soğuk hava geliyordu. Isabelle eteğini yukarı çekerek kırılmış camların geri kalanını tekmeyle temizlerken çizmelerinin kalın tabanla rına şükrediyordu. Camlar temizlendikten sonra, başını dele ğe sokarak dışarı atladı ve aşağıdaki taş yürüme yoluna indi.

İlk bakışta civar boş gibiydi. Kanal boyunca sokak lamba ri yoktu. Buradaki tek ışık, yakınlardaki evlerin pencerelerin den geliyordu. Isabelle elektrum kamçısını beline asarak dikkatle ilerledi. Bu kamçıyı o kadar uzun süredir kullanıyordu ki babası on ikinci doğumgününde hediye etmişti- artık vücudunun bir parçası, sağ kolunun sıvı bir uzantısı gibiydi.

Evden uzaklaşıp Princewater Kanalı'nın üzerinde yürüme yoluna tuhaf bir açıyla kavis çizen Oldcastle Köprüsü'ne yaklaşırken gölgeler yoğunlaştı. Köprünün temelindeki gölgeler, siyah sinek sürüsü gibiydi. O anda, Isabelle karanlığın içinde beyaz ve hızlı bir şeyin kıpırdadığını farketti.

Birinin bahçesindeki alçak çalılıkların arasından koşarak geçti ve köprünün altından geçen dar, tuğla yürüme yoluna çıktı.

Kamçısı sert bir ışıkla parlamaya başlamıştı ve onun ışığında, Aline'i kanalın kenarında yatarken görebiliyordu. Dev boyutlarda pullu vücutlu bir iblis, kızın üzerine eğilmiş, kertenkele gibi vücuduyla onu yere bastırıyordu ve yüzünü Aline'ın boynuna gömmüştü.

Ama iblis olamazdı. Alicante'de asla iblis görülmemişti. Isabelle şaşkınlıkla bakarken yaratık onun varlığını hissetmiş gibi başını kaldırarak havayı kokladı. Isabelle yaratığın kör olduğunu ve gözlerin olması gereken yerde, alnında bir fermuar gibi iri dişlerin dizildiğini gördü. Yüzünün alt yarısında başka bir ağız daha vardı ve kenarından fildişi gibi dişler uzamıştı. İleri geri sallarken dar kuyruğunun yan tarafı parlıyordu ve Isabel-

le yaklaştığında, kuyruğun jilet keskinliğinde kemiklerle dolu olduğunu gördü.

Aline seğirerek hafifçe inledi. O ana kadar Aline'ın ölmediğinden neredeyse emin olan Isabelle rahatladı ama bu rahatlık uzun sürmedi. Aline kıpırdarken Isabelle bluzunun ön tarafının yırtıldığını gördü. Göğsünde pençe izleri vardı ve yaratık öbür pençesini genç kızın kotunun kemerine takmıştı.

Isabelle midesinin bulandığını hissetti. İblis, Aline'ı *öldürmeye* çalışmıyordu, en azından henüz. Isabelle'in kamçısı, bir intikam meleğinin alevli kılıcı gibi elinde belirdi, öne doğru atılarak kamçısını iblisin sırtına indirdi.

İblis bir çığlık atarak Aline'ın üzerinden yuvarlandı. İki ağzını birden açarak ve pençeleriyle yüzünü hedefleyerek Isabelle'e saldırdı. Isabelle dans eder gibi geriye doğru çekilerek kamçısını tekrar savurdu. Bu kez kamçı iblisin yüzünü, göğsünü ve bacaklarını sıyırdı. İblisin pullu derisinde bir sürü kamçı izi oluşurken her taraf kan ve irin içinde kaldı. Üstteki ağzından çatallı bir dil fırlayarak Isabelle'in yüzüne uzandı. Isabelle, dilin ucunda akrep iğnesine benzer bir şey gördü. Bileğini yana çevirdi ve kamçı yaratığın diline dolandı. İblis çığlıklar atarak çırpınırken düğüm iyice sıkıştı. İblisin dili ıslak, sinir bozucu bir sesle yürüme yolunun zeminine düştü. Isabelle kamçıyı geri çekti. İblis bir yılanın hızlı hareketleriyle dönüp kaçtı. Isabelle peşinden koştu. İblis yürüme yolundan tırmanan bir patikanın yarısına gelmişti ki önünde karanlık bir siluet belirdi. Bir şey karanlıkta parladı ve iblis kıvranarak yere devrildi.

Isabelle aniden durdu. Aline, elinde ince bir hançerle, devrilmiş iblisin başında duruyordu. Hançer kemerindeydi hertâlde. Hançer aşağı inerken ve hala kıvranan iblisin vücuduna bir kez tekrar saplanırken üzerindeki mühürler parladı. Sonunda iblis tamamen hareketsiz kalarak gözden kayboldu.

Aline başını kaldırdı. Yüzü ifadesizdi. Yırtılmış düğmelerine rağmen bluzunu örtmek için bir hamle yapmadı. Göğsündeki derin yara izlerinden kan süzülüyordu.

Isabelle alçak bir ıslık çaldı. "Aline... sen iyi misin?"

Hançer, Aline'ın elinden düştü. Kız tek kelime daha etmeden dönüp koşmaya başladı ve köprünün altındaki karanlıktan gözden kayboldu.

Hazırlıksız yakalanan Isabelle bir küfür savurarak Aline'ın peşinden koştu. Bu gece kadife bir elbiseden daha pratik bir şey giymiş olmak isterdi ama en azından çizmeleri ayağındaydı. Yüksek topuklularla Aline'a yetişebileceğini hiç sanmıyordu.

Yürüme yolunun diğer tarafındaki metal merdivenler Princewater Caddesi'ne tırmanıyordu. Aline merdivenin tepesine çıkarken neredeyse izlenemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. Elbisesinin kalın kenarını sıyıran Isabelle onu takip etti. Tepeye ulaştığında etrafına bakınarak Aline'ı aradı.

Ve bakakaldı. Penhallow'ların evinin baktığı geniş yolun kenarında ayakta duruyordu. Artık Aline'ı göremiyordu, kız caddedeki kalabalığın arasına karışmıştı. Üstelik kalabalık sadece insanlardan oluşmuyordu. Caddede yaratıklar vardı, onlarca, belki daha fazla iblis. Aline'ın köprünün altında hallettiği

yaratık gibi pençeli, kertenkele benzeri yaratıklar. Daha şimdiden, Isabelle'in durduğu yerden birkaç metre ötede yerde iki ceset vardı. Bir adamın göğüs kafesinin yarısı parçalanmıştı. Isabelle, beyaz saçlarından adamın yaşlıca olduğunu görebiliyordu ama *elbette ki öyleydi,* diye düşündü, zihni panik yüzünden yavaşlarken. *Bütün yetişkinler Gard'daydı. Şehirde sadece çocuklar, yaşlılar ve hastalar vardı.*

Kızılımsı hava yanık kokusuyla doluydu. Gecede çığlıklar yankılanıyordu. Sıra sıra dizilmiş evlerin kapıları açılıp kapanıyordu, insanlar dışarı fırlıyor, sokaklarda canavarları görünce donup kalıyordu.

Bu imkansız, hayal edilemez bir şeydi. Tarih boyunca iblis kulelerini geçebilen tek bir iblis bile olmamıştı ve şimdi onlarcası ortalıkta dolaşıyordu. Hatta yüzlercesi. Belki daha da fazla. Zehirli bir dalga gibi sokakları sarmıştı. Isabelle bir cam duvarın arkasında sıkışıp kalmış, her şeyi görmesine rağmen hiçbir şey yapamıyormuş gibi hissediyordu. Bir iblis, kaçan bir genci yakalayıp yerden kaldırırken ve dişlerini omuzlarına geçirirken Isabelle'in yapabildiği tek şey izlemekti.

Çocuk çığlık attı ama çığlıkları geceyi bölen kargaşa ve gürültünün arasında boğulup gitti. Ses yükseldikçe yükseliyordu. İblislerin ulumaları, insanların bağırışları, koşuşturmalar ve parçalanan camlar. Sokağın diğer ucundan biri Isabelle'in zorlukla anlayabildiği bir şeyler haykırıyordu, iblis kuleleriyle ilgili bir şey. Isabelle başını kaldırdı. Her zaman olduğu gibi, yüksek kuleler bütün şehirde nöbet tutuyordu ama yıldızların gümüşi

yanan şehrin kızıl ışığını yansıtmak yerine, bir ceset kadar soğuyadılar. Pırıltıları kaybolmuştu. Isabelle ürperdi. Sokakların canavarlarla dolu olmasına şaşmamak gerekirdi, her nasılsa, iblis kuleleri sihirlerini kaybetmişti. Bin yıldır Alicante'yi koruyan koruma büyüleri artık yoktu.

Samuel saatler önce sessizleşmişti ama çığlığı duyduğunda Simon hala uyanıktı ve uyumadan, karanlığa gözlerini dikmiş halde yatıyordu.

Aniden başını kaldırdı. Sessizlik. Huzursuzca etrafına bakındı. Gürültüyü hayal mi etmişti? Kulak kabarttı ama üstün işitme duyusuyla bile bir şey yakalayamıyordu. Tam tekrar yatacaktı ki çığlıkları yine duydu, kulaklarına saplanan iğneler gibi. Sanki Gard'dan geliyordu.

Yerinden doğrularak yatakta ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Yeşil çimenliği ve uzaktaki hafif pırıltıyı gördü. Gözlerini kıstı.

Şehrin ışıklarında bir terslik vardı, bir şey... yanlıştı. Hatırladığından daha loştu ve karanlığın içinde oraya buraya hareket eden ateşten iğnelere benzer şeyler dalgalanıyordu. Kulelerin üzerinde solgun bir bulut yükseliyordu ve hava duman kokuyordu.

"Samuel." Simon kendi sesindeki tedirginliği duyabiliyordu. "Bir terslik var."

Kapıların açılıp kapandığını ve birilerinin koştuğunu duy
Sert sesler geldi. Simon yüzünü parmaklığa bastırdığında d
rıda bir çift çizme koşarak geçti. Gölge Avcıları Gard'dan k
rak çıkarken ve şehre yönelirken birbirlerine bağırıyordu.

"Koruma büyüleri çökmüş! Koruma büyüleri çökmüş!"

"Gard'ı terkedemeyiz!"

"Gard'ın önemi yok! Çocuklarımız orada!"

Sesleri şimdiden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Simon h
canla pencereden çekildi. "Samuel! Kuleler..."

"Biliyorum. Duydum." Samuel'ın sesi duvardan güçlü b
şekilde geliyordu. Korkmuş veya teslim olmuş gibi değildi
hatta haklılığını kanıtlamanın gururunu yaşıyor olabilir
"Valentine, seans sırasında Merkez'e saldırdı. Akıllıca."

"Ama Gard... iyi korunuyor... neden orada kalmıyorlar

"Onları duydun. Bütün çocuklar şehirde. Çocuklar, yaş
lar... onları orada bırakamazlar."

Lightwood'lar. Simon, Jace'i düşündü ve korkunç bir ne
likle Isabelle'in siyah saçları, küçük, solgun yüzü, bir savaşı
ki kararlılığı ve kendisine yazdığı mesajdaki öpücükleri aklı
geldi. "Ama onlara söylemiştin, Merkez'e neler olacağını söy
lemiştin. Neden sana inanmadılar?"

"Çünkü kuleler onların dini. Onların gücüne inanmamak
özel ve seçilmiş olduklarına, Melek tarafından korunduklarına
inanmamak demektir. O zaman sıradanlardan farkları kalmaz."

Simon tekrar pencereye döndü ama duman yoğunlaşmış
havayı grileştirmişti. Dışarıdaki bağırışları artık duyamıyordu

uzaktan gelen çığlıklar duyuluyordu ama onlar da çok zayıftı.
"Sanırım şehir yanıyor."

"Hayır." Samuel'ın sesi sakindi. "Bence Gard yanıyor. Muhtemelen iblis ateşi. Valentine yapabilmişse Gard'a saldırmıştır."

"Ama..." Simon'ın kelimeleri birbiri ardına yığıldı. "Ama biri gelip bizi çıkarır, değil mi? Konsül veya... Aldertree... Bizi burada ölüme terkedemezler."

"Sen bir Aşağı Dünyalısın," dedi Samuel. "Ben de bir hainim. Gerçekten başka bir şey yapmalarını mı bekliyorsun?"

"Isabelle! *Isabelle!*"

Alec ellerini kardeşinin omuzlarına koymuş, onu sarsıyordu. Isabelle yavaşça başını kaldırdı, ağabeyinin beyaz yüzü, arkasındaki karanlıkta havada asılı gibi görünüyordu. Sağ omzunun arkasında kıvrık bir tahta parçası vardı. Simon'ın Yüce İblis Abbadon'u öldürmek için kullandığı yayı sırtına asmıştı. Alec'in yanına gelişini, onu sokaklarda gördüğünü hatırlamıyordu, sanki bir hayalet gibi aniden karşısında belirivermişti.

"Alec."

Isabelle'in sesi yavaş ve titrekti.

"Alec, kes şunu. Ben iyiyim."

Isabelle ağabeyinden uzaklaştı.

"İyi görünmüyordun." Alec başını kaldırdı ve kısık sesle küfretti. "Sokaklardan çekilmek zorundayız. Aline nerede?"

Isabelle gözlerini kırpıştırdı. Görünürde iblis yoktu. Biri k şılarındaki evin ön basamaklarında oturmuş, yüksek sesle ağ yordu. Yaşlı adamın cesedi hala sokaktaydı ve her yerden ib kokusu geliyordu. "Aline... iblislerden biri... biri..." Isabel nefesini tuttu. O Isabelle Lightwood'du. Ne olursa olsun, k dini kaybetmezdi. "Onu öldürdük ama Aline kaçtı. Peşind gitmeye çalıştım ama çok hızlıydı." Ağabeyine baktı. "İbli şehre girmiş," dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum." Alec başını iki yana salladı. "Koruma büyü leri çökmüş olmalı. Evden çıktığımda burada dört-beş Oni ibl si vardı. Çalıların arasına gizlenerek birini öldürdüm. Diğerl kaçtı ama geri dönebilirler. Hadi. Eve dönelim."

Merdivendeki kişi hala ağlıyordu. Penhallow'ların evin dönerken ses de kulaklarından silinmedi. Etrafta iblis görün müyordu ama patlamaları, çığlıkları ve karanlık sokaklardan gelen koşuşmaları duyabiliyorlardı. Penhallow'ların evinin ön basamaklarını çıkarken Isabelle geri dönüp baktı. O anda, gö lerinin önünde, iki evin arasından uzun bir dokunaç fırladı v ön basamaklarda ağlayan kadını kapıverdi. Isabelle oraya dön meye çalışsa da Alec onu çoktan yakalamıştı. Ağabeyi Isabelle' evin içine itti ve kapıyı kapatıp kilitledi. Ev karanlıktı. "Işıkla rı söndürdüm. Daha fazlasını çekmek istemedim," diye açık ladı Alec, Isabelle'i salona doğru iterken.

Max dizlerine sarılmış halde merdivenin yanında yerde otu ruyordu. Sebastian pencerenin yanındaydı ve şömineden aldı ğı odunları çakarak deliği kapamaya çalışıyordu.

"İşte," dedi, geri çekilip çekici kitap rafına bırakırken. "Bu bir süre dayanır."

Isabelle, Max'in yanına çökerek saçlarını okşadı. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Max'in gözleri iri iri açılmıştı. "Pencereden dışarıyı görmeye çalıştım ama Sebastian bana geri çekilmemi söyledi."

"Sebastian doğru söylemiş," dedi Alec. "Sokaklarda iblisler var."

"Hala oradalar mı?"

"Hayır ama bazıları hala şehirde. Şimdi ne yapacağımızı düşünmek zorundayız."

Sebastian kaşlarını çattı. "Aline nerede?"

"Kaçtı," diye açıkladı Isabelle. "Benim hatamdı. Ben..."

"Senin hatan değildi. Sen olmasaydın, Aline ölmüş olurdu." Alec sert bir sesle konuşuyordu. "Bak, kendimizi suçlamaya zamanımız yok. Ben Aline'ın peşinden gidiyorum. Üçünüzün burada kalmanızı istiyorum, Isabelle. Max'le ilgilenin. Sebastian, evin her tarafını koruma altına al."

Isabelle karşı çıktı.

"Dışarıda tek başına olmanı istemiyorum! Ben de seninle geleceğim."

"Burada yetişkin benim. Ben ne diyorsam o." Alec'in sesi kararlıydı. "Annemiz ve babamız her an Gard'dan dönebilir. Burada sayımız ne kadar çok olursa, o kadar iyi. Dışarıda birbirimizden ayrılmamız çok kolay. Bu riske giremem, Isabelle." Sebastian'a bir bakış attı. "Anlaşıldı mı?"

Sebastian çoktan stelini çıkarmıştı bile. "Evi mühürlerk koruma altına alacağım."

"Teşekkürler." Alec kapıya yöneldi, yarı yolda durup Isabelle'e döndü. Bir an göz göze geldiler ve Alec gitti.

"Isabelle," dedi Max, kısık sesle. "Bileğin kanıyor."

Isabelle bileğine baktı. Bileğini nasıl yaraladığını hatırlamıyordu ama Max haklıydı. Kan şimdiden beyaz ceketinin koluna yayılmıştı. Ayağa kalktı. "Gidip stelimi alayım. Birazdan dönüp sana mühürler için yardım ederim, Sebastian."

Sebastian başıyla onayladı. "İyi olur. Bunlar benim uzmanlık alanım değil."

Isabelle onun asıl uzmanlık alanını sormadan yukarı çıktı. Yorgunluktan ölüyordu ve bir enerji mührüne ciddi şekilde ihtiyacı vardı. Gerekirse kendisi bir tane çizebilirdi ama Alec ve Jace bu tür mühürlerde her zaman ondan daha iyiydi.

Odasına girdiğinde, stelini ve fazladan birkaç silah bulmak için eşyalarını karıştırdı. Melek bıçaklarını çizmelerinin içine yerleştirirken aklı Alec'te ve kapıdan çıkarkenki halindeydi. Bir daha dönemeyebileceğini bilerek ağabeyinin gidişini ilk kez görmüyordu. Bunu, her zaman için hayatının bir parçası olarak kabul etmişti. Clary ve Simon'la tanışana kadar, çoğu kimse için öyle olmadığını anlayamamıştı bile. Onlar sürekli ölümle, en sıradan günlerinde bile enselerinde soğuk bir nefesin tehdidiyle yaşamıyordu. Bütün Gölge Avcıları gibi o da hep sıradanları aşağılamıştı, onların yumuşak, aptal, koyun gibi olduklarını düşünmüştü. Şimdi bu nefretin kıskançlıktan kaynakla-

yıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Aile üyelerinden birinin dışarıya her çıkışında geri dönüp dönmeyeceği konusunda endişelenmemek güzel olmalıydı.

Elinde steliyle aşağı inerken merdiveni yarılamıştı ki bir şeylik hissetti. Salon boştu. Max ve Sebastian ortalıkta yoktu. Sebastian'ın kırık pencereye çaktığı kütüklerden birinin üzerindeki koruma Mührü yarım kalmıştı. Kullandığı çekiç de yoktu.

Isabelle gerildi. "Max!" diye seslendi, olduğu yerde dönerek. "Sebastian! Neredesiniz?"

Sebastian'ın sesi mutfaktan geldi. "Isabelle... buradayım."

Isabelle rahatlarken başının döndüğünü hissetti. "Sebastian, bu hiç komik değil," dedi, mutfağa girerken. "Sandım ki..."

Kapı arkasından kapandı. Mutfak salondan daha karanlıktı. Sebastian ve Max'i görebilmek için gözlerini kıstı ama gölgelerden başka bir şey göremedi.

"Sebastian?" Isabelle'in sesinde kararsızlık vardı. "Sebastian, burada ne işin var? Max nerede?"

"Isabelle."

Gölgelerin arasında bir şeyin kıpırdadığını gördüğünü sandı. Sebastian'ın sesi yumuşak, nazik, neredeyse sevgi doluydu. Sebastian'ın sesinin ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç farketmemişti. "Isabelle. Çok üzgünüm."

"Sebastian, tuhaf davranıyorsun. Kes şunu."

"Sen olduğun için üzgünüm," dedi Sebastian. "Hepsinin içinde en çok seni sevmiştim."

"Sebastian..."

"Hepsinin içinde," dedi tekrar Sebastian, aynı kısık sesle, "bana en çok benzeyenin sen olduğunu sanmıştım."

Ve o anda çekici tutan yumruğunu aşağı indirdi.

Alec karanlık ve alevler içindeki sokaklarda koşturarak tekrar tekrar Aline'a seslendi. Princewater bölgesinden çıkarak şehrin merkezine girerken nabzı hızlı atmaya başladı. Sokaklar canlanmış bir Bosch tablosu gibiydi, iğrenç yaratıklarla ve anlatıksindirici şiddet sahneleriyle dolu. Paniğe kapılmış yabancılar Alec'e bakmadan itiyor ve belirsiz yönlere doğru koşuyordu. Hava duman ve iblis kokuyordu. Evlerden bazıları alevler içindeydi, diğerlerinin pencereleri patlamıştı. Kaldırım taşlarının üzeri cam parçalarıyla doluydu. Binalardan birine yaklaşırken rengi bozuk bir boya yaması sandığı şeyin, sıvanın üzerine yayılmış taze kan olduğunu anladı. Olduğu yerde hızla dönerek her yöne baktı ama hiçbir şey göremedi. Yine de, elinden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Lightwood'ların çocukları arasında Alicante'yi hatırlayan bir tek Alec'ti. Oradan ayrıldıklarında daha küçük bir çocuktu ama parıltılı kuleleri, kışın karlarla kaplı olan sokakları, evlerden ve dükkanlardan yayılan cadı ışıklarını, Salon'daki deniz kızı havuzundaki suyu hatırlıyordu. Alicante'yi düşündüğünde hep tuhaf bir sızı hissetmiş, ailesinin bir gün ait oldukları yere döneceğini ummuştu. Şehri böyle görmek, bütün mut

luğunun ölümü gibiydi. Daha geniş bir bulvara, Anlaşmalar Salonu'na uzanan caddelerden birine döndüğünde, bir kemerin altından tıslayarak ve uluyarak geçen bir Belial iblisi sürüsünü gördü. Arkalarında bir şeyi sürüklüyorlardı, kaldırım taşı döşeli sokakta sürüklenirken çırpınıp kasılan bir şey. Peşlerinden koştu ama iblisler çoktan gitmişti. Bir sütunun dibinde, etrafa kanı yayılan bir siluet yatıyordu. Cesedi çevirmek için çömeldiğinde, Alec'in çizmelerinin altında cam parçaları çıtırdadı. Morarmış, çarpılmış yüze bir bakış attığında ürpererek geri çekildi ve tanıdığı biri olmadığı için sevindi.

Bir gürültü duyarak ayağa fırladı. Kokuyu daha görmeden tanımıştı. Kambur ve devasa bir şeyin gölgesi, sokağın diğer ucundan ona doğru yaklaşıyordu. Bir Yüce İblis miydi? Alec bunu öğrenmek için beklemeye niyetli değildi. Sokağın karşı tarafındaki yüksek binalardan birine doğru koştu ve parçalanmış pencerelerden birinin üzerine atladı. Birkaç dakika sonra ağrıyan elleri ve sıyrılan dizleriyle kendini çatıya çekiyordu. Ayağa kalkarak ellerini silkeledi ve Alicante'ye baktı.

Mahvolmuş iblis kuleleri şehirdeki hareketli caddelere donuk, ölü ışıklarını yansıtıyordu. Sokaklarda bir şeyler sürünüyor, binaların arasındaki gölgelere sığınıyor, karanlık bir evde kaçışan hamamböceklerini andırıyorlardı. Her yerden çığlıklar geliyor, birileri dostlarına, ailelerine sesleniyordu. İblislerin çığlıkları ve ulumaları da onlara karışıyor, insan kulağını acı verircesine deliyordu. Bal rengi taş evlerin üzerinden duman yükseliyor, Anlaşmalar Salonu'nun kulelerine dolanı-

yordu. Gard'a baktığında, büyük bir grup Gölge Avcısı'nın ellerinde cadı ışıklarıyla tepeden aşağı koştuğunu gördü. Merkez, savaşa geliyordu.

Çatının kenarına yaklaştı. Burada binalar birbirlerine neredeyse değecek kadar yakındı. Bu çatıdan diğerine ve sonra bir diğerine atlamak kolaydı. Evlerin arasındaki boşlukların üzerinden atlayarak çatılarda koşmaya başladı. İblis kokusunu bastıran soğuk rüzgarı yüzünde hissetmek güzeldi.

Birkaç dakikadır koşarken birden iki şeyi farketti. Birincisi, Anlaşmalar Salonu'nun beyaz kulelerine doğru koşuyordu. İkincisi, iki ara sokağın arasındaki bir meydanda, yükselen kıvılcımlara benzer bir şey görmüştü ama bunlar gaz alevi gibi maviydi. Alec bu mavi kıvılcımları daha önce de görmüştü. Bir an baktıktan sonra tekrar koşmaya başladı.

Meydana en yakın çatı biraz dikti. Alec yan tarafından aşağı kaydı ve çizmeleri gevşek saçaklara takıldı. Kenarda dikkatli bir şekilde durarak aşağı baktı. Sarnıç Meydanı hemen altındaydı ve görüşü, üzerinde durduğu binanın yarısına kadar fırlamış dev bir metal direkle kesiliyordu. Direkten tahta bir dükkan tabelası sarkıyor, rüzgarla hafifçe sallanıyordu. Altındaki meydan, yanan sarı gözleriyle ve siyah dumandan bedenleriyle insan biçimli iblislerle doluydu. Bir sıra halinde yalnız bir adamı sarmışlardı ve onu bir duvara doğru gerilemeye zorluyorlardı. Alec bakmaktan başka bir şey yapamadı. Adamla ilgili her şey tanıdık geliyordu, sırtının ince kıvrımı, siyah saçları ve parmaklarının ucundan çıkan mavi alevler.

Magnus. İblis efendisi, canavarlara mavi ateşten mızraklar fırlatıyordu. Mızraklardan biri, kendisine doğru yaklaşmayı deneyen bir iblisin göğsüne saplandı. Ateşin üzerine dökülen bir kova tuyun tıslaması gibi, yaratık titredi ve bir kül patlamasıyla yok oldu. Diğerleri onun yerini alırken -bu iblisler pek akıllı değildi- Magnus ateşli mızraklarından birini daha fırlattı. Birkaç iblis daha devrildi ama şimdi, diğerlerinden daha kurnaz olan başka bir iblis Magnus'un *etrafından* dolaşmıştı ve arkasından saldırmaya hazırlanıyordu.

Alec düşünmedi bile. Bunun yerine atladı, düşerken çatının kenarına tutundu ve aşağıdaki metal direğe kendini bırakarak etrafından bir takla attı ve düşüşünü yavaşlattı. Direği bırakıp yumuşak bir şekilde yere indi. İrkilen iblis sarı gözleri mücevher gibi parlayarak dönmeye başladı. Alec melek bıçağını kemerinden çekip iblise saplarken o anda yerinde Jace olsa akıllıca bir şey söyleyeceğini düşündü. İblis bir çığlık atarak yok oldu ve bu boyutu terkedişi, Alec'i üzerine yağan küllerle ödüllendirdi.

"*Alec?*" Magnus şaşkınlıkla ona bakıyordu. Geri kalan iblisleri halletmişti ve şimdi meydanda ikisinden başka kimse yoktu. "Sen... az önce hayatımı mı kurtardın?"

Alec bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. *Elbette çünkü ben bir Gölge Avcısı'yım ve bizim işimiz budur* ya da *Bu benim işim.* Jace olsa böyle bir şey söylerdi. Jace söylenecek doğru şeyi daima bilirdi ama Alec'in ağzından çıkan kelimeler daha farklıydı ve kendi kulaklarına bile hırçın gelmişti. "Beni hiç aramadın," dedi. "Seni defalarca aradım ama hiç geri dönmedin."

Magnus, Alec'e aklını kaybetmiş biriymiş gibi baktı. "Şeh saldırıya uğradı," dedi. "Koruma büyüleri çöktü ve sokakl iblislerle dolu ve sen neden *seni aramadığımı* mı soruyorsun?"

Alec inatçı bir tavırla başını kaldırdı. "Beni neden aramad ğını bilmek istiyorum."

Magnus inanamayan bir tavırla ellerini havaya kaldırd Bunu yaptığında, Alec parmak uçlarından birkaç kıvılcım saçt dığını farketti, kavanozdan kaçan ateşböcekleri gibi. "Sen apt lın tekisin!"

"Beni bu yüzden mi aramadın? Aptalın teki olduğum için mi?"

"Hayır." Magnus ona yaklaştı. "Seni aramadım çünkü sade bir şeye ihtiyacın olduğunda beni yanında görmek istemeden bıktım. Başka birine aşık oluşunu izlemekten bıktım, seni ad sevmeyecek olan birine. En azından benim sevdiğim şekilde."

"Sen beni *seviyor* musun?"

"Seni aptal Nefilim," dedi Magnus, sabırla. "Yoksa bura da ne işim olurdu ki? Son birkaç haftayı neden aptal arkada ların her yaralandığında onları iyileştirmekle geçirecektim ki? Ve seni, kendini içinde bulduğun bütün aptalca durumlarda kurtarmakla? Valentine'a karşı bir savaş kazanmanıza yardım edişimi saymıyorum bile. Üstelik hepsi de bedava!"

"Ben hiç bu şekilde düşünmemiştim," diye itiraf etti Alec.

"Elbette o şekilde düşünmemiştin. Hiçbir şekilde düşünme din ki zaten." Magnus'un kedi gözleri öfkeyle parladı. "Yedi yüz yaşımdayım, Alexander. Bir şey yürümeyeceğinde bunu

başından anlarım. Annene ve babana benim varlığımı bile itiraf etmeyeceksin."

Alec ona şaşkın gözlerle baktı. "*Yedi yüz yaşında mısın?*"

"Şey," dedi Magnus, "aslında sekiz yüz ama göstermiyorum. Her neyse, konuyu saptırma. Konu şu ki..."

Ama Alec konunun ne olduğunu öğrenemeyecekti çünkü o anda meydana bir düzine daha iblis gelmişti. Ağzı açık kaldı. "Lanet olsun!"

Magnus onun bakışlarını izledi. İblisler, parlayan sarı gözleriyle bakarak etraflarında yarım daire halinde dizilmişlerdi bile. "Konuyu değiştirmek için iyi bir fırsat, Lightwood."

"Bak ne diyeceğim," dedi Alec, ikinci melek bıçağını çekerken. "Bunu atlatırsak, seni bütün ailemle tanıştıracağıma söz veriyorum."

Magnus ellerini kaldırdı ve parmakları gökmavisi alevlerle parladı. Mavi ışık, sırıtışını gözler önüne serdi. "Anlaştık."

11

CEHENNEMİN TÜM SAKİNLERİ

"Valentine," dedi Jace, telaşla. Şehre bakarken yüzü bembeyaz olmuştu. Clary, dumanların arasında sokakları, oradan oraya çığlık çığlığa koşturan insanları gördüğünü sandı ama tekrar baktığında, simsiyah yoğun dumanlardan başka bir şey görmedi.

"Sence bunu Valentine mı yaptı?" Duman, Clary'nin boğazını yakmıştı. "Yangına benziyor. Belki de kendi başlam..."

"Kuzey Kapısı açık." Jace, mesafe ve duman yüzünden Clary'nin zorlukla seçebildiği bir şeyi işaret etti. "Hiç açık bırakılmaz. İblis kuleleri de ışıklarını kaybetmiş. Koruma büyüleri çökmüş olmalı." Kemerindeki melek bıçaklarından birini çekerken o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz belirginleşmişti. "Oraya ulaşmam gerek."

Clary'nin boğazında bir şeyler düğümlendi. "Simon..."

"Onu Gard'dan çıkarırlar. Endişelenme, Clary. Muhtemelen oradakilerin çoğundan daha iyi durumdadır. İblisler onunla ilgilenmezler. Aşağı Dünyalılar'a dokunmazlar."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Clary. "Lightwood'lar... Alec... Isabelle..."

"*Jaboel*," dedi Jace ve melek bıçağı sargılı sol elinde gün ışığı gibi aydınlandı. "Clary, burada kalmanı istiyorum. Seni almaya geleceğim." Malikaneden ayrıldıklarından beri gözlerinde parlayan öfkeden eser kalmamıştı. Şimdi baştan aşağı bir askerdi.

Clary başını iki yana salladı. "Hayır. Ben de seninle geleceğim."

"*Kurtadamlar*." Jace, onun arkasında bir yere bakıyordu. Clary, Jace'in bakışlarını izlediğinde, kurtadamların en yakındaki tepede bir gölge gibi toplandıklarını gördü. Alev alev bakışlı parlak gözleri karanlığı deliyordu. Bir kurt sürüsü, aslında sürüden de fazlaydı. Yüzlerce, hatta belki bin tane olmalıydılar. Clary'nin yangından kaynaklandığını sandığı ses onlardan geliyordu ve ulumaları gece sessizliğinde sert bir şekilde yükseliyordu.

Clary'nin midesi altüst oldu. Kurtadamları tanıyordu. Onların yanında savaşmıştı ama bunlar Luke'un kurtları değildi, onunla ilgilenmeleri ve ona zarar vermemeleri emredilen kurtlardan farklıydı.

Clary, Luke'un sürüsü serbest bırakıldığında hayvanların sergiledikleri ölümcül gücü hatırlayıp ürperdi.

Jace öfkeli bir küfür savurdu. Başka bir silaha uzanacak zaman yoktu. Boştaki kolunu Clary'ye sararak onu kendine çekti ve diğer eliyle Jahoel'i başlarının üzerine kaldırdı. Bıçağın ışığı, kör edecek kadar parlaktı. Clary dişlerini sıktı.

Ve kurtlar saldırıya geçti. Üzerlerine gelen bir dalga gibi oldu. Aniden patlayan sağır edici bir gürültüyle kurtlar ileri atıldı. Alev gibi parlayan gözler ve sivri dişlerle dolu açık ağızlar hızla üzerlerine gelirken Jace parmaklarını Clary'nin yan tarafına gömdü.

Kurtlar beklenmedik bir şekilde iki tarafta yaklaşık bir metre boşluk bırakarak yanlarından geçmeye başladı. Clary inanamayan gözlerle olduğu yerde dönerek iki kurda baktı, biri simsiyah, diğeri devasa ve çelik grisiydi. Üzerlerinden atlayarak yere indiler, duraksadılar ve bir bakış bile atmaya gerek görmeden koşmaya devam ettiler. Her taraflarında kurtlar vardı ama hiçbiri onlara dokunmuyordu. Bir gölge seli gibi hızla yanlarından geçiyor, tüylerinden gümüşi pırıltılarla yansıyan ayışığında da tek vücut gibi görünüyorlardı ama bu gölge nehri, Jace ve Clary'nin önüne geldiğinde ikiye ayrılıyor, sonra arkalarında tekrar birleşiyordu. İki gölge avcısı, ağızları açılmış, bakışları önlerindeki yola dikilmiş halde hızla koşan bu kurtlar için heyecandan farksızdı.

Ve gitmişlerdi. Son kurtlar da yanlarından geçerek diğerlerine katılmak için koşarken Jace dönüp onları izledi. Şimdi her yer yine sessizleşmişti ve sadece uzaktaki şehrin hafif sesleri duyuluyordu.

Jace, Clary'yi bırakarak Jahoel'i indirdi. "Sen iyi misin?"

"Neydi bu böyle?" diye sordu Clary, fısıldayarak. "O kurt-... öylece yanımızdan geçtiler..."

"Şehre gidiyorlar. Alicante'ye." Kemerindeki ikinci melek bıçağını çıkararak Clary'ye uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

"Yani beni burada bırakmıyorsun."

"Anlamı yok ki. Artık hiçbir yer güvenli değil ama..." Jace bir an tereddüt etti. "Dikkatli olacak mısın?"

"Olacağım," dedi Clary. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Jace, altlarında yanan Alicante'ye baktı. "Şimdi koşuyoruz."

Jace'e yetişmek hiç de kolay değildi ve şimdi, neredeyse zincirden boşanmış gibi koşarken imkansıza yakındı. Clary, Jace'in aslında kendini dizginlediğini, yetişebilmesi için daha yavaş koştuğunu ve bunda oldukça zorlandığını farketti.

Tepenin altında yol düzleşerek yüksek, sık dallı ağaçların arasından kavis çiziyor, bir tünel illüzyonu yaratıyordu. Clary diğer taraftan çıktığında, kendini Kuzey Kapısı'nın önünde buldu. Kemerin altından dumanı ve alevleri görüyordu. Jace kapıda durmuş, onu bekliyordu. Bir elinde Jahoel, diğerinde başka bir melek bıçağı vardı ama ikisinin ışığı bile, arkasında yanan şehrin ışığında sönük kalıyordu.

"Muhafızlar," dedi Clary, nefes nefese, ona yetişirken. "Neden burada değiller?"

"En azından biri ağaçlardaki nöbet kulübesinde." Jace, bazı la geldikleri yönü işaret etti. "Parçalar halinde. Hayır, sakı bakma." Jace bakışlarını indirdi. "Melek bıçağını yanlış tut yorsun. Şöyle tut," diye Clary'ye gösterdi. "Ona bir isim ver men gerek. Cassiel iyi olabilir."

"*Cassiel,*" diye tekrarladı Clary ve melek bıçağı parladı.

Jace ciddi bir yüzle ona baktı. "Keşke bunun için seni eğ tecek zamanım olsaydı. Elbette ki senin kadar eğitimsiz bir nin aslında bir melek bıçağını hiç kullanmaması gerekir. Daha önce beni şaşırtmıştı ama artık Valentine'ın ne yaptığını bil diğimize göre..."

Clary, Valentine'ın yaptıklarıyla ilgili konuşmak istemiyor du. "Belki de doğru şekilde eğitim almış olsaydım, senden daha iyi olduğumun ortaya çıkmasından korkuyorsun," dedi.

Jace'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görünüp kayboldu. "Ne olursa olsun, Clary," dedi, Jahoel'in ışığında gözlerinin içine bakarak, "yanımdan ayrılma. Anladın mı?" Bir söz isteyen bakışları Clary'nin gözlerinden ayrılmadı.

Her nedense, Wayland malikanesinin yakınlarında onu öpüşü Clary'nin zihninde canlandı. Aradan bir milyon yıl geçmiş gibi geliyordu. Sanki başka birinin yaşadığı bir şeymiş gibi. "Yanından ayrılmayacağım."

"Güzel." Jace başını çevirdi. "Gidelim."

Yavaş adımlarla, kapıdan yan yana girdiler. Şehre girerlerken Clary savaşın gürültülerini sanki ilk kez farketti. İnsan çığlıkla rından ve insana ait olmayan ulumalardan, parçalanan cam ses

lerinden ve ateş çatırtılarından oluşan bir ses duvarı gibi yük seliyordu kargaşa. Clary'nin kulakları zonklamaya başlamıştı.

Kapının hemen arkasındaki avlu boştu. Clary kaldırım taşla rının üzerinde, oraya buraya sinmiş siluetlere fazla bakmamaya çalıştı. Birinin ölü olduğunu yakından bakmaya gerek duymadan uzaktan söyleyebilmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Cesetler baygın vücutlara benzemiyordu, içlerinden bir şeyin uçup gittiği, yaşam özünü kaybettikleri daha ilk bakışta hissediliyordu.

Jace, Clary'yi avluda aceleyle sürükledi -Clary onun açık, korunmasız alanlardan pek hoşlanmadığının farkındaydı- ve sokaklardan birine saptı. Burası daha da beterdi. Dükkan camları aşağı inmiş, vitrinlerdeki mallar etrafa saçılmış ve yağmalanmıştı. Clary havada asılı duran tiksindirici, yoğun çöp kokusunu tanıyordu. İblislerin kokusuydu bu.

"Buradan," diye tısladı Jace. Daha dar başka bir sokağa sapıldar. Evlerden birinin üst katında yangın vardı ama iki taraftaki binalara henüz sıçramamıştı. Clary tuhaf bir şekilde Londra'da gördüğü Blitz fotoğraflarını hatırladı, sanki burada da o fotoğraflardaki gibi yıkım gökyüzünden rastgele yağmıştı.

Başını kaldırdığında, şehrin üzerindeki kaleden siyah duman bir yükseldiğini gördü. "Gard."

"Sana söyledim, orayı boşalt..." Dar sokaktan geniş bir alana çıktıklarında Jace'in sözleri yarıda kaldı. Burada da çok sayıda ceset vardı. Bazı yerlerde küçük cesetler de görülüyordu. Çocuklar. Jace ileri doğru koşarken Clary daha tereddüt-

lü bir şekilde takip etti. Yaklaştıklarında üç çocuk cesedi old
ğunu gördü. Neyse ki, suçluluk dolu bir rahatlamayla, hiç
rinin Max kadar büyük olmadığını anladı. Yanlarında yaş
bir adamın cesedi duruyordu ve kolları, sanki hala vücudu
çocukları koruyormuş gibi iki yana açılmıştı.

Jace'in yüzü sertti. "Clary... arkanı dön. Yavaşça."

Clary döndü. Tam arkasında camı kırılmış bir vitrin buld
Eskiden vitrinde kule gibi yükselen rengarenk şekerlemeli pa
talar, şimdi cam parçaları arasında kalmıştı. Kaldırım taşla
pembe kremayla karışık kana bulanmıştı ama Jace'in sesind
ki uyarının nedeni bu değildi. Bir şey vitrinden dışarı çıkıyo
du, biçimsiz, devasa ve sümüğümsü bir şey. Uzun bir yumu
tayı andıran, krema ve cam parçalarıyla kaplanmış bedenini
bir yanından diğer yanına çift sıra halinde uzanan dişleriyle bi
yaratık geliyordu.

İblis vitrinden aşağı atladı ve kaldırım taşlarının üzerind
onlara doğru sürünmeye başladı. Kemiksiz vücudunun hare
ketindeki bir şey Clary'yi neredeyse kusturacaktı. Clary yava
adımlarla gerilerken Jace'e çarptı.

"Bu bir Behemoth iblisi," dedi Jace, karşılarında sürünerek
yaklaşan yaratığa bakarak. "*Her şeyi* yerler."

"Yani ins..."

"İnsanları mı? Evet," dedi Jace. "Arkama geç."

Clary birkaç adımda onun arkasına geçerken bakışlarını yara
tıktan ayıramıyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı iblislerden daha
mide bulandırıcıydı. Dişleri olan kör ve dev bir sümüklüböce

ğe benziyordu. En azından, hızlı hareket edemiyordu. Clary,
Jace'in onu öldürmekte zorlanacağını sanmıyordu.

Jace onun aklından geçenleri algılamışçasına aniden ileri
ıldı ve melek bıçağını aşağı indirdi. Bıçak, aşırı olgunlaşmış
bir meyvenin üzerine basılmış gibi bir sesle, Behemoth'un sırtı-
a saplandı. İblis kasıldı, titredi, toparlandı ve aniden, az önce
durduğu yerden birkaç adım geri çekildi.

Jace, Jahoel'i geri çekti. "Ben de bundan korkuyordum,"
diye mırıldandı. "Sadece yarı maddeleşmiş. Öldürmesi zor."

"O zaman öldürme." Clary onun kolunu çekiştirdi. "En
azından hızlı hareket edemiyor. Gidelim buradan."

Jace isteksizce Clary'nin kendisini çekmesine izin verdi. Gel-
dikleri yöne koşmak için döndüler...

Derken iblis tam önlerinde bitip sokağı tıkadı. Sanki daha
da büyümüştü ve kısık bir ses çıkarıyordu, öfkeli bir böcek
vultusu gibi.

"Gitmemizi istediğini sanmıyorum," dedi Jace.

"Jace..."

Ama Jace yaratığa doğru koşmaya başlamıştı bile. Ağır bir
darbe için Jahoel'i uzun bir kavisle aşağı indirince yaratık tam
önünde tekrar titreyerek yeniden biçimlendi ve bu kez arkası-
na geçti. Bir hamamböceğininki gibi tırtıklı karnını göstererek
öğa kalktı. Jace döndü ve Jahoel'i savurarak yaratığın karnı-
a biçti. Sümük gibi yoğun kıvamlı yeşil bir sıvı etrafa fışkırdı.

Jace tiksintiyle yüzünü buruşturarak geri çekildi. Behemoth
hala aynı sesi çıkarıyordu. Sıvı bedeninden akmaya devam etse

de canı yanmamış gibiydi. Kararlı bir şekilde Jace'e yakl yordu.

"Jace!" diye bağırdı Clary. "Bıçağın..."

Jace aşağı baktı. Behemoth iblisinin sümüğü Jahol bıçak kısmını kaplamış ve ışığını zayıflatmıştı. Jace'in gö rinin önünde, melek bıçağının ışığı titreşti ve sonunda, ü rine kum atılmış ateş gibi tamamen söndü. Jace iblis sıvı kendisine değmesine izin vermeden, bir küfür savurarak bı ğı yere attı.

Behemoth tekrar gerilerek saldırmaya hazırlandı. Jace g ledi ve o anda Clary iblisle onun arasına girerek melek bı ğını savurdu. Bıçağı yaratığın dişlerinin tam altına gömdü bıçak, ıslak, iğrenç bir sesle etine girdi.

İblis yine kasılırken Clary nefes nefese geri sıçradı. Gö nüşe bakılırsa, yaralandığı her seferde yaratığın yeniden biç lenmesi için belli miktarda enerji gerekiyordu. Yeterince ya layabilirlerse.

Clary'nin görüş alanının kenarında bir şey hareket etti. Ha hareket eden gri-kahverengi bir şey. Sokakta yalnız değil di. Jace gözlerini iri iri açarak döndü. "Clary!" diye bağ "Arkanda!"

Clary, elinde Cassiel'le olduğu yerde dönerken kurt, dudak larını geri çekip dişlerini göstererek ona doğru atıldı.

Jace bağırarak bir şey söyledi. Clary onun ne dediğini ani yamadı ama kurdun yolundan çekilmek için kendini yana at ken bile Jace'in gözlerindeki çılgınca bakışları gördü. Kur

pençelerini öne uzatmış halde Clary'nin yanından geçti ve Behemoth'u yere devirip dişlerini etine geçirerek onu parça lamaya başladı.

İblis çığlık çığlığa haykırıyordu, daha doğrusu çıkardığı ses bir çığlık denebilirse. Bir balonun havası boşaltılıyormuş gibi ürkünç bir sesti. Kurt yaratığın üzerine çıkmış, onu yere bastırıyordu. Uzun burnu iblisin sümüklü gövdesine gömülmüştü. Behemoth titredi ve yaralarını iyileştirerek yeniden biçimlenmek için çırpındı ama kurt ona fırsat vermiyordu. Pençeleri yaratığın etine derinlemesine saplanmıştı ve dişleriyle Behemoth'un ilenmesi etlerini topak topak parçalayıp atıyor, etrafında fışkıran yeşil sıvıya aldırmıyordu bile. İblis şiddetli bir şekilde kasılmaya ve dişlerini birbirine vurmaya başladı. Sonunda, arkasında kaldırım taşlarının üzerinde yeşil sıvıdan bir göl bırakarak yok oldu.

Kurt tatmin olmuş gibi bir ses çıkararak ayışığında gümüş renkle parlayan gözlerini Jace'le Clary'ye çevirdi. Jace kemerinden bir bıçak daha çekerek havaya kaldırdı.

Kurt sırtındaki bütün tüyleri kabartarak hırladı.

Clary, Jace'in kolunu tuttu. "Hayır! Yapma!"

"O bir *kurtadam*, Clary..."

"İblisi bizi kurtarmak için öldürdü! O bizden!" Clary, Jace'in kendisini tutmasına fırsat vermeden uzaklaştı ve avuçlarını açarak kurda yaklaştı. Alçak, yumuşak bir sesle konuştu. "Özür dilerim. Özür dileriz. Bize zarar vermek istemediğini biliyoruz." Kurt ona boş gözlerle bakarken Clary bir an duraksadı. "Kim...

kimsin sen?" diye sordu. Omzunun üzerinden Jace'e bakarak kaşlarını çattı. "Şu bıçağı ortadan kaldırır mısın?"

Jace, tehlike varken kimsenin elindeki melek bıçağını kemerine sokmayacağını söyleyecek gibi baktı ama bir şey söylemeye fırsat kalmadan, kurt alçak sesle tekrar hırlayarak doğrulmaya başladı. Bacakları uzadı, omurgası düzeldi ve çenesi kısaldı. Birkaç saniye içinde, önlerinde genç bir kız duruyordu. Üzerindeki lekeli elbisesi, başının iki tarafındaki saç örgüleri ve boğazındaki bir yara iziyle.

"Kimsin sen?" diye taklit etti kız, tiksintiyle. "Beni tanımadığınıza inanamıyorum. Bütün kurtlar o kadar da birbirine benzemez. Ah, *insanlar.*"

Clary rahat bir nefes aldı. "Maia!"

"Ya... benim, evet. Her zamanki gibi kıçınızı kurtardım." Sırıttı. Üzerinde kan ve irin vardı, kurtken kürkünün arasında belli olmuyordu ama şimdi insan görünümüne bürünmüşken esmer tenindeki siyah ve kırmızı çizikler açıkça görülüyordu. Elini karnına koydu. "Ve *iğrenç*, bu arada. O iblisin her yerini çiğnediğime inanamıyorum. Umarım alerjim yoktur."

"İyi de burada ne işin var?" diye sordu Clary. "Yani, seni gördüğümüze sevinmedik sanma ama..."

"Bilmiyor musunuz?" Maia, şaşkınlıkla Jace ve Clary'ye baktı. "Bizi buraya Luke getirdi."

"Luke mu?" Clary şaşırmıştı. "Luke... O burada mı?"

Maia başıyla onayladı. "Sürüsüyle bağlantı kurdu, başka sürülerle de. Aklına gelen herkese ulaştı ve hepimize hemen

İdris'e gelmemizi söyledi. Sınıra kadar uçup buraya geldik. Diğer sürülerin bazıları Kapı'yla ormana geçti ve bizimle orada buluştu. Luke, Nefilimlerin yardımımıza ihtiyaç duyacağını söyledi..." Maia duraksadı. "Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Jace, "ve Merkez'in de bildiğini sanmıyorum. Aşağı Dünyalılar'dan yardım almaya alışkın değiller."

Maia, öfkeyle parlayan gözlerle bakarak doğruldu. "Biz olmasaydık, hepiniz *katledilirdiniz.* Buraya geldiğimizde şehri koruyan kimse yoktu."

"Yapma," dedi Clary, Jace'e öfkeli bir bakış atarak. "Bizi kurtardığın için gerçekten ama gerçekten minnettarım, Maia. Jace de öyle ama bazen o kadar inatçıdır ki bunu itiraf etmektense kendi gözüne bir melek bıçağı saplamayı tercih eder. Böyle bir şey yapmasını umduğunu söyleme sakın," diye ekledi, kızın yüz ifadesini görerek. "Çünkü bu pek işe yaramaz. Şu anda hemen Lightwood'ların evine gitmeliyiz. Sonra da Luke'u bulmalıyım."

"Lightwood'lar mı? Sanırım Anlaşmalar Salonu'ndalar. Herkesi oraya götürüyorlar zaten. En azından, Alec'i orada gördüm," dedi Maia. "Şu kirpi saçlı iblis efendisini de. Neydi adı? Magnus mu?"

"Alec oradaysa, diğerleri de orada olmalı." Jace'in yüzündeki rahatlamayı görünce, Clary elini onun omzuna koymak istedi ama bunu yapmadı. "Herkesi Salon'a götürmek akıllıca, orası korunuyor." Jace melek bıçağını kemerine soktu. "Hadi, gidelim."

Clary, Anlaşmalar Salonu'nun içini daha girer girmez tanıdı. Rüyasında gördüğü, Simon ve sonra Jace'le dans ettiği yer burası.

Kapı'dan geçerken kendimi göndermeye çalıştığım yer burası, diye düşündü, beyaz duvarlara ve tepede gökyüzünü gösteren yüksek cam tavana bakarak. Salon çok büyük olmasına rağmen, rüyasında olduğundan daha küçük ve daha donuk görünüyordu.

Denizkızı havuz hala salonun ortasında su fışkırtıyordu ama kararmış gibi görünüyordu. Havuza çıkan basamaklar, bir gün önce orası burası sargılı olan insanlarla doluydu. Her yerde Gölge Avcıları vardı. İnsanlar koşturup duruyor, bazen bir arkadaş veya akrabayla karşılaşmayı umarcasına yanlarından geçtikleri yüzlerine bakıyorlardı. Kirli zeminde çamur ve kan lekelerinden geçilmiyordu.

Ama Clary'nin her şeyden çok dikkatini çeken sessizlikti. Bu sıradanların dünyasındaki bir felaketin sonrası olsaydı, insanlar bağırıp çağırır, birbirlerine seslenirdi. Buradaysa çıt bile çıkmıyordu. İnsanlar sessizce oturuyordu. Bazıları başını ellerinin arasına almış, bazıları dümdüz boşluğa bakıyordu. Çocuklar annelerine babalarına sokulmuştu ama hiçbiri ağlamıyordu.

Clary, yanında Jace ve Maia'yla salonda ilerlerken başka bir şeyi daha farketti. Havuzun kenarında pejmürde görünüşlü bir

grup dikiliyordu. Kalabalıktan biraz ayrı duruyorlardı ve Maia onları görüp gülümsediğinde, Clary nedenini anladı.

"Sürüm!" diye haykırdı Maia. Sadece omzunun üzerinden Clary'ye bir bakış atmak için duraksayarak onlara doğru koştu. "Eminim Luke da buralarda bir yerdedir," diye seslendi ve gruplar arasında gözden kayboldu. Clary bir an için, kurtkızın peşinden gruba koşsa ne olacağını düşündü. Luke'un arkadaşı olarak hoş karşılarlar mıydı, yoksa herhangi bir Gölge Avcısı olarak şüphe mi duyarlardı?

"Yapma," dedi Jace, onun düşüncelerini okumuş gibi. "Bu iyi bir..."

Ama Clary neyin ne olduğunu öğrenemeyecekti çünkü biri "*Jace!*" diye bağırdı.

Gelen Alec'ti. Kalabalığın arasında onlara ulaşmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Siyah saçları darmadağınık, giysileri kan içindeydi ama gözleri rahatlama ve öfke karışımı duygularla parlıyordu. Jace'i ceketinin yakasından yakaladı. "Neyin var senin?"

Jace afalladı. "*Benim* neyim mi var?"

Alec onu sertçe sarstı. "*Yürüyüşe* çıkacağını söylemiştin! Ne kadar bir yürüyüş altı saat sürer?"

"Uzun bir yürüyüş?" diye önerdi Jace.

"Seni öldürebilirim," dedi Alec, Jace'in giysilerini bırakırken. "Bunu ciddi şekilde düşünüyorum."

"Ama bu konuyu biraz saptırır, değil mi?" dedi Jace. Etrafına bakındı. "Herkes nerede? Isabelle ve..."

"Isabelle ve Max, Penhallow'ların evinde, Sebastian'la birlikte," dedi Alec. "Annem ve babam da onları almak için oraya gidiyor. Aline anne ve babasıyla birlikte burada ama fazla konuşmuyor. Kanallardan birinde bir Rezkor iblisiyle oldukça kötü bir deneyim yaşamış ama Izzy onu kurtarmış."

"Ya Simon?" diye sordu Clary, endişeyle. "Simon'ı gördün mü? Diğerleriyle birlikte Gard'dan gelmiş olmalıydı."

Alec başını iki yana salladı. "Hayır, görmedim ama Sorgucu'yu veya Konsül'ü de görmedim. Muhtemelen onlardan biriyle birliktedir. Belki bir yere uğramışlardır ya da..." Salonda mırıltılar yükselirken Alec sustu. Clary, kurtadamların koku almış bir grup av köpeği gibi başlarını kaldırdığını gördü. Baktıkları yere döndü.

Ve Salon'un kapısından kanlar içinde ve bitkin bir halde giren Luke'u gördü.

Clary ona doğru koştu. Luke giderken ne kadar üzüldüğünü, Clary onları buraya getirdiği için Luke'un ne kadar öfkeli olduğunu, aslında her şeyi unutarak sadece onu gördüğüne sevinmişti. Clary ona doğru koşarken Luke bir an şaşkınlıkla baktı, sonra gülümseyerek kollarını uzattı ve çocukluğunda yaptığı gibi Clary'yi kucakladı. Kan, ter ve duman kokuyordu. Bir an için gözlerini kapayarak Alec'in Salon'da Jace'i gördüğü zaman yakasına yapışmasını hatırladı çünkü insan ailesiyle ilgili endişelendiğinde bunu yapardı. Sevdiği kişiyi yakalar, onlara sarılır ve kendilerini ne kadar öfkelendirdiklerini ama bunun sorun olmadığını çünkü ne kadar öfkeli olsalar da hala sevgi

nin devam ettiğini ifade ederlerdi. Clary'nin, Valentine'a söyledikleri doğruydu. Luke onun için aileden biriydi.

Luke hafifçe yüzünü buruşturarak Clary'yi yere bıraktı. "Dikkatli ol," dedi. "Merryweather Köprüsü'nde bir Çömelen iblis beni omzumdan ısırdı." Elini Clary'nin omuzlarına koyarak yüzünü inceledi. "Ama sen iyisin, değil mi?"

"Eh, bu bir hayli dokunaklı bir sahne," dedi soğuk bir ses. "Değil mi?"

Clary, Luke'un elleri hala omuzlarındayken döndü. Arkasından uzun boylu, mavi pelerinli bir adam onlara yaklaşmıştı. Kukuletasının altındaki yüzü heykel gibiydi. Kartalımsı yüz hatları, çıkık elmacık kemikleri ve kalın gözkapaklarıyla etkileyici biriydi. "Lucian," dedi adam, Clary'ye bakmadan. "Bütün bunların, bu *istilanın* arkasında senin olduğunu tahmin etmeliydim."

"*İstila* mı?" dedi Luke ve aniden, kurtadam sürüsü arkasında toplanıverdi.

O kadar hızlı ve sessizce toplanmışlardı ki sanki bir anda orada bitivermişlerdi. "Şehrinizi istila edenler biz değiliz, Konsül Valentine. Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

"Merkez'in yardıma ihtiyacı yok," diye tersledi Konsül. "Özellikle de senin gibilerin yardımına. Sadece Cam Şehir'e girmekle bile Yasa'yı çiğniyorsun, koruma büyüleri olsun ya da olmasın. Bunu biliyor olmalısın."

"Bence Merkez'in yardıma ihtiyacı *olduğu* açıkça ortada. Biz gelmeseydik, şu anda birçoğunuz ölmüş olurdunuz." Luke

salona bakındı, Gölge Avcıları'nın birçoğu neler olup bitti-
ni anlamak için onlara yaklaşmıştı. Bazıları Luke'un gözle-
nin içine bakıyordu, diğerleri utanç içindeymiş gibi bakış-
rını indiriyordu ama Clary aniden bir şeyi farkederek şaştı.
Hiçbiri öfkeli görünmüyordu. "Bunu bir şeyi kanıtlamak için
yaptım, Malachi."

Malachi'nin sesi soğuktu. "Neymiş o?"

"Bize ihtiyacınız olduğunu," dedi Luke. "Valentine'ı yen-
mek için bize ihtiyacınız var. Üstelik sadece kurtadamlara değil
bütün Aşağı Dünyalılar'a."

"Aşağı Dünyalılar, Valentine'a karşı ne yapabilir ki?" diye
sordu Malachi, küçümseyen bir tavırla. "Lucian, sen bunda
daha akıllısın. Bir zamanlar bizden biriydin. Bütün tehlikele-
re daima tek başımıza karşı koyduk ve dünyayı kötülüklerden
koruduk. Şimdi Valentine'a da kendi gücümüzle karşı koya-
cağız. Aşağı Dünyalılar yolumuzdan çekilse iyi olur. Biz
Nefilim'iz, kendi savaşlarımızda savaşırız."

"Bu *tam olarak* doğru değil, yanılıyor muyum?" dedi kadife gibi bir ses. Üzerinde uzun ve pırıltılı pelerini, kulaklarında halka küpeleri ve serseri yüz ifadesiyle Magnus Bane çıkıp gelmişti. Clary'nin, onun nereden çıktığı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Geçmişte iblis efendilerinin yardımına birçok kez koş vurdunuz ve bunun karşılığında oldukça yüksek fiyatlar ödediniz."

Malachi kaşlarını çattı. "Merkez'in seni Cam Şehir'e davet ettiğini hatırlamıyorum, Magnus Bane."

"Etmedi zaten," dedi Magnus. "Koruma büyüleriniz çöktü."

"Gerçekten mi?" dedi Konsül, ciddi bir tavırla. "Hiç farkedememiştim."

Magnus endişeli görünüyordu. "Bu korkunç bir şey. Biri ona söylemiş olmalıydı." Luke'a baktı. "Ona koruma büyülerinin çöktüğünü söyle."

Luke'un sabrı taşmıştı. "Malachi, Tanrı aşkına, Aşağı Dünyalılar güçlü. Sayımız fazla. Sana söyledim, yardım edebiliriz."

Konsül sesini yükseltti. "Ben de sana söyledim, sizin yardımınıza ihtiyacımız yok ve istemiyoruz!"

"Magnus," dedi Clary, sessizce yanına yaklaşıp fısıldayarak. Küçük bir grup etraflarında toplanmış, Konsül'le Luke'un tartışmasını izliyordu. Kimsenin kendisiyle ilgilenmediğinden emindi. "Gel de biraz konuşalım. Onlar farkedemeyecek kadar tartışmaya dalmış durumdalar."

Magnus ona sorgulayan gözlerle baktı, başıyla onayladı ve bir konserve açacağı gibi kalabalığı yararak Clary'yi uzaklaştırdı. Orada toplanmış olan Gölge Avcıları'nın veya kurtadamların hiçbiri kedi gözlü, böylesine uzun boylu ve manyakça sırıtışlı bir iblis efendisinin yoluna çıkmak istemiyordu. Clary'yi daha sessiz bir köşeye çekti. "Konu nedir?"

"Kitabı aldım." Clary pelerininin cebinden kitabı çıkarırken fildişi kapağın üzerinde kirli parmak izleri kaldı. "Valentine'ın malikanesine gittim. Dediğin gibi kütüphanedeydi ve..." Zincire vurulmuş meleği hatırlayarak sustu. "Boşver." Beyaz Kitap'ı Magnus'a uzattı. "İşte. Al."

Magnus kitabı uzun parmaklarıyla Clary'nin elinden a Sayfaları karıştırırken gözleri iri iri açıldı. "Bu duyduğun da iyiymiş," dedi, neşeyle. "Bu büyülere başlamak için sab sızlanıyorum."

"Magnus!" Clary'nin keskin sesi onu kendine getirdi. "Ö annem. Söz vermiştin."

"Ben sözlerimi tutarım." İblis efendisi ciddi bir tavırla ba la onayladı ama gözlerinde Clary'nin tam olarak güvenem ği bir şey vardı.

"Gitmeden önce," diye ekledi, Simon'ı düşünerek. "Bir daha var..."

"Clary!" Biri omzunun hemen üzerinde nefes nefese kon muştu. Clary olduğu yerde döndüğünde Sebastian'la karşıla Üzerinde savaş kıyafeti vardı ve her nasılsa, sanki onu giyn için doğmuş gibi, bedeninde tastamam duruyordu. Diğer he kes hırpalanmış ve kan içinde kalmışken o gayet iyi görün yordu, pençeli bir el tarafından tırmalanmış gibi sol yanağ dan aşağı inen iki sıyrık hariç. "Senin için endişelendim. Bura ya gelirken Amatis'in evine uğradım ama orada değildin ve se görmediğini söyl..."

"İyiyim." Clary, tekrar Magnus'a döndü. İblis efendisi Beya Kitap'ı göğsüne bastırmıştı. Sebastian'ın kaşları kalktı. "Sen Yüzün..." Yaralarına dokunmak için yanağına uzandı. Sıyrık lardan hafifçe kan süzülüyordu. Sebastian onun elini nazikç iterek omuz silkti. "Penhallow'ların evine yakın bir yerde bi dişi iblis bana saldırdı ama iyiyim. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece Ma... Ragnor'la konuşuyordum," dedi Clary telaşla, Sebastian'ın Magnus'un gerçekte kim olduğunu bilmediğini hatırlayarak.

"Maragnor mu?" Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Pekala o zaman." Merakla Beyaz Kitap'a bir bakış attı. Clary, Magnus'un kitabı bir yerlere kaldırmış olmasını diledi. Kucağında tutarken kitabın üzerindeki yaldızlı harfler kolayca görülüyordu çünkü. "Nedir o?"

Magnus kedi gözlerini kısarak bir an onu inceledi. "Büyü kitabı," dedi sonunda. "Bir Gölge Avcısı'nı ilgilendirecek bir şey değil."

"Aslında, halam büyü kitabı koleksiyonu yapar. Bir bakabilir miyim?" Sebastian elini uzattı ama Magnus onu geri çevirmeden, Clary birinin kendisine seslendiğini duydu. Alec'le Jace, Sebastian'ı görmekten memnun olmadıkları belli bir şekilde yanlarına geldi.

"Sana Max ve Isabelle'in yanında kalmanı söylediğimi sanıyordum!" diye tersledi Alec. "Onları yalnız mı bıraktın?"

Sebastian'ın gözleri yavaşça Magnus'tan Alec'e döndü. "Söylediğin gibi, annen ve baban eve geldi." Sesi soğuktu. "Beni iyi olduklarını söylemem için önden gönderdiler, Izzy ve Max de iyi. Yoldalar."

"Eh," dedi Jace, alaycı bir sesle, "buraya gelir gelmez *bu* haberi verdiğin için teşekkürler."

"Buraya gelir gelmez sizi görmedim ki," dedi Sebastian. "Clary'yi gördüm."

"Çünkü onu arıyordun."

"Çünkü onunla konuşmam gerekiyordu. Yalnız." Y
Clary'nin gözlerine baktı ve bakışlarındaki yoğunluk Clary
duraksattı. Jace yanlarındayken kendisine o şekilde bakma
sını söylemek istiyordu ama bu kesinlikle mantıksız ve çılg
görünecekti. Ayrıca, belki de gerçekten ona söyleyecek önem
li bir şeyi olabilirdi. "Clary?"

Clary başıyla onayladı. "Pekala. Sadece bir saniye," dedi
Jace'in yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Kaşlarını çatmasa
yüzü donup kalmıştı. "Hemen dönerim," diye ekledi Cla
ama Jace ona değil, Sebastian'a bakıyordu.

Sebastian, Clary'yi bileğinden yakalayarak diğerlerinde
uzaklaştırdı ve kalabalığın en yoğun olduğu kısma sürükledi
Clary omzunun üzerinden bir bakış attı. Hepsi onu izliyordu
Magnus bile. Magnus'un bir kez başını hafifçe iki yana salla
dığını gördü.

Birden olduğu yerde durdu. "Sebastian. *Dur*. Neler oluyor
Nedir bu? Bana söylemen gereken şey ne?"

Sebastian bileğini bırakmadan ona döndü. "Dışarı çıkabil
ceğimizi düşünmüştüm," dedi. "Yalnız konuşabili..."

"Hayır. Burada kalmak istiyorum," dedi Clary ve emin değil
miş gibi sesinin titrediğini farketti ama *emindi*. Bileğini çekip
kurtardı. "Neyin var senin?"

"O kitap," dedi Sebastian. "Fell'in elindeki Beyaz Kitap.
nereden aldığını biliyor musun?"

"Benimle konuşmak istediğin şey *bu* muydu?"

"O son derece güçlü bir büyü kitabıdır," diye açıkladı Sebas-
tian. "Ve... şey, birçok kişinin uzun süredir aradığı bir kitap."

Clary öfkeli bir şekilde nefes verdi. "Pekala, Sebastian, bak,"
di. "O Ragnor Fell değil. Magnus Bane."

"Magnus Bane *o* mu?" Sebastian olduğu yerde döndü ve
gözlerinde suçlayan bakışlarla tekrar Clary'ye dönmeden önce
Magnus'u baştan aşağı süzdü. "Sen bunu başından beri bili-
yordun, değil mi? Bane'i tanıyorsun."

"Evet. Özür dilerim ama sana söylememi istemedi ve annemi
kurtarmama yardım edebilecek tek kişi de oydu. Beyaz Kitap'ı
bu yüzden ona verdim. İçinde anneme yardımcı olabilecek bir
büyü var."

Sebastian'ın gözlerinde bir şey parladı ve Clary onu öptük-
ten sonra içini kaplayan duyguyu yine hissetti. Ani bir yanlış-
lık duygusu.

Sanki sert zemine basacağını bilmenin verdiği güvenle adım
atarken aniden boşluğa basmış gibi. Sebastian elini hızla uza-
tıp tekrar Clary'nin bileğini yakaladı.

"Kitabı -Beyaz Kitap'ı- bir *iblis efendisine* mi verdin? Lanet
olasıca bir Aşağı Dünyalı'ya mı?"

Clary hareketsiz kaldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."
Sebastian'ın bileğini tutan eline baktı. "Magnus benim dos-
tumdur."

Sebastian, Clary'nin bileğini tutan elini biraz gevşetti. "Özür
dilerim," dedi. "Bunu söylememeliydim. Sadece... Magnus
Bane'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Seni tanıdığımdan daha iyi," dedi Clary, soğuk bir ta
Magnus'u, Jace ve Alec'le bıraktığı yere bir bakış attı ve
rıp kaldı. Magnus gitmişti. Jace ve Alec durdukları yerd
ve Sebastian'ı izliyordu. Jace'in hoşnutsuzluğunun ateşini
bir ocak gibi hissedebiliyordu.

Sebastian onun bakışlarını izlerken kaşlarını çattı. "Kitab
la nereye gittiğini bilecek kadar iyi tanıyor musun?"

"O benim kitabım değil. Ona verdim," diye tersledi Cl
ama Magnus'un bakışlarındaki gölgeyi hatırladığında ürp
di. "Seni neden bu kadar ilgilendirdiğini de anlayamıyorum
Bak, dün Ragnor Fell'i bulmama yardım etmeyi önerdiğin iç
teşekkürler ama şu anda beni korkutuyorsun. Arkadaşlarımın
yanına döneceğim."

Clary gitmek için döndü ama Sebastian önüne geçti. "Öz
dilerim. O sözleri söylememeliydim. Sadece... bildiğinden çok
daha fazlası var."

"Anlat o zaman."

"Benimle dışarı gel. Sana her şeyi anlatacağım." Sebastian'in
ses tonu endişeliydi. "Clary, lütfen."

Clary başını iki yana salladı. "Burada kalmak zorundayım
Simon'ı beklemem gerek." Bu kısmen bahane, kısmen ger
çekti. "Alec bana mahkumları buraya getireceklerini söyledi."

Sebastian başını iki yana salladı. "Clary, kimse sana söy
lemedi mi? Mahkumları orada bıraktılar. Malachi'nin bunu
söylediğini kendi kulaklarımla duydum. Şehir saldırıya uğra
yınca Gard'ı boşalttılar ama mahkumları çıkarmadılar. Malac

...ların da Valentine'la aynı tarafta olduğunu düşünüyor
...Onları çıkarmamanın çok büyük bir risk olmayacağı
...inde."

Clary'nin zihni bir anda sisle dolmuştu. Başı dönüyor, mide-
...bulanıyordu.

"Bu doğru olamaz."

"Ama doğru," dedi Sebastian. "Yemin ederim." Clary'yi
...an elini tekrar sıktı ve Clary ayaklarının üzerinde sallandı.
"Seni oraya götürebilirim. Gard'a. Onu çıkarmana yardım ede-
...bilirim ama bana bir söz vermek zorundasın."

"Sana hiçbir konuda söz vermek zorunda değil," dedi Jace.
"Bırak onu, Sebastian."

İrkilen Sebastian, Clary'nin bileğindeki elini gevşetti. Clary
...bileğini çekip kurtararak Jace ve Alec'e döndü, ikisi de kaşla-
...rını çatmıştı. Jace'in eli, belindeki melek bıçağının kabzasına
...hafifçe dayanmıştı.

"Clary ne istiyorsa yapabilir," dedi Sebastian. Yüzü asık
...değildi ama her nedense daha kötü görünen, tuhaf bir ifade-
...si vardı. "Şu anda arkadaşını kurtarmak için benimle gelmek
...istiyor. *Senin* zindana attırdığın arkadaşını."

Alec sarardı ama Jace sadece başını iki yana salladı.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi, düşünceli bir tavırla. "Diğer
herkesin seni sevdiğini biliyorum, Sebastian ama ben hoşlanmı-
yorum. Belki bunun nedeni, insanlara kendini *sevdirmek* için
fazla çabalamandır. Belki de ben sadece muhalefet herifin teki-
yim ama senden hoşlanmıyorum, kızkardeşimi o şekilde tut-

mandan da hoşlanmadım. Gard'a gidip Simon'ı aramak istiyorsa sorun yok. Bizimle gidecek. Seninle değil."

Sebastian'ın yüz ifadesi değişmedi. "Bence bu onun tercihi olmalı," dedi. "Sen ne dersin?"

İkisi de Clary'ye baktılar. Clary ise onların arkasında hala Malachi'yle tartışan Luke'a bakıyordu.

"Ağabeyimle gitmek istiyorum," dedi Clary.

Sebastian'ın gözlerinde bir pırıltı belirip kayboldu. Clary'nin kaynağını tanımlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde görünüp kayboldu ama Clary soğuk bir el dokunmuş gibi ensesinin ürperdiğini hissetti. "Elbette istiyorsun," dedi Sebastian ve yana çekildi.

İlk hareket eden Alec oldu. Jace'i önüne doğru iterek yürümesini işaret etti. Kapıdan çıkarlarken Clary bileğinin acıdığını farketti, yanmış gibi sızlıyordu. Bileğine baktığında Sebastian'ın tuttuğu yerde bir iz görmeyi bekliyordu ama hiç bir şey yoktu. Sadece Sebastian'ın yüzüne dokunduğu yerde, kol ağzında küçük bir kan lekesi vardı. Kaşlarını çatarak ve bileğinin acısını hissederek giysisinin kolunu indirdi ve diğerlerine katılmak için adımlarını hızlandırdı.

12

DE PROFUNDIS

Simon'ın elleri kana bulanmıştı.

Penceredeki ve kapıdaki parmaklıkları sökmeye çalışmıştı ama onlara çok uzun süre dokunmak avuçlarında kanlı yaralar açmıştı. Bir süre sonra nefes nefese yere çökmüş ve hızla iyileşen yaralarına bakmıştı. Hızlı oynatılan bir video kaydı gibi, yaralar gözlerinin önünde kapanmış ve kararmış deriler pul pul dökülmüştü.

Hücre duvarının diğer tarafında Samuel dua ediyordu. "*Kötülük üzerimize çöktüğünde, kılıç, yargı, kıtlık veya salgın olarak, bu evin önünde durup senin huzurunda kendi gafletlerimize ağlarsak, o zaman bizi duy ve yardım et...*"

Simon dua edemeyeceğini biliyordu. Daha önce denemişti ve Tanrı'nın adı ağzını yakıp boğazını düğümlemişti. Neden

kelimeleri düşünebildiğini fakat söyleyemediğini ve niçin öğle güneşinin altında ölmeden durabildiği halde son duasını edemediğini merak ediyordu.

Duman, kararlı bir hayalet gibi koridora süzülmeye başlamıştı. Yanık kokusunu alabiliyor, kontrolden çıkmış yangının çatırtısını duyabiliyordu. Yine de tuhaf bir şekilde kendini her şeyden uzak hissediyordu. Vampire dönüşmek, sonsuz yaşam denebilecek şeye sahip olmak ve sonra da daha on altı yaşındayken ölmek tuhaftı.

"Simon!" Ses zayıftı ama Simon giderek yayılan alevlerin çatırtıları arasında birinin ona seslendiğini duyabilmişti. Koridordaki duman sıcaklığı haber veriyordu, sıcak artık yaklaşıyor, bir duvar gibi üzerine çöküyordu. "Simon!"

Bu Clary'nin sesiydi. Simon, onu her yerde tanırdı. Zihninin kendisine bir oyun oynayıp oynamadığını merak etti. Belki de ölümün eşiğindeyken, zihni yaşamda en sevdiği şeylerin anılarını ona taşıyordu.

"Simon, seni sersem! Buradayım! Pencerede!"

Simon ayağa fırladı. Beyninin bu kadarını yaratabileceğini sanmıyordu.

Yoğunlaşan dumanın arasında, parmakların dışında hareket eden beyaz bir şey gördü. Yaklaştığında, beyaz nesnelerin parmaklıkları tutan eller olduğunu anladı. Yatağın üzerine fırlayarak ateşin gürültüsüne aldırmadan bağırdı. "Clary?"

"Ah, Tanrı'ya şükür!" Ellerden biri uzanarak Simon'ın omzunu sıktı. "Seni buradan çıkaracağız."

"Nasıl?" diye sordu Simon mantıklı bir şekilde ama sadece bir gürültü duyuldu ve Clary'nin elleri gözden kaybolurken bir an sonra yerine başka eller geldi. Bunlar daha büyük, kesinlikle bir erkeğe ait yaralı ellerdi ve bir piyanistin ince uzun parmaklarına sahipti.

"Dayan."

Jace'in sesi sakin, güvenliydi, sanki hızla alevler arasında kalan bir zindanda değil de, bir partide konuşuyorlarmış gibi. "Geri çekilsen iyi olur."

Simon irkilerek yana çekildi. Jace'in elleri parmaklıkları kavradı ve parmak boğumları bembeyaz kesildi. Bir gıcırtı, arkasından bir çatırtı duyuldu ve parmaklıklar taştan kurtularak yatağın yanına yuvarlandı. Çıkan toz beyaz bir yağmur gibi yağdı odaya.

Parmaklıklardan kurtulan pencerede Jace'in yüzü belirdi. "Simon, hadi!" Ve ellerini aşağı uzattı.

Simon uzanıp Jace'in ellerini yakaladı. Jace onu kaldırdı ve Simon pencerenin kenarını tutarak kendini yılan gibi dar pencere boşluğundan geçirdi. Az sonra, ıslak çimenlerin üzerinde yatıyor, tepesindeki endişeli yüzlere bakıyordu. Jace, Clary ve Alec. Hepsi endişeyle ona bakıyordu.

"Berbat görünüyorsun, vampir," dedi Jace. "Ellerine ne oldu?"

Simon doğrulup oturdu. Ellerindeki yaralar iyileşse de parmaklıkları tuttuğu yerler hala siyahtı. Cevap vermeye fırsat bulamadan, Clary ona aniden ve şiddetle sarıldı.

"Simon," dedi, rahatlayarak. "Buna inanamıyorum. Burada olduğunu bile bilmiyordum. Dün geceye kadar seni New York'ta sanıyordum..."

"Evet, şey," dedi Simon, "ben de senin burada olduğunu bilmiyordum." Clary'nin omzunun üzerinden Jace'e öfkeyle baktı. "Aslında, bana burada olmadığın söylenmişti."

"Bunu asla söylemedim," dedi Jace. "Sadece, yanıldığında düzeltmedim, hepsi bu. Hey, seni az önce yanarak ölmekten kurtardım, yani, sanırım bana kızmaya hakkın yok."

Yanarak ölmek. Simon, Clary'den uzaklaşarak etrafına baktı. İki tarafı kalenin duvarlarıyla ve iki tarafı yoğun ağaçlarla çevrili kare bir bahçedeydiler. Ağaçların arasından bir patika tepeden aşağı, şehre iniyordu. Cadı ışığından meşalelerle donatılmıştı ama sadece birkaçı yanıyor, loş ışıkları bir görünüp bir kayboluyordu.

Gard'a baktı. Bu açıdan bakınca, yangın çıktığını anlamak bile zordu. Gökyüzü simsiyah dumanlarla kaplanmıştı ve birkaç penceredeki ışık olağanüstü parlak görünüyordu fakat taş duvarlar sırlarını iyi koruyordu.

"Samuel," dedi. "Samuel'ı çıkarmamız gerek."

Clary afalladı. "Kimi?"

"Zindandaki tek mahkum ben değildim. Samuel... yandaki hücrede."

"Pencereden gördüğüm paçavra yığını mı?" diye sordu Jace.

"Evet. Biraz tuhaf ama iyi bir adam. Onu orada bırakamayız." Simon ayağa kalktı. "Samuel? Samuel!"

Cevap yoktu. Simon az önce çıktığı pencerenin yanındaki diğer pencereye koştu. Parmaklıkların arasından sadece dumanları görebildi. "Samuel! Orada mısın?"

Dumanın içinde bir şey hareket etti, koyu renk ve kambur bir şey. Samuel'ın dumandan çatlamış sesi kabaca yükseldi. "Beni rahat bırak! Git buradan!"

"Samuel! Orada kalırsan ölürsün." Simon parmaklıkları tutup çekti ama bir şey olmadı.

"Hayır! Beni rahat bırak! Kalmak istiyorum!"

Simon umutsuzca etrafına bakınırken yanında duran Jace'i gördü. "Çekil," dedi Jace ve Simon yana çekildiğinde, demirleri çizmeli ayaklarından biriyle tekmeledi. Parmaklıkların çerçevesi şiddetli bir şekilde yuvasından sıyrılarak Samuel'ın hücresine yuvarlandı. Samuel öfkeyle bağırdı.

"Samuel! İyi misin?" Simon'ın zihninde, düşen parmaklıkların Samuel'ın kafasına inişiyle ilgili bir görüntü canlandı.

Samuel'ın sesi iyice yükseldi. "DEFOLUN!"

Simon, Jace'e yandan bir bakış attı. "Bence bu konuda ciddi."

Jace sarı saçlı başını umutsuzca iki yana salladı. "Zindanda bile çatlak bir arkadaş bulmak zorundaydın, değil mi? Normal mahkumlar gibi tavan karolarını saysan ya da bir fareyi ehlileştirsen olmaz mıydı?" Jace cevap beklemeden yere çökerek pencereden içeri süründü.

Simon, "Jace!" diye bağırdı. Clary ve Alec'le birlikte koşarak geldiler ama Jace çoktan pencereden girmiş, aşağıdaki hüc-

reye atlamıştı. Clary, Simon'a öfkeli bir bakış attı. "Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?"

"Eh, aşağıdaki adamı ölüme terkedemezdi," dedi Alec, beklenmedik bir şekilde, kendisi de biraz endişeli görünmesine rağmen.

Dumanların arasından iki el yükselirken sözlerini tamamlayamadı. Alec birini, Simon diğerini tuttu ve birlikte Samuel'i patates çuvalı gibi hücreden çıkarıp çimenlerin üzerine yatırdılar. Bir an sonra Simon ve Clary, Jace'in ellerini tutarak onu da dışarı çektiler ama o kendisini bırakmadı ve kazayla kafasını pencereye vurduklarında okkalı bir küfür savurdu. Onu tutan elleri üzerinden silkeledi, çimenlere attı kendini, sırtüstü yere serildi. "Of," dedi, gökyüzüne bakarak. "Sanırım bir yerimi incittim." Doğrulup otururak Samuel'e baktı. "O iyi mi?"

Samuel yerde kamburunu çıkarmış oturuyordu ve ellerini yüzüne kapamış halde sessiz bir şekilde ileri geri sallanıyordu.

"Sanırım onda gerçekten bir terslik var," dedi Alec. Samuel'in omzuna dokunmak için uzandı. Samuel sert bir şekilde geri çekilirken neredeyse yuvarlanıyordu. "Beni rahat bırakın," dedi çatlayan sesiyle. "Lütfen. Beni rahat bırakın, Alec."

Alec olduğu yerde donup kaldı. "Ne dedin sen?"

"Onu rahat bırakmanı söyledi," dedi Simon ama Alec ne ona bakıyordu ne de Simon'ın konuştuğunu farketmiş gibiydi. Jace'e bakıyordu. Ayağa kalkarken o da aniden sararmıştı.

"Samuel," dedi Alec. Sesi tuhaf bir şekilde sertti. "Ellerini yüzünden çek."

"Hayır." Samuel çenesini göğsüne bastırırken omuzları titriyordu. "Hayır, lütfen. Hayır."

"Alec!" diye itiraz etti Simon. "İyi olmadığını göremiyor musun?"

Clary, Simon'ın kolunu tuttu. "Simon, bir terslik var."

Sinmiş halde oturan Samuel'e bakmak için eğilirken Jace'i itti. Bakışlarını ondan ne zaman alabiliyordu ki? Jace'in, pencerenin kenarına sürttüğü parmakları kanıyordu ve saçlarını gözlerinin önünden çekerken yanağında iz bıraktılar. Jace farketmemiş gibiydi. Gözleri iri iri açılmıştı ve yüzü asıktı. "Gölge Avcısı," dedi. Sesinde ölümcül bir kararlılık vardı. "Bize yüzünü göster."

Samuel bir an tereddüt etti ama sonra ellerini indirdi. Simon onun yüzünü daha önce hiç görmemişti ve Samuel'ın bu kadar yaşlı olduğunu veya öyle göründüğünü tahmin etmemişti. Yüzü gri beyaz sakallarla kaplıydı ve yanakları çizgilerle doluydu. Gözleri karanlık çukurlar gibiydi ama hepsinden öte, yine de bir şekilde tanıdıktı.

Alec'in dudakları kıpırdadı ama sesi çıkmadı. Konuşan Jace oldu.

"*Hodge,*" dedi.

"Hodge mu?" dedi Simon, şaşkınlıkla. "Ama bu olamaz. Hodge... Samuel... olamaz..."

"Eh, tam Hodge'dan beklenecek şey sonuçta," dedi Ale acı bir tavırla. "Sana olmadığı bir kişi olduğunu düşündürü

"Ama dedi ki..." diye başladı Simon. Clary onun kol nu daha sıkı tuttu ve Simon susmak zorunda kaldı. Hodge' yüzündeki ifade yeterliydi. Suçluluk duygusu veya keşfedil nin dehşeti değil, uzun süre bakılması zor, korkunç bir ac dı sadece.

"Jace," dedi Hodge, çok sakince. "Alec... çok üzgünüm."

Jace savaşırken yaptığı gibi hızlı bir şekilde hareket et Hodge'un önünde, elinde bir bıçakla duruyordu ve bıçağ sivri ucunu eski öğretmeninin boğazına yöneltmişti. Bıçak par dıyordu. "Özür istemiyorum. Seni şu anda, tam burada öldü memem için bana sağlam bir neden söyle."

"Jace..." Alec tedirgin görünüyordu. "Jace, dur."

Gard'ın çatısı aniden turuncu alevlerin arasında kaybolu ken büyük bir gümbürtü koptu. Sıcak havaya yayılarak gec yi aydınlattı. Clary, yerdeki çimenleri, Hodge'un zayıf ve kil yüzündeki çizgilerin her birini görebiliyordu.

"Hayır," dedi Jace. Hodge'a bakarken yüzüne beliren ifad Clary'ye maske benzeri başka bir yüzü hatırlattı. Valentine' yüzünü.

"Babamın bana neler yaptığını biliyordun, değil mi? Onu bütün iğrenç sırlarını biliyordun."

Alec şaşkın gözlerle bir Jace'e, bir eski öğretmenine bakıyo du. "Sen neden söz ediyorsun? Neler oluyor?"

Hodge'un yüzü buruştu. "Jonathan..."

"Başından beri biliyordun ve hiçbir şey söylemedin. Enstitü'de geçen bütün o yıllar boyunca, hiç ağzını açmadın."

Hodge'un dudakları titreyerek sarktı. "Be-ben... emin değildim," diye fısıldadı. "Bir çocuğu bebekliğinden beri görmediğinde... Kim olduğundan... ya da *ne* olduğundan emin değildim."

"Jace?" Alec şaşkın bakışlarını en iyi arkadaşından öğretmenine çevirdi ama ikisi de başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Hodge mengeneye sıkışmış bir adam gibi görünüyor, elleri iki yanında acıyla seğiriyor, gözlerini kaçırıp duruyordu. Clary, kitaplarla dolu kütüphanesinde kendisine çay ikram eden ve nazik tavsiyelerde bulunan şık giyimli adamı düşündü. Aradan bin yıl geçmiş gibiydi.

"Sana inanmıyorum," dedi Jace. "Valentine'ın ölü olmadığını biliyordun. Sana söylemiş olmalıydı..."

"Bana hiçbir şey söylemedi," dedi Hodge. "Lightwood'lar bana Michael Wayland'in oğlunu yanlarına alacaklarını söylediklerinde, Ayaklanma'dan beri Valentine'dan hiçbir haber almamıştım. Beni unuttuğunu sanıyordum. Ölmüş olması için dua ediyordum ama bilmiyordum. Sonra, sen gelmeden önceki gece, Hugo, Valentine'dan bir mesaj getirdi. *Çocuk benim oğlum.* Söylediği sadece buydu." Titrek bir şekilde nefes aldı. "Ona inanıp inanmamakta kararsızdım. Bildiğimi sanıyordum... Sadece sana bakarken bile bildiğimi sanıyordum ama emin olmamı sağlayacak hiçbir şey, *hiçbir şey* yoktu ve bunun Valentine'ın bir hilesi olduğunu düşündüm ama nasıl bir hile?

Ne yapmaya çalışıyordu? Senin hiçbir fikrin olmadığı ortadaydı ama Valentine'ın amacına gelince..."

"*Bana ne olduğumu söylemeliydin,*" dedi Jace, kelimeler ağzından yumrukla çıkmış gibi, tek nefeste. "O zaman bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Belki kendimi öldürebilirdim."

Hodge başını kaldırdı ve pislik içindeki saçlarının arasından Jace'e baktı. "Emin değildim," diye tekrarladı, kendi kendine konuşur gibi, "ve bazen merak ediyordum... daha doğrusu düşünüyordum... Yetiştirilmenin kandan çok daha önemli olabileceğini... sana öğretebileceğimi..."

"Neyi öğretebileceğini? Canavar olmamayı mı?" Jace'in sesi titriyordu ama bıçağı tutan eli sağlamdı. "Daha doğru düşünmeliydin. Seni lanet olasıca bir korkağa çevirdi, değil mi? Ve bunu yaptığında sen çaresiz, savunmasız bir çocuk değildin. Onunla savaşabilirdin."

Hodge bakışlarını indirdi. "Senin için elimden geleni yapmaya çalıştım," dedi ama Clary'nin kulakları için bile bu sözler inandırıcılıktan uzaktı.

"Valentine dönene kadar," dedi Jace, "ve sonra senden istediği her şeyi yaptın. Bir zamanlar ona ait olan ve birkaç yıllığına bakman için sana bıraktığı bir it yavrusuymuşum gibi beni ona geri verdin..."

"Gittin," dedi Alec. "Hepimizi terkettin. Burada, Alicante'de saklanabileceğine gerçekten inandın mı?"

"Buraya saklanmak için gelmedim," dedi Hodge, cansız bir sesle. "Buraya Valentine'ı durdurmak için geldim."

"Buna inanmamızı bekleyemezsin." Şimdi Alec de öfkelenmişti. "Sen hep Valentine'ın tarafındaydın. Ona arkanı dönmeyi seçebilirdin..."

"Bunu asla yapamazdım!" Hodge'un sesi yükseldi. "Annene ve babana yeni bir yaşam fırsatı verilmişti. Bana bunu asla vermediler! On beş yıl boyunca Enstitü'de hapistim..."

"Enstitü bizim evimizdi!" dedi Alec. "Bizimle birlikte yaşamak, aileden biri olmak gerçekten çok mu kötüydü?"

"Sizden dolayı değil." Hodge'un sesi yine titredi. "Sizi seviyordum ama siz *çocuktunuz* ve ayrılmanıza asla izin verilmeyen bir yere ev diyemezsiniz. Bazen haftalar boyunca başka bir yetişkinle konuşmadığım oluyordu. Başka hiçbir Gölge Avcısı bana güvenmiyordu. Annen ve baban bile beni gerçekten sevmediler, sadece seçenekleri olmadığı için bana tahammül ediyorlardı. Asla evlenemezdim. Asla kendi çocuklarım olamazdı. Asla bir hayatım olamazdı. Siz çocuklar büyüyüp gittiğinizde, sizi de kaybedecektim. Eğer adına yaşamak denirse, korku içinde yaşıyordum."

"Bizi kendine acındıramazsın," dedi Jace. "Yaptıklarından sonra bu mümkün değil. Bütün zamanını kütüphanede geçirirken neden korkuyordun ki? Termitlerden mi? Dışarı çıkıp iblislerle savaşanlar bizdik!"

"Valentine'dan korkuyordu," dedi Simon. "Anlamıyor musun?"

Jace ona öfkeli bir bakış attı. "Kes sesini, vampir. Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Tam olarak Valentine'dan değil," dedi Hodge, hücre[den] çıkarıldığından beri ilk kez Simon'a bakarak. Bu bakışta Clary'[nin] şaşırtan bir şey vardı, yorgun ve neredeyse şefkatli bir bakış. "Valentine'la ilgili zaafımdan korkuyordum. Bir gün dönece[k] ğini biliyordum. Yine gücü ele geçirmek isteyeceğini biliyo[r]dum. Merkez'i yönetmek için bana ne önerebileceğini de bil[i]yordum. Lanetimden kurtuluş. Bir yaşam. Dünyada bir ye[r] Onun dünyasında yine bir Gölge Avcısı olabilirdim ama bu dünyada asla olamazdım." Sesinde acı verici, yoğun bir özle[m] vardı. "Bunu sunduğunda, geri çeviremeyecek kadar zayıf ol[a]cağımı biliyordum."

"Elde ettiğin yaşama bak," dedi Jace. "Gard'ın zindanların[da] da çürümek. Bize ihanet etmene değdi mi?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Hodge'un sesi bitkin[di]. "Valentine laneti kaldırdı. Kaldıracağına yemin etmişti ve ka[l]dırdı. Sonrasında beni Çember'e veya ondan geri kalana te[k]rar alacağını sanıyordum. Bunu yapmadı. Beni istemedi bile. Onun yeni dünyasında bir yerim olmayacağını o zaman anla[d]mıştım ve sahip olduğum her şeyi bir yalan uğruna sattığı[m]da." Yumruk yaptığı kirli ellerine baktı. "Yapabileceğim sadece tek bir şey vardı, aksi takdirde tamamen ziyan olacak yaşamın belki de biraz olsun değerli kılabilecek tek şey. Valentine'in Sessiz Kardeşler'i öldürdüğünü ve Ölümcül Kılıç'ı aldığını öğren[e]dikten sonra, Ölümcül Ayna'nın peşine düşeceğini biliyordum. Oyuncaklar'ın üçüne de ihtiyacı vardı. Ölümcül Ayna'nın burada, Idris'te saklı olduğunu da biliyordum."

"Dur!" Alec elini kaldırdı. "Ölümcül Ayna mı? Yani onun [k]imde olduğunu biliyor musun? Kimde olduğunu?"

"Kimsede değil," dedi Hodge. "Kimse Ölümcül Ayna'ya sahip olamaz. Hiçbir Nefilim. Hiçbir Aşağı Dünyalı."

"Sen orada gerçekten aklını kaçırmışsın," dedi Jace, başıyla [o]danın penceresini işaret ederek, "değil mi?"

"Jace." Clary, çatısı kızıl-altın rengi alevlerle sarılmış Gard'a [d]ehşeyle bakıyordu. "Yangın yayılıyor. Buradan gitmemiz [g]erek. Şehirde konuşmaya devam edeb..."

"On beş yıl boyunca Enstitü'de hapistim," diye devam etti Hodge, Clary'yi duymamış gibi. "Elimi veya ayağımı bile dışa[r]ı çıkaramıyordum. Bütün zamanımı kütüphanede geçiriyor, Merkez'in üzerime yüklediği laneti kaldırmanın yollarını araş[t]ırıyordum. Bunu sadece bir Ölümcül Oyuncak'la bozabilece[ğ]imi biliyordum. Melek mitolojisindeki hikayeyi anlatan kita[b]ı tekrar tekrar okudum. Ölümcül Oyuncaklar'la gölden nasıl [y]ükseldiğini, onları ilk Nefilim Gölge Avcısı Jonathan'a nasıl [v]erdiğini ve üç tane olduklarını, Kupa, Kılıç ve Ayna..."

"Bunları biz de biliyoruz," dedi Jace, öfkeyle. "Sen öğret[m]eğin."

"Hepsini bildiğinizi sanıyorsun ama bilmiyorsunuz. Tari[h]in çeşitli versiyonlarını tekrar tekrar gözden geçirirken aynı [i]lüstrasyona, aynı görüntüye geldim, Melek bir elinde Kılıç [d]iğerinde Kupa'yla gölden yükseliyordu. Ayna'nın neden [b]ahsedilmediğini anlayamamıştım ama sonra anladım. Ayna, [ç]ünkü kendisi!"

Jace yavaşça bıçağı indirdi. "Lyn Gölü mü?"

Clary gölü düşündü, gerçekten de bir aynaya benziyordu. "Buraya ilk geldiğimde göle düştüm. O gölde bir şeyler var. Luke gölün tuhaf özellikleri olduğunu ve Peri Halkı'nın ona Hayallerin Aynası dediğini anlattı."

"Kesinlikle," dedi Hodge, "ve Merkez'in bundan haberdar olmadığını, bilginin zaman içinde kaybolduğunu farkettim. Valentine bile bilmiyordu..."

Aniden bir gümbürtü koptu ve Gard'ın diğer ucundaki kulelerden biri çöktü. Kızıl kıvılcımlar dev bir havai fişek gibi göl yüzüne saçıldı.

"Jace," dedi Alec, telaşla başını kaldırırken. "Jace, buradan gitmemiz gerek. Ayağa kalk," dedi Hodge'a, onu kolundan çekiştirerek. "Bize az önce anlattıklarını Merkez'e de anlatacaksın."

Hodge zorlukla ayağa kalktı. Clary ona bakarken insanın hayatını sadece yapmış olduğun şeylerden dolayı değil, yapmakta olduğun ve yine yapacağını bildiğin şeylerden utanarak geçirmenin ne kadar zor olabileceğini düşünüyordu. Hodge daha iyi veya daha farklı bir yaşam sürmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. İstediği tek şey korkmamaktı ama aslında bütün hayatını korku içinde geçirmişti.

"Hadi." Alec, Hodge'un kolunu bırakmadan onu öne itti ama Jace ikisinin de önüne geçerek yollarını kesti.

"Valentine bir şekilde Ölümcül Ayna'yı ele geçirirse," dedi, "o zaman ne olur?"

"Jace," dedi Alec, Hodge'un kolunu bırakmadan, "şimdi olmaz..."

"Merkez'e söylerse, asla öğrenemeyebiliriz," dedi Jace. "Onların gözünde biz sadece çocuğuz ama Hodge *bize bunu borçlu.*" Eski öğretmenine döndü. "Valentine'ı durdurman gerektiğini anladığını söylemiştin. Ne yapmasını engelleyecektin? Ayna ona ne tür bir güç verecek?"

Hodge başını iki yana salladı. "Ben..."

"Yalan istemiyorum." Jace'in elindeki bıçak parladı. Eli kabzayı sımsıkı kavramıştı. "Bana söyleyeceğin her yalan için, bir parmağını kesebilirim. Belki de iki."

Hodge gözlerinde gerçek bir korkuyla geri çekildi. Alec bembeyaz kesilmişti. "Jace. Hayır. Baban böyle biri ama sen kesinlikle değilsin."

"Alec," dedi Jace. Arkadaşına bakmıyordu ama ses tonu, pişmanlık dolu bir elin dokunuşu gibiydi. "Benim nasıl olduğumu gerçekten bilmiyorsun."

Alec'in bakışları Clary'nin yüzüne döndü. *Jace'in neden böyle davrandığını anlayamıyor,* diye düşündü Clary. *Bilmiyor.* Öne çıktı. "Jace, Alec haklı... Hodge'u Salon'a götürebiliriz ve Merkez'e bize anlattıklarını anlatabilir..."

"Merkez'e anlatmak isteseydi, bunu şimdiye kadar yapardı zaten," diye tersledi Jace, ona bakmadan. "Bunu yapmamış olması, bir yalancı olduğunu kanıtlıyor."

"Merkez'e güvenilemez!" diye itiraz etti Hodge, umutsuzca. "İçinde casuslar var. Valentine'ın adamları. Onlara Ayna'nın

nerede olduğunu söyleyemem. Valentine, Ayna'yı bulursa, o zaman..."

Cümlesini tamamlamadı. Ayışığında gümüşi bir şey parladı, karanlığın içinde bir iğne başı gibi. Alec bir çığlık attı. Hodge'un gözleri iri iri açılırken eli göğsüne gitti ve ayakta sendeledi. Arkaya doğru devrilirken Clary nedenini gördü. Adamın göğüs kafesinde uzun bir hançerin kabzası sallanıyordu.

Öne atılan Alec, eski öğretmenini havada yakaladı ve nazikçe yere yatırdı. Çaresizce başını kaldırdığında, yüzünde Hodge'un kanı vardı. "Jace, neden..."

"Ben yapmadım..." Jace bembeyaz oldu ve Clary onun bıçağını hala elinde tuttuğunu gördü. "Ben..."

Simon olduğu yerde döndü ve Clary de onunla birlikte dönerek karanlığa baktı.

Yangın çimenleri cehennemi bir kızıllıkla aydınlatıyordu ama tepenin yamacındaki ağaçların arası karanlıktı. Aniden karanlığın ortasından biri çıktı. Tanıdık siyah saçlarıyla yanlarına gelirken ışık yüzünü yakaladı ve koyu renk gözlerinden yansıdığında gözleri yanıyormuş gibi göründü.

"*Sebastian?*" dedi Clary.

Jace, bakışlarını Hodge'dan Sebastian'a çevirdi. Sebastian bahçenin kenarında kararsızca duruyordu ve Jace sersemlemiş gibi görünüyordu. "Sen," dedi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Mecburdum," dedi Sebastian. "Sizi öldürecekti."

"*Neyle?*" diye sordu Jace, çatlayan yüksek sesiyle. "Silahı bile yoktu..."

"Jace." Alec, Jace'in bağırışlarını kesti. "Buraya gel ve Hodge için bana yardım et."

"Sizi öldürecekti," diye tekrarladı Sebastian. "O..."

Ama Jace çoktan gidip Alec'in yanına çömelmiş, bıçağını da kemerine sokmuştu. Alec, Hodge'un kollarını tutuyordu. "Cebimdeki steli al," dedi, Jace'e. "Bir *iratze* dene..."

Korkuyla kaskatı kesilmiş olan Clary, yanında duran Simon'ın kıpırdandığını hissetti. Ona bakmak için döndüğünde donup kaldı. Elmacık kemiklerindeki yoğun kızıllık dışında kağıt gibi bembeyaz kesilmişti. Derisinin altındaki damarlar görülüyordu. "Kan," diye fısıldadı Simon, Clary'ye bakmadan. "Ondan uzaklaşmam gerek."

Clary onun kolunu yakalamak için uzandı ama Simon sertçe geri çekildi.

"Hayır, Clary, lütfen. Gitmeme izin ver. Toparlanıp geri döneceğim. Sadece..." Clary onun peşinden gitmek istedi ama Simon fazla hızlıydı. Ağaçların arasındaki karanlıkta gözden kayboldu.

"Hodge..." Alec paniğe kapılmış gibiydi. "Hodge, dayan..."

Fakat öğretmeni zayıf bir şekilde çırpınıyor, ondan ve Jace'in elindeki stelden kurtulmaya çalışıyordu. "Hayır." Hodge'un yüzü kıpkırmızıydı. Bakışları Jace'den Sebastian'a döndü. Sebastian hala gölgelerin arasında duruyordu. "Jonathan..."

"Jace," dedi Jace, neredeyse fısıltıyla. "Bana Jace de."

Hodge'un bakışları ona odaklandı. Clary, o gözlerde ne gördüğünden emin değildi. Yalvarış vardı, evet ama daha fazla-

sı, korku ve sanki ihtiyaç vardı. Hodge bir elini kaldırdı. "Se değil," diye fısıldadı ve konuşurken dudaklarının kenarında kan süzüldü.

Jace'in yüzünde kırgın bir ifade belirdi. "Alec, *iratzeyi* se yap... kendisine dokunmamı istediğini sanmıyorum."

Hodge'un eli pençe gibi kıvrıldı ve Jace'in kolunu yaka dı. "Sen... asla..."

Ve öldü. Clary ruhunun bedeninden ne zaman ayrıldığın söyleyebilirdi. Filmlerdeki gibi sakin, sessiz, ani bir şey değil di. Sesi boğuklaştı, gözleri döndü, vücudu gevşedi ve kasıl tı kesildi.

Alec, parmakuçlarıyla Hodge'un gözlerini nazikçe kapadı "*Vale*, Hodge Starkweather."

"Bunu hak etmiyor ki." Sebastian'ın sesi sertti. "O bir Gölge Avcısı değil, bir haindi. Son sözleri hak etmiyor."

Alec'in başı aniden kalktı. Hodge'u yere bırakarak ayağa kalkarken, mavi gözleri buz parçaları gibiydi. Giysileri kan için deydi. "Sen onun hakkında bir halt bilmiyorsun. Silahsız birini, bir Nefilim'i öldürdün. Sen bir katilsin."

Sebastian'ın dudakları büzüldü. "Onun kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hodge'u işaret etti. Starkweather, Çember'deydi. Merkez'e o zaman ihanet etti ve bunun için lanetlendi. Yaptığı şey için ölmeliydi ama Merkez cömert davrandı. Peki, bu onlara ne kazandırdı? Lanetinin kaldırılması için Ölümcül Kupa'yı Valentine'a sattığında bir kez daha hepimize ihanet etti. Bu, hakettiği bir lanetti." Nefes nefese

duraksadı. "Bunu yapmamalıydım belki ama haketmediğini söyleyemezsin."

"Hodge hakkında bu kadar çok şeyi sen nereden biliyorsun?" diye sordu Clary. "Üstelik burada ne işin var? Salon'da kalmayı kabul ettiğini sanıyordum."

Sebastian tereddüt etti.

"İşiniz çok uzun sürdü," dedi sonunda. "Endişelendim. Yardımıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Böylece, *konuştuğumuz adamı öldürerek* mi bize yardım etmeye karar verdin?" diye sordu Clary. "Karanlık bir geçmişi olduğunu düşündüğün için mi? Bunu kim yapar ki? Hiçbir anlamı yok."

"Çünkü yalan söylüyor," dedi Jace. Sebastian'a soğuk, düşünceli gözlerle bakıyordu. "İyi bir yalancı da değil. Kafanın biraz daha hızlı çalışacağını sanırdım, Verlac."

Sebastian onun bakışlarına dik dik karşılık verdi. "Ne demek istediğini bilmiyorum, Morgenstern."

"Demek istediği şu ki," dedi Alec, ona yaklaşarak, "az önce yaptığın şeyin haklı olduğuna gerçekten inanıyorsan, bizimle birlikte Anlaşmalar Salonu'na gelip durumu Konsey'e açıklamakta sakınca görmezsin. Değil mi?"

Sebastian bir an sonra gülümsedi. Clary daha önce etkilendiği bu gülümsemeyi şimdi gördüğünde rahatsız olmuştu. Sanki duvarda biraz çarpık duran ve gözü rahatsız eden bir tabloya benziyordu. "Elbette görmem." Hiçbir şeyden endişelenmiyormuş gibi ağır adımlarla onlara yaklaştı. "Elbette," dedi, "Jace'in

parmaklarını tek tek kesmeyi planladığı bir adamı öldürmek olmamın sizi bu kadar üzmesi de biraz tuhaf."

Alec dişlerini sıktı. "Bunu yapmayacaktı ki."

"*Sen*..." Jace, Sebastian'a nefretle baktı. "Sen neden söz ettiğini bile bilmiyorsun."

"Belki de," dedi Sebastian, "kızkardeşini öptüğüm için bu kadar öfkelisindir. Çünkü beni istiyordu."

"Hayır," dedi Clary ama ikisi de ona bakmıyordu. "Yani seni istemiyordum."

"İlginç bir alışkanlığı var, onu öptüğünde şaşırmış gibi hafifçe inliyor." Sebastian gelip Jace'in tam önünde durmuştu ve bir melek gibi gülümsüyordu. "Bu gerçekten sevimli, farketmiş olmalısın."

Jace, kusacakmış gibi görünüyordu. "Kızkardeşim..."

"*Kızkardeşin,*" dedi Sebastian. "Öyle mi? İkiniz öyleymiş gibi davranmıyorsunuz. Başkalarının birbirinize nasıl baktığınızı farketmediğini mi sanıyorsunuz? Birbirinize karşı gerçek duygularınızı gizleyebildiğinizi mi umuyorsunuz? Bunun hastalıklı ve doğaya ters olduğunu düşünmüyorlar mı? Çünkü öyle."

"Yeter!" Jace'in yüzünde ölümcül bir ifade vardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Clary. "Sebastian, bütün bunları neden söylüyorsun?"

"Çünkü nihayet söyleyebiliyorum," dedi Sebastian. "Son birkaç gündür sizlerle birlikteyken size tahammül etmeye ve bunu gizlemeye çalışmanın nasıl olduğunu bilemezsiniz. Sizi görmek bile beni hasta ediyor. Özellikle sen," dedi, Jace'e, "kendi kızkardeşinin peşinde koşmadığın her saniyeni, babanın seni sevmemesi yüzünden sızlanarak geçiriyorsun. Onu kim suçlayabilir ki? Ve sen, seni aptal kaltak..." Clary'ye döndü. "...o paha biçilmez kitabı melez bir iblis efendisine veriyorsun. Şu minik kafanın içinde tek bir beyin hücresi var mı? Ve sen..." Bu kez Alec'e döndü. "Sanırım *senin* sorununu da hepimiz biliyoruz. Senin gibileri Merkez'e sokmamaları gerek. İğrençsin."

Alec sarardı, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Clary onu suçlayamazdı. Sebastian'a, yüzündeki meleğimsi gülümsemeye bakmak ve bütün bunları söylediğine inanmak zordu. "Bize tahammül etmek mi?" dedi Clary. "Bize tahammül ederken bunu neden gizlemek zorunda olasın ki? Tabii bizi gizlice izlemiyorsan?" diye tamamladı, daha ağzından çıkarken gerçeği kendisi de farkederek. "Eğer Valentine'ın bir casusuysan, elbette durum değişir."

Sebastian'ın yakışıklı yüzü buruştu ve uzun, zarif gözleri kısıldı. "Nihayet anladılar," dedi. "Yemin ederim, öyle aptal iblisler var ki sizin yanınızda dahi gibi kalırlar."

"O kadar zeki olmayabiliriz," dedi Jace. "En azından hayattayız."

Sebastian ona tiksintiyle baktı. "Ben de hayattayım, sersem," diye vurguladı.

"Uzun sürmeyecek," dedi Jace. Sebastian'ın üzerine atılırken ayışığı bıçağından yansıdı. O kadar hızlıydı ki Clary'nin o zamana kadar gördüğü herhangi bir insan hareketi yanında ağır çekim kalırdı.

Şimdiye kadar.

Sebastian yana çekilerek darbeyi savuşturdu ve Jace'in bıçak tutan kolunu tuttu. Bıçak yere yuvarlandı ve Sebastian, Jace'in ceketinin arkasından yakaladı. Onu kaldırıp inanılmaz bir güçle fırlattı. Jace havada uçup büyük bir şiddetle Gard'ın duvarına çarptı ve yere yığıldı.

"Jace!" Clary'nin gözü karardı. Boğma isteğiyle Sebastian'ın üzerine atıldı ama Sebastian yana çekildi ve bir böceği başından savuşturuyormuş gibi umursamazca elini indirdi. Clary başının yan tarafına aldığı darbeyle yere yuvarlandı. Acı verici, kızıl bir sisin içinde gözlerini kırpıştırarak döndü.

Alec yayını sırtından indirip bir ok çekmişti ve Sebastian'a nişan alırken elleri titremiyordu. "Olduğun yerde kal," dedi, "ve ellerini arkana koy."

Sebastian güldü. "O oku bana gerçekten atmazsın ki," dedi. Sanki kendi evinin ön kapısındaki basamaklardan iniyormuş gibi rahat, umursamaz bir tavırla Alec'e doğru yürüdü.

Alec'in gözleri kısıldı. Elleri zarif bir şekilde yukarı kalktı. Oku geri çekerek bıraktı. Ok Sebastian'a uçtu...

Ve ıskaladı. Sebastian eğilmiş miydi, yoksa kenara mı çekilmişti, Clary anlayamadı ama ok onu ıskalayarak bir ağacın gövdesine saplandı. Alec daha şaşıracak zaman bulamadan, Sebastian ona saldırdı ve yayı elinden çekip aldıktan sonra kırdı. Çatırtısı bir kemiğin kırılışı gibi Clary'nin tüylerini ürpertti. Başındaki yakıcı acıya aldırmadan doğrulup oturmaya çalıştı. Jace ondan birkaç metre ötede hiç kıpırdamadan yatıyordu. Clary ayağa kalkmaya çalıştıysa da bacakları düzgün hareket edemiyor gibiydi.

Sebastian iki parçaya ayrılmış yayı bir kenara atıp Alec'e yaklaştı. Alec melek bıçağını çekmişti ama saldırırken Sebastian onu da kolayca kenara itti ve Alec'i boynundan yakalayarak ayaklarını neredeyse yerden kesti. Alec çırpınırken Sebastian acımasızca boynunu sıkarak sırıttı. "Lightwood," dedi, kısık sesle. "Bugün içinizden birinin icabına baktım bile. Bunu iki kez yapacak kadar şanslı olduğumu düşünmemiştim."

Aniden, ipleri çekilmiş bir kukla gibi geri çekildi. Alec yere yığılarak ellerini boynuna götürdü. Clary onun umutsuz nefeslerini duyabiliyordu ancak bakışlarını Sebastian'a odaklamıştı. Karanlık bir gölge, sırtına bir sülük gibi Sebastian'a yapışmıştı. Sebastian hırıltılar arasında dönerken boğazına yapışan şeyi söküp almaya çalışıyordu. Dönerken ayışığı üzerine vurdu ve Clary nihayet ne olduğunu gördü.

Saldıran Simon'dı. Kollarını Sebastian'ın boynuna dolamıştı ve sivri dişleri iğne ucu gibiydi. Clary, mezardan çıktığından beri Simon'ı ilk kez tam anlamıyla vampir olarak görüyordu ve dehşete kapılsa da, bakışlarını ayıramıyordu. Simon dudaklarını germiş, tamamen uzamış dişlerini birer hançer gibi dışarı çıkarmıştı. O dişleri Sebastian'ı önkoluna gömerek teninde uzun ve derin bir yarık açtı.

Sebastian yüksek sesle bağırarak geriye savruldu ve sert bir şekilde yere düştü. Simon'la birlikte yuvarlanırken birbirlerinin gırtlağına sarılmışlardı. Nihayet ayağa kalktığında ve Simon'ın

göğüs kafesine iki sert tekme indirdiğinde, Sebastian'ın birkaç yerinde kanayan yaralar açılmıştı. Simon karnını tutarak ikiye katlandı. "Seni lanet olasıca pislik," diye hırladı Sebastian, bir tekme daha indirmek için ayağını geri çekerken.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi, sakin bir ses.

Clary'nin başı sertçe döndü ve gözlerinin önünde yine kırmızı bir sis patladı. Jace, Sebastian'dan birkaç adım ötede duruyordu. Yüzü kan içindeydi, bir gözü şişerek neredeyse kapanmıştı ama bir elinde, ışıl ışıl parlayan bir melek bıçağı tutuyordu. "Bunlardan biriyle daha önce bir insanı hiç öldürmemiştim," dedi Jace. "Denemeyi düşünüyorum ama..."

Sebastian'ın yüzü buruştu. Simon'a bir bakış attı, sonra başını kaldırıp tükürdü. Sonrasında söylediği kelimeler, Clary'nin anlamadığı bir dildeydi. Jace'e saldırdığı o korkunç hızla döndü ve bir an sonra karanlıkta gözden kayboldu.

"Hayır!" diye bağırdı Clary. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da acı beynine saplanmış bir ok gibiydi. Islak çimenlerin üzerine yığıldı. Bir an sonra Jace solgun ve endişeli bir yüzle onun başına eğilmişti. Clary başını kaldırıp zorlukla ona baktı. Görüşü bulanık olmalıydı çünkü Jace'i bembeyaz bir ışıkla sarılmış gibi görüyordu.

"Beyin sarsıntısı geçirdin," dedi Jace. "*Iratze*nin yararı olur ama seni Merkez doktorlarından birine götürmeliyiz. Kafa travmalarına güvenilmez." Steli Alec'e verdi. "Ayağa kalkabilir misin?"

Clary başıyla onayladı.

Bu bir hataydı. Eller uzanıp onu ayağa kaldırırken yine bütün vücudu acıyla sarsıldı. Simon. Clary minnettar bir şekilde ona yaslanarak dengesini geri kazanmayı bekledi. Hala her an yere devrilecekmiş gibi hissediyordu.

Jace kaşlarını çatmıştı. "Sebastian'a öyle saldırmamalıydın. Silahın bile yoktu. Ne düşünüyordun ki?"

"Hepimizin düşündüğünü." Alec beklenmedik bir şekilde Clary'yi savunuyordu. "Seni bir beysbol topu gibi havaya fırlattığını. Jace, daha önce birinin seni bu şekilde hırpalayabildiğini görmemiştim."

"Ben... beni hazırlıksız yakaladı," dedi Jace, biraz isteksizce. "Özel bir tür eğitim almış olmalı. Bunu beklemiyordum."

"Şey, evet." Simon yüzünü buruşturarak kaburgasına dokundu. "Sanırım kaburgalarımdan bir-ikisini kırdı. Ama sorun değil," diye ekledi, Clary'nin endişeli bakışlarını görünce. "İyileşiyorlar fakat Sebastian kesinlikle güçlü. Gerçekten güçlü." Jace'e baktı. "Sence ne kadar süre gölgelerin arasında bekledi?"

Jace'in yüzü asıktı. Sebastian'ın gittiği yöne doğru baktı. "Merkez onu yakalar... ve muhtemelen lanetler. Hodge'a yüklediklerini ona da yüklediklerini görmeyi çok isterim. Bu gerçekten şairane bir adalet örneği olur."

Simon yana dönerek çalılara tükürdü. Elinin tersiyle ağzını silerken yüzünü buruşturdu.

"Kanı berbat... zehir gibi."

"Sanırım bunu da sevimli özellikleri listesine ekleyebiliriz," dedi Jace. "Bu gece başka neler planladığını merak ediyorum."

"Salon'a geri dönmeliyiz." Alec'in yüzündeki ifade gergin ve Clary, Sebastian'ın ona diğer Lightwood'larla ilgili bir şey söylediğini hatırladı... "Yürüyebilir misin, Clary?"

Clary, Simon'dan uzaklaştı. "Yürüyebilirim ama ya Hodge? Onu burada bırakamayız."

"Mecburuz," dedi Alec. "Sabaha hayatta kalmış olursak gelip onu alabiliriz."

Bahçeden çıkarlarken Jace duraksadı, ceketini çıkarıp Hodge'un yüzüne örttü. Clary onun yanına gidip bir elini omzuna koymak istedi. Ancak Jace'in duruşundaki bir şey, ona bunu yapmamasını söylüyordu. Jace tepeden inerken topallamasına rağmen, Alec bile yanına yaklaşamıyor veya bir iyileştirici mühür öneremiyordu. Zikzaklar çizen patikada elleri de silahlarıyla hareket ederek alevler içindeki Gard'ın aydınlattığı kızıl gökyüzü altında ilerlediler ama hiç iblis görmediler. Sessizlik ve ürkütücü ışık, Clary'nin beynini zonklatıyordu ve kendini rüyadaymış gibi hissediyordu. Bitkinlik onu etkisi altına almıştı. Sadece bir ayağını diğerinin önüne koymak bile bir beton bloğunu alıp yere bırakmak, sonra diğeriyle aynı şeyi yapmak gibiydi. Jace ve Alec'in yolun ilerisinde konuştuklarını duyabiliyordu ama yakınlıklarına rağmen sesleri zayıftı.

Alec neredeyse yalvarırcasına, yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Jace, orada Hodge'la konuşma şeklin... Böyle bir şeyi düşünemezsin. Valentine'ın oğlu olmak seni bir canavar yapmaz. Çocukken sana ne yapmış olursa olsun, sana ne öğretirse öğretsin, bunların senin hatan olmadığını anlamak zorundasın..."

"Bunu konuşmak istemiyorum, Alec. Ne şimdi ne de başka bir zaman. Bana bunu bir daha sorma." Jace'in ses tonu vahşiydi ve Alec susmuştu. Clary onun kırgınlığını neredeyse hissedebiliyordu. *Ne gece,* diye düşündü Clary. *Herkes için acıyla dolu bir gece.*

Hodge'u, ölmeden önceki yalvarışını, yüzündeki acıklı ifadeyi düşünmemeye çalışıyordu. Hodge'dan hoşlandığını söyleyemezdi ama adam, Sebastian'ın yaptığı şeyi de haketmemişti. Kimse haketmezdi. Sebastian'ı ve davranışlarını düşündü. Daha önce Jace dışında hiç kimsenin o şekilde hareket ettiğini görmemişti. Bunu çözmek istiyordu. Sebastian'a ne olmuştu? Penhallow'ların kuzeni nasıl olup da böylesine yanlış bir yola girmişti ve nasıl farketmemişlerdi? Sebastian'ın, annesini kurtarmasına yardım etmek istediğini sanıyordu ama gerçekte istediği tek şey, Valentine için Beyaz Kitap'ı ele geçirmekti. Magnus yanılıyordu. Valentine'ın Ragnor Fell'i öğrenmiş olmasının nedeni Lightwood'lar değildi. Nedeni, Clary'nin Sebastian'a söylemiş olmasıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Düşüncelere dalmış halde yürürken patikanın yerini onları şehre götüren bir caddeye bıraktığını zorlukla farketti. Sokaklar boş, evler karanlıktı ve cadı ışığı lambalarının birçoğu kırılmış, camları kaldırım taşlarının üzerine saçılmıştı. Uzaktan gelen sesler duyuluyordu ve orada burada, binaların arasındaki gölgelerde meşale pırıltıları görünüyordu ama...

"Burası fazla sessiz," dedi Alec, şaşkınlıkla etrafına bakınarak. "Ve..."

"İblis kokusu yok." Jace kaşlarını çattı. "Tuhaf. Hadi Salon'a gidelim."

Clary bir saldırıya hazır olmasına rağmen, sokaklarda ilerlerken tek bir iblis bile görmediler. En azından canlı olanını. Ne var ki, dar bir sokaktan geçerken yerde kıvranan bir şeyin etrafında toplanmış üç-dört Gölge Avcısı gördü. Ellerindeki uzun, sivri direkleri sırayla yaratığa saplıyorlardı. Clary ürperek başını çevirdi.

Anlaşmalar Salonu kamp ateşi gibi aydınlıktı ve pencerelerinden, kapılarından cadı ışığı yayılıyordu. Aceleyle merdiveni çıkarlarken Clary tökezledi, sonra da kendini toparladı. Baş dönmesi giderek kötüleşiyordu. Büyük, dönen bir kürenin içinde ayakta duruyormuş gibi dünya etrafında dönüyordu. Başının üzerinde yıldızlar, karanlık gökyüzünde beyaz noktalar gibi görünüyordu. "Uzanmalısın," dedi Simon ama cevap alamadı. "Clary?"

Clary kendini zorlayarak ona gülümsedi. "Ben iyiyim."

Salon'un girişinde duran Jace, sessizce dönüp Clary'ye baktı. Cadı ışığının sert parıltısında, yüzündeki kan ve şişmiş göz çirkin görünüyordu. Salon'un içinde donuk bir uğultu, yüzlerce ağızdan çıkan mırıltılar vardı. Clary'nin kulağına bu sesler devasa bir kalbin atışları gibi geliyordu. Halkalarına yerleştirilmiş meşalelerin ışıkları ve her yerdeki cadı ışıklarının parıltısı, gözlerini yakarak görüşünü parçalıyordu. Clary artık sadece belirsiz biçimler ve renkler görebiliyordu. Beyaz, altın rengi ve gökyüzündeki karanlık gece... Saat kaçtı acaba?

"Onları göremiyorum." Ailesini bulmak için salona bakınan Alec, yüz kilometre öteden veya suyun altından konuşuyormuş gibiydi. "Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi..."

Clary'nin baş dönmesi daha da kötüleşirken Alec'in sesi silindi. Clary ayakta durabilmek için yakındaki bir sütuna dayandı. Bir el sırtını sıvazladı. Simon. Jace'e bir şey söylüyordu ve sesi endişeliydi. Sesi diğer onlarcasının arasında eridi ve Clary'nin etrafında dalgalar gibi yükselip alçaldı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim. İblisler aniden ortaya çıktı, sonra da geldikleri gibi aniden kayboldu."

"Muhtemelen gündoğumu yüzünden. Gündoğumundan korkarlar, şafağa az kaldı."

"Hayır, daha fazlası var."

"Yarın gece veya öbür gece geri döneceklerini düşünmek istemezsin."

"Böyle konuşma. Bunu söylemek için hiçbir neden yok. Koruma büyülerini yeniden onarırlar."

"Valentine da onları tekrar yıkar."

"Belki de bunu hakettik. Belki Valentine haklıdır, belki de Aşağı Dünyalılar'la işbirliği yaptığımız için Melek'in kutsamasını kaybetmişizdir."

"Şşş. Biraz saygılı ol. Cesetleri Melek Meydanı'na yığıyorlar."

"İşte oradalar," dedi Alec. "Çardağın orada. Görünüşe bakılırsa..." Sesi uzaklaştı ve Alec kalabalığın arasında kendine yol açarak gitti. Clary onların peşinden gitmek için sütunu bırakıp ama sendeledi. Simon onu yakaladı.

"Uzanman gerek, Clary," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı Clary. "Neler olduğunu öğrenmek istiyo..."

Sözünü tamamlayamadı. Simon onun ve Jace'in arkasında ki bir şeye bakıyordu ve sararmış gibiydi. Clary yine sütundan destek alarak parmakuçlarında yükseldi ve kalabalığın arasından görmeye çalıştı.

Lightwood'lar oradaydı. Maryse kollarını hıçkırıklarla sarsılan Isabelle'e sarmıştı ve Robert Lightwood yerde oturmuş bir şeyi tutuyordu, hayır, *birini*! Clary, Max'i Enstitü'de ilk kez gördüğü zamanı düşündü. Bir kanepede uyuyakalmış, gözlüğü yüzünden düşmüştü ve eli yere sarkmıştı. *Her yerde uyuyabilir* demişti Jace ve şimdi de babasının kucağında uyuyor gibi görünüyordu ama Clary onun uyumadığını biliyordu.

Alec dizlerinin üzerine çökmüş, Max'in bir elini tutmuştu ama Jace olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu ve her şeyden öte, nerede olduğunu veya orada ne yaptığını bilmiyormuş, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Clary'nin istediği tek şey koşup ona sarılmaktı ama Simon'ın yüzündeki ifade bunu kesinlikle yapmaması gerektiğini söylüyordu. Malikanede olanların ve Jace'in kendisini saran kollarının anısı da aynı şeyi tekrarlıyordu. Dünya üzerinde onu rahatlatabilecek son kişi Clary'ydi.

"Clary," dedi Simon ama Clary baş dönmesine ve beynindeki zonklamaya rağmen ondan uzaklaşıyordu. Salon'un kapısına koştu ve dışarı fırladı. Basamaklarda durarak soğuk hava

içine çekti. Ufuk çizgisinin üzeri ateş kırmızısıydı ve yıldızlar aydınlanan gökyüzünden siliniyordu. Gece sona ermişti. Şimdi şafak vaktiydi.

13

KEDERİN OLDUĞU YER

Clary, kanlar içindeki meleklerle dolu bir rüyadan nefes nefe uyandığında, çarşaflar sımsıkı vücuduna dolanmıştı. Amatis'in konuk odası zifiri karanlıktı ve kendini bir tabutun içindeymiş gibi hissediyordu. Uzanıp perdeleri açtı. Gün ışığı içeri doldu. Kaşlarını çatarak perdeleri tekrar kapadı.

Gölge Avcıları ölülerini yakıyordu ve iblis saldırısından beri, şehrin batı tarafında gökyüzü hala duman kaplıydı. Clary pencereden dışarı bakarken midesinin bulandığını hissetti ve bu yüzden perdeleri kapattı tekrar. Odanın karanlığında gözlerini yumarak rüyasını hatırlamaya çalıştı. Melekler görmüştü. Ithuriel'in kendisine gösterdiği mühür de vardı ve gözlerinin önünde parlayan bir trafik lambası gibi yanıp sönüyordu. Bağlanmış bir düğüm kadar basit bir mühürdü ama kon-

güzel olmak için ne kadar uğraşsa da okuyamıyor, anlamını çözemiyordu. Bildiği tek şey, her nedense ona yarım görünüyordu. Sanki deseni yaratan her kimse, bitirmeye zaman bulamamış gibi.

Bunlar sana gösterdiğim ilk rüyalar değil, demişti Ithuriel. Diğer rüyalarını düşündü. Elleri haçlarla yanmış Simon, kanatları olan Jace, ayna gibi parıltılı yüzeyleriyle çatlamış göller. Onları da melek mi göndermişti?

İç çekerek doğrulup oturdu. Rüyalar kötü olabilirdi belki ama uyanıkken gördüğü imgeler daha iyi değildi. Anlaşmalar Salonu'nda yere kapanarak ağlayan Isabelle siyah saçlarını öylesine bir şiddetle çekiştiriyordu ki Clary hepsini kopacağından korkmuştu. Maryse, Jia Penhallow'a bunu, evlerine getirdikleri çocuğun, kuzenlerinin yaptığını haykırıyordu ve eğer Valentine'la bu kadar yakın müttefikse, bunun onları nasıl bir pozisyona getirdiğini sorguluyordu. Alec annesini yatıştırmaya çalışıyor, Jace'den yardım istiyordu ama Jace, Alicante'nin tepesinde yükselen ve Salon'un cam çatısından içeri vuran güneş gibi hareket etmeden duruyordu. "Şafak söktü," demişti Luke, Clary'nin daha önce hiç görmediği kadar bitkin bir halde. "Cesetleri içeri taşıma zamanı." Ve sokaklarda yatan Gölge Avcısı ve kurtadam cesetlerini toplayıp Salon'un önündeki meydana getirmeleri için devriyeler göndermişti. Sebastian orayı ilk kez gösterdiğinde, Clary Salon'u bir kiliseye benzetmişti. Çiçek kutuları ve parlak renkli dükkanlarıyla o zaman güzel bir yer gibi görünmüştü. Şimdiyse cesetlerle doluydu.

Max'inki dahil. Clary kendisiyle manga hakkında öylesine ağırbaşlılıkla konuşan küçük çocuğu hatırladığında, boğazında bir şeyler düğümlendi. Bir defasında Clary onu Yasak Gezegen'e götüreceğine söz vermişti ama bu sözünü artık asla tutamayacaktı. *Ona kitap alacaktım,* diye düşündü. *İstediği bütün kitapları.* Ama artık önemi yoktu.

Bunu düşünme. Clary örtüleri tekmeleyerek yataktan kalktı. Hızlı bir şekilde duş aldıktan sonra kotunu ayağına geçirdi ve New York'tan geldiği gün üzerinde olan bluzu giydi. Giymeden önce, Brooklyn'in veya çamaşır deterjanının kokusunu, ona evi hatırlatacak herhangi bir kokuyu almayı umarak kumaşı yüzüne bastırdı ama limonlu sabunla yıkandığı anlaşılıyordu. Bir kez daha iç çekerek alt kata yöneldi.

Oturma odasındaki bir kanepede oturan Simon dışında evde kimse yoktu. Arkasındaki açık pencerelerden gün ışığı süzülüyordu. *Kedi gibi oldu,* diye düşündü Clary, *daima rahatça kıvrılabileceği güneşli yerleri arıyor.* Ama ne kadar güneşte kalırsa kalsın, Simon'ın teninin fildişi rengi değişmiyordu.

Masanın üzerindeki kaseden bir elma aldı ve bacaklarını altında toplayarak Simon'ın yanına oturdu. "Uyuyabildin mi?"

"Biraz." Simon ona baktı. "Bunu asıl benim sana sormam gerek. Gözlerinin altında siyah torbalar olan sensin. Yine kabus mu gördün?"

Clary omuz silkti.

"Aynı şeyler. Ölüm, yıkım, kötü melekler."

"Yani gerçek hayata oldukça benziyor."

"Evet ama en azından uyandığımda bitmiş oluyor." Clary olmasını ısırdı. "Tahmin edeyim. Luke ve Amatis bir toplantıya daha katılmak için Anlaşmalar Salonu'na gittiler."

"Evet. Sanırım biraraya geldiklerinde toplantı yapıktan sonra da başka hangi toplantıları yapmaları gerektiğine karar veriyorlar." Simon bir kanepe minderinin saçaklı kenarını dalgın bir tavırla parmakladı. "Magnus'tan haber aldın mı?"

"Hayır." Clary, Magnus'u en son gördüğünden beri üç gün geçtiği ve hiç haber göndermediği gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. Beyaz Kitap'ı aldıktan sonra onun fizik ötesi alemde kaybolmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeğini de. O kadar rimel süren birine güvenmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne de inanamıyordu.

Simon'ın bileğine hafifçe dokundu. "Ya sen? Burada hala iyi misin?" Savaş biter bitmez, Simon'ın eve dönmesini istiyordu. Eve, güvenli olacağı yere ama Simon tuhaf bir şekilde direniyordu. Nedense kalmak istiyor gibiydi. Clary onun kendisine göz kulak olması gerektiği için kalmadığını umuyordu. Neredeyse ona açıkça korumasına ihtiyacı olmadığını söyleyecekti. Oysa bunu yapmadı çünkü bir yandan da onun gittiğini görmeye dayanamayacağını biliyordu. Dolayısıyla Simon buradaydı ve Clary suçluluk duysa da, bundan dolayı mutluydu. "İhtiyacın olanı... biliyorsun... bulabiliyor musun?"

"Yani kan mı? Evet. Maia bana hala her gün şişeler getiriyor. Nereden bulduğunu sorma." Amatis'in evine geldiği ilk sabah, sırıtan bir kurtadam ayaklarının dibine canlı bir kedi

bırakmıştı. "Kan," demişti, ağır aksanlı bir sesle. "Senin için Taze!" Simon kurtadama teşekkür etmiş, gitmesini beklemiş, sonra da kediyi serbest bırakmıştı.

"Eh, bir yerden kan bulmak zorundasın," demişti Luke, gülerek.

"Ben kedi besliyorum," diye cevap vermişti Simon. "Hayvanta olmaz."

"Maia'ya söylerim," diye söz vermişti Luke ve sonrasında kan, gizlice cam süt şişelerinde gelmişti. Clary, Maia'nın bunu nasıl ayarladığını bilmiyordu ve Simon gibi, o da sormak istemiyordu.

Savaş gecesinden beri kurtkızı bir daha görmemişti, kurtlar şehrin yakınlarındaki bir ormanda kamp kurmuştu ve şehirde sadece Luke kalmıştı.

"Sorun ne?" Simon başını arkaya dayayarak kısık gözlerle ona baktı. "Bana bir şey sormak istiyor gibisin."

Clary'nin ona sormak istediği birden fazla şey vardı ama daha güvenli seçeneklerden birini izlemeye karar verdi. "Hodge," dedi ve tereddüt etti. "Sen hücredeyken... O olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Onu *göremiyordum* ki. Sadece duvarın diğer tarafından sesini duyuyordum. Bir hayli konuştuk."

"Ondan hoşlandın mı? Yani, nazik miydi?"

"Nazik mi? Bilmiyorum. İşkence görmüş, üzgün, zeki, belli anlarda şefkatli... Evet, ondan hoşlanmıştım. Sanırım ona biraz kendini hatırlatıyordum..."

"Bunu sakın *söyleme*!" Clary doğrulup otururken neredeyse elmasını düşürüyordu. "Sen Hodge'a kesinlikle benzemiyorsun."

"Benim işkence görmüş ve zeki olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hodge kötüydü. Sen değilsin." Clary kesin bir tavırla konuştu. "En önemli fark bu."

Simon iç çekti. "İnsanlar iyi ya da kötü olarak doğmaz. Belki her iki yönde de eğilimlerle doğabilir ama önemli olan hayatını nasıl yaşadığın ve tanıdığın insanlardır. Valentine, Hodge'un arkadaşıydı ve Hodge'un hayatında kendisini daha iyi biri olmaya zorlayacak biri olduğunu sanmıyorum. Öyle bir hayatım olsaydı, nasıl olurdum bilmiyorum ama benim hayatım öyle değil. Bir ailem var. Sen varsın."

Clary ona gülümsedi fakat sözleri kulaklarında acıyla çınlamıştı.

İnsanlar iyi ya da kötü olarak doğmaz. Kendisi de hep bunun doğru olduğunu düşünmüştü ancak meleğin ona gösterdiği görüntülerde, annesinin kendi çocuğuna kötü, hatta canavar dediğini duymuştu. Keşke Simon'a bunları söyleyebilse, meleğin ona gösterdiği her şeyi anlatabilseydi ama yapamazdı. Jace'le ilgili öğrendikleri gerçeği açıklamak anlamına gelirdi ve bunu yapmaya hakkı yoktu. Bu sırrı ancak Jace açıklayabilirdi.

Simon bir defasında Clary'ye Hodge'la konuşurken Jace'in ne demek istediğini, neden kendisine canavar dediğini sormuştu ama Clary sadece Jace'in çoğu zaman ne dediğini anlama-

nın zor olduğunu söyleyerek geçiştirmişti. Simon'ın ona inan dığını sanmıyordu fakat tekrar sormamıştı.

Kapı güçlü bir şekilde vurulunca, herhangi bir şey söylemek sıkıntısından kurtuldu. Clary kaşlarını çatarak elmanın çekir dek kısmını sehpaya bıraktı. "Ben açarım."

Kapı açılarak soğuk, temiz hava içeri dolarken Aline Pen hallow ön basamaklarda belirdi. Üzerinde neredeyse gözlerinin altındaki torbalarla aynı renkte koyu pembe ipek bir ceket vardı. "Seninle konuşmam gerek," dedi, doğrudan konuya girerek.

Clary şaşırarak başıyla onayladı ve kapıyı ardına kadar açtı. "Peki. İçeri gir."

"Teşekkürler." Aline onun yanından geçti ve oturma odasına girdi. Simon'ı kanepede otururken görünce donup kaldı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Bu şey değil mi?"

"Vampir mi?" dedi Simon, sırıtarak. O şekilde sırıttığında sivri dişleri alt dudağına dayanmış halde hafifçe görünüyordu. Clary öyle olmamasını diliyordu.

Aline, Clary'ye döndü. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Clary ve kanepede Simon'ın yanına oturdu. "Ne söyleyeceksen ikimize de söyleyebilirsin."

Aline dudağını ısırdı. "Pekala. Bakın, Alec, Jace ve Isabelle'e söylemek istediğim bir şey var ama şimdi onları hiçbir yerde bulamıyorum."

Clary iç çekti. "Bir şeyler ayarlayıp boş bir eve yerleştiler. İçindeki aile şehir dışına çıkmış."

Aline başıyla onayladı. Saldırılardan beri birçok aile Idris'ten ayrılmıştı. Çoğu, Clary'nin beklediğinden daha fazlası kalmıştı ama birçoğu eşyalarını toplayıp evlerini boş bırakarak gitmişti.

"Onlar iyi, eğer bilmek istediğin buysa. Bak, onları ben de görmedim. Savaştan beri. İstersen Luke'la bir mesaj gönderebilirim..."

"Bilmiyorum."

Aline alt dudağını ısırıyordu.

"Annem ve babam, Sebastian'ın yaptıklarını halasına anlatmak için Paris'e gittiler. Kadın çok üzülmüş."

"Eh, yeğeninin kötü ve hain biri olduğunu öğrenen herkesin yapacağı gibi," dedi Simon.

Aline ona sert bir bakış attı. "Bir hata olması gerektiğini, ölenlerin Sebastian'a hiç uymadığını söylemiş. Bu yüzden bana birkaç fotoğrafını gönderdiler." Aline cebine uzandı ve hafifçe kırışmış birkaç fotoğraf çıkararak Clary'ye uzattı. "Bakın."

Clary fotoğraflara baktı. Yakışıklı, siyah saçlı, etkileyici gülüşlü ve biraz fazla büyük burunlu bir gencin resimleriydi. Birlikte eğlenceli zaman geçirilebilecek birine benziyordu ama Sebastian'a da hiç benzemiyordu. "Kuzenin *bu* mu?"

"Bu Sebastian Verlac. Yani..."

"Yani burada kendine Sebastian diyen çocuk tamamen farklı biri miydi?" Clary fotoğrafları incelerken öfkesi de giderek artıyordu.

"Ben..." Aline yine dudağını ısırdı. "Düşündüm ki... Lightwood'lar Sebastian'ın, ya da o çocuk her kimse, gerçek

kuzenimiz olmadığını öğrenirse, belki beni bağışlarlar. *Bir* bağışlarlar."

"Bağışlayacaklarından eminim." Clary elinden geldiğince nazik bir sesle konuşuyordu. "Ama konu bundan daha büyük. Merkez, Sebastian'ın sadece yanlış yönlendirilmiş bir Gölge Avcısı olmadığını bilmek isteyecektir. Onu buraya Valentine bir casus olarak, kasıtlı bir şekilde göndermiş."

"O kadar ikna ediciydi ki," dedi Aline. "Sadece ailemiz bildiği şeyleri biliyordu. Çocukluğumuzdan kalma şeyleri..."

"Bu yüzden," dedi Simon, "gerçek Sebastian'a, yani kuzenimiz ne neler olduğunu merak ediyorsun. Görünüşe bakılırsa, Idris'e gelmek için Paris'ten ayrılmış ama buraya ulaşamamış. Acaba yolda başına ne geldi?"

Clary cevap verdi. "Valentine. Başından beri hepsini planlamış olmalı, muhtemelen Sebastian'ın nerede olacağını ve onun yolunu nasıl keseceğini biliyordu. Sebastian'a bunu yaptıysa..."

"Başkaları da olabilir," diye tamamladı Aline. "Merkez'e anlatmalısınız. Lucian Graymark'a da." Clary'nin şaşkın bakışlarını yakaladı. "İnsanlar onu dinler. Annemle babam öyle dedi."

"Belki sen de bizimle Salon'a gelsen iyi olur," dedi Simon. "Kendin anlatmalısın."

Aline başını iki yana salladı. "Lightwood'larla biraraya gelemem. Özellikle de Isabelle'le. Benim hayatımı kurtardı ve ben... Sadece kaçıp gittim. Kendimi durduramadım. Sadece kaçtım."

"Şok geçiriyordun. Senin hatan değildi."

Aline ikna olmuş görünmüyordu.

"Şimdi de kardeşi..." Aline susarak yine dudağını ısırdı. "Her neyse. Bak, sana da söylemek istediğim bir şey vardı, Clary."

"*Bana* mı?" Clary afallamıştı.

"Evet." Aline derin bir nefes aldı. "Bak, Jace'le beni yakaladığında, bir şey yoktu. *Ben* onu öptüm. Sadece... Bir deneydi ve işe yaramadı."

Clary yüzünün muhtemelen elma gibi kızarmış olması gerektiğini düşündü. *Bana bunu neden söylüyor ki?* "Bak, sorun değil. Bu Jace'in meselesi, beni ilgilendirmez."

"Şey, o anda çok üzülmüş gibiydin." Aline'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım nedenini biliyorum."

Clary ağzındaki asit tadıyla yutkundu. "Biliyor musun?"

"Bak, ağabeyin çok dikkat çekiyor. Bunu herkes biliyor, bir sürü kızla çıkıyor. Benimle işleri berbat ederse, başının derde gireceğinden korktun. Sonuçta ailelerimiz dost... dosttu ama endişelenmene gerek yok. Benim tipim değil."

"Daha önce bir kızın bunu söylediğini hiç duymamıştım," dedi Simon. "Jace'i herkesin tipi sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Aline, yavaşça, "onu bu yüzden öptüm. Herhangi birinin benim tipim olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

Jace'i öpmüş, diye düşündü Clary. *Jace onu öpmemiş. O Jace'i öpmüş.* Aline'ın başının üzerinden Simon'ın gözlerine baktı. Simon eğleniyor gibiydi. "Eh, neye karar verdin?"

Aline omuz silkti.

"Henüz emin değilim ama hey, en azından Jace'le ilgili endişelenmen gerekmiyor."

Ah keşke. "Ben Jace'le ilgili hep endişelenirim."

Anlaşmalar Salonu'nun içi savaş gecesinden beri hızla yeniden düzenlenmişti. Gard artık olmadığından, Konsey salonu olarak da kullanılıyordu. Ayrıca, insanların kayıp aile üyelerini aradığı ve en son haberleri alabilecekleri yerdi. Havuz kuruydu ve iki tarafında salonun uç tarafındaki kürsüye bakan uzun sıralar yerleştirilmişti. Nefilim'lerden bazıları bir Konsey seansındaymış gibi sıralarda otururken büyük salonun arka tarafında ve sıraların aralarında onlarca Gölge Avcısı endişeli tavırlarla dolaşıyordu. Salon artık herhangi birinin dansı düşünceği bir yere benzemiyordu. Havada tuhaf bir enerji, gerginlik ve beklenti asılıydı.

Merkez'in ortada toplanmasına rağmen, mırıltılar her yerdeydi. Clary, Simon'la birlikte salonda dolaşırken insanların konuşmalarından parçalar duyuyordu. İblis kuleleri yine çalışıyordu. Büyüler onarılmıştı ama öncekinden daha zayıftı. Şehrin güneyindeki tepelerde iblisler görülmüştü. Şehir dışındaki evler terkedilmiş, daha fazla aile şehri terketmiş, bazıları Merkez'den tamamen ayrılmıştı.

Yüksek kürsüde, duvarlara asılmış şehir haritalarının ortasında Konsül duruyor, kısa boylu, şişman bir adamın yanında

fidai gibi dikiliyordu. Şişman adam konuşurken öfkeli hareketler yapıyordu ama görünüşe bakılırsa kimse onunla ilgilenmiyordu.

"Ah, lanet olsun, bu Sorgucu," dedi Simon, Clary'nin kulağına eğilip işaret ederek. "Aldertree."

"Şuradaki de Luke," dedi Clary, kalabalığın arasından seçerek. Kurumuş havuzun yakınında duruyordu ve ağır zırhlı, yüzünün yarısı sargılı bir adamla konuşuyordu. Clary, Amatis'i bulmak için etrafa bakındı ve nihayet, bir sıranın ucunda, diğer Gölge Avcıları'ndan olabildiğince uzakta tek başına otururken gördü onu. Amatis, Clary'yi gördüğünde irkildi ve ayağa kalkmaya başladı. Luke, Clary'yi görerek kaşlarını çattı ve sargılı adamla kısık sesle konuşup izin istedi. Clary'yle Simon'ın sütunlardan birinin dibinde durduğu yere yürürken kaşları daha da çatıldı. "Burada ne işiniz var? Merkez'in çocukların toplantılara katılmasına izin vermediğini biliyorsunuz ve *sana* gelince..." Simon'a öfkeyle baktı. "Bu konuda yapabileceği bir şey olmasa da, Sorgucu'nun yakınına yaklaşmanın hiç de akıllıca olmadığını bildiğini sanıyorum." Luke gülümsemesini bastırdı. "Merkez'in gelecekte Aşağı Dünyalılar'la kurmak isteyebileceği ittifakı tehlikeye atmadan, en azından."

"Bu doğru." Simon, alaycı bir tavırla Sorgucu'ya el salladı. Aldertree aldırmadı bile.

"Simon, kes şunu. Buraya gelişimizin bir nedeni var." Clary, Sebastian'ın fotoğraflarını Luke'un eline tutuşturdu. "Bu Sebastian Verlac. *Gerçek* Sebastian Verlac."

Luke'un yüzü asıldı. Clary, Aline'dan dinlediği hikayeyi ona anlatırken Luke tek kelime etmeden fotoğrafları inceledi. Bu arada Simon huzursuzca duruyor, salonun diğer ucundaki Aldertree'ye öfkeyle bakıyordu ama Aldertree hala onu aldırmıyordu.

"Demek gerçek Sebastian, sahtekara bir hayli benziyor," diye sordu Luke, sonunda.

"Pek sayılmaz," dedi Clary. "Sahte Sebastian daha uzun boyluydu ve muhtemelen sarışındı çünkü saçlarını boyadığı bellidiydi. Kimsenin saçı o kadar siyah değildir." *Ve dokunduğumda boya parmaklarıma döküldü,* diye düşündü ama bu düşünceyi dile getirmedi. "Her neyse, Aline bunları sana ve Lightwood'lara göstermemizi istedi. Belki Penhallow'larla gerçekten bağlantısı olmadığını bilirlerse, o zaman..."

"Bunlardan henüz anne ve babasına söz etmedi, değil mi?" Luke fotoğrafları işaret etti.

"Sanırım henüz etmedi," dedi Clary. "Doğruca bana geldi. Sana her şeyi anlatmamı istedi. İnsanların seni dinleyeceğini düşünüyor."

"Belki bazıları dinler." Luke, sargılı yüzlü adama baktı. "Aslında, az önce Patrick Penhallow'la konuşuyordum. Valentine o zamanlar onun yakın dostuydu ve o zamandan beri geçen yıllarda Penhallow ailesini izlemiş olabilir. Anlattığınıza göre, Hodge burada Valentine'ın casusları olduğunu söylemiş." Fotoğrafları Clary'ye geri verdi. "Ne yazık ki Lightwood'lar bugün Konsey'e katılmıyor. Bu sabah Max'in cenazesi vardı.

En büyük olasılıkla mezarlıktadırlar." Clary'nin yüzündeki ifadeyi görerek ekledi. "Küçük bir törendi, Clary. Sadece aile."

Ama ben Jace'in ailesiyim, diye itiraz etti zihnindeki küçük bir ses. Bunu bastıran daha güçlü ve şaşırtıcı şekilde acı başka bir ses daha vardı ve *yakınında olmanın yavaş yavaş kan kaybederek ölmek gibi olduğunu da söyledi. Max'in cenazesindeyken buna gerçekten ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?*

"O halde bu gece onlara anlatabilirsin belki," dedi Clary. "Yani... iyi haber olacağından eminim. Sebastian gerçekte her kimse, dostlarıyla bağlantısı yok."

"Nerede olduğunu bilseydik, iyi bir haber olabilirdi," diye karşılıkladı Luke. "Ya da Valentine'ın buradaki diğer casuslarının kimler olduğunu. Büyüleri bu kadar kolay çökertebildiklerine göre, sayıları az olmamalı. Bu ancak şehrin içindeki biri(leri) tarafından yapılabilirdi."

"Hodge, Valentine'ın bunu nasıl yapacağını keşfettiğini söylemişti," dedi Simon. "Büyüleri indirmek için iblis kanına ihtiyaç duyulduğunu ama şehre iblis kanı sokmanın mümkün olmadığını anlatmıştı ama söylediğine göre, Valentine bunu hallletmenin de bir yolunu bulmuş."

"Biri, kulelerden birinin zirvesine iblis kanıyla bir mühür çizmiş," dedi Luke, iç çekerek, "dolayısıyla, açıkça, Hodge haklıymış. Ne yazık ki Merkez o koruma büyülerine daima çok fazla güvendi. Ne var ki en zekice bulmacanın bile bir çözümü vardır."

"Bu bana daha oyun kurulurken kıçını tekmeleyen türden bir akıllı gibi geldi," dedi Simon. "Kalenizi tam bir Yenilmezlik Büyüsü'yle korumaya aldığınız anda, biri gelip orayı nasıl yıkacağını düşünüyor."

"Simon," dedi Clary. "Kes sesini."

"Aslında Simon o kadar da haksız değil," dedi Luke. "Sadece, büyüleri harekete geçirmeden iblis kanını şehre nasıl soktuklarını bilmiyoruz." Omuz silkti. "Ama bu, şu anda sorunlarımızın en küçüğü. Büyüler yine onarıldı ama artık aşılmaz olmadıklarını biliyoruz. Valentine her an daha büyük bir güçle geri dönebilir ve onunla savaşabileceğimizden şüpheliyim. Yeteri sayıda Nefilim yok ve burada olanların da morali çok bozuk."

"Peki, ya Aşağı Dünyalılar?" diye sordu Clary. "Konsül Merkez'in Aşağı Dünyalılar'la omuz omza savaşması gerektiğini söylemiştin."

"Malachi ve Aldertree'ye bunu dilimde tüy bitene kadar söyleyebilirim ama bu, dinleyecekleri anlamına gelmiyor," dedi Luke, bıkkın bir tavırla. "Burada kalmama izin vermelerinin tek nedeni, Merkez'in beni danışman olarak tutmak için oy çokluğu yapmış olması. Bunu da sadece sürüm aralarından birkaçının hayatını kurtardığı için yaptılar ama Idris'te daha fazla Aşağı Dünyalı istediklerini..."

Biri çığlık attı.

Amatis ayağa fırlamış, elini ağzına bastırmıştı ve Salon'un ön tarafına doğru bakıyordu. Kapıda dikilen adam dışarıdan gelen ışıkta siluet gibi görünüyordu.

Sonunda Salon'un içine doğru bir adım attı ve Clary adamın yüzünü ilk kez görebildi.

Valentine.

Clary'nin farkettiği ilk şey, her nedense, tıraş olduğuydu. Daha genç görünüyordu, Ithuriel'in ona gösterdiği anılardaki öfkeli genç gibi. Savaş kıyafeti yerine, özel dikildiği anlaşılan çizgili bir takım elbise giyip kravat takmıştı. Silahsızdı. Manhattan'ın sokaklarında yürüyen herhangi birinden farklı görünmüyordu. Herhangi birinin babası olabilirdi.

Clary'ye bakmadı ve onun varlığını farketmedi bile. Sıralann arasındaki dar koridordan yürürken bakışları Luke'a odaklanmıştı.

Silahsız bir şekilde buraya böyle nasıl elini kolunu sallayarak gelebilir, diye düşündü Clary ve sorusu bir an sonra cevaplandı. Sorgucu Aldertree yaralı bir ayıya benzer bir ses çıkardı. Kendini tutmaya çalışan Malachi'nin elinden kurtularak kürsünün basamaklarından indi ve Valentine'ın üzerine atıldı.

Valentine'ın vücudunun içinden bir kağıdı delen bıçak gibi geçti. Valentine dönüp ifadesiz bir yüzle izlerken Sorgucu sendeledi, bir sütuna çarptı ve dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Konsül onun arkasından giderek kalkmasına yardım etmek için eğildi. Bunu yaparken yüzünde zorlukla gizleyebildiği bir tiksinti vardı ve Clary, tiksintinin Valentine'dan mı, yoksa Aldertree'nin aptallığından mı kaynaklandığını anlayamadı.

Salona yine zayıf bir mırıltı yayıldı. Sorgucu kapana kısılmış bir fare gibi ciyaklarken Malachi onu kollarından sıkıca tuttu.

Bu arada Valentine onlara bir daha bakmadan salonun den liklerine doğru ilerliyordu. Sıraların etrafında toplanmış ol Gölge Avcıları, Musa'nın ikiye böldüğü Kızıldeniz gibi yı larak ona yol açtılar. Luke ve Simon'la birlikte durduğu yı yaklaşırken Clary ürperdi. *Bu sadece bir yansıma,* diye hatırla tı kendine Clary. *Gerçekte burada değil. Sana zarar veremez.*

Yanında duran Simon ürperdi. Valentine kürsünün bas maklarında durup doğruca ona dönerken Clary, Simon'ın el tuttu. Valentine, Clary'yi bir kez baştan aşağı süzdü, Simon tamamen atladı, sonunda bakışları Luke'a döndü.

"Lucian," dedi.

Luke onun bakışlarına dik dik karşılık verdi ama bir şey söylemedi. Renwick'ten beri ilk kez aynı mekanda karşı karşıya geliyorlardı ve o zaman Luke savaş yüzünden kanlar içinde ve neredeyse ölmek üzereydi. Şimdi iki adam arasındaki ben zerlikleri ve farklılıkları tanımlamak daha kolaydı. Luke sıy tişörtü ve kot pantolonuyla, Valentine güzel ve pahalı görünüş lü takım elbisesiyle, Luke bir günlük sakalları ve saçlarında aklarla, Valentine neredeyse yirmi beş yaşındaki haliyle ay aradan geçen yıllar onu yavaşça taşa dönüştürmüş gibi, Valentine her nasılsa daha soğuk ve daha sert görünüyordu.

"Duyduğuma göre Merkez seni Konsey'e almış," dedi Valentine. "Melezlerle kendini kirletip yozlaşmış bir Merkez'den bu beklenirdi zaten." Sesi sakin, hatta neredeyse neşeliydi kadar ki sözlerindeki zehri hissetmek veya gerçekten bunu kastettiğine inanmak zordu. Bakışları Clary'ye döndü. "Clary,

" dedi, "sen de bir vampirle birliktesin. İşler yoluna girdiğinde, evcil hayvan seçiminle ilgili biraz konuşmamız gerekecek."

Simon'ın gırtlağından kısık bir hırıltı yayıldı. Clary onun elini o kadar sert sıktı ki Simon hala insan olsa acıyla elini çekebilirdi. Şimdi hissetmiyordu bile. "Yapma," diye fısıldadı Clary. "Sakın yapma."

Valentine başını çevirmişti. Kürsünün basamaklarını tırmanarak kalabalığa döndü. "Ne kadar çok tanıdık yüz var," dedi. "Patrick. Malachi Amatis."

Amatis kaskatı duruyor, nefretle parlayan gözlerle bakıyordu.

Sorgucu hala Malachi'nin ellerinde kıvranıyordu. Valentine'ın alaycı bakışları bir an ona döndü. "Sen bile, Aldertree. Duyduğuma göre eski dostum Hodge Starkweather'ın ölümünden dolaylı olarak sen sorumluymuşsun. Ne yazık."

Luke nihayet konuştu. "Demek itiraf ediyorsun," dedi. "Koruma büyülerini sen yıktın. İblisleri sen gönderdin."

"Elbette ben gönderdim," dedi Valentine. "Daha fazlasını da gönderebilirim. Merkez ne kadar aptal olsa da elbette ki bunu bekliyor olmalıydı ama *sen* bekliyordun, değil mi, Lucian?"

Luke'un mavi gözleri öfkeyle parladı. "Bekliyordum. Seni tanıyorum, Valentine. Şimdi buraya pazarlık etmeye mi, yoksa böbürlenmeye mi geldin?"

"İkisi de değil." Valentine sessiz duran kalabalığa döndü. "Pazarlık etmeye ihtiyacım yok," dedi ve ses tonu sakin olmasına rağmen, sesi güçlenmiş gibi çınladı. "Böbürlenmek gibi bir

niyetim de yok. Gölge Avcıları'nın ölümüne yol açmaktan zevk *almıyorum*. Bize umutsuzca ihtiyaç duyan bir dünyada [illegible] sayımız çok az. Ancak, Merkez'in istediği de bu, değil mi? Bu da mantıksız kurallarından bir diğeri, sıradan Gölge Avcıları [illegible] toza dönüştüren kurallarından. Mecbur olduğum için bütün bunları yaptım. Yaptım çünkü Merkez'in beni dinlemesini sağlamanın tek yolu buydu. Gölge Avcıları benim yüzümden öldü, Gölge Avcıları, Merkez bana aldırmadığı için öldü." Kalabalığın arasından Aldertree'nin gözlerine baktı. Sorgucu'nun yüzü bembeyazdı. "Buradakilerin birçoğu bir zamanlar Çember'de benimle birlikteydi," dedi Valentine yavaşça. "Şimdi sizler ve Çember'i bilen ama dışında kalanlara sesleniyorum. On beş yıl önce tahminde bulunduğum şeyi hatırlıyor musunuz? Anlaşmalar'a karşı çıkmadığımız takdirde, Alicante şehrinin, paha biçilmez başkentimizin, kutsal ve değerli gördüğümüz her şeyi ayaklarının altında çiğneyen melezler ve dejenere ırklarla dolacağını söylediğimi hatırlıyor musunuz? Tıpkı tahmin ettiğim gibi, bütün bunlar gerçekleşti. Gard yanıp kül oldu, Kapı yokedildi, sokaklarımız canavarlarla doldu. Yarı insan pislikler bize liderlik ediyor. Dostlarım, düşmanlarım, kardeşlerim, Melek adına sizlere soruyorum. Artık bana inanıyor musunuz?" Nihayet bağırdı. "ARTIK BANA İNANIYOR MUSUNUZ?"

Bir cevap beklercesine bakışları salonu taradı. Hiçbir cevap gelmedi. Sadece ona bakan bir sürü yüz.

"Valentine." Luke'un yumuşak sesi sessizliği bozdu. "Yapılan şeyi göremiyor musun? Aşağı Dünyalılar'ı Nefilimlerle eşit

tılan şey, o kadar korktuğun Anlaşmalar olmadı. Yarı insanların Konsey'de yer almasını sağlamadılar. Bütün o eski nefret hala yerinde. Onlara güvenmeliydin ama yapmadın, yapamadın... Ve şimdi bize hepimizi birleştirebilecek tek şeyi *sen* verdin." Bütün gözler Valentine'a döndü. "Ortak bir düşman."

Valentine'ın solgun yüzü kızardı. "Ben düşman değilim. Nefilimlerin düşmanı değilim. Düşman *sizsiniz*. Onları umutsuz bir savaşa sürüklemeye çalışanlar sizlersiniz. Elimdeki tek şeyin o gördüğünüz iblisler olduğunu mu sanıyorsunuz? Onlar, gerçekte çağırabileceklerimin sadece küçük bir bölümüydü."

"Bizden de daha fazlası var," dedi Luke. "Daha fazla Nefilim ve daha fazla Aşağı Dünyalı."

"*Aşağı Dünyalılar,*" diye hırladı Valentine. "Gerçek tehlikeyi gördükleri anda kaçarlar. Nefilimler savaşçı olarak doğar ve amaçları bu dünyayı korumaktır ama dünya sizin türünüzden nefret eder. Temiz gümüşün sizi yakmasının, gün ışığının Gecenin Çocukları'nı kavurmasının bir nedeni var."

"Beni kavurmuyor," dedi Simon, sert, net bir sesle, Clary'nin elini hala tutmasına rağmen. "İşte burada, güneş ışığında duruyorum..."

Ama Valentine sadece güldü.

"Tanrı'nın adını anarken nasıl tıkandığını gördüm, vampir," dedi.

"Neden güneş ışığında durabildiğine gelince..." Sözlerini tamamlamadan gülümsedi. "Belki bir istisnasın. Bir ucube ama yine de canavarsın."

Bir canavar. Clary, gemideyken Valentine'ın söylediklerini hatırladı. *Annen ilk çocuğunu bir canavara dönüştürdüğünü söyledi. Aynısını ikincisine de yapamadan beni terketti.*

Jace. Onun adını düşünmek Clary'nin canını yaktı. *Valentine bütün yaptıklarından sonra, burada durmuş başkalarını canavar varlıkla suçluyor...*

"Buradaki tek canavar..." dedi, sessiz kalmak konusundaki kararlılığına rağmen kendini tutamayarak, "...sensin. Ithuriel'i gördüm," diye devam etti, Valentine şaşkınlıkla ona dönünce. "Her şeyi biliyorum..."

"Bundan şüpheliyim," dedi Valentine. "Bilseydin, çeneni kapalı tutardın. Kendi adına değilse de, ağabeyinin iyiliği için."

Benimle Jace hakkında konuşma bile! diye bağırmak istedi Clary ama başka bir ses onunkini böldü, sakin, beklenmedik, korkusuz ve öfke dolu bir ses.

"Ya *benim* kardeşime ne dersin?" Amatis kürsünün dibine yaklaşarak Valentine'a baktı. Luke irkilerek başını iki yana salladı ama Amatis ona aldırmadı.

Valentine kaşlarını çattı. "Lucian'a ne olmuş ki?" Clary, Amatis'in sorusunun onu huzursuz ettiğini hissetti. Belki de asıl sorun sadece Amatis'in orada durup onunla yüzleşmesiydi. Valentine yıllar önce onu zayıf, kendisine tehdit oluşturamayacak biri olarak tanımlamıştı. Kendisini şaşırtan insanlardan asla hoşlanmazdı.

"Bana onun artık tanıdığım kardeşim olmadığını söylemiştin," dedi Amatis. "Stephen'ı benden uzaklaştırmıştın. Aileni

çok etmiştin. Nefilimlerin düşmanı olmadığını söylüyorsun ama hepimizi birbirimize, aileyi aileye düşürdün ve hiç tereddüt etmeden insanların hayatlarını mahvettin. Merkez'den nefret ettiğini söylüyorsun ama onları şimdi oldukları hale getiren, zayıf ve paranoyak yapan da sensin. Biz Nefilimler birbirimize güvenirdik. Bunu *sen* değiştirdin. Bunun için seni asla bağışlamayacağım." Amatis'in sesi titriyordu. "Beni Lucian'a artık kardeşim değilmiş gibi davranmaya zorladığın için de. Beni bunun için de bağışlamayacağım. Seni dinlediğim için de kendimi asla bağışlamayacağım."

"Amatis..." Luke ablasına doğru bir adım attı ama Amatis elini kaldırarak onu durdurdu. Gözleri yaşlarla parlıyordu fakat sırtı dik, sesi kendinden emindi.

"Bir zamanlar *hepimiz* seni dinlemeye istekliydik, Valentine," dedi Amatis. "Ama artık o günler geride kaldı. Artık bitti. *Artık bitti!* Burada benimle aynı fikirde olmayan var mı?"

Clary aniden başını kaldırarak toplanmış Gölge Avcıları'na baktı. Yüzlerinin yerinde bulanık beyazlıklar olan, kabaca çizilmiş bir kalabalık taslağına benziyorlardı. Patrick Penhallow dişlerini sıkmıştı, Sorgucu güçlü rüzgara kapılmış zayıf bir ağaç gibi titriyordu ve Clary esmer, parlak yüzü tuhaf bir şekilde ifadesiz olan Malachi'yi gördü.

Kimse tek kelime etmedi.

Clary, liderlik etmeyi umduğu Nefilimlerin bu tepkisizliği karşısında Valentine'ın öfkeleneceğini düşünseydi hayalkırıklığına uğrardı. Çenesindeki kasların bir kez seğirmesi dışın-

da, Valentine'ın yüzü ifadesizdi. Sanki bu tepkiyi bekliyor gibiydi. Sanki bunu planlamış gibi.

"Pekala," dedi Valentine. "Mantığın sesini dinlemeyeceksiniz, gücün sesini dinleyeceksiniz. Şehri koruyan büyüleri alaşağı edebileceğimi size gösterdim. Onları yine dikmişsiniz ama bu işe yaramayacak, aynı şeyi kolayca tekrarlayabilirim. Ya şartlarımı yerine getireceksiniz ya da Ölümcül Kılıç'ın çağırabileceği iblislerin her biriyle yüzleşeceksiniz. Onlara birinizi bile hayatta bırakmamalarını söyleyeceğim, erkek, kadın, yaşlı, çocuk ayırmadan. Bunu siz istediniz."

Salonda mırıltılar yükseldi. Luke dik dik bakıyordu. "Yani *kendi türünü* kasıtlı olarak yok mu edeceksin, Valentine?"

"Bazen bütün bahçeyi kurtarmak için hastalıklı bitkileri sökülüp atılması gerekir," dedi Valentine. "*Hepsi* hastalıklıysa..." Dehşete kapılmış kalabalığa döndü. "Bunu siz istediniz," diye devam etti. "Ölümcül Kupa bende. Gerekirse, benim tarafımdan yaratılıp eğitilmiş yeni bir Gölge Avcısı ordusuyla her şeye tekrar başlayabilirim ama size bu tek fırsatı veriyorum. Merkez, Konsey'in bütün güçlerini bana verir ve kayıtsız şartsız hükümdarlığımı ve hakimiyetimi kabul ederse, bunu yapmam. Bütün Gölge Avcıları bir itaat yemini edecek ve kendilerini bana kalıcı olarak sadık kılacak bir mührü kabullenecek. Şartlarım bunlar."

Bir sessizlik oldu Amatis elini ağzına bastırmıştı. Salonun geri kalanı, Clary'nin gözlerinin önünde bulanık bir şekilde dönüyordu. *Ona teslim olamazlar,* diye düşündü Clary. *Bunu*

yapamazlar. Ama başka ne seçenekleri vardı ki? Hangisinin başka bir seçeneği olmuştu ki? *Valentine onları kapana kıstırdı,* diye düşündü, *tıpkı Jace'le ikimizin, bizi dönüştürdüğü şeylere dönüştüğümüz gibi. Kendi kanımızla hepimiz ona bağlıyız.*

"Aldertree..."

Konsül onu tutmak için adım attı ama Sorgucu fazla hızlıydı. Kendini kurtararak kürsüye doğru koştu. Tamamen aklını kaçırmış gibi aynı kelimeleri tekrarlayarak bağırıp duruyordu ve gözlerinin neredeyse sadece beyazı görünüyordu Amatis'i kenara iterek kürsünün basamaklarını tırmandı ve Valentine'ın karşısına dikildi.

"Ben Sorgucu'yum, anladın mı? *Sorgucu!*" diye bağırdı. "Merkez'in bir parçasıyım! *Konsey*'in! Kuralları ben koyarım, sen değil! Ben yönetirim, sen değil! Bunu yapmana izin vermeyeceğim seni çaylak, iblis aşığı serseri..."

Can sıkıntısına yakın bir ifadeyle, Valentine neredeyse dokunmak istermiş gibi Sorgucu'nun omzuna elini uzattı ama Valentine hiçbir şeye dokunamazdı -gördükleri sadece bir projeksiyondu- ve Valentine'ın eli Sorgucu'nun tenin-den, etinden ve kemiklerinden geçerek göğüs kafesinde kaybolurken Clary korkuyla inledi. Sadece bir saniye için, salondaki herkes Valentine'ın imkansız bir şekilde Aldertree'nin göğsüne gömülmüş eline şaşkınlıkla baktı. Sonra Valentine, açılmamaya kararlı, paslanmış bir kapı tokmağını çevirir gibi bileğini sertçe sola çevirdi.

Sorgucu tek bir çığlık atarak taş gibi yere devrildi.

Valentine elini geri çekti. Neredeyse dirseğine kadar kanla kaplıydı ve kan, pahalı takım elbisesinin kumaşına yayılmıştı. Kanlı elini indirerek dehşet içindeki kalabalığa bakarken bakışları sonunda Luke'a odaklandı. Yavaşça konuştu. "Yarın geceyarısına kadar şartlarımı düşünmeniz için zaman tanıyorum. O zaman geldiğinde, bütün ordumu Brocelinda Ovası'na getireceğim. Merkez'in teslim olduğunu bildiren mesajı hala almamışsam, ordumla Alicante'ye gireceğim ve bu kez tek bir canlı bırakmayacağız. Şartlarımı iyi düşünün. Zamanı akıllıca kullanın."

Bunları söyledikten sonra gözden kayboldu.

14

KARANLIK ORMANDA

"Eh, buna ne dersiniz?" dedi Jace, hala Clary'ye bakmıyordu. Simon'la birlikte Lightwood'ların kaldığı evin ön basamaklarına geldiklerinden beri, Jace ona hiç bakmamıştı. Bunun yerine, salonun yüksek pencerelerinden birine yaslanmış, gözlerini hızla kararan gökyüzüne dikmişti. "Dokuz yaşındaki kardeşinin cenazesine katılan adam bütün eğlenceyi kaçırıyor."

"Jace," dedi Alec, yorgun bir sesle. "Yapma."

Alec, salonda, üzerine oturulabilecek tek şey olan aşırı şişkin, eski koltuklardan birine çökmüştü. Evde, yabancılara ait dairelerde hissedilen tuhaf, yabancı bir his vardı. Çiçek desenli, aşırı süslü ve pastel kumaşlarla dekore edilmişti ve her şey eski veya hırpani görünüşlüydü. Alec'in yakınındaki küçük sehpanın üzerinde çikolata dolu bir cam kase duruyordu. Açlık-

tan ölmek üzere olan Clary, birkaç tanesini yemiş, kuru ve bayat olduklarını görmüştü. Burada ne tür insanların yaşadığını merak ediyordu. En azından, işler zorlaştığında kaçıp gidecek türden insanlar oldukları belliydi, evlerine başkalarının girmesini hak ediyorlardı.

"*Ne* yapmayayım?" diye sordu Jace. Dışarısı o kadar karanlıktı ki Clary onun pencere camından yansıyan yüzünü görebiliyordu. Gözleri simsiyah görünüyordu. Üzerinde Gölge Avcıları'nın yas kıyafeti vardı. Siyah, savaş kıyafetlerinin rengi olduğundan cenazelerde siyah giymiyorlardı. Ölümün rengi beyazdı ve Jace'in giydiği beyaz ceketin yaka ve kol ağızlarında kırmızı mühürleri vardı.

Hepsi korunma ve saldırıyla ilgili savaş mühürlerinin aksine, bunlar daha nazik bir şifa ve keder dilini konuşuyordu. Bileklerinde metal bileklikler ve üzerlerinde benzer mühürler vardı. Alec de aynı şekilde giyinmişti ve bembeyaz kumaşın üzerinde altın rengi-kızıl mühürler olduğu göze çarpıyordu. Bu kıyafet saçlarını daha da koyu gösteriyordu.

Diğer yandan Jace, bembeyaz giysileriyle bir meleği andırıyordu ama bir intikam meleği olduğu kesindi.

Clary, Jace'in öfkeli bir tavırla tersleyeceğini sanıyordu. Oysa sadece, "Clary ona kızgın olmadığımı biliyor," demekle yetindi.

Kanepenin sırtlığına dirseklerini dayamış olan Simon gözlerini devirdi. "Anlamadığım şey, Valentine nasıl olup da Sorgucu'yu öldürmeyi başardı? Projeksiyonların herhangi bir şeyi etkileyemediğini sanıyordum."

"Normalde öyle," dedi Alec. "Sadece yanılsamadır. Renklendirilmiş hava gibi."

"Ama bu kez öyle değildi. Elini Sorgucu'nun içine soktu ve *çevirdi*..." Clary ürperdi. "Her yer kan içindeydi."

"Senin için özel ikramiye gibi," dedi Jace, Simon'a.

Simon ona aldırmadı. "Bugüne kadar korkunç bir şekilde ölmeyen bir Sorgucu oldu mu?" diye sordu. "Spinal Tap'te davulcu olmaya benziyor."

Alec eliyle yüzünü sıvazladı. "Anne ve babamın henüz bunu bilmediklerine inanamıyorum," dedi. "Onlara anlatmak için sabırsızlandığımı da söyleyemem."

"Annenle baban nerede?" diye sordu Clary. "Üst katta olduklarını sanıyordum."

Alec başını iki yana salladı. "Hala mezarlıktalar. Max'in mezarının başında. Bizi geri gönderdiler. Bir süre orada yalnız kalmak istiyorlarmış."

"Peki, ya Isabelle?" diye sordu Simon. "O nerede?"

Jace'in yüzündeki alaycı ifade kayboldu. "Odasından çıkmıyor," dedi. "Max'in başına gelenler için kendini suçluyor. Cenazeye bile gelmedi."

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Hayır," dedi Jace, "bunun yerine tekrar tekrar yüzüne vurmayı denedik. Neden, sizce işe yaramaz mıydı?"

"Sadece sordum." Simon'ın sesi sakindi.

"Sebastian'ın aslında Sebastian olmadığını ona söyleyeceğiz," dedi Alec. "Bu ona kendini daha iyi hissettirebilir. Sebastian'da

bir terslik olduğunu sezmiş olması gerektiğini düşünüyor ama bir casussa..." Alec omuz silkti. "Onda *kimse* bir terslik sezmedi. Penhallow'lar bile."

"*Ben* samimiyetsiz olduğunu düşünmüştüm," diye vurguladı Jace.

"Evet, ama bunun nedeni..."

Alec koltuğuna daha da gömüldü. Bitkindi ve teni beyaz giysilerine nazaran gri gibi görünüyordu.

"Bunun pek önemi yok. Valentine'ın tehditlerini öğrendiğinde, Isabelle'i hiçbir şey neşelendiremeyecek."

"Peki, sizce bunu gerçekten yapacak mı?" diye sordu Clary. "Nefilimlere karşı bir iblis ordusu gönderir mi? Yani, o hala bir Gölge Avcısı, değil mi? Kendi halkının tamamını yok edemez."

"Kendi çocuklarını yok etmeyi bile umursamadı," dedi Jace, salonun diğer tarafından Clary'nin gözlerine bakarak. Bakışlarını kaçırmadı. "Kendi halkını umursayacağını neden düşünüyorsun?"

Alec bir ona, bir Clary'ye bakarken Clary onun yüz ifadesinden, Jace'in henüz Ithuriel'den söz etmemiş olduğunu anladı. Alec çok şaşkın ve üzgün görünüyordu.

"Jace..."

"Bu bir şeyi açıklıyor," dedi Jace, Alec'e bakmadan. "Magnus, Sebastian'ın odasında bıraktığı herhangi bir şeyin izini sürüp süremeyeceğini merak ediyordu. Belki bu şekilde onun yerini bulabileceğini düşünüyordu. Ona verdiğimiz şeylerden pek fazla şey okuyamadığını söyledi. Sadece... boşluk."

"Bunun anlamı ne?"

"Hepsi Sebastian Verlac'ın eşyalarıydı. Sahte Sebastian muhtemelen yolunu kestiğinde ondan almıştı. Magnus onlardan herhangi bir iz yakalayamıyor çünkü gerçek Sebastian..."

"Muhtemelen öldü," diye tamamladı Alec. "Bizim tanıdığımız Sebastian, kendisini izlemek için kullanılabilecek herhangi bir şeyi geride bırakmayacak kadar akıllı. Yani, herhangi bir şeyden birinin izini süremezsin. Bir şekilde o kişiyle bağlantılı bir eşya olmalı. Bir aile yadigarı, bir stel, belki saç teli kalmış bir tarak. Öyle bir şey."

"Bu da çok kötü," dedi Jace, "çünkü onu takip edebilirsek, muhtemelen bizi doğruca Valentine'a götürürdü. Tam bir rapor vermek için efendisinin yanına döndüğünden kesinlikle eminim. Muhtemelen Hodge'un saçma sapan ayna göl teorisini de anlatmıştır."

"Saçma sapan olmayabilir," dedi Alec. "Yollara muhafızlar diktiler ve orada biri Kapı açarsa uyarması için büyüler kurdular."

"Harika. Şimdi kendimi kesinlikle güvende hissediyorum." Jace sırtını duvara dayadı.

"Anlamadığım şey," dedi Simon, "neden Sebastian burada kaldı? Izzy ve Max'e yaptıklarından sonra daha fazla rol yapamazdı, yakalanacağı kesindi. Yani, bayıltmak yerine Izzy'yi öldürdüğünü sanmış olsa bile, ikisinin de ölmüş ve kendisinin hayatta olmasını nasıl açıklayacaktı? Hayır, başı dertteydi. Yakalanacaktı. O zaman, neden savaş sırasında hala bura-

da kaldı? Neden beni ele geçirmek için Gard'a geldi? Benim yaşayıp ölmemi hiçbir şekilde umursamadığından eminim."

"Ona çok acımasızca yaklaşıyorsun," dedi Jace. "Eminim ölmeni tercih ederdi."

"Aslında," dedi Clary, "bence benim yüzümden kaldı."

Jace'in soğuk bakışları ona döndü. "Senin yüzünden mi? Seninle yine ateşli dakikalar geçirmeyi mi umuyordu yani?"

Clary kızardı. "Hayır. Ayrıca ateşli dakikalar filan da geçirmedik. Aslını istersen, hiçbir şey yaşamadık ama konu bu değil. Salon'a geldiğinde, konuşabilmemiz için beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Benden istediği bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki de sadece seni istiyordu," dedi Jace. Clary'nin yüz ifadesini görerek ekledi. "O şekilde değil. Yani, belki de seni Valentine'a götürmek istiyordu."

"Valentine beni umursamıyor ki," dedi Clary. "O sadece seni umursuyor."

Jace'in gözlerinin derinliklerinde bir şeyler pırıldadı. "Sen böyle mi düşünüyorsun?" Yüz ifadesi ürkütücü şekilde sevimsizdi. "Gemide olanlardan sonra asıl seninle ilgileniyor. Yani dikkatli olman gerek. Çok dikkatli. Aslında, bu birkaç günü kapalı bir yerde geçirsen hiç fena olmaz. Kendini Isabelle gibi bir odaya kilitleyebilirsin."

"Bunu yapmayacağım."

"Elbette yapmayacaksın," dedi Jace, "çünkü bana işkence etmek için yaşıyorsun, değil mi?"

"Her şey, Jace, *seninle ilgili* değil," dedi Clary, öfkeyle.

"Muhtemelen," dedi Jace, "ama çoğunluğunun benimle ilgili olduğunu itiraf etmek zorundasın."

Clary çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Simon boğazını temizledi. "Isabelle'den söz etmişken, ki bunu sadece dolaylı olarak yaptık ama tartışma iyice hararetlenmeden bunu belirtmemin doğru olacağını düşündüm, belki de gidip onunla konuşsam iyi olur."

"Sen mi?" dedi Alec ama sonra kendi davranışından utandığı belli bir şekilde aceleyle ekledi. "Sadece... kendi ailesi için bile odasından dışarı çıkmıyor. Neden senin için gelsin ki?"

"Belki de ben aileden *olmadığım* için," dedi Simon. Ellerini ceplerine sokmuş, omuzlarını geri atmış halde ayakta duruyordu. Daha önce Clary ona yakın otururken Valentine'ın kestiği yerde boynunu çevreleyen ince beyaz bir çizgi ve yine kesildiği yerlerde bileklerinde yara izleri olduğunu görmüştü. Gölge Avcıları'nın dünyasıyla tanışması onu değiştirmişti. Üstelik değişim sadece yüzeyde veya kanında değildi, bundan çok daha derinlere uzanıyordu. Başını kaldırarak dimdik durdu ve Jace'le Alec'in kendisine attıklarına dayanırken umursamıyor gibi göründü. Onlardan korkan veya onların yanında huzursuz olan Simon artık yoktu.

Kalbi acıyla sarsıldığında, sorunun ne olduğunu anladı. Onu *özlüyordu*, Simon'ı özlüyordu. Daha önce tanıdığı Simon'ı.

"Isabelle'i benimle konuşmaya ikna etmeye çalışacağım," dedi Simon. "Bir zararı olmaz."

"Ama hava neredeyse karardı," dedi Clary. "Luke ve Amatis'e güneş batmadan döneceğimize söz vermiştik."

"Ben seni geri götürürüm," dedi Jace. "Simon'a gelince, karanlıkta kendi başına dönmeyi başarabilir. Değil mi, Simon?"

"Elbette başarabilir," dedi Alec, sanki Simon'a karşı daha önceki küçük gafını telafi etmeye çalışır gibi. "O bir *vampir*... ve..." diye ekledi, "muhtemelen dalga geçiyor olduğunu yeni anladım. Bana aldırmayın."

Simon gülümsedi. Clary yine itiraz etmek için ağzını açtı... ve tekrar kapadı. Kısmen bunun nedeni mantıksız davranmasıydı ve bunu biliyordu. Kısmen de, arkasında duran Simon'a bakarken Jace'in yüzünde onu şaşırtarak sessizleştiren bir şey vardı. Minnet ve hatta -en şaşırtıcı olanı- biraz saygıyla karışık şakacılık.

Lightwood'ların yeni eviyle Amatis'inki arasında mesafe kısaydı, Clary daha uzun olmasını dilemişti. Jace'le geçirdiği her saniyenin paha biçilmez ve sınırlı olduğu, onları sonsuza dek ayıracak, görünmez bir zamanın hızla yaklaştığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Clary ona yandan bir bakış attı. Jace, o neredeyse yanında değilmiş gibi dümdüz karşıya bakıyordu. Yüz hatları sokakları aydınlatan cadı ışığında keskin ve net görünüyordu. Saçları yanağına doğru kıvrıldığından bir mührün olduğu şakağındaki yara izini gizlemiyordu. Morgenstern yüzüğünü boynuna asılı tutan zincirin metal pırıltısı görünüyordu. Sol eli çıplak, parmak boğumları kızarıktı. Demek Alec'in istediği şekilde, bir sıradan gibi iyileşiyordu.

Clary ürperince Jace ona baktı. "Üşüdün mü?"

"Sadece düşünüyordum," dedi Clary. "Valentine'ın, Luke yerine Sorgucu'ya saldırması beni şaşırttı. Sorgucu bir Gölge Avcısı ve Luke... bir Aşağı Dünyalı. Ayrıca, Valentine ondan nefret ediyor."

"Ama bir açıdan, Aşağı Dünyalı olsa bile ona saygı duyuyor," dedi Jace. Clary, daha önce Simon'a bakarken Jace'in yüzünde beliren ifadeyi hatırladı ve üzerinde düşünmemeye karar verdi. Jace ve Valentine'ın herhangi bir şekilde benzer olduğunu düşünmekten nefret ediyordu, bir bakış kadar önemsiz bir konuda olsa bile.

"Luke, Merkez'i değişmeye, yeni bir açıdan düşünmeye zorluyor amaçları pek... aynı olmasa da, aslında Valentine'ın yaptığı şey de farklı değil. Luke bir tabu yıkıcı. Değişim istiyor. Valentine'ın gözünde Sorgucu eskiyi, nefret ettiği katı Merkez'i temsil ediyor."

"Ayrıca bir zamanlar dosttular," dedi Clary. "Luke ve Valentine."

"Ne yazık ki bir zamanlar çok değer verdiğin birinden de en az aynı ölçüde nefret edersin. Valentine'ın Luke için özel bir planı olduğunu tahmin ediyorum, bütün her şey sona erdiğinde, iktidarı ele geçirdiğinde."

"Ama iktidarı ele geçiremeyecek," dedi Clary. Jace bir şey söylemediğinde sesini yükseltti. "Kazanamayacak, kazanamaz! Gölge Avcıları'na *ve* Aşağı Dünyalılar'a karşı gerçekte istediği şey savaş değil..."

"Gölge Avcıları'nın Aşağı Dünyalılar'la omuz omza savaşacağını sana düşündüren ne?" dedi Jace. Hala Clary'ye bakmıyordu. Kanal caddesinde birlikte yürürken Jace gergin bir yüzle suya bakıyordu. "Sadece Luke dedi diye mi? Luke bir idealist."

"Bu neden kötü bir şey olsun?"

"Değil zaten. Sadece ben öyle değilim," dedi Jace. Clary onun sesindeki boşluğu hissettiğinde içi sızladı. *Umutsuzluk, öfke, nefret. Bunlar iblis özellikleri. Kesinlikle davranması gerektiğini* düşündüğü *şekilde davranıyor.*

Amatis'in evine gelmişlerdi. Clary basamakların dibinde durarak Jace'e döndü. "Belki," dedi. "Ama sen *onun* gibi de değilsin."

Jace bu sözler karşısında biraz irkildi, belki nedeni Clary'nin ses tonundaki kararlılıktı. Lightwood'lardan ayrıldıklarından beri başını ilk kez Clary'ye çevirdi. "Clary..." diye başladı ama devam etmek yerine derin bir nefes aldı. "Kolunda kan var. Yaralı mısın?"

Jace ona yaklaşarak bileğini eline aldı. Clary bakışlarını indirdiğinde onun haklı olduğunu görerek şaşırdı. Sağ kolunda kırmızı bir leke vardı. Asıl tuhaf olan, hala parlak kırmızı olmasıydı. Kurumuş kanın daha koyu olması gerekmez miydi? Kaşlarını çattı. "Bu benim kanım değil."

Jace hafifçe rahatladı ve Clary'nin bileğini tutan eli gevşedi. "Sorgucu'nun mu?"

Clary başını iki yana salladı. "Aslında, Sebastian'ın."

"*Sebastian'ın* kanı mı?"

"Evet. Geçen gece Salon'a geldiğinde yüzünün kanadığını hatırlıyor musun? Sanırım Isabelle onu tırmalamış olmalı ama önemi yok... Ben yüzüne dokununca kanı üzerime bulaştı." Clary kan lekesine yakından baktı. "Amatis'in pelerini yıkadığını sanıyordum ama sanırım yıkamamış."

Jace'in kendisini bırakmasını bekliyordu ama bunun yerine, Jace onun bileğini biraz daha tuttu, kanı inceledi ve sonra elini çekti. "Teşekkürler."

Clary bir an ona baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiğini bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayatta söylemem." Clary ellerini havaya doğru salladı. "Ben içeri giriyorum. Sonra görüşürüz."

Döndü ve Amatis'in evinin ön kapısına doğru basamakları tırmandı. Arkasını döndüğü anda Jace'in yüzündeki gülümsemenin silindiğini veya kapı kapandıktan sonra bile uzunca bir süre orada durarak küçük bir iplik parçasını parmaklarının arasında tekrar tekrar evirip çevirdiğini bilmesi mümkün değildi.

"Isabelle," dedi Simon. Isabelle'in odasının kapısını ancak birkaç denemeden sonra bulabilmişti. Sonunda duyduğu *git bura-*

dan! diyen çığlık, doğru kapıya geldiğini göstermişti. "Isabelle, içeri girmeme izin ver."

Boğuk bir gürültü oldu ve kapı hafifçe sarsıldı. Görünüşe bakılırsa Isabelle kapıya bir şey atmıştı. Muhtemelen bir ayakkabı. "Ne seninle, ne de Clary'yle konuşmak istiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Beni rahat bırak, Simon."

"Clary burada değil," dedi Simon, "ve seninle konuşana kadar bir yere gitmiyorum."

"Alec!" diye bağırdı Isabelle. "Jace! Götürün onu buradan!"

Simon bekledi. Alt kattan herhangi bir ses gelmedi. Alec ya gitmişti ya da kardeşinin çağrısına cevap vermiyordu. "Burada değiller, Isabelle. Sadece ben varım."

Bir sessizlik oldu. Sonunda Isabelle tekrar konuştu. Bu kez sesi daha yakından, sanki kapının arkasında duruyormuş gibi geliyordu. "Yalnız mısın?"

"Yalnızım," dedi Simon.

Kapı hafifçe aralandı. Isabelle, dağınık saçları omuzlarından aşağı süzülmüş halde siyah kombinezonuyla karşısında duruyordu. Simon onu daha önce yalınayak, saçları taranmamış ve makyajsız halde hiç görmemişti. "Girebilirsin."

Simon sessizce odaya girdi. Kapıdan gelen ışıktan anlaşıldığı kadarıyla, annesinin muhtemelen diyeceği gibi, odada kasırga esmiş gibiydi.

Giysiler yığınlar halinde yerlere saçılmış, bir kumaş çanta yırtılıp yere atılmıştı. Isabelle'in parlak gümüş-altın kamçısı yatağın direklerinden birinden sarkıyordu. Direklerin diğerine ise

dantelli, beyaz bir sutyen asılmıştı. Simon bakışlarını kaçırdı. Perdeler çekilmiş, ışıklar söndürülmüştü.

Isabelle yatağın kenarına oturdu ve acı bir alaycılıkla Simon'a baktı. "Utançtan kızaran bir vampir. Kim derdi ki." Çenesini kaldırdı. "Eh, seni içeri aldım. Ne istiyorsun?"

Isabelle'in öfkeli bakışlarına rağmen, solgun yüzünde iri iri açılmış koyu renk gözleriyle Simon onun her zamankinden daha genç göründüğünü düşündü. Çıplak kollarındaki, sırtındaki, köprücük kemiklerindeki ve hatta bacaklarındaki beyaz yara izlerini görebiliyordu. *Clary bir Gölge Avcısı olarak devam ederse,* diye düşündü, *bir gün o da böyle görünecek, her yeri yara iziyle kaplı olacak ama* bu düşünce onu bir zamanlar olduğu gibi rahatsız etmiyordu artık. Isabelle'in yara izlerine yaklaşımında bir şey vardı, sanki onlarla gurur duyuyor gibiydi.

Isabelle parmaklarının arasında bir şey evirip çeviriyordu, loş ışıkta donuk bir şekilde parlayan küçük bir şey. Simon bir an için onun bir mücevher parçası olabileceğini düşündü.

"Max'in başına gelenler," dedi Simon. "Senin hatan değildi."

Isabelle ona bakmadı. Ellerinde tuttuğu şeye bakıyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve kaldırıp gösterdi. Tahtadan oyulmuş küçük bir oyuncak askere benziyordu. Simon onun oyuncak bir Gölge Avcısı olduğunu anladı. Üzerine boyayla işlenmiş siyah savaş kıyafetine kadar her şeyi tamdı. Daha önce farkettiği gümüşi parıltı, elindeki küçük kılıcın boyasıydı ama artık neredeyse tamamen dökülmüştü. "Jace'indi," dedi Isabelle, cevap beklemeden. "Idris'ten geldi-

ğinde tek oyuncağı buydu. Bilmiyorum, belki bir zamanlar daha büyük bir setin parçasıydı. Sanırım kendi yapmış ama asla bu konuda çok şey anlatmadı. Küçükken gittiği her yere yanında götürür, cebinde taşırdı. Sonra bir gün Max'in bu oyuncağı yanından ayırmadığını farkettim. O zamanlar Jace on iki yaşında filandı sanırım. Kendisi artık çok büyüdüğünde Max'e vermiş herhalde. Onu bulduklarında, Max'in elinde bu vardı. Sanki Sebastian'ın yanındayken buna tutunmuş... Sanki..." Sözünü tamamlayamadı. Ağlamamak için nasıl çaba harcadığı açıkça görülüyordu. Yüzü buruşmuş, dudakları büzülmüştü. "Yanında olup onu korumalıydım. Tutunacağı şey aptal bir oyuncak değil, ben olmalıydım." Oyuncağı yatağa fırlatıp attığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Sen baygındın," diye itiraz etti Simon. "Neredeyse sen de ölüyordun, Izzy. Yapabileceğin bir şey yoktu."

Isabelle başını iki yana sallarken saçları omuzlarından sekti. Vahşi ve öfkeli görünüyordu. "Sen bu konuda ne bilirsin ki?" diye sordu. "Max'in öldüğü gece yanımıza gelip birinin iblis kulelerine tırmandığını söylediğini ve benim hayal gördüğümü söyleyerek onu başımdan savdığımı biliyor muydun? Ama haklıydı. Eminim büyüleri çökertebilmek için kuleye tırmanan Sebastian'dı ve Sebastian, gördüklerini kimseye anlatmaması için onu öldürdü. Ah, onu dinlemiş olsaydım, sadece bir saniye için, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Asla bilemezdin," dedi Simon. "Sebastian'a gelince... aslında Penhallow'ların kuzeni filan değilmiş. Herkesi kandırmış."

Isabelle şaşırmış gibi görünmüyordu. "Biliyorum," dedi. "Alec ve Jace'le konuşurken sizi duydum. Merdivenin tepesinden dinliyordum."

"Bizi mi dinliyordun?"

Isabelle omuz silkti. "Gelip benimle konuşacağını söylediğin kısma kadar. Sonra geri döndüm. Seni görmek içimden gelmedi." Simon'a yandan bir bakış attı. "Ama hakkını vermeliyim. Azimlisin."

"Bak, Isabelle." Simon ona doğru bir adım attı. Aniden Isabelle'in neredeyse giyinik olmadığını farkederek elini omzuna koymaktan veya açıkça yatıştırıcı başka bir hareket yapmaktan kaçındı.

"Babam öldüğünde, benim hatam olmadığını biliyordum ama elimde olmadan, ölümünden önce yapmış ve söylemiş olmam gereken şeyleri tekrar tekrar düşünüp duruyordum."

"Evet ama *bu* benim hatam," dedi Isabelle. "Onu dinlemem yeterliydi ve hala, bunu yapan alçağı bulup öldürebilirim."

"Bunun yararı olacağından emin değilim..."

"Sen nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Isabelle. "Babanın ölümünden sorumlu kişiyi bulup öldürdün mü?"

"Babam kalp krizinden öldü," dedi Simon. "Dolayısıyla, hayır."

"O zaman neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?" Isabelle çenesini kaldırarak Simon'a dik dik baktı. "Buraya gel."

"Ne?"

Isabelle onu işaret parmağıyla ısrarcı bir tavırla çağırdı. "*Buraya* gel, Simon."

Simon isteksizce ona yaklaştı. Aralarında en fazla yarım metre varken Isabelle onu gömleğinin yakasından yakalayıp kendisine doğru çekti. Yüzlerinin arasında santimler vardı. Simon, Isabelle'in gözlerinin altındaki derinin kurumuş yaşlardan parladığını görebiliyordu. "Şu anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun?" dedi Isabelle, kelimelerinin tek tek üzerine basarak.

"Ah," dedi Simon. "Hayır?"

"Dikkatimi dağıtacak bir şey," dedi Isabelle ve vücuduyla yarım dönerek Simon'ı yatakta yanına çekti.

Simon bir giysi yığının ortasına sırtüstü devrildi. "Isabelle," diye itiraz etti Simon, zayıf bir sesle, "bunun kendini gerçekten daha iyi hissettireceğine inanıyor musun?"

"Güven bana," dedi Isabelle, elini onun göğsüne, atmayan kalbinin üzerine koyarak. "Daha şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

Clary yatakta yatıyor, tavana yansıyan ayışığı huzmesini izliyordu. Gün boyunca olanlar yüzünden sinirleri hala uyumasına izin vermeyecek kadar gergindi ve Simon'ın akşam yemeğine -ve sonrasında- dönmemesi durumu daha da kötüleştirmişti. Sonunda dayanamayarak endişesini Luke'a açmış, o da

pelerinini sırtına geçirerek Lightwood'ların evine gitmişti. Döndüğünde bir hayli keyifli görünüyordu. "Simon iyi, Clary," demişti. "Sen yatağına gir." Sonra Amatis'le birlikte, Anlaşmalar Salonu'ndaki bitip tükenmek bilmeyen toplantılardan bir diğeri için evden ayrılmıştı. Clary, birinin Sorgucu'nun kanını temizleyip temizlemediğini merak ediyordu.

Yapacak bir şeyi kalmayınca yatağına girmişti ama yine de bir türlü uyuyamamıştı. Clary, zihninde Valentine'ı Sorgucu'ya uzanırken ve kalbini sökerken görüp duruyordu ve ona dönerek söylediği sözleri de.

Çeneni kapalı tutardın. Kendi adına değilse de, ağabeyinin iyiliği için. Hepsinden öte, Ithuriel'den öğrendiği sırlar göğsünde ağırlık yapıyordu. Bütün bu endişelerin altında, sürekli bir kalp atışı gibi, annesinin öleceği korkusu vardı. Magnus hangi cehennemdeydi?

Perdeler hışırdadı ve aniden oda ayışığıyla aydınlandı. Clary yerinden fırlayarak doğrulup otururken komodinin üzerindeki melek bıçağını kaptı.

"Sorun yok." Bir el onunkinin üzerine kapandı, ince, yaralı, tanıdık bir el. "Benim."

Clary derin bir nefes aldı ve Jace elini geri çekti. "Jace," dedi Clary. "Burada ne işin var? Sorun nedir?"

Jace bir an için cevap vermedi ve Clary yatak örtülerine sarınarak dönüp ona baktı. Üzerinde sadece pijama altı ve kısa iç gömleği olduğunu farkederek kızardı ama Jace'in yüzündeki ifadeyi görünce mahcubiyeti silindi.

"Jace?" diye fısıldadı. Jace yatağın başucunda hala üzerinde beyaz yas giysileriyle duruyordu ve Clary'ye bakışında alaycı, neşeli veya mesafeli bir tavır yoktu. Yüzü bembeyazdı ve gözlerinin altı morarmıştı. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi Jace, az önce rüyadan uyanmış biri gibi. "Buraya gelmeyecektim. Bütün gece ortalıkta dolaştım, uyuyamadım ve kendimi defalarca buraya doğru yürürken buldum. Sana."

Clary yatak örtülerini kalçalarına kadar bırakarak daha dik oturdu.

"Neden uyuyamıyorsun? Bir şey mi oldu?" diye sordu ve sorduğu anda kendini aptal gibi hissetti. Ne *olmamıştı* ki?

Ama Jace soruyu neredeyse duymamış gibiydi. "Seni görmem gerekiyordu," dedi, büyük ölçüde kendi kendine konuşarak. "Görmemem gerektiğini biliyorum ama *mecburdum*."

"Tamam, otur o zaman," dedi Clary, yatağın kenarında ona yer açmak için bacaklarını çekerken. "Beni korkutuyorsun. Bir şey olmadığından emin misin?"

"Bir şey olmadı demedim." Jace ona dönerek yatağa oturdu. O kadar yakındı ki Clary eğilip onu öpebilirdi.

Clary'nin göğsü sıkıştı. "Kötü haber mi? Her şey... herkes..."

"O kadar kötü değil," dedi Jace, "ve haber değil. Haberin zıttı. Her zaman bildiğim bir şey. Sen de... muhtemelen sen de biliyorsun. O kadar iyi gizleyemediğimi Tanrı biliyor ya." Sanki ezberlemek ister gibi, bakışları yavaşça Clary'nin yüzün-

de dolaştı. "Olan şu ki," dedi ve bir an tereddüt etti, "bir şeyi anladım."

"Jace," diye fısıldadı Clary aniden ve tanımlayamadığı bir nedenle, Jace'in söylemek üzere olduğu şeyden korkuyordu. "Jace, buna mecbur değ..."

"Gitmeye çalışıyordum... bir yere," dedi Jace. "Ama her seferinde buraya çekildim. Kendimi yürümekten alıkoyamıyordum. Düşünmekten alıkoyamıyordum. Seni ilk gördüğüm zamanı ve sonrasında nasıl unutamadığımı. Unutmak istedim ama kendime engel olamadım. Seni bulup Enstitü'ye geri götüren kişi ben olayım diye Hodge'u zorladım. O zaman bile, o aptal kafede, seni Simon'la birlikte otururken gördüğümde, *o zaman* bile bu bana yanlış geldi... Yanında oturan kişi ben olmalıydım. Seni öyle güldüren kişi. O duyguyu içimden atamıyordum. Ben olmam gerektiğini. Seni daha çok tanıdıkça, bu duygu daha da yoğunlaştı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hep bir kızı isterdim, onu tanırdım ve sonra da istemezdim ama seninle bu duygu giderek güçlendi ve sonunda o gece Renwick'e geldiğinde... *biliyordum*.

"Sonra neden öyle hissettiğimi öğrenmek, yani *kızkardeşim* olduğunu öğrenmek, kozmik bir şaka gibiydi. Sanki Tanrı üzerime tükürüyordu. Bunun nedenini bile bilmiyorum. Sana gerçekten sahip olabileceğimi düşündüğüm için mi, böyle bir şeyi, bu kadar mutlu olmayı hak ettiğime inandığım için mi, bilmiyorum. Böylesine ağır cezalandırılmak için ne yaptığımı bilm..."

"Sen cezalandırılıyorsan," dedi Clary, "o zaman ben de cezalandırılıyorum. Çünkü hissettiğin her şeyi ben de hissediyorum ama biz... bunları hissetmekten vazgeçmek zorundayız çünkü tek şansımız bu."

Jace iki yanına koyduğu ellerini yumruk yapmıştı. "Ne için tek şans?"

"Birlikte olabilmek için. Aksi takdirde asla birbirimizin yakınında olamayız, aynı odada bile duramayız ve ben buna dayanamam. Hiç değilse seni ağabeyim olarak hayatımda tutmak isterim..."

"Sen başkalarıyla çıkarken ve aşık olup evlenirken ben durup izleyecek miyim?" Jace'in sesi gerildi. "Bu arada, her gün bunları izlerken yavaş yavaş öleceğim."

"Hayır. O zamana kadar alışacaksın ve umursamayacaksın," dedi Clary ama bunu söylerken umursamayan bir Jace'e dayanıp dayanamayacağını kendisi de merak ediyordu. Jace kadar ilerisini düşünmemişti ve onun başka birine aşık olduğunu, başka biriyle evlendiğini hayal etmeye çalıştığında bunu zihninde canlandıramadı. Görebildiği tek şey, önünde sonsuzluğa uzanan kapkaranlık ve boş bir tüneldi. "Lütfen. Bir şey söylemezsek... sadece rol yaparsak..."

"Rol filan yok," dedi Jace, mutlak bir netlikle. "Seni seviyorum ve ölene kadar da seveceğim. Ölümden sonra varlığım devam edecekse, o zaman da seveceğim."

Clary'nin nefesi kesildi. Jace söylemişti, geri dönüşü olmayan kelimeler. Clary bir cevap vermeye çalıştı ama yapamadı.

"Seninle sadece... kendime nasıl bir canavar olduğumu göstermek için birlikte olmak istediğimi sandığını da biliyorum," dedi Jace. "Belki de bir canavarımdır. Bunun cevabını bilmiyorum. Bildiğim şu ki içimde iblis kanı varsa bile, insan kanı da var ve en azından biraz insan olmasaydım, seni şimdi sevdiğim gibi sevemezdim. Çünkü iblisler *ister* ama sevmezler ve ben..."

O anda aniden ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Kaybolmuş gibi görünüyordu, Büyük Salon'da Max'i cesedinin başında dururken göründüğü kadar.

"Jace?" dedi Clary, tedirgin bir tavırla. Jace cevap vermediğinde, Clary ayağa fırlayıp yanına gitti ve elini Jace'in koluna koydu. Jace çatık kaşlarla pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. Camdaki yansımaları neredeyse şeffaftı, uzun boylu bir çocuğun ve endişeli bir tavırla koluna tutunmuş daha ufak tefek bir kızın hayaletleri gibi. "Sorun nedir?"

"Seninle o şekilde konuşmamalıydım," dedi Jace, Clary'ye bakmadan. "Özür dilerim. Muhtemelen çok ağırdı. O kadar... şaşkın görünüyordun ki." Sesindeki gerginlik neredeyse elle tutulur haldeydi.

"Şaşkındım," dedi Clary. "Son birkaç günü benden nefret edip etmediğini anlamaya çalışarak geçirdim. Sonra seni bu gece gördüğümde nefretinden bir hayli emindim."

"Senden nefret etmek mi?" dedi Jace, şaşkınlıkla. Sonra uzandı ve sadece parmak uçları tenine değecek şekilde hafifçe dokundu. "Sana uyuyamadığımı söyledim. Yarın geceyarısı ya savaşta ya da Valentine'ın emrinde olacağız. Bu, hayatları-

mızın son gecesi olabilir. En azından, şimdiye dek bildiğimiz hayatın son gecesi. Her zaman yaptığımız gibi uyuyup uyanacağımız son gece ve bütün düşünebildiğim, bu geceyi seninle geçirmek istediğimdi."

Clary'nin kalbi duracak gibi oldu. "Jace..."

"Öyle demek istemedim," dedi Jace. "Eğer istemezsen sana dokunmayacağım. Yanlış olduğunu biliyorum -Tanrım, her şekilde yanlış- ama sadece yanında uzanıp yatmak ve sabah seninle uyanmak istiyorum, hayatımda sadece bir kez." Sesinde umutsuzluk vardı. "Sadece bu gece. Bütün bir yaşam düşünüldüğünde, tek bir gece ne kadar fark yaratabilir ki?"

Sabah uyandığımızda kendimizi nasıl hissedeceğimizi düşün. Yaptığımız şey sadece uyumak olsa bile, geceyi birlikte geçirdikten sonra herkesin yanında birbirimiz için hiçbir anlam taşımıyormuşuz gibi davranmanın ne kadar daha kötü olacağını düşün. Bu sadece bir parça uyuşturucu kullanmak gibi, elinde olmadan daha fazlasını istersin.

Ama Jace'in bunları söylemesinin nedeni de buydu. Çünkü onun için doğru değildi, hiçbir şey, yaşadıkları şeyi ne daha iyiye ne de daha kötüye götürebilirdi. Jace'in hissettiği şey bir ölüm fermanı kadar kesindi ve Clary kendisi için de farklı olduğunu söyleyebilir miydi?

Öyle olduğunu umsa bile, zamanla, mantıkla veya yavaş yavaş telkinle artık bu şekilde hissetmeyeceğini umsa bile, önemi yoktu. Hayatı boyunca hiçbir şeyi, bu geceyi Jace'le geçirmeyi istediği kadar istememişti.

"O zaman yatağa gelmeden önce perdeleri çek," dedi Clary. "Odada bu kadar ışık varken uyuyamam."

Jace'in yüzünde beliren ifade, inanamazlıktı. Clary, onun olumlu cevap almayı gerçekten beklemediğini görerek şaşırdı ve bir an sonra Jace onu tutup kendine çekerek yüzünü hala uykudan darmadağınık olan saçlarına gömdü. "Clary..."

"Yatağa gel," dedi Clary, nazikçe. "Çok geç oldu." Clary ondan uzaklaşarak yatağa döndü ve örtüleri beline kadar çekti. Her nasılsa, şimdi ona böyle bakarken neredeyse her şeyin farklı olduğunu, aradan yıllar geçtiğini, bunu yüzlerce kez yapacak kadar uzun süredir birlikte olduklarını, her geceyi birlikte geçirdiklerini hayal edebiliyordu. Çenesini ellerine dayayarak Jace'in perdeleri kapatışını, beyaz ceketinin fermuarını açışını ve bir sandalyenin arkasına asışını izledi. Ceketinin altında açık gri bir tişört vardı ve silah kemerini çıkarıp yere bırakırken çıplak kollarındaki mühürler parlıyordu. Çizmelerinin bağcıklarını çözüp çıkararak yatağa yaklaştı ve çok dikkatli bir şekilde Clary'nin yanına uzandı. Sırtüstü yatarak başını çevirip Clary'ye baktı. Perdelerin kenarından odaya süzülen azıcık ışıkta, Clary onun yüzünün dış çizgilerini ve gözlerinin pırıltısını ancak görebiliyordu.

"İyi geceler, Clary," dedi Jace.

Kollarını iki yanına uzatmıştı. Zorlukla nefes alıyor gibiydi. Clary kendisinin nefes alıp verdiğinden emin değildi. Elini yatağın üzerinden uzattı ve parmakları birbirine değdi. O kadar hafifçe değdi ki Jace'den başka birine dokunuyor olsa muhte-

melen farketmezdi bile ama şimdi parmakuçlarındaki sinirler hafifçe karıncalanıyor, elini kısık ateşe tutuyormuş gibi hissediyordu. Jace'in gerilip rahatladığını hissetti. Gözlerini kapamıştı ve kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde gölge yapıyordu. Clary'nin kendisini izlediğinin farkındaymış gibi dudakları hafifçe gülümser gibi kıvrılmıştı. Clary saçları darmadağınık, gözleri hafif şişmiş halde uyandığında Jace'in sabah nasıl görüneceğini merak etti. Her şeye rağmen, bu düşünce onu mutlu etmişti.

Parmaklarını Jace'inkilere kenetledi. "İyi geceler," diye fısıldadı ve ellerini bir peri masalındaki çocuklar gibi kenetleyerek karanlıkta uykuya daldı.

15

HER ŞEY PARÇALANIYOR

Luke gecenin büyük bölümünü, ayın Anlaşmalar Salonu'nun cam çatısından cam bir masanın yüzeyinden kayan bir gümüş para gibi kayışını izleyerek geçirmişti. Şimdi olduğu gibi ay dolunaya yakın olduğunda, görüşünün ve koku duyusunun insan bedenindeyken bile keskinleştiğini farkederdi. Örneğin şimdi, odadaki şüphe ve korkunun kokusunu alabiliyordu. Brocelind Ormanı'nda ağaçların altındaki karanlıkta dolaşırken ve kendisinden haber beklerken sürüsünün duyduğu huzursuzluğu hissedebiliyordu.

"Lucian." Amatis'in sesi kısık ama deliciydi. "*Lucian!*"

Düşüncelerinden sıyrılan Luke, yorgun gözlerini önündeki sahneye odaklamaya çalıştı. En azından planını dinlemeyi kabul etmiş olan küçük bir gruptu bu. Sayıları umduğundan daha azdı.

Birçoğunu Idris'tek eski hayatından tanıyordu -Penhallow'lar, Lightwood'lar, Ravenscar'lar- ve birçoğuyla da yeni tanışmıştı. Lizbon Enstitüsü'nü yöneten ve İngilizce-Portekizce karışık konuşan Monteverde'ler ve Mumbai Enstitüsü'nü yöneten sert yüzlü Nasreen Chaudhury gibi. Kadının koyu yeşil sarisinin üzerinde Luke'un güdüsel olarak yüzünü buruşturduğu parlak gümüşten karmaşık mühürler vardı.

"Gerçekten, Lucian," dedi Maryse Lightwood. Küçük, beyaz yüzü bitkinlik ve keder doluydu. Luke onun veya kocasının gelmesini gerçekten beklememişti ama neredeyse daha konuyu açar açmaz kabul etmişlerdi. Keder Maryse'i her zamankinden daha huysuzlaştırdıysa da, burada olmalarından dolayı minnet duyması gerektiğini düşünüyordu. "Hepimizin gelmesini isteyen sensin, en azından dikkatini verebilirsin."

"Veriyordu." Amatis genç bir kız gibi bacaklarını altında toplasa da yüz ifadesi katıydı. "Son bir saattir olduğumuz yerde saymamız Lucian'ın hatası değil."

"Bir çözüm bulana kadar yerimizde saymaya devam edeceğimiz de kesin," dedi Patrick Penhallow, sinirli bir sesle.

"Bütün saygımızla, Patrick," dedi Nasreen, koyu aksanıyla, "bu sorunun bir *çözümü* olmayabilir. Bence en iyi umudumuz bir plan yapmak."

"Kitlesel katliamı içermeyen bir plan veya..." diye başladı Patrick'in karısı Jia ama sözünü tamamlayamadan dudağını ısırdı. Kızı Aline'a oldukça benzeyen, güzel, ince yapılı bir kadındı. Luke, Patrick'in Pekin Enstitü'ne gidip onunla evlen-

diği zamanı hatırlıyordu. Ailesinin Idris'te onun için seçtiği bir kadınla evlenmesi gerektiği için bu bir tür skandal olmuştu ama Patrick asla kendisine söyleneni yapmaktan hoşlanmamıştı ve Luke onun bu özelliğine şimdi minnet duyuyordu.

"Ya da Aşağı Dünyalılar'la müttefik olmayı içermeyen bir plan mı diyecektin?" dedi Luke. "Korkarım başka seçenek yok."

"Sorun bu değil ve sen de biliyorsun," dedi Maryse. "Bütün mesele, Konsey'deki koltuklar. Merkez asla kabul etmiyor. Bunu biliyorsun. *Dört* koltuk..."

"Dört değil," dedi Luke. "Peri Halkı, Ay'ın Çocukları ve Lilith'in çocukları için birer koltuk."

"İblis efendileri, kahinler ve kurtadamlar için de," dedi Senhor Monteverde, yumuşak bir sesle.

"Ve bir de vampirler."

"Onlar bana bir söz vermediler," dedi Luke. "Ben de onlara bir söz vermedim. Konsey'e katılmaya hevesli olmayabilirler. Benim türüme karşı sıcak değiller ve toplantılara, kurallara hoş bakmıyorlar ama fikirlerini değiştirirlerse, kapımız onlara da açık."

"Malachi ve grubu bunu asla kabul etmez ve onlar olmadan Konsey'den yeterince oy toplayamayabiliriz," dedi Patrick. "Ayrıca, vampirler olmadan ne kadar şansımız olur ki?"

"Oldukça büyük bir şans," diye çıkıştı Amatis.

Luke'un planına, kendisinden daha fazla inanıyor gibiydi.

"Bizimle omuz omza savaşacak bir sürü Aşağı Dünyalı var ve gerçekten de güçlüler. Sadece iblis efendileri bile..."

Senhora Monteverde başını iki yana sallayarak kocasına döndü. "Bu plan delice. Asla işe yaramaz. Aşağı Dünyalılar'a güvenilemez."

"Ayaklanma sırasında işe yaramıştı," dedi Luke.

Portekizli kadının dudakları kıvrıldı. "Bunun tek nedeni, Valentine'ın ordu diye aptalları kullanmasıydı," dedi. "İblisleri değil. "Hem eski Çember üyelerinin, çağırdığı anda yanına geçmeyeceklerinden nasıl emin olabiliriz?"

"Sözlerine dikkat et, Senhora," diye gürledi Robert Lightwood. Bir saatten uzun süredir ilk defa konuşmuştu. Akşamın büyük bölümünü kederden hareketsiz kalmış şekilde geçirmişti. Yüzünde, Luke'un üç gün önce görmediğine yemin edebileceği çizgiler vardı. Çektiği işkence, gergin omuzlarından ve sıkılı yumruklarından açıkça görülüyordu. Luke onu suçlayamazdı. Robert'tan asla çok hoşlanmamıştı fakat böylesine güçlü ve iri bir adamın kederden böylesine çaresiz duruma düştüğünü görmek acı geliyordu. "Max'in ölümünden sonra Valentine'a katılacağımı düşünüyorsan... Çocuğumu *öldürttü*..."

"Robert," diye mırıldandı Maryse. Elini onun koluna koydu.

"Ona katılmazsak," dedi Senhor Monteverde, "*bütün* çocuklarımız ölebilir."

"Bunu düşünüyorsan neden buradasın?" diye sordu Amatis, ayağa kalkarken. "Bizim aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum..."

Ben de öyle. Luke'un başı ağrıyordu. Bu insanlarla hep böyleydi, iki adım ileri bir adım geri. Ah, bir görebilselerdi, bu

Aşağı Dünyalılar'la savaşmak kadar kötüydü. Belki de sürünün yaptığı gibi sorunlarını dövüşerek çözseler, en iyisi olurdu...

Salon'un kapısında bir hareket Luke'un gözüne ilişti. Anlık bir şeydi ve dolunaya bu kadar yakın olmasa farkedemeyebilirdi veya kapının önünden çabucak geçen gölgeyi tanımayabilirdi. Hayal görüp görmediğini merak etti. Bazen çok yorgun olduğunda Jocelyn'i gördüğünü sanırdı, bir gölge ya da ışık oyunu.

Ama bu Jocelyn değildi. Luke ayağa kalktı. "Ben biraz temiz hava alacağım. Birazdan dönerim." Ön kapıya doğru yürürken diğerlerinin kendisini izlediğini hissedebiliyordu, hepsi, hatta Amatis bile. Senhor Monteverde karısının kulağına eğilerek Portekizce bir şey fısıldadı, Luke "kurt" anlamına gelen "*lobo*" kelimesini yakaladı. *Muhtemelen dışarı çıkıp aya bakarak uluyacağımı düşünüyorlar.*

Dışarıda hava temiz ve serin, gökyüzüyse çelik grisiydi. Şafak doğuda kızıllaşmıştı ve Salon'un kapılarına uzanan beyaz mermer basamaklara pembemsi bir ışık vuruyordu. Jace merdivenin ortasında onu bekliyordu. Giydiği beyaz yas kıyafetleri Luke'un yüzüne tokat gibi indi. Katlanmak zorunda kaldıkları ve yine katlanacakları ölümü hatırlatıyordu giysiler.

Luke, Jace'in birkaç basamak üzerinde durdu. "Burada ne işin var, Jonathan?"

Jace bir şey söylemedi ve Luke içinden unutkanlığına küfretti. Jace, kendisine Jonathan denmesinden hoşlanmıyordu ve bu isme genellikle keskin bir itirazla karşılık veriyordu ama bu kez umursamıyor gibiydi. Luke'a doğru kalkan yüz, Salon'daki

yetişkinlerin yüzleri kadar asıktı. Jace, Merkez'in kanunlarına göre yetişkin olmaktan bir yıl uzakta olmasına rağmen, kısacık hayatında çoğu yetişkinin hayal edebileceğinden çok daha kötü şeyler görmüştü.

"Annenle babanı mı arıyordun?"

"Lightwood'ları mı kastediyorsun?" Jace başını iki yana salladı. "Hayır. Onlarla konuşmak istemiyorum. Seni arıyordum."

"Clary'yle mi ilgili?" Luke birkaç basamak daha inerek Jace'in hemen üzerindeki basamakta durdu. "O iyi mi?"

"İyi." Clary'nin adını duyduğunda Jace kaskatı kesildi ve buna karşılık Luke da gerildi ama Jace, öyle olmasa Clary için asla iyi demezdi.

"Sorun ne peki?"

Jace onun arkasındaki Salon'un kapılarına baktı. "İçeride işler nasıl gidiyor? Bir gelişme var mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Luke. "Valentine'a teslim olmak istemedikleri gibi, Konsey'de Aşağı Dünyalılar'ı görme fikrine de hiç sıcak bakmıyorlar. Konsey'de koltuk sözü verilmeden, halkımın savaşmayacağını da biliyorum."

Jace'in gözleri parladı. "Merkez bu fikirden *nefret edecek*."

"Beğenmek zorunda değiller. Sadece intihar etme fikriyle kıyaslamaları gerekiyor."

"İşi uzatacaklar," dedi Jace. "Yerinde olsaydım onlara belli bir süre verirdim. Merkez bu şekilde daha iyi çalışır."

Luke kendini tutamayarak gülümsedi. "Çağırabileceğim bütün Aşağı Dünyalılar, alacakaranlıkta Kuzey Kapısı'na yalaşacak. Merkez o zamana kadar onlarla birlikte savaşmaya karar verirse, şehre girecekler. Aksi takdirde dönüp gidecekler. Daha fazla bekletemem. Bu, geceyarısına kadar Brocelind'e ulaşmak için bize ancak zaman verir."

Jace bir ıslık çaldı. "Oldukça teatral. Aşağı Dünyalılar'ın o görüntüsünün Merkez'e ilham vereceğini mi, yoksa korkutacağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen ikisi de. Merkez üyelerinin birçoğu senin gibi enstitülerle bağlantılı, Aşağı Dünyalılar'ı görmeye daha alışkınlar. Beni endişelendiren, yerel Idris'liler. Aşağı Dünyalılar'ı kapılarında görmek onları paniğe sürükleyebilir. Diğer yandan, aslında ne kadar savunmasız olduklarını hatırlamalarının da yararı olabilir."

O anda Jace'in bakışları Gard'ın kalıntılarına, şehrin üzerindeki tepede siyah bir yara izi gibi duran harabelere döndü. "Kimsenin bundan daha fazla hatırlatıcıya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Çok ciddi bir tavırla tekrar Luke'a döndü. "Sana bir şey söylemek istiyorum ama aramızda kalacak."

Luke şaşkınlığını gizleyemedi. "Neden bana söylüyorsun? Neden Lightwood'lara değil?"

"Çünkü burada aslında lider sensin. Kendin de biliyorsun."

Luke tereddüt etti. Jace'in beyaz ve yorgun yüzündeki bir şey, kendi bitkinliğiyle karşılık buluyor gibiydi, hayatındaki yetişkinler tarafından böylesine ihanete uğramış ve kötü şekilde kullanılmış bu çocuğa bütün yetişkinlerin aynı olmadığını, bazılarına gerçekten güvenebileceğini göstermek istiyordu.

"Pekala."

"Ve," dedi Jace, "bunu Clary'ye nasıl açıklayacağını bildiğine de güveniyorum."

"Clary'ye *neyi* açıklayacağım?"

"Neden yapmam gerektiğini." Jace'in gözleri doğan güneşin ışığında iri görünüyordu ve bu onu olduğundan çok daha küçük gösteriyordu. "Sebastian'ın peşinden gidiyorum, Luke. Onu nasıl bulacağımı biliyorum ve beni Valentine'a götürene kadar peşinden gideceğim."

Luke şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Onu nasıl bulacağını *biliyor* musun?"

"Brooklyn'de yanında kalırken Magnus bana bir iz sürme büyüsünü nasıl kullanacağımı öğretmişti. Babamı bulmak için yüzüğünü kullanıyorduk. İşe yaramadı ama..."

"Sen bir iblis efendisi değilsin. İz sürme büyüsü yapabileceğini sanmıyorum."

"Bunlar mühür. Gemide Valentine'ı görmeye gittiğimde Sorgucu'nun beni takip ettiği gibi. Büyüyü yapabilmek için ihtiyacım olan tek şey, Sebastian'a ait bir şeydi."

"Ama Penhallow'ların evini altüst ettik. Geride hiçbir şey bırakmamış. Odası baştan aşağı arandı ve muhtemelen nedeni tam olarak buydu."

"Ben bir şey buldum," dedi Jace. "Kanına bulanmış bir iplik. Fazla bir şey değil ama yeterli. Denedim ve işe yaradı."

"Kendi başına Valentine'ın peşine düşemezsin, Jace. Sana izin veremem."

"Beni durduramazsın. Tabii benimle bu basamaklarda dövüşmek istemiyorsan. Kazanamazsın da. Bunu da benim kadar biliyorsun." Jace'in sesinde tuhaf, kendinden eminlikle içsel nefret karışımı bir şey vardı.

"Bak şimdi, tek başına kahramanı oynamaya ne kadar kararlı olsan da..."

"Ben kahraman değilim," dedi Jace. Sesi net ve tarafsızdı. Sanki sadece bazı gerçekleri açıklıyor gibiydi.

"Sana bir şey olmasa bile, bunun Lightwood'lara nasıl etki edeceğini düşün. Clary'yi düşün..."

"Clary'yi düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ailemi düşünmediğimi mi sanıyorsun? Sence bunu neden yapıyorum?"

"Ya sen? On yedi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığımı mı sanıyorsun?" diye karşılık verdi Luke. "Dünyayı kurtarma gücüne sahip olduğunu düşünürsün ve bunun için sadece gücün değil, sorumluluğun da vardır..."

"Bana bir bak," dedi Jace. "Bana bir bak ve sıradan bir on yedi yaşında genç olduğumu söyle."

Luke iç çekti. "Sen hiçbir şekilde sıradan filan değilsin."

"Şimdi bana imkansız olduğunu söyle. Önerdiğim şeyin yapılamayacağını söyle." Luke bir şey söylemediğinde, Jace devam etti. "Bak, senin planın güzel. Aşağı Dünyalılar'ı getir ve Alicante'nin kapılarına kadar Valentine'a karşı savaş. Oturup, üzerinden geçmesini beklemekten iyidir. Yine de Valentine bunu bekleyecektir. Onu hazırlıksız yakalamayacaksın ama ben... ben onu hazırlıksız yakalayabilirim. Sebastian'ın takip

edildiğini bilmeyebilir. En azından bir şans ve bütün şansımızı kullanmak zorundayız."

"Doğru olabilir," dedi Luke. "Ama bu, tek kişiden beklenmeyecek kadar fazla. Senden bile."

"Ama anlamıyor musun? Sadece *ben* böyle bir şey yapabilirim," dedi Jace, umutsuzlukla. "Valentine onu takip ettiğimi hissetse bile, kendisine yeterince yaklaşmama izin verebilir..."

"Ne yapmak için yeterince yaklaşmana?"

"Onu öldürmem için," dedi Jace. "Başka ne olacaktı ki?"

Luke, merdivenin bir alt basamağında duran çocuğa baktı. Keşke bir şekilde Jocelyn'e, kendisinin Clary'de onu gördüğü gibi oğlunu gösterebilseydi ama Jace daima sadece kendisiydi, kendi içinde, yalnız ve uzak. "Bunu yapabilir misin?" dedi Luke. "Kendi babanı öldürebilir misin?"

"Evet," dedi Jace, eko gibi uzaktan gelen bir sesle. "Şimdi bana babamı öldüremeyeceğimi çünkü baba katili olmanın bağışlanamaz bir suç olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır. Şimdi sana bunu yapabileceğinden emin olman gerektiğini söyleyeceğim," dedi Luke ve Jace'in yapacağını söylediği şeyi tam olarak yapacağını şimdiden kabul ettiğini ve kendisinin de ona izin vereceğini anlayarak kendi kendini şaşırttı. "Eğer sonunda başarısız olacaksan, elin kalkmayacaksa, buradaki bağlantılarını koparıp Valentine'ın peşinden tek başına gidemezsin."

"Oh," dedi Jace. "Bunu yapabilirim." Başını çevirdi ve dün sabaha kadar cesetlerle dolu olan meydana baktı. "Beni bu hale babam getirdi ve bunun için ondan nefret ediyorum. Onu öldürebilirim. Bundan emin olabilirsin."

Luke başını iki yana salladı. "Sana ne yapmış olursa olsun, Jace, sen ona karşı savaştın. Seni yozlaştıramadı..."

"Hayır," dedi Jace. "Bunu yapması gerekmedi." Mavi ve gri şeritlerle boyanmış gökyüzüne baktı. Kuşlar meydanın etrafındaki ağaçlarda sabah şarkılarına başlamışlardı. "Gitsem iyi olur."

"Lightwood'lara söylememi istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Hayır, onlara hiçbir şey söyleme. Ne yapacağımı bildiğini ve beni durdurmadığını öğrenirlerse seni suçlarlar. Gerekli mesajları bıraktım," diye ekledi. "Kendileri anlarlar."

"O zaman neden..."

"Sana bütün bunları neden mi anlattım? Çünkü bilmeni istiyorum. Savaş planlarını yaparken bunu hatırlamanı istiyorum. Orada olduğumu ve Valentine'ı aradığımı. Ona ulaşırsam, sana bir mesaj gönderirim." Bir an gülümsedi. "Beni yedek planın olarak düşün."

Luke uzanıp onun elini tuttu. "Baban şimdi olduğu kişi olmasaydı," dedi, "seninle gurur duyardı."

Jace bir an şaşkınlıkla baktı ve sonra kızararak elini çekti. "Bilseydin..." diye başladı ama dudağını ısırdı. "Boşver. Sana iyi şanslar, Lucian Graymark. *Ave atque vale.*"

"Umalım da gerçek vedalar olmasın," dedi Luke. Güneş artık hızla yükseliyordu ve Jace başını kaldırarak ani ışık yoğunluğuna çatık kaşlarla bakarken yüzünde Luke'un dikkatini çeken bir şey oldu, savunmasızlıkla inatçı gururun bir karışımı. "Bana

birini hatırlattın," dedi, hiç düşünmeden. "Yıllar önce tanıdığım birini."

"Biliyorum," dedi Jace, acı bir şekilde gülümseyerek. "Sana Valentine'ı hatırlatıyorum."

"Hayır," dedi Luke, şaşkın bir sesle ama Jace dönüp uzaklaşırken anılar da yine geçmişe gömüldü. "Hayır... düşündüğüm kesinlikle Valentine değildi."

Clary uyandığı anda, Jace'in gittiğini daha gözlerini açmadan anladı. Yatağın diğer tarafına uzanan eli boşluğu yakaladı. Kendisininkine değen parmaklar yoktu. Yavaşça doğrulup otururken göğsü sıkıştı.

Jace gitmeden önce perdeleri çekmiş olmalıydı çünkü pencereler açıktı ve parlak güneş ışığı yatağa vuruyordu. Clary, neden ışık yüzünden uyanmadığını merak etti. Güneşin konumuna bakılırsa öğleden sonra olmalıydı. Başı zonkluyordu ve bulanık görüyordu.

Belki de nedeni gece, uzun zamandır ilk kez hiç kabus görmemesiydi, belki de vücudu uyku eksikliğini telafi etmeye çalışıyordu.

Komodinin üzerindeki katlanmış kağıdı ancak ayağa kalktığı zaman farkedebildi. Gülümseyerek kağıdı aldı -demek Jace mesaj bırakmıştı- ve kağıdın arasından ağır bir şey kayıp ayaklarının dibine düştüğünde, canlı olduğunu düşünerek geri sıçradı.

Parlak metal şey ayaklarının dibindeydi. Clary daha eğilip onu almadan ne olduğunu biliyordu. Jace'in boynunda taşıdığı zincir ve gümüş yüzük. Aile yüzüğü. Jace'in onu çıkardığını daha önce neredeyse hiç görmemişti. İçini ani bir korku kapladı.

Mesajı açarak ilk satırları okudu: *Her şeye rağmen, bu yüzüğün sonsuza dek kaybolması düşüncesine dayanamıyorum, seni sonsuza dek bıraktığım düşüncesine dayanamadığım gibi ama bir konuda seçeneğim olmasa da, en azından diğeriyle ilgili bir seçeneğim var.*

Mektubun geri kalanı anlamsız harfler yığını gibiydi. Clary bir anlam çıkarabilmek için tekrar tekrar okumak zorunda kaldı. Nihayet anladığında, olduğu yerde donup kalarak titreyen elindeki kağıdı izledi. Jace'in neden ona her şeyi söylediğini ve bir gecenin neden önemli olmayacağını şimdi anlıyordu. Onu bir daha görmeyeceğini bildiğin birine istediğin her şeyi söyleyebilirdin.

Clary sonrasında ne yapacağına nasıl karar verdiğini hatırlamayacaktı ama her nasılsa merdivenden telaşla aşağı koşarken üzerinde Gölge Avcısı savaş kıyafeti ve boynunda aceleyle taktığı zincir vardı.

Salon boştu ve şöminedeki ateşin yerinde sadece küller kalmıştı ama mutfaktan gürültüler ve ışık geliyordu. Konuşan insanlar ve pişen bir şeyin kokusu. *Krep mi?* diye düşündü Clary, şaşkınlıkla Amatis'in krep yapmayı bildiği hiç aklına gelmemişti.

Ve haklıydı. Mutfağa girdiğinde Clary'nin gözleri iri iri açıldı. Siyah saçlarını başının arkasında toplayan Isabelle, beline taktığı önlükle ve elinde metal bir kaşıkla ocağın başında duru-

yordu. Simon onun arkasında ayaklarını bir sandalyeye kaldırmış, masada oturuyordu Amatis ona mobilyalarını rahat bırakmasını söylemek bir yana, tezgaha yaslanmış, oldukça eğleniyor gibi görünüyordu.

Isabelle kaşığı Clary'ye doğru salladı. "Günaydın," dedi. "Kahvaltı ister misin? Ama sanırım bu daha çok öğle yemeği saati."

Clary şaşkınlıkla Amatis'e döndü ama Amatis sadece omuz silkti. "Sadece buraya geldiler ve kahvaltı hazırlamak istediler," dedi. "İtiraf etmeliyim ki iyi bir aşçı değilim."

Clary, Isabelle'in Enstitü'de hazırladığı berbat çorbayı düşündü ve ürpertisini bastırdı. "Luke nerede?"

"Brocelind'de sürüsüyle birlikte," dedi Amatis. "Her şey yolunda mı, Clary? Sen biraz..."

"Çılgın gibi görünüyorsun," diye tamamladı Simon. "Her şey yolunda mı?"

Clary bir an ne cevap vereceğini bilemedi. *Sadece buraya geldiler,* demişti Amatis. Demek Simon *bütün* geceyi Isabelle'in yanında geçirmişti. Clary ona şaşkınlıkla baktı. Öncekinden daha farklı *görünmüyordu.*

"Ben iyiyim," dedi. Şimdi Simon'ın aşk hayatıyla ilgili endişelenmek için doğru bir zaman değildi. "Isabelle'le konuşmam gerek."

"Konuş o zaman," dedi Isabelle, tavanın dibindeki biçimsiz şeyi dürterken. Clary, onun krep olmasından korkuyordu. "Dinliyorum."

"*Yalnız,*" dedi Clary.

Isabelle kaşlarını çattı. "Bekleyemez mi? İşim neredeyse bit..."

"Hayır," dedi Clary ve sesinde en azından Simon'ı irkilten bir şey vardı. "Bekleyemez."

Simon masadan kalktı. "Güzel. Sizi yalnız bırakalım o halde," dedi ve Amatis'e döndü. "Belki sen de bu arada bana sözünü ettiğin Luke'un şu bebeklik resimlerini gösterirsin."

Amatis, Clary'ye endişeli gözlerle baktı ama Simon'ın peşinden mutfaktan çıktı. "Sanırım olabilir..."

Kapı arkalarından kapanırken Isabelle başını iki yana salladı. Ensesinde bir şey parlıyordu, saçlarını toplamak için parlak, oldukça ince bir bıçak kullanmıştı. Evhanımı görüntüsüne rağmen, o hala bir Gölge Avcısı'ydı. "Bak," dedi. "Eğer bu Simon'la ilgiliyse..."

"Simon'la ilgili değil. Jace'le ilgili." Mesajı Isabelle'e uzattı. "Oku şunu."

Isabelle iç çekerek ocağı kapadı, mesajı aldı ve okumak için oturdu. Clary masanın üzerindek sepetten bir elma alıp masanın karşı tarafına yerleşti. Elmayı sessizce soydu. Aslında elmayı, daha doğrusu herhangi bir şeyi yemeyi düşünmüyordu.

Isabelle kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu biraz... özel gibi görünüyor. Bunu okumam gerektiğinden emin misin?"

Muhtemelen hayır.

Clary mektuptaki kelimeleri zorlukla hatırlıyordu. Başka bir zaman olsa, kağıdı Isabelle'e asla göstermezdi ama Jace

için duyduğu korku her şeyin üzerindeydi. "Sadece sonuna kadar oku."

Isabelle tekrar mektuba döndü. Okumayı bitirdiğinde kağıdı masanın üzerine bıraktı. "Böyle bir şey yapabileceğini düşünüyordum."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Clary, dili ağzında yuvarlanarak, "ama o kadar uzun zaman önce gitmiş ve o kadar uzaklaşmış olamaz. Peşinden gitmemiz ve..." Sözünü tamamlayamadı. Zihni nihayet Isabelle'in söylediklerini algılamıştı ve ağzına yetişiyordu. "Böyle bir şey yapabileceğini düşündüğünü söylerken ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi."

Isabelle yüzüne düşen buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sebastian ortadan kaybolduğundan beri, herkes onu nasıl bulabileceğimizden söz ediyor. Penhallow'ların evinde odasını altüst ettim ve izini sürmemize yardımcı olacak bir şey aradım ama hiçbir şey yoktu. Jace, Sebastian'ın izini sürmesini sağlayacak bir şey bulursa hemen harekete geçeceğini biliyordum." Dudağını ısırdı. "Ama Alec'i de yanında götürmesini umuyordum. Alec buna hiç memnun olmayacak."

"Yani Alec'in onun peşinden gitmek isteyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Clary, umutlanarak.

"Clary." Isabelle'in biraz sabrı taşmış gibiydi. "Onun peşinden nasıl gidebiliriz? Nereye gittiği konusunda en küçük bir fikrimiz bile yok."

"Bir yolu olmalı..."

"Onun izini sürmeyi deneyebiliriz ama Jace kurnazdır. Sebastian'ın yaptığı gibi, izini sürmemizi engellemenin bir yolunu bulmuştur."

Clary'nin içini soğuk bir öfke kapladı. "Sen onu bulmayı istiyor musun? Bir intihar görevine gitmiş olmasını önemsiyor musun? Valentine'la tek başına karşılaşamaz."

"Muhtemelen hayır," dedi Isabelle. "Ama Jace'in kendi nedenleri..."

"Ne için? Ölmek istemek için mi?"

"*Clary.*" Isabelle'in gözleri ani bir öfkeyle parladı. "Burada diğerlerimizin *güvende* olduğumuzu mu sanıyorsun? Hepimiz ya öleceğiz ya da köle olacağız. Jace'in gerçekten oturduğu yerde böyle bir şeyin olmasını bekleyeceğini mi sanıyorsun? Gerçekten göre..."

"Görebildiğim tek şey, Jace'in de tıpkı Max gibi kardeşiniz olduğu," dedi Clary, "ve onun başına gelenleri önemsediğiniz."

Bunu söylediği anda pişman oldu. Clary'nin sözleri kızın teninin rengini silmiş gibi Isabelle'in yüzü bembeyaz kesildi. "Max," dedi Isabelle, öfkesini zorlukla kontrol ettiği belli bir şekilde, "*küçük* bir çocuktu, bir savaşçı değil. *Dokuz* yaşındaydı. Jace bir savaşçı, bir Gölge Avcısı. Valentine'la savaşacaksak, Alec'in savaşta olmayacağını mı sanıyorsun? Mecbur kaldığımızda amaç yeterince büyükse, hepimizin ölmeye hazır olmadığımızı mı düşünüyorsun? Valentine, Jace'in babası. Jace muhtemelen yapmak zorunda olduğu şeyi yapabileceği kadar ona yaklaşabilecek tek kişi..."

"Valentine mecbur kalırsa Jace'i öldürür," dedi Clary. "Gözünün yaşına bakmaz."

"Biliyorum."

"Ama bir savaşçı olduğu için ölse bile onu özlemez misin?"

"Onu *her gün* özlerim," dedi Isabelle, "hayatımın sonuna kadar ama şunu kabul edelim ki Jace başarısız olursa, hayatımız da en fazla bir hafta sürecek." Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, Clary. Her zaman savaşta olmanın, savaş ve fedakarlıklarla büyümenin ne demek olduğunu anlamıyorsun. Sanırım bu senin hatan değil. Sadece böyle yetiştirilmemişsin..."

Clary ellerini kaldırdı. "*Anlıyorum*. Benden hoşlanmadığını biliyorum, Isabelle. Çünkü senin gözünde ben bir sıradanım."

"Sence nedeni..." Isabelle sözünü tamamlayamadı. Gözlerinin parlamasının nedeni sadece öfke değil, Clary'yi şaşırtan bir şekilde, yaşlardı. "Tanrım, *hiçbir şeyi* anlamıyorsun, değil mi? Jace'i ne kadar zamandır tanıyorsun, bir ay mı? Ben yedi yıldır onunla yaşıyorum ve onu tanıdığımdan beri geçen bu sürede, birine aşık olduğunu, hatta birinden *hoşlandığını* bile görmedim. Kızlarla takılırdı, evet. Kızlar daima ona aşık olurdu ama o asla *umursamazdı*. Sanırım Alec bu yüzden..." Isabelle bir an duraksayarak hareketsiz kaldı. *Ağlamamaya çalışıyor*, diye düşündü Clary, hayretle. Asla ağlamaz gibi görünen Isabelle. "Bu beni ve annemi hep endişelendirdi... yani, ergenlik çağındaki hangi çocuk birine aşık olmaz ki? Sanki başka insanlar söz konusu olduğunda daima yarı uyanık gibiydi. Babasıyla yaşadıklarının onda kalıcı bir hasar bırakmış olabileceğini,

belki de asla kimseyi gerçekten sevemeyeceğini düşünüyordum. Babasıyla *gerçekte* neler yaşadığını bilseydim... Ama o zaman muhtemelen yine aynı şeyi düşünürdüm, değil mi? Yani, kim o şekilde hasar *görmezdi* ki?

"Sonra seninle karşılaşınca aniden uyanmış gibi oldu. Sen bunu göremedin çünkü onun önceki halini bilmiyordun ama ben gördüm. Hodge gördü. Alec gördü... Neden senden bu kadar nefret ettiğini sanıyorsun? Daha seninle tanıştığımız andan itibaren öyleydi. Sen, bizi görebilmenin inanılmaz olduğunu düşünüyordun, tamam öyleydi ama benim için asıl inanılmaz olan, Jace'in de *seni görebilmesiydi*. Enstitü'ye dönerken bütün yol boyunca senden söz etti, seni Enstitü'ye getirmek için Hodge'u ikna etti, seni geri getirdiğinde bir daha gitmeni istemedi. Sen yanımıza geldiğin her seferinde seni izliyordu... Simon'ı bile kıskanıyordu. Bunu kendisinin farkettiğinden emin değilim ama kıskanıyordu. Görebiliyordum. Bir sıradanı kıskanıyordu ve sonrasında partide Simon'ın başına gelenlerden sonra, Yasa'yı çiğneyerek seninle birlikte Dumort'a girdi. Hoşlanmadığı bir sıradanı kurtarmak için. Bunu senin için yaptı. Çünkü Simon'ın başına bir şey gelirse senin inceneceğini biliyordu. Ailemiz dışında mutluluğunu önemsediğini gördüğüm ilk kişi sensin. Çünkü seni *sevdi*."

Clary boğazını temizledi. "Ama bu..."

"Kızkardeşi olduğunu öğrenmesinden önceydi. Biliyorum. Bunun için de seni suçlamıyorum. Bilemezdin ve sanırım sonrasında umursamıyormuşsun gibi gidip Simon'la çıkman da

kaçınılmazdı. Kızkardeşi olduğunu öğrendiğinde Jace'in vazgeçeceğini ve unutacağını sanmıştım ama unutmadı, unutamadı. Valentine'ın çocukken ona ne yaptığını bilmiyorum. Bu yüzden mi böyle olduğunu, yoksa kişiliğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum ama seni geride bırakamıyor, Clary. Yapamıyor. Seni görmekten nefret etmeye başladım. *Jace'in* seni görmesinden nefret etmeye başladım. İblis zehrinin yol açtığı bir yara gibi. Rahat bırakırsan iyileşir. Sargıları açtığın her seferinde, sadece yarayı tekrar deşersin. Seni gördüğü her seferinde, bu onun için sargılarını tekrar açmak gibiydi."

"Biliyorum," diye fısıldadı Clary. "Benim için nasıl olduğunu sanıyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Senin ne hissettiğini bilemem. *Benim* kızkardeşim değilsin. Senden nefret etmiyorum, Clary. Hatta senden hoşlanıyorum. Mümkün olsaydı, Jace'in birlikte olmasını isteyeceğim başka biri yok ama bir mucize olur da bunları atlatırsak, ailemin seni bir daha asla görmeyeceğimiz kadar uzak bir yere taşınmasını istediğimi söylersem, umarım anlarsın."

Clary'nin gözleri yaşlarla doldu. Isabelle'le birlikte bu masada oturup hem çok farklı hem de temelde aynı nedenlerle Jace için birlikte gözyaşı döküyor olmaları tuhaftı. "Bana bunları neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü beni Jace'i korumak istememekle suçluyorsun. Oysa onu korumak istiyorum. Penhallow'ların evine aniden geldiğinde neden o kadar rahatsız olduğumu sanıyorsun? Bütün bunların, dünyamızın bir parçası değilmişsin gibi davranıyor-

sun, kenardan izliyorsun ama aslında bir parçasısın. Hatta tam ortasındasın. Sonsuza dek yedek oyuncu gibi davranamazsın, Clary, özellikle de Valentine'ın kızıyken. Jace yaptığı şeyi kısmen senin yüzünden yaparken."

"Benim yüzümden mi?"

"Neden kendini bu kadar istekle riske atıyor sence? Neden ölümü umursamıyor?" Isabelle'in sözleri Clary'nin kulaklarına sivri iğneler gibi saplanıyordu.

Nedenini biliyorum, diye düşündü. *Çünkü bir iblis olduğunu, gerçekte insan olmadığını düşündüğü için bunu yapıyor, nedenini bu ama sana bunu söyleyemem, sana anlamanı sağlayacak tek gerçeği açıklayamam.*

"Hep kendisinde bir terslik olduğunu düşünürdü ve şimdi, senin yüzünden, sonsuza dek lanetli olduğunu düşünüyor. Bunu Alec'e söylerken duydum. Zaten yaşamak istemiyorsan, neden hayatını riske atmayasın ki? Ne yaparsan yap mutlu olmayacaksan, neden hayatını riske atmayasın ki?"

"Isabelle, yeter." Kapı neredeyse sessizce açıldı ve Simon kapıda durdu. Clary onun işitme yetisinin artık ne kadar keskinleştiğini unutuyordu. "Bunlar Clary'nin hatası değil."

Isabelle'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen karışma, Simon. Neler olup bittiğini bilmiyorsun."

Simon mutfağa girerek kapıyı arkasından kapadı. "Konuştuklarınızın çoğunu duydum," dedi, gerçekçi bir tavırla. "Duvardan bile. Clary'nin ne hissettiğini bilmediğini çünkü onu yeterince uzun zamandır tanımadığını söyledin ama ben

tanıyorum. Acı çeken tek kişinin Jace olduğunu sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Bir sessizlik oldu. Isabelle'in yüzündeki sertlik hafifçe silindi. Clary, uzaktan birinin ön kapıya vurduğunu duydu. Muhtemelen Luke ya da Simon'a yine kan getiren Maia olmalıydı.

"Benim yüzümden gitmedi," dedi Clary ve kalbi deli gibi atmaya başladı. *Artık gittiğine göre, onlara Jace'in sırrını söyleyebilir miyim? Gitmesinin ve ölmeyi umursamamasının gerçek nedenini söyleyebilir miyim?* Ama kendini tutamadı ve kelimeler ağzından dökülmeye başladı. "Jace'le birlikte Wayland malikanesine gittiğimizde... Beyaz Kitap'ı almak için..." Mutfak kapısı aniden açılırken sustu Amatis yüzünde son derece tuhaf bir ifadeyle kapıda duruyordu. Bir an için Clary onun korktuğunu sandı ve kalbi duracak gibi oldu ama Amatis'in yüzündeki şey korku değildi. Clary ve Luke aniden kapısında belirdiğinde baktığı gibi bakıyordu. Bir hayalet görmüş gibi. "Clary," dedi, yavaşça. "Seni görmek isteyen biri var..."

Sözünü bitiremeden, biri yanından geçerek mutfağa girdi Amatis geri çekildi ve Clary yeni geleni ilk kez görebildi. İnce yapılı, baştan aşağı siyahlar giymiş bir kadın. Önce Clary'nin tek görebildiği Gölge Avcısı savaş kıyafeti oldu ve neredeyse kadını tanımamıştı, ta ki bakışları kadının yüzüne dönene kadar. O anda Jace'le birlikte Dumort'un çatısından -onuncu kattan- motosikletle atlarken hissettiği gibi, kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

Karşısında duran kadın annesiydi!

Üçüncü Kısım

Cennete Uzanan Yol

AH, EVET, CENNETE UZANAN YOLUN
KOLAY OLDUĞUNU BİLİYORUM.
TUTKUMUZUN KÜÇÜK KRALLIĞINI BULDUK
AŞIKLAR YOLUNU YÜRÜYENLERİN HEPSİNİN PAYLAŞTIĞI.
VAHŞİ VE GİZLİ MUTLULUKTA SENDELEDİK,
VE TANRILARLA İBLİSLER DUYULARIMIZI HAREKETE GEÇİRDİ.
- SIEGFRIED SASSOON, *KUSURLU AŞIK*

16

İNANÇ PARÇALARI

Eve gelip annesinin gittiğini gördüğü geceden beri, Clary onu tekrar sağlıklı bir şekilde görmeyi hayal etmişti. O kadar sık ki hayallerindeki görüntü, çekildikten sonra çok sık bakıldığı için solan bir fotoğraf gibi olmuştu. İnanamayarak bakarken o görüntüler şimdi gözlerinin önünde yükseliyordu. Annesinin sağlıklı ve mutlu bir şekilde gelerek Clary'ye sarılışı ve ona kendisini ne kadar özlediğini, her şeyin artık yoluna gireceğini söyleyişi...

Ama hayallerindeki kadın, şimdi karşısında duran kadına neredeyse hiç benzemiyordu. Clary Jocelyn'i nazik ve sanatçı biri olarak hatırlıyordu, her tarafına boya bulaşmış tulumuyla, bir resim fırçasıyla tutturulmuş kızıl saçlarıyla bohem bir ressam. Bu Jocelyn'se bir bıçak kadar keskin ve parlaktı ve saçla-

rı düzgün bir şekilde başının arkasında atkuyruğu yapılmıştı. Savaş kıyafetinin siyah rengi yüzünü solgun ve sert gösteriyordu. Yüz ifadesi de Clary'nin hayal ettiği gibi değildi. İri iri açılmış yeşil gözleriyle Clary'ye bakarken yüzünde mutluluk yerine daha çok dehşet ve korku vardı. "Clary," dedi. "*Giysilerin*."

Clary kendine baktı Amatis'in siyah Gölge Avcısı kıyafetini giymiş olduğunu ve tam anlamıyla, annesinin hayatı boyunca onu uzak tutmaya çalıştığı şekilde göründüğünü o zaman hatırladı.

Clary zorlukla yutkunarak ayağa kalktı ve masanın kenarına tutundu. Parmak boğumlarının nasıl bembeyaz kesildiğini görebiliyordu ama elleri sanki bir şekilde vücudundan ayrılmış, başka birine aitmiş gibi görünüyordu.

Jocelyn ona doğru bir adım attı ve kollarını uzattı. "Clary..."

Clary kendini gerilerken buldu. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki belini tezgaha vurdu. Canı yandı ama neredeyse farketmedi bile. Hala annesine bakıyordu. Ağzı hafifçe açılmış olan Simon da öyle. Hatta Amatis de çok şaşkın görünüyordu.

Isabelle ayağa kalkarak Clary'yle annesinin arasına girdi. Eli önlüğüne gitti ve Clary onun elektrum kamçısını tuttuğunu hissetti. "Burada neler oluyor?" diye sordu Isabelle. "Kimsin sen?"

Jocelyn'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde sesi hafifçe titredi. Jocelyn'se elini kalbinin üzerine koymuş, ona bakıyordu.

"*Maryse.*" Jocelyn'in sesi fısıltı gibiydi.

Isabelle şaşırmıştı. "Annemin adını nereden biliyorsun?"

Jocelyn'in yüzü kızardı.

"Elbette. Sen Maryse'in kızısın. Annene... o kadar benziyorsun ki." Elini yavaşça indirdi. "Adım Jocelyn Fr... Fairchild. Clary'nin annesiyim." Isabelle elini önlüğünün altından çekerek şaşkın gözlerle Clary'ye döndü. "Ama sen hastanede değil miydin... New York'ta?"

"Öyleydim," dedi Jocelyn, daha net bir sesle. "Kızım sayesinde artık iyiyim. İzin verirseniz, onunla biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Onun seninle yalnız kalmak istediğinden emin değilim," dedi Amatis. Elini Jocelyn'in omzuna koydu. "Bu onun için büyük bir şok olmalı..."

Jocelyn omuz silkerek Amatis'in elinden kurtuldu ve Clary'ye yaklaşarak ellerini uzattı. "Clary..." Clary nihayet konuşabildi. Soğuk, buzlu ve öylesine öfkeli bir sesti ki kendi de şaşırdı. "Buraya nasıl geldin sen, Jocelyn?"

Annesi olduğu yerde donup kaldı ve yüzünde kararsız bir ifade belirip kayboldu.

"Magnus Bane'le birlikte şehir dışına Kapı'dan geldim. Dün hastanede yanıma geldi ve panzehiri getirdi. Bana benim için yaptığın her şeyi anlattın. Uyandığımdan beri istediğim tek şey seni görmekti..."

Sesi titredi.

"Clary, bir terslik mi var?"

"Bana neden bir ağabeyim olduğunu hiç söylemedin?" dedi Clary. Söyleyeceğini sandığı şey bu değildi, hatta bunu planlamamıştı bile ama söylüyordu işte.

Jocelyn ellerini indirdi. "Öldüğünü sanıyordum. Bunu bilmenin sadece seni üzeceğini düşünüyordum."

"Sana bir şey söyleyeyim, anne," dedi Clary. "Bilmek, bilmemekten daha iyidir. Daima."

"Ben üzgünüm..." diye başladı Jocelyn.

"*Üzgün* müsün?" Clary'nin sesi yükseldi, sanki içinde bir şey yarılıp açılmıştı ve her şey dışarı dökülüyordu, bütün acılar, bütün birikmiş öfkeler. "Bana bir Gölge Avcısı olduğumu neden hiç açıklamadığını söylemek ister misin? Ya da babamın neden hayatta olduğunu? Ah, Magnus'a anılarımı çalması için nasıl para ödediğini de?"

"Sadece seni korumaya çalış..."

"Ah, *berbat* bir iş çıkarmışsın!"

Clary artık iyice bağırıyordu.

"Sen ortadan kaybolduktan sonra bana ne olacağını sanıyordun? Jace ve diğerleri olmasaydı, şimdi ölmüş olurdum. Bana kendimi korumayı öğretmedin. Bana aslında hayatın ne kadar tehlikeli olabileceğini hiç anlatmadın. Ne sanıyordun ki? Kötü şeyleri göremediğimde, onların da beni göremeyeceğini mi?" Gözleri yanıyordu. "Valentine'ın ölmediğini biliyordun. Luke'a onun hala hayatta olduğunu düşündüğünü söylemişsin."

"Bu yüzden seni gizlemek zorundaydım," dedi Jocelyn. "Valentine'ın senin yerini öğrenmesi riskini göze alamazdım. Sana dokunmasına izin verem..."

"İlk çocuğunu bir canavara dönüştürdüğü için mi?" dedi Clary. "Aynısını bana da yapmasını istemediğin için mi?"

Jocelyn şaşkınlıkla donakaldı. Kızına bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Evet ama hepsi bu değildi, Clary..."

"Anılarımı çaldın," dedi Clary. "Onları benden aldın. Kimliğimi benden çaldın."

"Sen bu değilsin!" diye bağırdı Jocelyn. "Asla bu olmanı istemedim!"

"Senin ne istediğinin önemi yok!" diye bağırarak karşılık verdi Clary. "Ben buyum! Hepsini benden çaldın ve *aslında sana ait değildi!*"

Jocelyn'in yüzü kül gibi olmuştu. Clary'nin gözleri yaşarmıştı, annesini böyle kırgın görmeye dayanamıyordu ama onu kıran da kendisiydi ve ağzını tekrar açarsa yine korkunç kelimelerin dökülüceğini, daha nefret ve öfke dolu şeyler söyleyeceğini biliyordu.

Elini ağzına kapatarak annesini itip Simon'ın uzanan elinde kurtuldu ve koridora koştu. İstediği tek şey oradan uzaklaşmaktı. Körlemesine bir şekilde kapıyı iterken sokağa neredeyse düşer gibi çıktı. Arkasından biri ona seslendi ama Clary dönmedi. Çoktan koşmaya başlamıştı.

Jace, Sebastian'ın, kaçtığı gece Verlac ahırındaki atı almadığına şaşırmıştı. Belki de Yolcu'nun bir şekilde izlenebileceğinden korkuyordu.

Hayvanı eyerleyip şehirden çıkmak Jace'i bir şekilde tatmin etmişti. Doğru, Sebastian Yolcu'yu gerçekten isteseydi arkada bırakmazdı ve ayrıca, at aslında zaten Sebastian'a ait değildi. Jace atları severdi. Son kez ata bindiğinde on yaşındaydı ama anıları hızla geri dönüyordu.

Clary'yle birlikte Wayland malikanesinden Alicante'ye yürümeleri altı saat sürmüştü. Atı hızlı bir şekilde koşturarak aynı mesafeyi iki saatte aldı. Eve ve bahçeye bakan tepeye geldiğinde, hem kendisi hem de at terle kaplıydı.

Malikanenin yerini gizleyen yanlış yönlendirme büyüleri, malikanenin temelleriyle birlikte yok olmuştu. Bir zamanlar güzel olan binada geriye kalan tek şey, üzerinden dumanlar tüten taşlardı. Şimdi kenarları yanmış olan bahçeler, çocukken burada geçirdiği günleri hatırlatıyordu. Şimdi yabani otlarla sarılmış gül çalıları vardı, taş banklar, boş havuzların yanında duruyordu. Malikane çöktüğü gece Clary'yle birlikte yattığı çukur alan da hala oradaydı. Ağaçların arasından, yakındaki gölün mavi pırıltısını görebiliyordu.

İçi acıyla doldu. Elini cebine sokup önce bir stel -bunu, Clary'nin kaybettiğinin yerine, evden ayrılmadan önce Alec'in odasından almıştı çünkü Alec her zaman bir tane daha bulabilirdi- ve arkasından Clary'nin kolundan aldığı ipliği çıkardı. Bir ucu kızıl-kahverengi lekeli ipliği avcuna yatırdı. Yumruğunu etrafına sıkıca kapadı ve elinin üzerine steliyle bir mühür çizdi. Hafif yanma hissi, acıdan çok tanıdıktı. Bir taşın suya batışı gibi mührün tenine işleyişini izledi ve gözlerini kapadı.

Gözkapakları yerine, bir vadi gördü. Bir tepede durmuş, oraya bakıyordu ve bakışlarıyla sanki bir harita üzerinde bir noktayı belirlemeye çalışıyordu. Sorgucu'nun, Doğu Nehri'nde Valentine'ın gemisinin yerini nasıl bulduğunu hatırladı ve *demek böyle yaptı,* diye düşündü. Bütün detaylar netti -her bir çimen, ayaklarının dibindeki kuru yapraklar- ama hiç ses yoktu. Sahne tuhaf bir şekilde sessizdi.

Vadi, bir ucu diğerinden daha dar olan bir at nalına benziyordu. Ortasından parlak gümüşi bir dere geçiyor ve vadinin dar ucundaki kayaların arasında gözden kayboluyordu. Derenin kıyısında gri bir taş ev vardı ve kare biçimli bacasından duman yükseliyordu. Tuhaf bir görüntüydü, gökyüzünün maviliği altında dinlendirici bir etkisi vardı. Jace izlerken ince bir figür sahneye girdi. Sebastian. Artık rol yapması gerekmediğinden, kibri yürüyüşünden ve yüzündeki hafif sırıtıştan yansıyordu. Sebastian dere kıyısına diz çöktü ve ellerini suya sokarak yüzünü ve saçlarını ıslattı.

Jace gözlerini açtı. Altında, Yolcu halinden memnun bir şekilde otlanıyordu. Jace steli ve ipliği cebine koyarak çocukluğunu geçirdiği evin harabelerine bir bakış attıktan sonra dizginleri tutup hayvanı mahmuzladı.

Clary, Gard Tepesi'nin eteklerindeki çimenlerde yatıyor ve Alicante'ye bakıyordu. Buradan görüntünün gerçekten güzel

olduğunu itiraf etmeliydi. Şehrin çatılarına, seçkin oymalarına ve mühürlerine, Anlaşmalar Salonu'nun kulelerine, uzakta bir gümüş para gibi parlayan bir şeye -Lyn Gölü müydü?- bakabiliyordu. Gard'ın siyah harabeleri arkasında yükseliyor, iblis kuleleri kristal gibi parlıyordu. Clary, şehrin sınırlarının etrafında görünmez bir ağ gibi parlayan büyüleri neredeyse görebildiğini düşündü.

Ellerine baktı. Öfke kasılmaları sırasında yerden bir tomar ot sökmüştü ve parmakları, bir tırnağını yarısından kopardığı yerde kan ve toprakla kirlenmişti. Öfkesi geçtikten sonra yerini tam bir boşluk duygusu almıştı. Kapıdan girdiğini görene kadar annesine ne kadar öfkeli olduğunu farkedememişti. Jocelyn'in hayatı için duyduğu paniği bir kenara atarak altında da yatan gerçeği anlamıştı. Şimdi daha sakinleşmişken içinden bir parçanın Jace'in başına gelenler için annesini cezalandırmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Jace'e yalan söylenmeseydi -aslında ikisine de söylenmişti- belki de Valentine'in daha bebekken ona yaptıklarının öğrenmenin şoku, Jace'i bir intihar girişimine yönlendirmezdi.

"Sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Şaşkınlıkla irkildi ve kimin konuştuğunu görmek için yana yuvarlandı. Simon ellerini ceplerine tıkmış, başında dikiliyordu. Biri, muhtemelen Isabelle ona Gölge Avcıları'nın savaş kıyafetlerinde kullanılan siyah kumaştan yapılmış bir ceket vermişti. *Gölge Avcısı savaş kıyafeti giymiş bir vampir,* diye düşündü Clary, bunun bir ilk olup olmadığını merak ederek. "Sessizce yanıma yaklaştın," dedi. "Sanırım pek iyi bir Gölge Avcısı sayılmam, ha?"

Simon omuz silkti. "Eh, benim de çok sessiz, panter gibi hareket ettiğim bir gerçek ama."

Clary kendini tutamayarak gülümsedi. Doğrulup oturdu ve ellerini silkeledi. "Gel de katıl bana. Burası herkese açık."

Simon onun yanına oturarak şehre baktı ve bir ıslık çaldı. "Güzel manzara."

"Öyle." Clary ona yandan bir bakış attı. "Beni nasıl buldun?"

"Şey, birkaç saatimi aldı." Simon çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sonra birinci sınıftayken kavga ettiğimizde gidip evimin çatısında surat astığını ve annemin seni oradan indirdiğini hatırladım."

"Eee?"

"Seni tanıyorum," dedi Simon. "Üzgün ve öfkeli olduğunda, yüksek bir yer ararsın."

Clary'ye düzgünce katlanmış yeşil pelerinini uzattı. Clary pelerini alıp omuzlarına örttü. Zavallı şey daha şimdiden eskiliğini hissettiriyordu. Dirsek kısmında bir parmağın geçeceği büyüklükte bir delik bile açılmıştı.

"Teşekkürler, Simon."

Clary, ellerini dizlerinin etrafında birleştirdi ve şehre baktı. Güneş alçalıyordu ve kuleler kızılımsı pembe bir parıltıya bürünüyordu. "Annem seni buraya beni geri götürmen için mi gönderdi?"

Simon başını iki yana salladı.

"Aslında Luke gönderdi ve sadece sana güneş batmadan önce geri dönmek isteyebileceğini hatırlatmamı istedi. Önemli şeyler oluyor."

"Ne gibi önemli şeyler?"

"Luke, Aşağı Dünyalılar'ın Konsey'e katılmasına izin vermeleri için Merkez'e günbatımına kadar süre tanıdı. Aşağı Dünyalılar alacakaranlıkta Kuzey Kapısı'na geliyor. Merkez kabul ederse, Alicante'ye girecekler. Yoksa..."

"Onları geri gönderecekler," diye bitirdi Clary. "Merkez de Valentine'a teslim olacak."

"Evet."

"Kabul edecekler," dedi Clary. "Etmek *zorundalar*." Dizlerine sarıldı. "Valentine'ı asla seçmezler. Kimse bunu yapmaz."

"İdealizminin zarar görmediğini görmek güzel," dedi Simon ve sesi neşeli olmasına rağmen. Clary onda başka bir ses duydu. Birden Jace'in ona bir idealist olmadığını söyleyişini hatırlayarak ürperdi.

"Simon?" dedi. "Sana aptalca bir sorum var."

"Neymiş?"

"Isabelle'le yattın mı?"

Simon boğuk bir ses çıkardı. Clary yavaşça dönerek ona baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Simon, kendini toparlamaya çalışarak. "Sen ciddi misin?"

"Şey, bütün gece yoktun."

Simon uzunca bir an sessiz kaldı. Sonunda konuştu. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum ama hayır."

"Eh," dedi Clary, bir an duraksadıktan sonra, "sanırım o kadar acılıyken ondan yararlanmazdın zaten."

Simon güldü. "Isabelle'den yararlanabilecek bir erkekle karşılaşırsan bana da haber ver. Elini sıkmak isterim. Ya da ondan hızla kaçarım. Hangisini seçeceğimden emin değilim."

"Yani Isabelle'le çıkmıyorsun."

"Clary," dedi Simon, "bana neden Isabelle'le ilgili sorular soruyorsun? Annenle ilgili konuşmak istemiyor musun? Ya da Jace? Izzy bana onun gittiğini söyledi. Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum."

"Hayır," dedi Clary. "Tahmin edebildiğini sanmıyorum."

"Kendini terkedilmiş hisseden tek kişi sen değilsin." Simon'ın sesinde sabırsızlık vardı. "Sanırım sadece düşündüm ki... Yani, seni hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Hem de annene karşı. Onu özlediğini sanıyordum."

"Elbette özledim!" dedi Clary, daha bunu söylerken mutfaktaki sahnenin nasıl göründüğünü düşünerek. Özellikle de annesinin gözünde. Bu düşünceyi kafasından attı. "Sadece, onu kurtarmaya, önce Valentine'dan kurtarmaya, sonra da onu iyileştirmenin bir yolunu bulmaya o kadar odaklanmıştım ki bütün bu yıllar boyunca bana yalan söylediği için ona ne kadar öfkeli olduğumu düşünmeye zamanım olmadı. Bütün bunları, bütün gerçeği benden gizlediği için. Bana gerçekte kim olduğumu hiç açıklamadı."

"Ama mutfağa girdiğinde annene söylediğin bu değildi," dedi Simon, sakince. "*Bana bir ağabeyim olduğunu neden hiç söylemedin?* diye sordun."

"Biliyorum." Clary yerden bir ot parçası koparark parmaklarının arasında yuvarladı. "Sanırım, gerçeği bilseydi Jace'le bu şekilde karşılaşmazdım diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Ona aşık olmazdım."

Simon bir an sessiz kaldı. "Bunu daha önce söylediğini duyduğumu sanmıyorum."

"Onu sevdiğimi mi?" Clary güldü ama gülüşü kendi kulaklarına bile sahte gelmişti. "Artık aşık değilmişim gibi davranmamın bir anlamı yok. Belki bir önemi de yok. Zaten muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim."

"Geri dönecek."

"Belki."

"Geri dönecek," diye tekrarladı Simon. "Senin için."

"Bilmiyorum." Clary başını iki yana salladı. Güneş ufuk çizgisi üzerine dokunurken hava soğuyordu. Gözlerini kısarak öne eğildi. "Simon. Bak!"

Simon onun bakışlarını izledi. Büyülerin ötesinde, Kuzey Kapısı'nda, yüzlerce siluet toplanıyordu. Bazıları grup halinde, bazıları ayrı duruyordu. Luke'un şehrin yardımına çağırdığı Aşağı Dünyalılar, sabırla Merkez'den gelecek haberi bekliyordu. Clary'nin sırtı ürperdi. Bu tepenin yamacında sadece aşağıdaki şehre değil, bir krize, bütün Gölge Avcısı dünyasının tarihini değiştirecek bir olaya bakıyordu.

"Buradalar," dedi Simon, kendi kendine konuşur gibi. "Acaba bu, Merkez'in karar verdiği anlamına mı geliyor?"

"Umarım." Clary'nin parmaklarının arasında yuvarladığı ot parçası yeşil bir püreye dönüşmüştü, onu bir kenara atarak bir yenisini kopardı. "Valentine'a teslim olmaya karar verirlerse ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de hepimizi Valentine'ın asla bulamayacağı bir yere götürecek bir Kapı açarım. Issız bir ada gibi."

"Pekala, benim de aptalca bir sorum var," dedi Simon. "Yeni mühürler yaratabiliyorsun, değil mi? Neden dünyadaki bütün iblisleri öldürebilecek bir mühür yaratmıyorsun? Ya da Valentine'ı?"

"O şekilde işlemiyor," dedi Clary. "Sadece zihnimde canlandırabildiğim mühürleri yaratabiliyorum. Bütün görüntünün bir resim gibi zihnimde belirmesi gerekiyor. *Valentine'ı öldür* veya *dünyayı yönet* gibi bir şeyi zihnimde canlandırmaya çalıştığımda sadece parazit alıyorum."

"Peki, sence bu mühür görüntüleri sana nereden geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Clary. "Gölge Avcıları'nın bildiği bütün mühürler Gri Kitap'tan geliyor. Sadece Nefilimler'e uygulanabilmesinin nedeni bu, varoluş amaçları bu ama başka, daha eski mühürler de var. Magnus bana anlatmıştı. Cain İşareti gibi. Bir koruma işareti ama Gri Kitap'tan değil. Dolayısıyla, bu mühürleri düşündüğümde, Korkusuz mührü gibi, kendim icat ettiğim mi, yoksa *hatırladığım* bir şey mi -yani Gölge Avcıları'ndan daha eski mühürler- olduğunu bilmiyorum. Meleklerin kendi-

leri kadar eski mühürler de olabilir." Ithuriel'in kendisine gösterdiği mührü düşündü, bir düğüm kadar basit olanı. Kendi zihninden mi, yoksa meleğinkinden mi gelmişti? Yoksa sadece daima varolan bir şey miydi? Deniz veya gökyüzü gibi? Bu düşünceyle ürperdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Simon.

"Evet, ya sen?"

"Ben artık üşümüyorum ki." Simon kolunu ona doladı ve eli sırtında yavaş daireler çizdi. Hüzünlü bir tavırla güldü. "Artık vücut sıcaklığımın olmadığı düşünülürse, sanırım bunun pek yararı olmuyordur."

"Hayır," dedi Clary. "Yani... evet, oluyor. Öyle kal." Başını kaldırıp Simon'a baktı. Simon, hiç kıpırdamadan Aşağı Dünyalılar'ın toplanmaya devam ettiği Kuzey Kapısı'na bakıyordu.

İblis kulelerinin kızıl ışığı gözlerinden yansırken flaşla çekilmiş bir fotoğraftaki birine benziyordu. Teninin altındaki mavi damarlar görünüyordu, şakaklarında ve köprücük kemiklerinin dibinde. Bunun en son beslendiğinden beri uzun zaman geçtiği anlamına geldiğini bilecek kadar vampirleri tanıyordu. "Aç mısın?"

Simon dönüp ona baktı. "Seni ısıracağımdan mı korkuyorsun?"

"Ne zaman istersen kanımı afiyetle içebileceğini biliyorsun."

Simon ürperdi ve Clary'yi kendine daha sıkı bastırdı. "Bunu asla yapmam," dedi. Sonra daha neşeli bir şekilde ekledi. "Ayrıca, Jace'in kanını içtim zaten... Arkadaşlarımdan beslenmekten bıktım artık."

Clary, Jace'in boynundaki gümüşi yara izini düşündü. Zihni Jace'in görüntüsüyle doluyken yavaşça konuştu.

"Sence nedeni..."

"Neyin nedeni?"

"Güneş ışığının sana zarar vermemesinin nedeni bu mu? Yani, daha öncesinde sana zarar veriyordu, değil mi? Gemideki o geceden önce?"

Simon isteksizce başıyla onayladı.

"O halde, başka ne değişti? Yoksa sadece onun kanını içtiğin için mi oldu?"

"Yani Nefilim olmasını mı kastediyorsun? Hayır. Başka bir şey. Sen ve Jace... siz ikiniz pek normal değilsiniz, değil mi? Yani, normal Gölge Avcıları değilsiniz. İkinizde de özel bir şey var. Seelie Kraliçesi'nin dediği gibi. Siz deney ürünlerisiniz." Clary'nin şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi. "Ben aptal değilim. Parçaları birleştirebilirim. Senin mühürlerle ilgili güçlerin, Jace'in... eh, doğaüstü bir yardım olmadan kimse o kadar sinir bozucu olamaz."

"Sana gerçekten o kadar itici mi geliyor?"

"Jace bana itici gelmiyor," diye itiraz etti Simon. "Yani, başlangıçta ondan nefret ediyordum, evet. Çok kibirli ve kendinden emin görünüyordu. Sen de sanki alçak dağları o yaratmış gibi davr..."

"Öyle davranmıyordum."

"Bırak da bitireyim, Clary." Simon sanki nefes nefeseymiş gibi konuşuyordu, tabii nefes almayan birinin nefes nefese kalması mümkün olsaydı. Sanki bir şeye doğru koşuyormuş gibiydi. "Ondan ne kadar hoşlandığını görebiliyordum ve seni kullandığını, sadece Gölge Avcısı numaralarıyla kolayca etkileyebildiği aptal bir sıradan kız olarak gördüğünü düşünüyordum. Önce kendime senin bunlara asla kanmayacağını söyledim ve bu olduğunda da, zamanla ondan sıkılacağını ve bana geri döneceğini düşündüm. Bununla gurur duymuyorum fakat insan umutsuzken her şeye inanır. Sonunda ağabeyin olduğu ortaya çıktığında, son dakikada direkten dönmüş gibiydi, ve mutluydum. Hatta onun ne kadar acı çektiğini görmek de hoşuma gidiyordu, ta ki Seelie Sarayı'nda sen onu öpene kadar. Orada görebildiğim..."

"Görebildiğin neydi?" diye sordu Clary, duraksamaya dayanamayarak.

"Sana bakışı. O zaman anladım. Seni asla kullanmamıştı. Seni seviyordu ve bu onu öldürüyordu."

"Dumort'a bu yüzden mi gittin?" diye sordu Clary, fısıltıyla. Bu hep bilmek istediği ama bir türlü soramadığı bir şeydi.

"Sen ve Jace yüzünden mi? Aslında hayır. Otelde geçirdiğim o ilk geceden beri geri dönmeyi hep istemiştim. Bunu rüyamda da görüyordum. Uyandığımda yataktan kalkıp giyiniyor veya yola çıkıyordum ve otele geri dönmek istediğimi biliyordum. Geceleri hep daha kötüydü, otele yaklaştıkça daha da kötü oluyordu. Doğaüstü bir şey olabileceği hiç aklıma gel-

memişti, travma sonrası stres filan olduğunu düşünüyordum. O gece öylesine öfkeli ve yorgundum ki... ve otele de öylesine yakındık ki... Geceydi. Olanları neredeyse hatırlamıyorum bile. Sadece yürüyerek parktan uzaklaştım ve sonra... Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ama bana öfkeli değilsen... Seni biz üzmediysek..."

"Senin seçeneğin yoktu," dedi Simon. "Bunu bilmiyor da değildim. Sadece gerçeği çok uzun süredir bastırıyordum ve artık geri tepiyordu. Yaptığım hata, neler yaşadığımı, neler hissettiğimi sana söylememek, sana rüyalarımdan söz etmemekti ama seninle çıktığıma pişman değilim. Denediğimiz için seviniyorum ve yürümese de, bunun için seni seviyorum."

"Yürümesini çok istedim," dedi Clary. "Seni incitmeyi asla istemedim."

"Bunu değiştiremezdim," dedi Simon. "Seni sevmekten vazgeçemezdim. Hiçbir şey için. Rafael'in bana ne dediğini biliyor musun? İyi bir vampir olmayı bilmediğimi çünkü vampirlerin ölü olduklarını kabul ettiklerini söyledi ama seni sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığım sürece, her zaman kendimi canlı gibi hissedeceğim."

"Simon..."

"Bak." Simon bir hareketle onun sözünü keserken gözleri iri iri açıldı. "Aşağıda, şurada!"

Güneş ufuk çizgisi üzerinde kızıl bir disk gibiydi, Clary bakarken güneş titreşti ve dünyanın karanlık kenarında gözden kayboldu. Alicante'nin iblis kuleleri aniden canlanmış gibiydi.

Onların ışığında, Clary Kuzey Kapısı'nda toplanan kalabalığı görebiliyordu. "Neler oluyor?" diye sordu, fısıldayarak. "Güneş battı ama neden kapılar açılmıyor?"

Simon hareketsizdi. "Merkez," dedi. "Luke'a hayır demiş olmalılar."

"Ama bunu yapamazlar!" Clary'nin sesi keskin bir şekilde yükseldi. "Bunun anlamı..."

"Valentine'a teslim olacaklar."

"Bunu yapamazlar!" diye bağırdı Clary tekrar ama siluetlerin dönüp şehirden uzaklaşmaya başladığını, yok edilmiş bir karınca tepesini terkeden karıncalar gibi gittiklerini görebiliyordu.

Simon'ın yüzü balmumu gibiydi. "Sanırım," dedi, "bizden gerçekten bu kadar çok nefret ediyorlar. Gerçekten Valentine'ı tercih ettiler."

"Nedeni nefret değil," dedi Clary. "Korkuyorlar. Valentine bile korkuyordu." Bunu düşünmeden söylemişti ama daha söylerken gerçek olduğunu anlamıştı. "Korkuyor ve kıskanıyor."

Simon şaşkınlıkla ona döndü. "Kıskanıyor mu?"

Ama Clary, Ithuriel'in ona gösterdiği rüyayı düşünüyor, Valentine'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu. *Seni çağırdığımda, bana nedenini söyleyeceğini sanıyordum. Raziel'in bizi, Gölge Avcısı ırkını neden yarattığını ama Aşağı Dünyalılar'ın sahip olduğu güçleri neden vermediğini açıklayacağını düşünüyordum, kurtların hızı, Peri Halkı'nın ölümsüzlüğü, iblis efendilerinin büyüsü, vampirlerin dayanıklılığı. Bizi, tenimize çizilmiş bu çizgiler dışında, cehennemin sahipleri karşısında çırılçıplak bırak-*

tı. Neden onları güçleri bizimkinden daha büyük? Neden onların sahip olduklarını paylaşamıyoruz?

Dudakları aralandı ve aşağıdaki şehre görmeyen gözlerle baktı.

Simon'ın ona seslendiğinin belli belirsiz farkındaydı ama zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Melek ona her şeyi gösterebilirdi ama özellikle bu sahneler, bu anıları göstermişti ve bunun bir nedeni olmalıydı.

Valentine'ın bağırışını düşündü. *Aşağı Dünyalılar'a, o yaratıklara bağlı olmamız gerektiği düşüncesi...*

Ve mühür. Rüyasında gördüğü mühür. Düğüm kadar basit olan mühür.

Neden onların sahip olduklarını paylaşamıyoruz?

"Bağlayıcı," dedi yüksek sesle. "Bağlayıcı bir mühür. Benzeri ve benzer olmayanı birleştiriyor."

"Ne?" Simon ona şaşkınlıkla baktı.

Clary ayağa fırlayarak üzerindeki tozları silkeledi. "Aşağı inmem gerek. Neredeler?"

"Kim nerede? Clary..."

"*Merkez.* Nerede toplanıyorlar? Luke nerede?"

Simon ayağa kalktı. "Anlaşmalar Salonu. Clary..."

Ama Clary çoktan şehre uzanan patikada koşmaya başlamıştı bile. Simon bir küfür savurarak onun peşine takıldı.

Bütün yolların Salon'a çıktığını söylerler. Alicante'nin dar sokaklarından hızla koşarak geçerken Sebastian'ın sözleri Clary'nin zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu. Bunun doğru olmasını umuyordu çünkü aksi takdirde kesinlikle kaybolacaktı. Sokaklar tuhaf açılarla kıvrılıyordu ve Manhattan'ın güzel, düz, ızgara planlı sokaklarına benzemiyordu. Manhattan'da insan nerede olduğunu daima bilirdi. Her şey açıkça numaralanmıştı. Burası ise labirent gibiydi.

Minik bir avludan ve dar kanal yollarından birinden geçerken suyu izlerse sonunda Melek Meydanı'na çıkacağını biliyordu. Onu şaşırtan bir şekilde, yol onu Amatis'in evinin önünden geçirdi ve nefes nefese bir halde daha geniş, kıvrımlı, tanıdık bir caddeye saptı. Cadde meydana açıldı ve Anlaşmalar Salonuyla meydanın ortasındaki melek heykeli karşısında yükseliverdi. Heykelin yanında Simon kollarını kavuşturmuş, duruyordu.

"Beni bekleyebilirdin," dedi.

Clary ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve soluklanmaya çalıştı. "Sen... bunu söyleyemezsin... çünkü benden önce gelmişsin."

"Vampir hızı," dedi Simon. "Eve döndüğümüzde yarışlara katılmayı düşünüyorum."

"Buna... hile yapmak... denir." Son bir nefesle Clary doğruldu ve gözlerine düşen terli saçlarını kenara itti. "Hadi. İçeri giriyoruz."

Salon, Clary'nin daha önce -Valentine'ın saldırdığı gece bile- tek bir yerde görmediği kadar çok Gölge Avcısı'yla doluydu.

Sesleri gökgürültüsü gibi yüksekti, çoğu bağırıp çağıran gruplar oluşturmuştu. Kürsü boştu ve Idris haritası arkasında hala asılıydı.

Etrafa bakınarak Luke'u aradı. Onu bir sütunun dibinde gözleri yarı yarıya kapalı halde bulması birkaç saniyesini aldı. Berbat görünüyordu, omuzları sarkmış, yarı ölmüş gibiydi Amatis yanında duruyor, endişeyle omzunu okşuyordu. Clary etrafına bakındı ama Jocelyn kalabalığın arasında görünmüyordu.

Bir an için tereddüt etti. Sonra Jace'in, ölebileceğini bilmesine rağmen Valentine'ın peşinden gittiğini ve bunu tek başına yaptığını düşündü. Onun da bunun bir parçası olduğunu biliyordu, farkında olmasa bile, kendisi de öyleydi. Bütün vücudunda hala adrenalin dolaşıyor, duyularını keskinleştiriyor, her şeyi daha net gösteriyordu. Simon'ın elini sıktı. "Bana şans dile," dedi ve kendini tutamayarak kürsünün basamaklarını tırmanıp durarak kalabalığa döndü.

Ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Şaşkınlık nidaları? Sessiz, beklentili yüzler? Ama onu neredeyse farketmediler bile. Sadece onun orada olduğunu hissetmiş gibi Luke başını kaldırıp baktı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle donup kaldı ve kalabalığın arasında kendine yol açarak Clary'ye yaklaşan biri vardı. Bir yelkenli geminin pruvası gibi belirgin kemikli, uzun boylu bir adam. Konsül Malachi. Başını iki yana sallayarak ve Clary'nin duyamadığı bir şeyler haykırarak ona kürsüden inmesini işaret ediyordu ama kürsüye yaklaştıkça, Clary de daha fazla Gölge Avcısı'nın dikkatini çekiyordu.

Clary artık istediğini elde etmiş, bütün bakışlar ona dönmüştü. Kalabalığın arasında fısıltılar duydu. *Bu o. Valentine'in kızı.*

"Haklısınız," dedi, elinden geldiğince güçlü bir sesle, "ben Valentine'ın kızıyım. Birkaç hafta öncesine kadar, onun babam olduğunu bilmiyordum. Birkaç hafta öncesine kadar, bir babam olduğunu bile bilmiyordum. Birçoğunuzun bunun doğru olduğuna inanmayacağınızı biliyorum ve sorun değil. İstediğinize inanabilirsiniz ama Valentine hakkında sizin bilmediğiniz şeyler, bu savaşı kazanmanıza yardımcı olabilecek şeyler bildiğime de inanın. *Sadece onların ne olduğunu açıklamama izin verirseniz.*"

"Bu gülünç." Malachi, kürsünün basamaklarının dibinde duruyordu. "Bu çok gülünç. Sen sadece küçük bir kızsın..."

"O, Jocelyn Fairchild'ın kızı." Konuşan, Patrick Penhallow'du. Kalabalığın arasından kendine yol açarak önlere gelmişti ve elini kaldırmıştı. "Bırak da kız söyleyeceklerini söylesin, Malachi."

Kalabalıkta uğultular yükseldi. "Sen," dedi Clary, Konsül'e dönerek. "Sen ve Sorgucu, arkadaşım Simon'ı zindana attınız..."

Malachi dişlerini gösterdi. "Vampir olan arkadaşın mı?"

"Bana, kendisine Doğu Nehri'nde o gece Valentine'ın gemisinde neler olduğunu sorduğunuzu anlattı. Valentine'ın bir tür kara büyü yaptığını düşündüğünüzü. Böyle bir şey yoktu. O gemiyi neyin yok ettiğini bilmek istiyorsanız söyleyeyim. Bendim. Ben yaptım!"

Malachi'nin kahkahasına kalabalıkta diğerleri eşlik etti. Luke ona bakarak başını iki yana sallıyordu ama Clary devam etti.

"Bunu bir mühürle yaptım," dedi. "O kadar güçlü bir mühürdü ki gemi paramparça oldu. Yeni mühürler yaratabiliyorum. Sadece Gri Kitap'takiler değil. Kimsenin daha önce görmediği, çok güçlü mühürler..."

"Bu kadar yeter," diye kükredi Malachi. "Bu gülünç. Kimse yeni mühürler yaratamaz. Bu kesinlikle imkansız." Kalabalığa döndü. "Babası gibi bu kız da yalancıdan başka bir şey değil."

"Yalan söylemiyor." Ses, kalabalığın arka taraflarından gelmişti. Güçlü, net ve kendinden emin bir sesti. Kalabalık döndü ve Clary, konuşanın kim olduğunu gördü. Alec! Bir yanında Isabelle, diğer yanında Magnus'la duruyordu. Simon da yanlarındaydı, Maryse Lightwood da öyle. Ön kapıda küçük ama kararlı görünüşlü bir grup oluşturmuşlardı. "Bir mühür yarattığını kendi gözlerimle gördüm. Üzerimde de kullandı ve işe yaradı."

"Yalan söylüyorsun," dedi Konsül ama şimdi bakışlarında şüphe vardı. "Arkadaşını korumak için..."

"Yeter artık, Malachi," dedi Maryse, sertçe. "Neden oğlum böyle bir konuda yalan söylesin? Özellikle de gerçek kolayca öğrenilebilecekken? Kıza bir stel verin de bir mühür yaratsın."

Salon'da mırıltılar dolaştı. Patrick Penhallow öne çıkıp Clary'ye bir stel uzattı. Clary steli memnuniyetle alarak tekrar kalabalığa döndü.

Ağzı kurumuştu. Vücudundaki adrenalin hala yüksekti ama sahne korkusunu tamamen yenmesine yetecek ölçüde değil-

di. Ne yapması gerekiyordu? Bu kalabalığı gerçeği söylediğine inandırmak için ne tür bir mühür yaratabilirdi? Onlara gerçeği ne gösterirdi?

Sonra kalabalığın arasında Simon'la Lightwood'ları gördü. Aralarındaki boşluktan ona bakıyorlardı. Jace'in malikanede ona baktığı gibiydi. Böylesine sevdiği iki çocuğun ortak noktası buydu. O kendisine inanmadığında bile, ikisi de ona inanıyordu.

Simon'a bakarak ve Jace'i düşünerek stelin ucunu bileğinin iç tarafına dayadı. Yaparken bakmıyor, körlemesine çiziyor, gereken mührü yaratabileceği konusunda kendine ve stele güveniyordu. Hafifçe çiziyordu -sadece bir an için ihtiyacı olacaktı- ama hiç tereddüt etmeden çiziyordu. İşi bittiğinde başını kaldırarak gözlerini açtı.

Gördüğü ilk şey Malachi oldu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve dehşetle geri çekiliyordu. Clary'nin anlamadığı bir dilde bir şey söyledi ve Clary, onun arkasında Luke'u gördü. Ağzı hafifçe açılmış halde kendisine bakıyordu. "Jocelyn?" dedi Luke.

Clary hafifçe başını iki yana salladı ve kalabalığa baktı. Yüzler bulanıktı. Bazıları gülümsüyor, bazıları şaşkınlıkla kalabalıkta etrafına bakınıyor, bazıları yanında duran kişiye dönüyordu. Bazılarının yüzlerinde dehşet veya inanamazlık vardı ve eller ağızlara kapanmıştı. Alec'in Magnus'a ve sonra kendisine baktığını gördü. Simon'ın gözlerinde şaşkınlık vardı Amatis öne çıktı ve Patrick Penhallow'u geçerek kürsünün yanına koştu. "Stephen!" dedi, Clary'ye şaşkınlıkla bakarak. "*Stephen!*"

"Oh," dedi Clary. "Ah Amatis, hayır." Ve sonra, ince, görünmez bir takıymış gibi mührün üzerinden kaydığını hissetti Amatis'in hevesli yüzü asıldı ve kürsüden uzaklaştı.

Clary kalabalığa döndü. Hepsi sessizdi ve sadece Clary'ye bakıyordu. "Az önce ne gördüğünüzü biliyorum," dedi. "Böyle bir büyünün illüzyonun ötesinde kaldığını da biliyorum ve bunu sadece tek, *kendi yarattığım* bir mührle yaptım. Bu yeteneğe sahip olmamın nedenleri var ve onlardan hoşlanmayacağınızı veya inanmayacağınızı biliyorum ama önemi yok. Burada önemi olan, bana izin verirseniz, Valentine'a karşı savaşınızda size yardımcı olabileceğime inanmanız."

"Valentine'a karşı savaş olmayacak," dedi Malachi. Konuşurken Clary'nin gözlerine bakmadı. "Merkez karar verdi. Valentine'ın şartlarını kabul edeceğiz ve yarın sabah silahlarımızı bırakacağız."

"Bunu yapamazsınız," dedi Clary, umutsuzlukla. "Vazgeçtiğinizde her şeyin yoluna gireceğini mi sanıyorsunuz? Valentine'ın normal yaşamınıza devam etmenize izin vereceğini mi? Sadece iblisleri ve Aşağı Dünyalılar'ı öldürmekle yetineceğini mi?" Clary bakışlarını salonda dolaştırdı. "Çoğunuz on beş yıldır Valentine'ı görmediniz. Belki gerçekte nasıl biri olduğunu unuttunuz ama ben biliyorum. Planlarını anlatırken onu dinledim. Valentine'ın hakimiyeti altında yaşamlarınızı sürdürebileceğinizi düşünüyorsunuz ama bu olmayacak. Sizi tamamen yönetecek çünkü daima sizi Ölümcül Oyuncaklar'la yok edebilecek güce sahip olacak. Elbette ki Aşağı Dünyalılar'la

başlayacak ama sonra sıra Merkez'e gelecek. Zayıf ve yozlaşmış olduklarını düşündüğü için önce onları öldürecek. Sonra ailesinin bir yerinde Aşağı Dünyalı olanlara sıra gelecek. Belki bir kurtadam kardeş..." Bakışları Amatis'in yüzüne döndü. "...ya da arada bir peri şövalyeleriyle çıkan asi bir ergen kız..." Bu kez Lightwood'lara baktı. "...veya bir Aşağı Dünyalı'yla arkadaş olan herhangi biri. Sonra sıra bir iblis efendisinin hizmetlerinden yararlananlara gelecek. Bu gruba kaçınız dahilsiniz?"

"Bu saçmalık," dedi Malachi, sertçe. "Valentine, Nefilimleri yok etmek niyetinde değil ki."

"Ama Aşağı Dünyalılar'la arkadaşlık edenlerin Nefilim olarak anılmaya değer olmadığını düşünüyor," diye üsteledi Clary. "Bakın, savaşınız Valentine'a karşı değil. İblislere karşı. Sizin göreviniz iblisleri bu dünyadan uzak tutmak, bu, Cennet tarafından size verilmiş bir görev ve Cennet tarafından bir görevi *aldırmazlık* edemezsiniz. Aşağı Dünyalılar da iblislerden nefret ediyor. Onlar da iblisleri yok ediyor. Valentine kendi bildiğini okursa, zamanının büyük bölümünü bütün Aşağı Dünyalılar'ı ve onlarla bağlantıda olan tüm Gölge Avcıları'nı öldürmekle geçirecek ki bunu yaparken iblisleri unutacak, siz de öyle. Çünkü korktuğunuz için Valentine'a odaklanacaksınız. İblisler de bütün dünyayı saracak ve her şey sona erecek."

"Bunun nereye gittiğini görebiliyorum," dedi Malachi, dişlerini sıkarak. "Muhtemelen kazanamayacağımız bir savaşta Aşağı Dünyalılar'la omuz omza savaşmayac..."

"Ama kazanabilirsiniz," dedi Clary. "Başarabilirsiniz."

Boğazı kurumuştu, başı ağrıyordu ve kalabalıktaki yüzler belirsizleşmeye başlamıştı ama *şimdi duramazsın. Devam etmek zorundasın. Elinden geleni yapmalısın.*

"Babam Aşağı Dünyalılar'dan nefret ediyor çünkü onları kıskanıyor," diye devam etti, kelimeleri birbirine karışarak. "Onların yapabildiği ve kendisinin yapamadığı her şey için onlardan korkuyor ve onları kıskanıyor. Bazı açılardan Nefilimlerden daha güçlü oldukları için onlardan nefret ediyor ki bu konuda yalnız olduğunu hiç sanmıyorum. Paylaşmadığınız bir şeyden korkmanız kolaydır."

Bir nefes aldı.

"Ama ya paylaşabilirseniz? Her birinizi, her bir Gölge Avcısı'nı sizin yanınızda savaşan bir Aşağı Dünyalı'ya bağlayacak bir mühür yaparsam ve böylece *güçlerinizi paylaşabilirseniz?* O zaman bir vampir kadar hızlı iyileşir, bir kurtadam kadar sert olur, bir peri şövalyesi kadar hızlı hareket edersiniz. Buna karşılık, onlar da sizin eğitiminizi ve savaş becerilerinizi paylaşabilir. Yenilmez bir güç olursunuz, bunu yapmama izin verirseniz ve Aşağı Dünyalılar'la omuz omza savaşmayı kabul ederseniz. Çünkü onlarla birlikte savaşmazsanız, mühürler işe yaramaz."

Duraksadı.

"Lütfen," dedi ama bu kelimesi neredeyse zorlukla duyuldu. "Lütfen sizi işaretlememe izin verin."

Sözleri sessizlikle karşılandı. Dünya etrafında bulanıklaşırken konuşmasının son yarım saatini Salon'un tavanına bakarak geçirdiğini ve gördüğü beyaz ışık patlamalarının, aslında

tek tek gökyüzünde beliren yıldızlar olduğunu anladı. Sessizlik giderek uzarken vücudunun iki yanında yumruklarını sıkmıştı. Sonra yavaşça, çok yavaşça, bakışlarını indirerek kalabalığa baktı.

17

GÖLGE AVCISI HİKAYESİ

Clary, Anlaşmalar Salonu'nun en üst basamağında oturmuş, Melek Meydanı'na bakıyordu. Ay evlerin çatılarının üzerinde zorlukla görünüyor, iblis kuleleri gümüşi beyaz ayışığını yansıtıyordu. Karanlık, şehrin yaralarını ve çürüklerini iyi gizliyordu. Gece karanlığında şehir huzurlu görünüyordu. Tabii Gard Tepesi'ne ve kalenin harabelerine bakmadığınız sürece. Aşağıdaki meydanda devriyeler dolaşıyor, cadı ışığı lambalarının aydınlığına girip çıktıkça bir görünüp bir kayboluyorlardı. Clary'nin varlığınaysa hiç aldırmıyorlardı.

Birkaç basamak aşağıda Simon bir ileri bir geri yürüyor, neredeyse hiç ayak sesi çıkarmıyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu ve tekrar ona yürümek için merdivenin ucunda döndüğünde, ayışığı solgun teninden yansıdı.

"Yürümeyi keser misin?" dedi Clary. "Beni daha da geriyorsun."

"Afedersin."

"Sanki zamanın başlangıcından beri buradaymışız gibi geliyor." Clary kulak kabarttı ama Salon'un kapalı kapılarından gelen hafif mırıltılardan başka bir şey duyamadı. "İçeride söylenenleri duyabiliyor musun?"

Simon gözlerini kıstı, iyice konsantre olmuş gibiydi. "Biraz," dedi, bir an duraksadıktan sonra.

"Keşke ben de içeride olsaydım," dedi Clary, sinirli bir tavırla topuklarını basamaklara vurarak. Luke, Merkez tartışırken onun dışarıda beklemesini istemişti, Amatis'i de onunla birlikte dışarı gönderecekti ama onun yerine Simon gelmek için ısrar etmiş Amatis'in içeride kalıp Clary'yi desteklemesinin daha iyi olacağını söylemişti. "Keşke ben de toplantıya katılabilseydim."

"Hayır," dedi Simon. "Böylesi daha iyi."

Luke'un neden onun dışarıda beklemesini istediğini biliyordu. İçeride onun için neler söylediklerini tahmin edebiliyordu. *Yalancı. Ucube. Aptal. Deli. Sersem. Canavar. Valentine'in kızı.* Belki de Salon'un dışında olmak daha iyiydi fakat gergin bekleyiş neredeyse acı veriyordu.

"Belki şunlardan birine tırmanabilirim," dedi Simon, Salon'un tavanını taşıyan kalın beyaz sütunlardan birine bakarak. Sütunların üzerine iç içe geçmiş mühürler oyulmuştu ancak onun dışında gözle görülür tutulacak yerler yoktu. "En azından biraz sinirimi atardım."

"Ah, hadi," dedi Clary. "Sen bir vampirsin, Örümcek Adam değil."

Simon'ın tek tepkisi, bir sütunun temelindeki basamaklara doğru koşmak oldu. Ellerini koyup tırmanmaya başlamadan önce bir an düşünceli gözlerle baktı. Parmakuçları sütunun üzerinde imkansız gibi görünen çıkıntılar bulup tutunurken Clary ağzı açık bir halde onu izliyordu. "Tamam, sen gerçekten Örümcek Adam'sın!" diye bağırdı.

Simon, sütunun yarısına kadar tırmanmıştı. Dönüp aşağı baktı. "Demek ki sen de Mary Jane'sin. O da senin gibi kızıl saçlı," dedi. Kaşlarını çatarak şehre baktı. "Buradan Kuzey Kapısı'nı görebileceğimi umuyordum ama yeterince yüksekte değilim."

Clary onun neden kapıyı görmek istediğini biliyordu. Merkez tartışırken Aşağı Dünyalılar'a beklemelerini bildirmek için haberciler gönderilmişti ve Clary bu isteğe uymalarını umuyordu ve bekliyorlarsa, dışarıda durum nasıldı? Clary sinirli ve meraklı bir şekilde bekleyen kalabalığı hayal edebiliyordu...

Salon'un çift kanatlı kapıları aralandı. İnce bir siluet dışarı çıktı, kapıyı kapadı ve Clary'ye döndü. Gölgelerin arasındaydı ve ancak öne çıkıp basamakları aydınlatan cadı ışığının alanına girdiği zaman Clary onun kızıl saçlarını görerek annesini tanıdı.

Jocelyn şakacı bir ifadeyle başını kaldırıp yukarı baktı. "Hey, selam, Simon. Uyum sağladığını görmek güzel."

Simon sütunu bırakarak aşağı atladı ve yumuşak bir şekilde indi. Biraz mahcup görünüyordu. "Selam, Bayan Fray."

"Artık bana bu şekilde seslenmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Clary'nin annesi. "Belki de sadece Jocelyn demelisin." Tereddüt etti. "Biliyorsun, bütün bunlar tuhaf olmakla birlikte, burada Clary'nin yanında olmana sevindim. İkinizin en son ne zaman ayrıldığınızı hatırlayamıyorum."

Simon bu kez gerçekten utanarak bakışlarını indirdi. "Sizi görmek de güzel."

"Teşekkür ederim, Simon." Jocelyn kızına döndü. "Şimdi, Clary, seninle biraz konuşabilir miyiz? Yalnız?"

Clary uzunca bir an kıpırdamadan oturarak annesine baktı. Bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetmemek zordu. Boğazında bir şeyler düğümleniyordu ve konuşamayacakmış gibi hissediyordu. Simon'a bir bakış attı, Simon gitmek ya da kalmak konusunda açıkça onun işaretini bekliyordu. Clary iç çekti. "Peki."

Simon, Clary'ye cesaret verici bir şekilde göz kırptıktan sonra Salon'un kapılarında gözden kayboldu. Clary başını çevirerek meydana baktı ve devriyeleri izlemeye başladı. Jocelyn gelip onun yanına oturdu. Clary bir yandan ona doğru eğilip başını annesinin omzuna koymak istiyordu. Hatta gözlerini kapayabilir, her şey yolundaymış gibi yapabilirdi ama diğer yandan, bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Gözlerini sonsuza dek kapalı tutamazdı.

"Clary," dedi Jocelyn sonunda, çok yumuşak bir sesle. "Çok üzgünüm." Clary ellerine baktı. Patrick Penhallow'un stelinin hala elinde olduğunu o zaman farketti. Steli çaldığını düşünmemelerini umdu.

"Burayı tekrar göreceğimi hiç sanmıyordum," diye devam etti Jocelyn. Clary annesine yandan bir bakış attı ve şehre, solgun beyaz ışıklarını şehre yansıtan iblis kulelerine baktı. "Bazen rüyamda görürdüm. Hatta resmini yapmak, anılarımı çizmek isterdim ama yapamazdım. Tabloları görürsen sorular sorabilir, o görüntülerin aklıma nereden geldiğini merak edebilirdin. Gerçekte nereli ve ne olduğumu öğrenmenden çok korkuyordum."

"Artık biliyorum."

"Evet, artık biliyorsun." Jocelyn pişman görünüyordu. "Ve benden nefret etmek için her türlü nedenin var."

"Senden nefret etmiyorum, anne," dedi Clary. "Sadece..."

"Bana güvenmiyorsun," dedi Jocelyn. "Seni suçlayamam. Sana gerçeği anlatmalıydım." Clary'nin omzuna hafifçe dokundu ve Clary uzaklaşmaya çalışmadığında cesaretlenmiş gibi baktı. "Bunu seni korumak için yaptığımı söyleyebilirim ancak bunun kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyorum. Az önce içeride, Salon'da, seni izliyordum..."

"Orada mıydın?" Clary şaşırdı. "Ben seni görmedim."

"Salon'un en arkalarındaydım. Luke bana toplantıya gelmememi, varlığımın herkesi rahatsız edeceğini ve her şeyi mahvedebileceğini söylemişti. Muhtemelen haklıydı fakat orada olmayı çok istiyordum. Toplantı başladıktan kısa süre sonra içeri girip gölgelerin arasına saklandım ama oradaydım ve sana söylemek istediğim sadece..."

"Kendimi aptal durumuna düşürdüğüm mü?" dedi Clary, acı bir şekilde gülümseyerek. "Bunu zaten biliyorum."

"Hayır. Sana... sadece seninle gurur duyduğumu söylemek istedim."

Clary oturduğu yerde dönerek annesine baktı. "Gurur mu duydun?"

Jocelyn başıyla onayladı. "Elbette gurur duydum. Merkez'in önünde o şekilde duruşun. Onlara neler yapabildiğini gösterişin. Hepsi sana baktı ve dünyada en çok sevdiği kişiyi gördü, değil mi?"

"Evet," dedi Clary. "Nereden anladın?"

"Çünkü hepsinin sana farklı isimlerle seslendiğini duydum," dedi Jocelyn, oldukça yumuşak bir sesle. "Ama ben hala seni görüyordum."

"Oh." Clary bakışlarını ayaklarına indirdi. "Şey, mühürler konusunda bana hala inandıklarını sanmıyorum. Yani, umarım inanmışlardır fakat..."

"Görebilir miyim?" diye sordu Jocelyn.

"Neyi?"

"Mührü. Aşağı Dünyalılar'ı ve Gölge Avcıları'nı birleştirmek için yarattığın mührü." Jocelyn tereddüt etti. "Bana gösteremezsen..."

"Hayır, sorun değil." Clary, steli kullanarak meleğin ona gösterdiği mührü Anlaşmalar Salonu'nun basamağına çizdi ve çizgiler sıcak altın rengiyle parladı. Güçlü bir mühürdü, düz çizgilerden oluşan bir matrisle iç içe geçen kıvrık çizgiler. Aynı zamanda hem basit hem de karmaşıktı. Clary daha önce zihninde canlandırdığında neden bitmemiş gibi göründüğünü şimdi

anlıyordu. İşe yaraması için eşi olan bir mühre ihtiyaç vardı. Bir ikiz. Bir ortak. "İttifak," dedi, steli geri çekerken. "Ben mühre bu adı verdim."

Mühür parlayarak silinirken Jocelyn sessizce izledi, sonunda taşın üzerinde sadece hafif siyah çizgiler kaldı. "Genç bir kadınken" dedi, sonunda, "Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları'nı birleştirmek için o kadar çabaladım ki... Anlaşmaları korumak için. Bir hayalin peşinden koştuğumu sanıyordum. Çoğu Gölge Avcısı'nın zorlukla hayal edebileceği bir şeydi ve şimdi sen bunu somut ve *gerçek* hale getirdin." Jocelyn gözlerini kırpıştırdı. "Salon'da seni izlerken bir şeyi anladım. Biliyorsun, bütün bu yıllar boyunca seni gizleyerek korumaya çalıştım. Pandemonium'a gitmenden bu yüzden nefret ediyordum. Aşağı Dünyalılar'la sıradanların biraraya geldiği bir yer olduğunu biliyordum ve bu, Gölge Avcıları'nın da orada olacağı anlamına geliyordu. Kanındaki bir şeyin seni oraya çektiğini sanıyordum, Görüş'ün olmadan gölgeler dünyasını tanımanı sağlayan bir şey. Ancak o dünyayı senden gizli tutarsam seni koruyabileceğimi sanıyordum. Güçlü olmana ve savaşmayı öğrenmene yardım ederek seni korumaya çalışmak hiç aklıma gelmemişti." Jocelyn üzgün görünüyordu. "Ama her nasılsa yine de güçlü olmayı başardın. Hala duymak istiyorsan, sana gerçekleri anlatabileceğim kadar."

"Bilmiyorum."

Clary, meleğin kendisine gösterdiği görüntülerin korkunçluğunu düşündü. "Yalan söylediğin için sana kızgın olduğu-

mu biliyorum ama başka korkunç şeyler öğrenmek istediğim den emin değilim."

"Luke'la konuştum. Sana anlatabileceklerimi bilmen gerek tiğini söyledi. Bütün hikayeyi. Her şeyi. Kimseye, hatta ona bile anlatmadığım şeyleri. Bütün gerçeğin hoş olduğunu söy leyemem ama sonuçta gerçek."

Yasa serttir ama Yasa'dır. Gerçeği öğrenmeyi kendine olduğu kadar Jace'e de borçluydu. Clary, elindeki steli daha sıkı kav radı. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Her şeyi..." Jocelyn derin bir nefes aldı. "Nereden başla yacağımı bile bilmiyorum."

"Valentine'la nasıl evlenebildiğin kısmından başlamaya ne dersin? Öyle bir adamla nasıl evlenebildin, onu nasıl babam yapabildin? Bir canavarı?"

"Hayır. O bir insan. İyi bir insan değil ama onunla neden evlendiğimi bilmek istiyorsan... çünkü onu sevdim."

"Bu mümkün değil," dedi Clary. "Kimse onu sevemez."

"Ona aşık olduğumda senin yaşındaydım," dedi Jocelyn. "Onun mükemmel olduğunu düşünüyordum, zeki, akıllı, hari ka, komik, etkileyici. Bana aklımı kaybetmişim gibi bakma. Sen Valentine'ı sadece şu anki haliyle tanıyorsun. O zamanlar nasıl olduğunu hayal edemezsin. Birlikte okuldayken *herkes* onu severdi. Sanki evrende sadece onun ulaşabildiği özel ve parlak bir yer varmış gibi etrafına ışık saçardı ve eğer şanslıysak, o ışığı biraz bile olsa bizimle paylaşabilirdi. Bütün kızlar ona aşıktı ve şansım olmadığını sanıyordum. Benim özel bir yönüm yoktu.

Popüler bile değildim, Luke en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve zamanımın büyük bölümünü onunla geçiriyordum ama yine de, nasıl olduysa, Valentine beni seçti."

İğrenç, demek istedi Clary ama sustu. Belki de nedeni annesinin sesindeki pişmanlıkla karışık özlemdi. Belki de Valentine'ın ışık saçışıyla ilgili söyledikleriydi.

Clary aynı şeyi Jace hakkında düşünmüştü ve sonra bunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissetmişti. Belki de aşık olan herkes öyle hissediyordu.

"Pekala," dedi. "Anladım ama o zaman on altı yaşındaydın. Bu daha sonrasında onunla evlenmen gerektiği anlamına gelmez."

"Evlendiğimizde on sekiz yaşımdaydım. O, on dokuzdu," dedi Jocelyn, doğal bir tavırla.

"Ah, Tanrım," dedi Clary, dehşete kapılarak. "On sekiz yaşımdayken evlenmek istesem, sen beni öldürürdün."

"Öldürürdüm," dedi Jocelyn. "Ama Gölge Avcıları, genellikle sıradanlara oranla daha erken evlenir. Onların... bizim... ömür süremiz daha kısadır ve birçoğumuz şiddetli bir şekilde ölürüz. Bu yüzden her şeyi daha erken yapma eğilimindeyizdir. Yine de, evlenmek için hala çok gençtim. Ancak, ailem benim için mutluydu, Luke bile mutluydu. Herkes Valentine'ın harika bir çocuk olduğunu düşünüyordu ve açıkçası öyleydi, o zamanlar sadece bir çocuktu. Onunla evlenmemem gerektiğini bana söyleyen tek kişi Madeleine'dı. Okulda arkadaştık ama ona nişanlandığımı söylediğimde, Valentine'ın bencil ve nefret

dolu olduğunu, o etkileyiciliğin korkunç bir ahlaksızlığı mas-kelediğini söyledi. Bense onun kıskançlık ettiğini düşündüm."

"Öyle miydi?"

"Hayır," dedi Jocelyn. "Doğruyu söylüyordu. Sadece ben duymak istemiyordum." Bakışlarını ellerine indirdi.

"Ama pişman oldun," dedi Clary. "Onunla evlendikten sonra pişman oldun, değil mi?"

"Clary," dedi Jocelyn, yorgun bir sesle. "Mutluyduk. En azından ilk birkaç yıl. Ailemin malikanesine yerleştik, Valentine şehirde olmak istemiyordu. Çember'in geri kalanının Alicante'den ve Merkez'in meraklı gözlerinden uzak kalmasını istiyordu. Wayland'ler, bizimkinden iki-üç kilometre ötedeki bir malikanede oturuyordu ve yakınlarda olan başkaları da vardı, Lightwood'lar, Penhallow'lar. Dünyanın merkezinde olmak gibiydi. Bütün hareket, bütün tutkular etrafımızda dönüyordu ve tüm bunlar olup biterken ben Valentine'in yanındaydım. Bana kendimi asla önemsiz veya ihmal edilmiş hissettirmedi. Hayır, Çember'in kilit parçalarından biriydim. Görüşlerine güvenilen az sayıdaki kişiden biri. Bana, ben olmasam hiçbir şey yapamayacağını tekrar tekrar söyledi. Ben olmadan bir hiç olacağını."

"*Bunu* mu söyledi?" Clary, Valentine'ın böyle bir şey, kendisini zayıf ve savunmasız gösterecek herhangi bir şey söylediğine inanamıyordu.

"Söyledi... ama doğru değildi. Valentine asla bir hiç olamazdı. Bir lider, bir devrimin merkezi olmak için doğmuştu. Ona

katılanların sayısı giderek artıyordu. Tutkusu ve fikirlerinin parlaklığı herkesi çekiyordu. O günlerde Aşağı Dünyalılar'dan neredeyse söz etmiyordu bile. Her şey Merkez'de bir reform yaratmak, antik, katı ve yanlış olan kanunları değiştirmekle ilgiliydi. Valentine, iblislerle savaşmak için daha fazla Gölge Avcısı, daha fazla Enstitü olması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre, gizlenmeye değil, dünyayı iblislerden korumak için savaşmaya odaklanılmalıydı. Dünyada dik ve gururlu bir şekilde dolaşmamız gerekirdi. Vizyonu baştan çıkarıcıydı. İblislerin korkuyla kaçıştığı ve sıradanların, varolmadığımıza inanmak yerine, onlar için yaptıklarımıza teşekkür ettiği, Gölge Avcıları'yla dolu bir dünya. Gençtik, teşekkürlerin önemli olduğunu sanıyorduk. Hiçbir şey bilmiyorduk ki." Jocelyn, suya dalacakmış gibi derin bir nefes aldı. "Sonra hamile kaldım."

Clary ensesinin ürperdiğini hissetti ve aniden -nedenini bilemese de- annesinden gerçekleri dinlemek istediğinden artık emin olamadı. Valentine'ın Jace'i nasıl bir canavara dönüştürdüğünü bilmek istemiyordu. "Anne..."

Jocelyn başını iki yana salladı. "Sana bir ağabeyin olduğunu neden daha önce söylemediğimi sormuştun. Nedeni bu." Titrek bir şekilde nefes aldı. "Öğrendiğimde çok mutlu oldum ve Valentine... hep baba olmak istediğini söylüyordu. Babasının kendisini eğittiği gibi, oğlunu bir savaşçı olarak eğitecekti. *Ya da kızını*, derdim. Gülümserdi ve bir kızın da erkek kadar iyi bir savaşçı olabileceğini, ikisinin de kendisini mutlu edeceğini söylerdi. Her şeyin mükemmel olduğunu düşünüyordum

"O dönemde bir kurtadam Luke'u ısırdı. Söylendiğine göre, bir kez ısırıldığında kurtadama dönüşme olasılığının yüzde elli olduğunu söylerler. Bence daha çok yüzde yetmiş beş denebilir. Bundan kurtulan çok az kişi gördüm ve Luke da bir istisna değildi. Bir sonraki dolunayda Dönüştü. Sabah baştan aşağı kan içinde ve giysileri yırtılmış halde evimizin önündeki basamaklarda duruyordu. Onu rahatlatmak istedim ama Valentine beni kenara itti. *Jocelyn*, dedi, *bebeğimiz*. Sanki Luke üzerime atlayacak ve karnımdaki bebeği parçalayıp çıkaracakmış gibi. O Luke'tu ama Valentine beni aradan çekti ve Luke'u basamaklardan ormana sürükledi. Uzun süre sonra geri döndüğünde yalnızdı. Yanına koştum ama bana Luke'un umutsuzluk yüzünden kendini öldürdüğünü söyledi. Yani... Luke ölmüştü."

Jocelyn'in sesindeki keder çiğ ve yoğundu. Şimdi, Luke'un hayatta olduğunu bilmesine rağmen ama Clary, Simon Enstitü'nün basamaklarında can çekiştiği sırada onu kucağında tutarken kendini nasıl umutsuz hissettiğini hala hatırlıyordu. Bazı duygular asla unutulmuyordu.

"Ama aslında Luke'a bir bıçak vermişti," dedi Clary, kısık sesle. "Ona kendini öldürmesini söylemişti. Sonra Amatis'in kocasını ondan boşanmaya zorladı, sırf kardeşi kurtadama dönüştüğü için."

"Ben bunları bilmiyordum," dedi Jocelyn. "Luke öldükten sonra, kendimi dipsiz bir kuyudaymış gibi hissettim. Aylar boyunca yatakodamdan çıkmadım. Bütün bu süreyi uyuyarak ve sadece bebek için bir şeyler yiyerek geçirdim. Sıradan

lar bunun bunalım olduğunu söyleyebilir ama Gölge Avcıları bu tür terimleri bilmez. Valentine, zor bir hamilelik geçirdiğimi düşünüyordu. Herkese hasta olduğumu söyledi. Hastaydım da, uyuyamıyordum. Geceleri tuhaf sesler, çığlıklar duyduğumu düşünüyordum. Valentine bana uyutacak ilaçlar veriyordu ama onların yüzünden kabuslar görüyordum. Valentine'ın beni bıçakladığı veya zehirlediği korkunç kabuslar. Sabahları bitkin oluyordum ve bütün gün uyuyordum. Dışarıda neler olup bittiğini bilmiyordum. Stephen'ı Amatis'i boşayarak Celine'le evlenmeye zorladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sonra..." Jocelyn titreyen ellerini kucağında birleştirdi. "Bebeğim doğdu."

Jocelyn'in sessizliği o kadar uzun sürdü ki Clary onun tekrar konuşup konuşmayacağını merak etti. Jocelyn görmeyen gözlerle iblis kulelerine bakıyor, parmakları dizlerindeki bir dövmeyi gergin bir şekilde dövüyordu. "Bebek doğduğunda annem yanımdaydı," dedi sonunda. "Sen onu hiç tanıyamadın. Büyükannen. Çok iyi bir kadındı. Onu severdin, sanırım. Oğlumu kollarıma verdi ve başlangıçta sadece mükemmel bir şekilde kucağıma yerleştiğini, vücudunu saran battaniyenin yumuşaklığını hissettim. Küçücük ve çok narindi. Başının tepesinde bir tutam saçı vardı ve sonra gözlerini açtı."

Jocelyn'nin sesi düz, neredeyse tonsuzdu ama Clary ürperdiğini, annesinin bir an sonra söyleyeceklerinden korktuğunu farketti. *Yapma*, demek istedi. *Bana söyleme* ama Jocelyn devam etti ve kelimeler ağzından soğuk bir zehir gibi döküldü.

"Bütün benliğimi dehşet sardı. Asit banyosu yapmış gibiydim. Sanki etim kemiklerimden erimişti ve yapabildiğim tek şey bebeği elimden bırakmamaya çalışarak çığlık atmaya başlamaktı. Her annenin çocuğunu güdüsel olarak tanıdığını söylerler. Sanırım bunun aksi de geçerli. Vücudumdaki sinirlerin her biri, bu bebeğin bana ait olmadığını, korkunç ve doğaüstü bir şey, bir parazit kadar insanlıktan uzak olduğunu haykırıyordu. Annem bunu nasıl görmemiş olabilirdi? Ama her şey çok yolundaymış gibi bana gülümsüyordu.

"Adı Jonathan," dedi kapıdan gelen bir ses. Başımı kaldırınca Valentine'ın büyük bir zevkle önündeki manzarayı seyrettiğini gördüm. Bebek adını biliyormuş gibi gözlerini açtı. Gözleri simsiyahtı ve kafatasındaki dipsiz tüneller gibiydi. O gözlerde insana ait hiçbir şey yoktu."

Uzun bir sessizlik oldu. Clary donakalmış, annesine dehşetle ve ağzı açık bir halde bakıyordu. *Jace'den söz ediyor,* diye düşündü. *Jace'in bebekliğinden. Bir bebek hakkında nasıl böyle şeyler hissedebilirsin?*

"Anne," diye fısıldadı. "Belki de... belki de şoka filan girmiştin? Belki de hastaydın..."

"Valentine da bana böyle söyledi," dedi Jocelyn, duygusuzca. "Hasta olduğumu. Valentine, Jonathan'a tapıyordu. Benim derdimin ne olduğunu anlayamıyordu ve haklı olduğunu biliyordum. Kendi çocuğuna dayanamayan bir anne, bir canavardım. Kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Yapabilirdim de ama sonra bir ateş mektubuyla gelen mesajı aldım, Ragnor Fell'den.

Aileme daima yakın olan bir iblis efendisiydi, bir şifa büyüsüne ihtiyacımız olduğunda hep onu çağırırdık. Luke'un Brocelind Ormanı'nda bir kurtadam sürüsünün lideri olduğunu öğrenmişti. Mesajı aldıktan sonra yaktım. Valentine'ın asla öğrenmemesi gerektiğini biliyordum. Ne var ki kurtadam kampına gidip Luke'u kendi gözlerimle görene kadar, Valentine'ın bana yalan söylediğini kesin olarak öğrenemedim. Bana Luke'un intihar ettiğini söylemişti. İşte gerçekleri öğrendiğim o anda, ondan gerçekten nefret ettim."

"Ama Luke, senin Valentine'da bir terslik olduğunu bildiğini söylemişti, korkunç bir şey yaptığını bildiğini. Bunu daha Dönüşüm'ünden önce biliyormuşsun."

Jocelyn bir an cevap vermedi. "Biliyor musun, Luke asla ısırılmamalıydı. Bu asla olmamalıydı. Ormanda sıradan bir devriye göreviydi ve Valentine'la birlikte dışarıdaydı. Bu olmamalıydı."

"Anne..."

"Luke, kendisi daha dönüşmeden önce ona Valentine'dan korktuğumu söylediğimi söylüyor. Ona malikanenin duvarlarının ötesinden gelen çığlıklar duyduğumu, korkunç bir şeyden şüphelendiğimi söylemişim ve Luke -güvenilir Luke- hemen ertesi gün Valentine'a bunu sormuştu. Valentine o gece Luke'u ava götürdü ve Luke ısırıldı. Sanırım... sanırım Valentine bana gördüklerimi, beni korkutan şeyleri unutturdu. Beni hepsinin kötü bir rüya olduğuna inandırdı. Sanırım Luke'un o gece ısırılmasını da o sağladı. Bir şekilde Luke'un yolundan çekilmesini,

böylece kimsenin bana kocamdan korktuğumu hatırlatmamasını istiyordu ama bunu hemen anlayamadım. Luke'la ilk gün çok kısa görüştük ve ona Jonathan'dan söz etmeyi çok istiyordum ama yapamadım. Yapamadım. Jonathan benim oğlumdu. Yine de, Luke'u görmek, onu sadece görmek bile beni güçlendirmişti. Eve dönerken Jonathan'la ilgili tekrar çaba göstereceğime, onu sevmeye çalışacağıma dair kendime söz verdim. Bunun için kendimi zorlayacaktım.

"O gece ağlayan bir bebeğin sesiyle uyandım. Yatağımdan fırladım. Yatakodamda tek başımaydım. Valentine, bir Çember toplantısı için dışarıdaydı. Bu yüzden, şaşkınlığımı paylaşabileceğim kimse yoktu. Jonathan hiç ağlamazdı. Tek bir ses bile çıkarmazdı. Sessizliği, onda beni en çok endişelendiren şeylerden biriydi. Koridordan koşup odasına daldım ama sessizce uyuyordu ama hala bir bebeğin ağladığını duyuyordum. Bundan emindim. Merdivenden aşağı koştum ve sesi takip ettim. Boş şarap mahzeninden geliyor gibiydi ama kapı kilitliydi. Mahzeni kimse kullanmazdı. Ancak, ben o malikanede büyümüştüm. Babamın anahtarı nereye gizlediğini biliyordum..."

Jocelyn konuşurken Clary'ye bakmıyordu. Kendini hikayeye, anılarına kaptırmış gibiydi.

"Sana çocukluğunda Mavisakal'ın karısının hikayesini hiç anlatmadım, değil mi? Kocası kadına kilitli odaya asla girmemesini söyler ama kadın girer ve adamın daha önce öldürdüğü bütün eski karılarının, bir cam vitrindeki kelebekler gibi sergilenen kalıntılarını bulur. Kapıyı açarken içeride neyle karşılaşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tekrar yapmam gerekse, o kapıyı yine açabilir, karanlığa girmek için cadı ışığımı kullanabilir miydim? Bilmiyorum, Clary. Bunu gerçekten bilmiyorum."

"Koku... ah, oradaki koku... Kan, ölüm ve çürümüşlüğün kokusu. Valentine yeraltında, bir zamanlar şarap mahzeni olan yeri kendisi için düzenlemişti. Ağladığını duyduğum şeyse bir bebek filan değildi. Orada hücreler vardı ve içlerine yaratıklar hapsedilmişti. Elektrum zincirlerle bağlanmış iblissimsi yaratıklar hücrelerinde kıvranıyor, tuhaf sesler çıkarıyordu ama dahası, çok daha fazlası vardı... Ölümün farklı aşamalarında veya ölmekte olan Aşağı Dünyalılar. Vücutları gümüş tozuyla yarı yarıya erimiş kurtadamlar. Derileri kemiklerinden ayrılana kadar başları kutsal suya sokulmuş vampirler. Derileri soğuk demirle delinmiş periler.

"Şimdi bile onun bir işkenceci olduğunu düşünmüyorum. Kesinlikle. Bilimsel bir araştırma yaptığı açıkça görülüyordu. Her hücrenin kapısında bir sürü not kağıdı asılıydı ve deneylerinin titizlikle tutulmuş kayıtları yazılıydı. Her yaratığın ölümünün ne kadar sürdüğünü not etmişti. Bir vampir vardı. Hangi noktadan sonra bir daha kendini yenileyemeyeceğini görmek için zavallı yaratığın derisini tekrar tekrar yakmıştı. Yazdıklarını insanın kusmadan ya da midesi bulanmadan okuması mümkün değildi. Her nasılsa ikisini de yapmadım.

"Kendi üzerinde yaptığı deneylere ayrılmış bir sayfa vardı. Bir yerlerde, iblis kanının Gölge Avcıları'nın doğuştan sahip

oldukları güçleri artırmak için kullanılabileceğini okumuştu. Kendine kan enjekte etmeye çalışmıştı ama bir sonuç alamamıştı. Kendini hasta etmesi dışında hiçbir şey olmamıştı. Sonunda, yaşının kanın onu etkileyemeyeceği kadar ileri olduğunu, tam olarak etki yapması için bir çocuğa verilmesi gerektiğini düşünmüştü. Tercihen henüz doğmamış bir çocuğa.

"Karşı sayfada, tepesinde tanıdığım bir başlık bulunan bir dizi not yazmıştı.

Benim adım. *Jocelyn Morgenstern.*

"Sayfaları çevirirken parmaklarımın nasıl titrediğini, kelimelerin nasıl beynimi yaktığını hala hatırlıyorum. *Jocelyn bu gece karışımı tekrar içti. Onda gözle görünür herhangi bir değişiklik yok fakat beni yine endişelendiren çocuk... Düzenli olarak Jocelyn'e iblis irini verdiğimden, çocuk çeşitli özellikler geliştirebilir... Dün gece çocuğun kalp atışlarını duydum. Herhangi bir insan kalbinden çok daha güçlüydü ve güçlü bir zile benziyordu. O kalp atışları, daha önce mümkün olması hayal bile edilemeyecek güçler yaratmak için melek ve iblis kanlarının karıştırılmasıyla doğacak yeni bir Gölge Avcıları kuşağının başlangıcını haber veriyor... Artık Aşağı Dünyalılar bu dünyanın en güçlü varlıkları olmayacak...'*

"Dahası, çok daha fazlası vardı. Parmaklarım titreyerek sayfaları karıştırıyor, Valentine'ın bana her gece içmem için verdiği karışımları, bıçaklanmak, boğulmak, zehirlenmekle ilgili kabuslarımı düşünüyordum ama zehirlediği kişi ben değildim. Jonathan'dı. Yarı iblis bir yaratığa dönüştürdüğü Jonathan ve o anda, Clary... o anda, Valentine'ın gerçekte ne olduğunu anladım."

Clary, uzun süredir tuttuğunu farketmediği nefesini verdi. Korkunç, çok korkunçtu ama hepsi, Ithuriel'in ona gösterdiği görüntülere uyuyordu. Kime daha çok acıdığından emin değildi, annesine mi, Jonathan'a mı? Annesi yanındayken ve hikaye zihninde bu kadar tazeyken Jonathan'ı, Jace olarak düşünemiyordu. Jonathan, kendi ailesinden çok Aşağı Dünyalılar'ı öldürmeyi umursayan bir baba tarafından insanlık dışı bir varlığa dönüştürülmüştü.

"Ama... onu o anda terketmedin, değil mi?" diye sordu Clary, çok zayıf bir sesle. "Orada kaldın..."

"İki nedeni vardı," dedi Jocelyn. "Birincisi, Ayaklanma'ydı. O gece mahzende bulduğum şey, yüzüme inen bir tokat gibiydi. Beni sefilliğimden çıkardı ve etrafımda olup bitenleri görmemi sağladı. Valentine'ın ne planladığını anladığımda -Aşağı Dünyalıların hepsini öldürecekti- bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Luke'la gizlice görüşmeye başladım. Ona Valentine'ın bana ve çocuğumuza yaptıklarını anlatamazdım. Bunun onu çıldırtacağını, Valentine'ın peşine düşeceğini ve öldürmeye kalkışacağını biliyordum ama bunu yapmaya çalışırken sadece kendisi ölürdü. Jonathan'a yapılanları başka birinin de bilmesine izin veremezdim. Her şeye rağmen o hala benim çocuğumdu ama Luke'a mahzendeki dehşeti, Valentine'ın aklını kaybettiğine ve giderek daha da delirdiğine inandığımı anlattım. Birlikte, Ayaklanma'yı etkisiz hale getirme planları yap-

maya başladık. Bunu yapmaya kararlıydım, Clary. Bu bir tür kefaret, Çember'e katılmakla ve Valentine'a güvenmiş olmakla işlediğim günahların bedeliydi. Onu sevmemin de."

"O bilmiyor muydu? Valentine? Ne yaptığınızı anlamamış mıydı?"

Jocelyn başını iki yana salladı. "İnsanlar seni sevdiklerinde, güvenirler. Ayrıca, evde her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Jonathan'ı ilk görüşümde hissettiğim tiksinti geçmiş gibi yapıyordum. Onu Maryse Lightwood'un evine götürüyor, bebeğin Alec'le oynamasına izin veriyordum. Bazen Celine Herondale de bize katılıyordu, o zamana kadar hamile kalmıştı. *Kocan çok nazik biri*, diyordu. *Stephen ve benimle çok ilgileniyor. Bana bebeğin sağlığına yararlı olacak iksirler ve karışımlar veriyor. Hepsi harika.*"

"Oh," dedi Clary. "Oh, Tanrım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jocelyn. "Ona Valentine'a güvenmemesini veya vereceği hiçbir şeyi kabul etmemesini söylemek istiyordum ama yapamıyordum. Kocası, Valentine'ın en yakın arkadaşıydı ve beni hemen ele verirdi. Çenemi sıkı tuttum ve sonra..."

"Kendini öldürdü," dedi Clary, hikayeyi hatırlayarak. "Ama... bunun nedeni Valentine'ın ona yaptıkları mıydı?"

Jocelyn başını iki yana salladı. "Açıkçası, sanmıyorum. Stephen bir akında öldürülmüştü ve haberi duyduğunda Celine bileklerini kesti. Sekiz aylık hamileydi. Kan kaybından öldü..." Jocelyn duraksadı. "Cesedini Hodge buldu. Valentine, onların

ölümüne gerçekten üzülmüş gibiydi. Sonrasında bir gün boyunca ortadan kayboldu ve eve döndüğünde sendeliyordu. Yine de, bir açıdan, dikkati dağıldığı için memnundum. En azından, benim ne yaptığıma dikkat etmiyordu. Valentine'ın komplomuzu keşfedeceği ve benden gerçekleri öğrenmek için işkence yapacağı konusunda korkum her geçen gün artıyordu. Gizli ittifakımızda kimler vardı? Planlarına ne kadar ihanet etmiştim? İşkenceye dayanıp dayanamayacağımı veya ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum. Dayanamayacağımdan çok korkuyordum. Sonunda bunun asla olmaması için gereken adımları atmaya karar verdim. Fell'e gidip korkularımı anlattım ve bana bir iksir hazırladı..."

"Beyaz Kitap'taki iksir," dedi Clary. "Bu yüzden onu istedin. Panzehir... Kitap Wayland'lerin kütüphanesine nasıl girdi?"

"Bir gece bir parti sırasında oraya gizledim," dedi Jocelyn, hafifçe gülümseyerek. "Luke'a söylemek istemedim. İksir fikrinden nefret edeceğini biliyordum ama tanıdığım diğer herkes Çember'deydi. Ragnor'a bir mesaj gönderdim. Idris'ten ayrılıyordu ve ne zaman geri döneceği belli değildi. Bir mesajla her zaman için kendisine ulaşabileceğimi söylemişti ama kim gönderecekti? Sonunda söyleyebileceğim, Valentine'dan beni ele vermeyecek kadar nefret eden tek kişi olduğuna karar verdim. Madeleine'a bir mektup yazarak yapmayı planladığım şeyi ve beni geri döndürmenin tek yolunun Ragnor Fell olduğunu açıkladım. Bana cevap yazmadı, yine de okuduğuna ve anladığına inanmak zorundaydım. Tutunabileceğim tek şey buydu."

"İki neden," dedi Clary. "Kalmanın iki nedeni olduğunu söylemiştin. Biri Ayaklanma'ydı. İkincisi neydi?"

Jocelyn'in yeşil gözleri yorgun bakıyordu ama parlaktı. "Clary," dedi, "tahmin edemiyor musun? İkincisi, yine hamile kalmış olmamdı. Sana hamileydim."

"Oh," dedi Clary, kısık sesle. Luke'un söylediklerini hatırladı. Yine hamileydi ve bunu haftalardır biliyordu. "Ama bu, seni kaçmaya daha da zorlamadı mı?"

"Evet," dedi Jocelyn. "Ama kaçamayacağımı biliyordum. Valentine'dan kaçsaydım, beni geri getirmek için dünyanın altını üstüne getirirdi çünkü ona aittim ve asla gitmeme izin vermezdi. Belki peşimden gelmesine izin verebilir, şansımı denerdim ama senin peşinden gelmesine izin veremezdim." Yorgun yüzüne düşen saçlarını kenara itti. "Bunu asla yapmamasını garantilememin tek yolu vardı. Bu da onun ölmesiydi."

Clary annesine şaşkın gözlerle baktı. Jocelyn hala yorgun görünüyordu fakat yüzü ateşle parlıyordu.

"Ayaklanma sırasında öldürüleceğini düşünüyordum," dedi. "Onu kendim öldüremezdim. Bunu yapmam mümkün değildi. Elim gitmiyordu ama savaşta hayatta kalacağını asla sanmıyordum. Sonra, ev yandığında, öldüğüne inanmak istedim. Kendime onun ve Jonathan'ın o yangında öldüğünü tekrar tekrar söyledim ama biliyordum..." Sözünün devamını getiremedi. "Her şeyi bu yüzden yaptım. Seni korumak için bunun tek yol olduğuna inanıyordum, anılarını silmek, seni elimden geldiğince bir sıradan haline getirmek. Seni sıradanların dünyasında saklamak. Bu aptallıktı. Ancak şimdi anlıyorum. Aptallıktı ve yanlıştı. Üzgünüm, Clary. Umarım beni bağışlayabilirsin. Şimdi olmasa bile, gelecekte."

"Anne." Clary boğazını temizledi. Son on dakikadır ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sorun değil. Sadece... anlamadığım bir şey var." Parmaklarını pelerininin katlarına soktu. "Yani, Valentine'ın Jace'e yaptıklarının birazını zaten biliyordum... yani, Jonathan'a ama Jonathan'ı tanımlayışın... Ondan sanki bir canavarmış gibi söz ediyorsun ve anne, Jace öyle biri değil. Asla değil. Onu tanısaydın... Onunla karşılaşsaydın..."

"Clary." Jocelyn uzanıp Clary'nin elini ellerinin arasına aldı. "Sana anlatmam gereken başka şeyler de var. Senden gizlediğim veya yalan söylediğim başka bir şey yok. Ancak, daha önce bilmediğim ve yeni keşfettiğim bazı şeyler var. Bunları duymak senin için çok zor olabilir."

Şimdiye kadar söylediklerinden daha mı kötü? diye düşündü Clary. Dudağını ısırarak başıyla onayladı. "Anlat bana. Bilmeyi tercih ederim."

"Dorothea bana Valentine'ın şehirde görüldüğünü söylediğinde, benim için geldiğini biliyordum, Kupa için. Kaçmak istedim fakat sana nedenini bir türlü açıklayamadım. O korkunç gece benden kaçtığın için seni kesinlikle suçlamıyorum, Clary. Baban, Valentine, iblisleriyle dairemize girdiğinde orada olmadığın için memnunum. İksiri içecek zamanı zor buldum. Kapıyı kırdıklarında sesi duyabildim..." Bir an sustuktan sonra gergin bir sesle devam etti. "Valentine'ın beni öldü sanıp bırakacağını

sanıyordum ama bırakmadı. Beni yanında Renwick'e götürdü ve uyandırmak için çok çeşitli yöntemler denedi fakat hiçbiri işe yaramadı. Bir tür rüya durumundaydım. Orada olduğunu yarı yarıya hissediyordum ancak ona tepki veremiyor veya kıpırdayamıyordum. Onu duyduğumu veya anladığımı düşündüğünden bile şüpheliyim. Yine de, ben uyurken yatağın yanına oturup benimle konuşuyordu."

"Seninle mi? Neyle ilgili?"

"Geçmişimizle ilgili. Evliliğimizle. Beni ne kadar sevdiğini ama benim ona nasıl ihanet ettiğimi anlatıyordu. O zamandan beri kimseyi sevmediğini söylüyordu. Bence samimiydi, tabii bu konularda olabileceği kadarıyla. Şüpheleri, suçluluk duygusu hakkında konuştuğu tek kişi daima ben oldum ve onu terkettiğimden beri geçen yıllarda, başka birine o kadar yaklaştığını sanmıyorum. Görünüşe bakılırsa kendini benimle konuşmaktan alamıyordu. Konuşmaması gerektiğini bilmesine rağmen. Sanırım sadece biriyle konuşmak istiyordu. Kafasındaki şeyin o zavallı insanlara yaptıkları, onları Unutulmuş'lara dönüştürmesi ve Merkez'e yapmayı planladıkları olduğunu sanırsın ama büyük ölçüde Jonathan hakkında konuşuyordu."

"Onun hakkında ne söylüyordu?"

Jocelyn'in dudakları gerildi. "Doğumundan önce Jonathan'a yaptıkları için üzgün olduğunu çünkü bunun neredeyse beni yok olmanın eşiğine getirdiğini bildiğini söylüyordu. Jonathan yüzünden intihar etmeye eğilimli olduğumu biliyordu ama aynı zamanda *onunla* ilgili şeyleri keşfettiğimi bilmekten dola-

yı umutsuzdu. Her nasılsa melek kanı bulmayı başarmıştı. Bu, Gölge Avcıları için efsanevi bir şeydir. Melek kanı içmenin kişiye inanılmaz bir güç verdiğine inanılır. Valentine bunu kendi üzerinde denemişti ve sadece gücünü artırmakla kalmadığını, aynı zamanda kendine enjekte ettiği her seferinde esrime ve mutluluk duygusu yaşadığını keşfetmişti. Bu yüzden biraz kan alıp kurutarak toza dönüştürmüş, yiyeceklerime katmış, böylece umutsuzluğuma iyi geleceğini düşünmüştü."

Melek kanını nereden bulduğunu ben biliyorum, diye düşündü Clary, Ithuriel'i hatırlayarak. "Sence işe yaradı mı?"

"Şimdi aniden devam etmek, Luke'un Ayaklanma'yı boşa çıkarabilmesine yardım etmek için yeterli odağı ve gücü bulabilmemin ondan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Eğer öyle olduysa, Valentine'ın bunu asıl neden yaptığı düşünülürse gerçek bir ironi olur. Ancak, onun bilmediği şey, o bunu yaparken benim sana hamile olduğumdu. Dolayısıyla, beni hafif bir şekilde etkilese de, seni çok daha fazla etkiledi. Mühürleri çizebilmenin bundan kaynaklandığını düşünüyorum."

"Belki de," dedi Clary, "senin bir tarot kartına Ölümcül Kupa'nın görüntüsünü gizleyebilmenin nedeni de budur. Valentine'ın Hodge'un üzerindeki laneti kaldırabilmesi gibi şeylerin de..."

"Valentine yıllar boyunca kendi üzerinde bir sürü farklı şekilde deneyler yaptı," dedi Jocelyn. "Şu anda bir insan, bir Gölge Avcısı olarak, bir iblis efendisine olabileceği kadar yakın ama

kendine yapabileceği hiçbir şey, senin veya Jonathan'ın üzerindeki kadar güçlü bir etki yaratamaz çünkü siz çok küçüksünüz. Valentine'ın yaptığı şeyi daha önce herhangi birinin yaptığını sanmıyorum."

"Yani Jace... Jonathan... ve ben gerçekten deney sonucularıyız."

"Sen bilinçli bir deney sonucu değilsin. Jonathan'ın durumunda, Valentine, diğer Gölge Avcıları'ndan çok daha güçlü, çok daha hızlı ve çok daha iyi bir tür süper savaşçı yaratmak peşindeydi. Renwick'te Valentine bana Jonathan'ın gerçekten bütün bu şeyler olduğunu söylemişti ama bu aynı zamanda zalimce, ahlaksızca ve tuhaf bir şekilde anlamsızdı. Jonathan, Valentine'a son derece sadıktı ama sanırım Valentine diğerlerinden daha üstün bir çocuk yaratmaya çalışırken bir yerde kendisini asla sevmeyecek bir oğul yarattığını da anladı."

Clary, Jace'in Renwick'teyken nasıl göründüğünü, Kapı'nın kırık parçasını parmaklarını kanatacak kadar sıkı bir şekilde tutuşunu düşündü.

"Hayır," dedi. "Hayır ve hayır. Jace öyle biri değil. Valentine'ı seviyor. Sevmemesi gerekirdi ama seviyor. Kesinlikle de boş ve anlamsız biri değil. O, şu saydıklarının tamamen tersi biri."

Jocelyn'in elleri kucağında birleşti. İkisi de beyaz yara izleriyle doluydu, bütün Gölge Avcıları'nın taşıdığı, kaybolmuş mühürlerin anısı olan yara izleri ama Clary annesinin yara izlerini daha önce hiç görmemişti. Magnus'un büyüsü onları her

seferinde unutturmuştu. Annesinin bileğinin içi tarafında bir yıldıza çok benzeyen bir tane vardı...

Annesi tekrar konuşmaya başladığında, Clary'nin zihnindeki bütün düşünceler uçup gitti.

"Ben," dedi Jocelyn, "Jace'den söz etmiyorum."

"Ama..." dedi Clary. Her şey sanki rüyadaymış gibi çok yavaş bir şekilde oluyordu. Belki de rüya görüyorum, diye düşündü. Belki de annem aslında uyanmadı ve bütün bunlar sadece bir rüya. "Jace, Valentine'ın oğlu. Yani, başka kim olabilir ki?"

Jocelyn, kızının gözlerinin içine baktı. "Celine Herondale öldüğü gece sekiz aylık hamileydi. Valentine ona iksirler, tozlar veriyor, Ithuriel'in kanını kullanarak kendi üzerinde denediği şeyleri onun üzerinde deniyor, Stephen'ın oğlunun Jonathan'ın olacağını düşündüğü kadar güçlü olmasını ama Jonathan'ın olumsuz özelliklerini taşımamasını umuyordu. Deneyinin boşa gitmesi düşüncesine dayanamadığından, Hodge'un yardımıyla bebeği Celine'in karnından çıkarıp aldı. Celine öleli çok kısa bir süre olmuştu..."

Clary'nin gözleri iri iri açıldı.

"Bu mümkün olamaz."

Jocelyn, Clary hiç konuşmamış gibi devam etti. "Valentine o bebeği aldı ve Hodge onu kendi çocukluk evine götürdü, Lyn Gölü yakınlarındaki bir vadiye. Bu yüzden bütün gece ortalıkta değildi. Hodge, Ayaklanma'ya kadar bebekle ilgilendi. Valentine sonrasında Michael Wayland'in yerine geçtiğinden,

çocuğu Wayland malikanesine götürdü ve Michael Wayland'in oğlu gibi yetiştirdi."

"Yani Jace..." diye fısıldadı Clary. "Benim ağabeyim *değil*."

Annesi onun elini anlayışla ve hafifçe sıktı. "Hayır, Clary. Değil."

Clary'nin gözleri karardı. Kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordu. *Annem benim için üzülüyor,* diye düşündü. *Bunun* kötü *haber olduğunu sanıyor.* Elleri titriyordu. "O halde... yangında bulunan kemikler? Luke orada çocuk kemikleri olduğunu söyl..."

Jocelyn başını iki yana salladı. "Onlar Michael Wayland'in ve oğlunun kemikleriydi. Valentine ikisini de öldürüp cesetlerini yakmıştı. Merkez'in, hem kendisinin hem de oğlunun öldüğüne inanmasını istiyordu."

"O halde Jonathan..."

"Hayatta," dedi Jocelyn, yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Valentine bana bunları Renwick'teyken anlattı. Valentine, Jace'i Wayland malikanesine götürdü ve Jonathan da göle yakın olan evdeydi. Zamanını ikisi arasında paylaştırıyor, iki ev arasında gidip geliyor, bazen uzun süreler boyunca birini veya ikisini birden yalnız bırakıyordu. Görünüşe bakılırsa Jace, Jonathan'ın varlığını hiç bilmemiş ama Jonathan'ın ondan haberi olabilir. Aralarında sadece birkaç kilometre olmasına rağmen, hiç karşılaşmamışlar."

"Peki Jace'in vücudunda hiç iblis kanı yok mu? Yani o... lanetli değil mi?"

"Lanetli mi?" Jocelyn şaşkın gözlerle baktı. "Hayır, onda iblis kanı filan yok. Clary, Valentine, bebekliğinde Jace'in üzerinde sende kullandığı aynı kanla deneyler yaptı. *Melek* kanı. Jace lanetli filan değil. Tam tersi söylenebilir. Bütün Gölge Avcıları'nın vücudunda biraz Melek kanı vardır, ikinizdeki sadece biraz daha fazla."

Clary'nin başı dönüyordu. Valentine'ın aynı zamanda iki çocuğu birden yetiştirdiğini hayal etmeye çalışıyordu, biri iblis, diğeri melek melezi. Biri gölgelerin, diğeri ışığın çocuğu. Belki kendi çapında ikisini de sevmişti. Jace'in Jonathan'dan hiç haberi olmamıştı ama Jonathan onun hakkında neler biliyordu? Kendinin tam aksi hakkında? Ondan nefret mi ediyordu? Onunla karşılaşmak mı istiyordu? Kayıtsız mıydı? İkisi de o kadar yalnızdı ki ve ikisinden biri ağabeyiydi, gerçek ağabeyi. "Sence hala aynı mı? Yani Jonathan? Sence... daha iyileşmiş... olabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Jocelyn, nazikçe.

"Bu kadar emin olmanın nedeni ne?" diye sordu Clary, annesine dönerek. "Yani, belki de değişmiştir. Aradan yıllar geçti. Belki..."

"Valentine yıllar boyunca Jonathan'a etkileyici, sevimli görünmeyi ve davranmayı öğretmeye çalıştığını söyledi. Onun bir casus olmasını istiyordu. Karşılaştığın herkesi korkutursan casus olamazsın. Jonathan küçük sihirler kullanmayı, insanları güvenilir ve sevilir olduğuna inandırmayı bile öğrenmiş." Jocelyn omuz silkti. "Sana bunları kendini kötü hissetmemen için söylüyorum. Clary, sen Jonathan'la karşılaştın. Sana ger-

çek adını hiç söylemedi çünkü başka biri gibi davranıyordu. Sebastian Verlac."

Clary annesine bakakaldı ama *o Penhallow'ların kuzeni*, diyordu zihni ama elbette ki Sebastian gerçekte olduğunu iddia ettiği kişi değildi. Söylediği her şey bir yalandı. Onu ilk gördüğünde bütün hayatı boyunca tanıdığı birini görmüş gibi hissettiğini hatırladı. En az kendisi kadar tanıdık gelen biri. Jace'le ilgili asla öyle hissetmemişti. "Yani Sebastian benim ağabeyim mi?"

Jocelyn'in yüzü gergindi ve ellerini kenetlemişti. Birbirlerine çok fazla bastırıyormuş gibi parmak uçları bembeyazdı. "Siz geldiğinizden beri Alicante'de olup bitenler hakkında bugün Luke'la uzun uzun konuştum. Bana iblis kulelerinden ve büyüleri Sebastian'ın yok ettiği konusundaki şüphelerinden söz etti ama nasıl olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. O zaman Sebastian'ın gerçekte kim olduğunu anladım."

"Yani Sebastian Verlac olduğu konusunda yalan söylediği için mi? Valentine'ın casusu olduğu için mi?"

"Bu iki şey doğru, evet," dedi Jocelyn, "ama Luke, senin ona Sebastian'ın saçlarını boyadığını düşündüğünü söyleyene kadar tahmin edemedim. Yanılıyor olabilirdim fakat çocuk senden biraz büyük, sarı saçlı ve koyu renk gözlüydü. Anne babası yoktu ve Valentine'a sadıktı. Onun Jonathan olması gerektiğini düşünmekten kendimi alamadım. Dahası da var. Valentine daima büyüleri çökertmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve bunun bir yolu olduğu konusunda kararlıydı. Jonathan'ın üzerinde iblis kanıyla büyüler yapıyordu. Bunun onu güçlendirdiğini, daha iyi bir savaşçı yaptığını söylüyordu ama dahası da vardı..."

Clary donup kaldı. "Ne demek dahası da vardı?"

"Büyüleri çökertmesini sağlayacak olan Jonathan'dı," dedi Jocelyn. "Alicante'ye iblis sokamazsın ama büyüleri çökertmek için iblis kanına ihtiyacın vardır. Jonathan'ın damarlarında iblis kanı dolaşıyordu ve aynı zamanda bir Gölge Avcısı olması, istediği zaman otomatik olarak şehre girebilmesini sağlıyordu. Büyüleri çökertmek için kendi kanını kullandığından eminim."

Clary, Sebastian'ın Fairchild malikanesinin harabeleri arasında duruşunu hatırladı. Siyah saçlarının rüzgarla yüzüne savruluşunu. Tırnaklarını etine gömerek Clary'nin bileklerini tutuşunu. Valentine'ın Jace'i sevmiş olmasının imkansızlığı hakkındaki konuşmalarını. Clary bunun nedeninin Valentine'dan nefret etmesi olduğunu sanmıştı. Oysa değildi. Gerçekte kıskanıyordu...

Resimlerini yaptığı, Sebastian'a çok benzeyen esmer prensi düşündü. Benzerliğin sadece tesadüf olduğunu sanmıştı ama şimdi, hikayesindeki mutsuz kahramana ağabeyinin yüzünü vermesinin, paylaştıkları ortak kandan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Prensin yüzünü tekrar zihninde canlandırmaya çalıştı ama görüntü, rüzgara savrulan küller gibi gözlerinin önünde parçalanıp dağılıyordu. Şimdi sadece Sebastian'ı ve şehri kasıp kavuran kızıl alevleri görebiliyordu.

"Jace," dedi. "Birinin ona söylemesi gerek. Biri ona gerçeği söylemeli." Düşünceleri birbirine giriyordu. Jace vücudun-

da iblis kanı olmadığını bilse, belki de Valentine'ın peşinden gitmezdi. Clary'nin ağabeyi filan olmadığını bilse...

"Ama ben," dedi Jocelyn, anlayış ve şaşkınlıkla karışık bir ifadeyle, "onun nerede olduğunu kimsenin bilmediğini sanıyordum...?"

Clary cevap veremeden Salon'un kapıları açılırken içerideki ışık sütunlara ve basamaklara yansıdı. Luke kapılardan çıkarken artık boğuk olmayan sesler duyuldu. Luke bitkin görünüyordu ama daha öncekinden farklı olarak neşeli gibiydi. Sanki rahatlamıştı.

Jocelyn ayağa kalktı. "Luke, ne oldu?"

Luke onlara doğru birkaç adım attıktan sonra kapıyla basamaklar arasında durdu. "Jocelyn," dedi, "konuşmanızı böldüğüm için üzgünüm."

"Sorun değil, Luke." *Neden birbirlerinin isimlerini* o şekilde *söylüyorlar?* diye düşündü Clary, şaşkınlığının arasında. Şimdi aralarında daha önce olmayan tuhaf bir gerginlik vardı. "Bir terslik mi var?"

Luke başını iki yana salladı. "Hayır. Bu kez her şey yolunda." Clary'ye dönerek gülümsedi ve hiç de gergin bir gülümseme değildi yüzündeki. Luke memnun, hatta onunla gurur duyuyor gibi görünüyordu. "Başardın, Clary," dedi. "Merkez, onları işaretlemeni kabul etti. Kimse teslim olmuyor."

18

SELAM VE ELVEDA

Gerçekte vadi, Jace'in vizyonunda gördüğünden daha güzeldi. Belki de nedeni, vadinin yeşil zeminine vuran parlak ve gümüşi ayışığıydı. Vadinin yan tarafındaki beyaz huşlar ve kavak ağaçları serin rüzgarla hafif hafif salınıyordu. Rüzgara karşı bir siper olmadığından, tepenin üzeri soğuktu.

Burası, Jace'in Sebastian'ı en son gördüğü vadiydi şüphesiz. Jace nihayet ona yetişiyordu. Yolcu'yu bir ağaca bağladıktan sonra cebindeki kanlı ipliği çıkardı ve aynı yöntemi tekrarladı.

Sebastian'ı görmeyi bekleyerek gözlerini kapadı. Yakınlarda ve hatta belki hala vadide olabilirdi...

Ama gördüğü sadece karanlıktan ibaretti.

İpliği sol eline alıp daha az becerikli olan sağ eliyle çizerek tekrar denedi.

Bu kez gözlerini kapamadan önce derin bir nefes aldı.

Yine bir şey yoktu. Sadece titrek, gölgeli bir karanlık. Bir dakika orada dişlerini sıkarak öylece dururken rüzgar ceketini savuruyor, tüylerini diken diken ediyordu. Sonunda bir küfür savurarak gözlerini açtı. Sonra, umutsuz bir öfkeyle yumruğunu açtı. Rüzgar ipliği o kadar hızlı bir şekilde kapıp götürdü ki Jace'in pişmanlık duymaya bile zamanı olmadı.

Hızla düşünüyordu. Görünüşe bakılırsa iz sürme mühürü artık işe yaramıyordu. Belki de Sebastian takip edildiğini anlamış ve büyüyü bozmak için bir şey yapmıştı ama takip edilmesini engellemek için ne yapmış olabilirdi ki? Belki de büyük bir su birikintisi bulmuştu? Su, büyüyü bozardı.

Bunun Jace'e bir yararı yoktu. Ülkedeki bütün gölleri tek tek dolaşıp Sebastian'ın gölün ortasında durup durmadığına bakamazdı. Üstelik çok da yakındaydı. Çok yakın. Bu vadiyi ve içinde Sebastian'ı *görmüştü* ve ev de orada, vadideki kuru ağaçların arasında duruyordu. En azından, gidip Sebastian'ın veya Valentine'ın yerini belli edebilecek bir şey bulup bulamayacağına bakmaya değerdi.

Jace, steli kullanarak üzerine hızla etki edip hızla gözden kaybolan savaş mühürleri çizdi. Biri onu sessiz, diğeri hızlı kılacak, üçüncüsü de emin adımlarla yürümesini sağlayacaktı. İşi bitip teninde tanıdık, yakıcı acıyı hissettiğinde steli cebine atarak Yolcu'nun boynuna hafifçe vurdu ve vadiye yöneldi.

Vadinin iki tarafı oldukça dikti ve toprağın gevşek olduğu anlaşılıyordu. Jace, hızlı ama tehlikeli bir şekilde kayarak dik-

katle aşağı indi. Vadinin zeminine ulaştığında, birden çok kez düştüğü için elleri kan içindeydi. Hızla akan temiz suda ellerini yıkadı. Su uyuşturacak kadar soğuktu.

Yerinde doğrulup etrafına bakındığında, vadiye takip vizyonunda gördüğünden farklı bir açıdan baktığını anladı. Boğum boğum gövdeleriyle kuru ağaçlar vardı. Vadinin duvarları her tarafta yükseliyordu ve küçük ev görülüyordu. Pencereler artık karanlıktı ve evin bacasından duman yükselmiyordu. Jace hem rahatladı hem de hayalkırıklığına uğradı. İçeride kimse yoksa evi araması daha kolay olacaktı. Diğer yandan, ortalıkta kimse görünmüyordu.

Yaklaşırken vizyonda gördüğü evin nesinin ürkütücü olduğunu merak etti. Yakından bakınca, beyaz ve gri taş bloklarından yapılmış sıradan bir Idris çiftlik evine benziyordu. Panjurlar bir zamanlar parlak mavi renkteydi ama şimdi en son boyandıklarından beri yıllar geçmiş gibi görünüyordu. Renkleri atmıştı ve boyaları dökülüyordu.

Jace pencerelerden birine uzanarak kendini pervaza çekti ve kirli camdan içeri baktı. Bir duvarın dibine bir tür atölye masası yerleştirilmiş, büyük ve tozlu bir oda gördü. Masadaki aletler marangozluk ya da torna amaçlı görünmüyordu, iblis efendisi aletleriydi. Lekeli parşömen yığınları, siyah, yağlı mumlar, ağzının kenarlarında kurumuş koyu renk bir sıvı kalmış şişman bakır kaseler, çeşitli türde, biçimlerde ve boylarda bıçaklar. Yere tebeşirle çizilen, artık çizgileri silinmeye yüz tutan pentagramın beş ucundan her biri farklı türde mühürlerle süslenmişti. Jace'in

midesi kalktı. Mühürler, Ithuriel'in ayaklarının etrafındakilere benziyordu. Bunu Valentine yapmış olabilir miydi? Bunlar onun işi miydi? Bu bir tür hücre evi miydi? Jace'in hiç görmediği veya hakkında bir şey bilmediği bir hücre evi?

Jace pervazdan kaydı ve kurumuş bir çimen yığınının üzerine düştü. Aynı anda ayın önünden bir gölge geçti ama burada kuşlar yoktu ve Jace başını kaldırıp baktığında, yukarıda bir kuzgunun daireler çizdiğini gördü. Bir an donup kaldıktan sonra, telaşla bir ağacın gölgesine girdi ve dalların arasından baktı. Kuzgun dalışa geçip yere doğru alçalırken Jace ilk sezgisinde haklı olduğunu biliyordu. Bu herhangi bir kuzgun değildi, bu, bir zamanlar Hodge'a ait olan Hugo'ydu. Hodge arada bir onu Enstitü'nün dışına mesaj göndermek için kullanırdı. O zamandan beri Jace, Hugo'nun aslında babasına ait olduğunu öğrenmişti.

Jace ağaç gövdesine daha sıkı sokuldu. Kalp atışları yine hızlanmıştı ve bu kez nedeni heyecandı. Hugo buradaysa ancak bir mesaj taşıdığı anlamına gelirdi ve bu kez mesaj Hodge için değildi. Valentine içindi. Öyle olmalıydı. Jace sadece onu takip etmeyi başarabilirse...

Bir pervaza konan Hugo, evin pencerelerinden birinden içeri baktı. Evin boş olduğunu anladığından olsa gerek, kuş sinirli bir şekilde bağırarak ve rüzgarın ters yönünde kanat çırparak havalandı.

Jace gölgelerden çıkarak kuzgunu takibe koyuldu.

"Yani, teknik olarak," dedi Simon, "Jace gerçekte seninle bağlantılı olmasa bile, kendi ağabeyini *öptün*."

"Simon!" dedi Clary, şaşalayarak. "KES sesini!" Kimsenin dinleyip dinlemediğini görmek için oturduğu yerde döndü. Neyse ki ortalıkta kimse yok gibiydi. Anlaşmalar Salonu'nun kürsüsündeki yüksek bir koltukta oturuyordu ve yanında Simon vardı. Annesi kürsünün kenarında durmuş, aşağı eğilerek Amatis'le konuşuyordu.

Kuzey Kapısı'ndan gelen Aşağı Dünyalılar Salon'a doluşurken her yer kargaşa halindeydi. Clary, Luke'un sürüsünden birçok kişiyi tanımıştı, salonun diğer tarafından kendisine sırıtan Maia dahil. Buz parçaları gibi solgun, soğuk ve güzel görünüşlü periler, yarasa kanatlı, keçi ayaklı ve hatta antenli, ortalıkta dolaştıkça parmak uçlarından mavi alevler yayılan iblis efendileri vardı. Gölge Avcıları aralarında gergin tavırlarla dolaşıyordu.

Stelini iki eliyle kavrayan Clary, endişeli gözlerle etrafına bakındı. Luke neredeydi? Kalabalığa karışmıştı. Bir an sonra onu Malachi'yle konuşurken gördü. Malachi sert bir şekilde başını iki yana sallıyordu Amatis yakınlarda duruyor, Konsül'e öfkeli bakışlar atıyordu.

"Sana bunları anlattığıma pişman etme beni, Simon," dedi Clary, ona öfkeyle bakarak. Kürsüye doğru yürüyerek bir kol-

tuğa yerleşene kadar kalabalığın içinden geçerken çoğunluk la tıslar gibi bir sesle, Jocelyn'in hikayesinin sadeleştirilmiş bir halini anlatmaya çalışmıştı. Buradan bakıldığında aşağısı tuhaf görünüyor, kendini tebaasını izleyen bir kraliçe gibi hissediyordu ama bir kraliçe bu kadar paniğe kapılmazdı. "Ayrıca. Ber bat öpüşüyordu."

"Belki de iğrençliğinin nedeni, bilirsin, *ağabeyin* olmasıdır." Simon, her şeyle ilgili Clary'nin haklı bulacağından daha fazla eğleniyor gibiydi.

"Bunu annemin duyabileceği bir yerde söyleme, yoksa seni öldürürüm," dedi Clary, ona yine öfkeli gözlerle bakarak. "Zaten kusmamak ya da bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha da kötüleştirme."

Kürsüden dönerek Clary'nin sözlerini duyan Jocelyn, Clary'nin omzuna güven veren bir şekilde hafifçe vurdu. Neyse ki Simon'la ne tartıştıklarını anlamamıştı. "Endişelenme, tatlım. Daha önce harikaydın. Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir battaniye, sıcak su...?"

"Ben üşümüyorum ki," dedi Clary, sabırla, "ve banyoya da ihtiyacım yok. Sadece Luke'nu buraya gelip bana neler olduğunu anlatmasını istiyorum."

Jocelyn dikkatini çekmek için Luke'a el salladı ve dudak hareketleriyle, Clary'nin pek anlayamadığı bir şey söyledi. "Anne," dedi Clary, sertçe, "*yapma.*" Ama çok geçti. Luke başını kaldırdı, diğer birkaç Gölge Avcısı da öyle. Çoğu hemen bakışlarını kaçırdı ama Clary, onların bakışlarındaki hayranlığı görmüş-

tü. Annesinin burada efsanevi bir karakter olduğunu düşünmek tuhaftı. Salondakilerin neredeyse hepsi onun adını duymuştu ve onunla ilgili iyi ya da kötü fikirleri vardı. Clary, annesinin bunlardan nasıl rahatsız olmadığını merak etti. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Soğukkanlı, kontrollü ve tehlikeli duruyordu.

Çok geçmeden Luke kürsüde onlara katıldığında Amatis de yanındaydı. Luke hala yorgun olmakla birlikte aynı zamanda uyanıktı ve hatta biraz heyecanlıydı. "Bir saniye bekleyin," dedi. "Herkes geliyor."

"Malachi," dedi Jocelyn, konuşurken Luke'a doğrudan bakmadan, "sana zor anlar mı yaşattı?"

Luke baştan savan bir hareket yaptı.

"Valentine'a bir mesaj göndererek şartlarını reddetmemiz gerektiğini düşünüyor. Bense hiç renk vermememiz gerektiğini söyledim. Valentine, bir teslimiyet beklentisiyle ordusunu Brocelind Ormanı'na getirsin. Malachi bunun eğlenceli olmayacağını söyledi. Savaşın bir İngiliz okul kriketi oyunu olmadığını söylediğimde, buradaki Aşağı Dünyalılar'dan herhangi biri haddini aşarsa, hemen müdahale edip olayı sona erdireceğini açıkladı. Neler olacağını düşündüğünü bilmiyorum, sanki Aşağı Dünyalılar'ın beş dakika bile savaşmaktan vazgeçemeyeceğini düşünüyor gibi bir hali var."

"Düşündüğü şey tam olarak bu," dedi Amatis. "Malachi bu. Muhtemelen birbirinizi yemeye başlayacağınızdan korkuyordur."

"Amatis," dedi Luke. "Biri seni duyabilir." Döndüğünde, iki adam arkasındaki basamaklardan yaklaştı. Biri uzun boylu, uzun siyah saçlı, dar yüzlü, ince yapılı bir peri şövalyesiydi. Tunik üzerine beyaz bir zırh giymişti. Bir balığın pullarını andıracak şekilde üst üste binen minik dairelerden oluşmuş sert, metal bir şeydi. Gözleri yaprak yeşiliydi.

Diğeri Magnus Bane'di. Luke'un yanına geldiğinde Clary'ye gülümsemedi. Boğazına kadar düğmeli uzun, koyu renk bir manto giymişti ve siyah saçları başının arkasına doğru çekilmişti.

"Çok sade görünüyorsun," dedi Clary, ona bakarak.

Magnus hafifçe gülümsedi. "Bize göstereceğin bir mührün olduğunu duydum," dedi Magnus.

Clary dönüp baktığında, Luke başıyla onayladı. "Ah, evet," dedi Clary. "Sadece üzerine yazabileceğim bir şeye ihtiyacım var, biraz kağıda."

"Sana bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormuştum," dedi Jocelyn, tıslayarak. Clary şimdi annesini daha iyi hatırlamaya başlıyordu.

"Bende kağıt var," dedi Simon, kotunun ceplerini karıştırarak. Kağıdı çıkarıp Clary'ye verdi. Grubunun temmuz ayında Knitting Factory'de vereceği konserin buruşmuş bir el ilanıydı. Clary omuz silkerek kağıdı alıp arkasını çevirdi ve ödünç aldığı steli kaldırdı. Ucunu kağıda değdirdiğinde küçük bir kıvılcım çaktı ve Clary kağıdın yanacağından korktu ama minik alev hemen söndü. Clary zihnini diğer herkese ve her şeye, kalabalığın gürültüsüne, herkesin kendisini izlediği duygusuna kapayarak çizmeye başladı.

Mühür daha önceki gibi ortaya çıktı. Güçlü bir şekilde birbirinin içine doğru kıvrılan, sonra orada olmayan bir tamamlayıcı unsuru bekliyormuş gibi sayfa boyunca uzanan düz çizgiler. Sayfadaki tozları silkeleyerek kaldırırken kendini okuldaymış ve sınıfa bir tür sunum yapıyormuş gibi hissediyordu. "Mühür bu," dedi. "Tamamlanması ve düzgün şekilde işe yaraması için ikinci bir mühür gerekiyor. Bir... ortak mühür diyelim."

"Bir Aşağı Dünyalı, bir Gölge Avcısı. Ortaklığın her iki yarısının da işaretlenmesi gerekiyor," dedi Luke. Sayfanın alt kısmına mührün bir kopyasını karaladı, kağıdı ikiye böldü ve birini Amatis'e verdi. "Mührü dolaştırmaya başlayın," dedi. "Nefilimlere bunun nasıl işe yarayacağını gösterin."

Amatis başıyla onaylayarak basamaklardan indi ve kalabalığın arasında gözden kayboldu. Onun arkasından bakan peri şövalyesi başını iki yana salladı.

"Bana Melek Mühürleri'ni sadece Nefilimlerin taşıyabileceği söylenmişti," dedi, belirgin bir güvensizlikle. "Eğer kullanmaya kalkarsak bizlerin çıldıracağımız veya öleceğimiz konusunda uyarılmıştık."

"Bu, Melek Mühürleri'nden biri değil," dedi Clary. "Gri Kitap'tan gelmiyor. Güvenli, inanın bana."

Peri şövalyesi ikna olmamış gibiydi.

Magnus bir iç çekerek giysi kolunu geri çekti ve elini Clary'ye uzattı. "Dene," dedi.

"Yapamam," dedi Clary. "Seni işaretleyen Gölge Avcısı ortağın olur ve ben savaşta yeralmayacağım."

"Umarım öyle olur," dedi Magnus. Yakında duran Luke ve Jocelyn'e baktı. "Siz ikiniz," dedi. "Hadi. Periye bunun nasıl olduğunu gösterin."

Jocelyn şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Siz ikinizin ortak olacağınızı tahmin ediyordum," dedi Magnus, "sonuçta pratikte evli olduğunuza göre."

Jocelyn'in yüzü kıpkırmızı oldu ve Luke'la göz göze gelmemek için özellikle çaba harcadı. "Stelim yok..."

"Benimkini al." Clary elindeki steli annesine uzattı. "Hadi, gösterin onlara."

Jocelyn, gerçekten şaşırmış görünen Luke'a döndü. Luke, Jocelyn'in istemesine gerek bırakmadan elini uzattı ve Jocelyn hızlı hareketlerle mührü onun avcuna çizdi. Jocelyn çizerken Luke'un eli titriyordu. Jocelyn elini sabitlemek için onun bileğini tuttu. Mühür çizilirken Luke onu izliyordu ve Clary onunla annesi hakkındaki konuşmalarını, ona karşı duygularıyla ilgili söylediklerini hatırladığında içi sızladı. Luke'un kendisini sevdiğini annesinin bilip bilmediğini ve eğer biliyorsa bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordu.

"İşte," dedi Jocelyn, steli geri çekerken. "Bitti."

Luke elini kaldırarak avcundaki çizgileri peri şövalyesine gösterdi. "Bu yeterince tatmin edici mi, Meliorn?"

"*Meliorn* mu?" dedi Clary. "Seninle karşılaşmıştık, değil mi? Isabelle Lightwood'la çıkıyordun."

Meliorn'un yüzü neredeyse ifadesizdi. Clary, onun biraz rahatsız göründüğünü gözden kaçırmadı. Luke başını iki yana salladı. "Clary, Meliorn, Seelie Sarayı'ndan bir peri şövalye. Böyle bir şeyin olması pek mümkün de..."

"Isabelle'le *kesinlikle* çıkıyordu," dedi Simon, "ve Isabelle onu terketti. En azından terkedeceğini söylemişti. Senin adına üzüldüm, dostum."

Meliorn ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Sen," dedi, tiksintiyle, "Gecenin Çocukları'nın seçilmiş temsilcisi *sen* misin?"

Simon başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece onun için geldim." Clary'yi işaret etti.

"Gecenin Çocukları," dedi Luke, kısa bir tereddütten sonra, "bize katılmıyor, Meliorn. Bu bilgiyi Hanım'ınıza vermiştim. Onlar... kendi yollarını izlemeye karar verdiler."

Meliorn'un zarif yüzü asıldı ve kaşları çatıldı. "Bunu tahmin etmeliydim," dedi. "Gecenin Çocukları bilge ve dikkatli bir halktır. Onları rahatsız eden her plan bende de şüphe uyandırır."

"Rahatsız etmek gibi bir ifade kullanmadım," diye başladı Luke, kasıtlı bir sükunet ve sahte bir öfkeyle, Clary, onu gerçekten tanımayan birinin gerçekten öfkelenmediğini anlayacağını sanmıyordu. Luke'un dikkatinin kaydığının farkındaydı. Kalabalığa bakıyordu. Onun bakışlarını izlediğinde, Clary salonun ortasındaki bir açıklıktan yürüyen tanıdık birini gördü. Siyah saçları her adımında sallanan, kırbacı bir altın bilezik seti gibi bileğine dolanan Isabelle.

Clary, Simon'ın bileğini yakaladı. "Lightwood'lar. Az önce Isabelle'i gördüm."

Simon kaşlarını çatarak kalabalığa baktı. "Onları aradığını bilmiyordum."

"Lütfen benim için gidip onunla konuşur musun?" diye fısıldadı Clary, birinin kendileriyle ilgilenip ilgilenmediğini görmek için bir bakış atarken.

Kimse ilgilenmiyordu. Luke, kalabalıktaki birine işaret ediyordu. Bu arada Jocelyn, kendisine tedirgin gözlerle bakan Meliorn'a bir şeyler söylüyordu.

"Benim burada kalmam gerek ama... Lütfen, ona ve Alec'e annemin bana anlattıklarını açıklaman gerek. Jace ve gerçekte kim olduğuyla ilgili. Tabii Sebastian'la da ilgili. Bilmeleri gerek. Onlara bulabilecekleri ilk fırsatta gelip benimle konuşmalarını söyle. Lütfen, Simon."

"Tamam." Clary'nin ses tonundan endişelendiği belli bir şekilde, Simon bileğini onun elinden kurtardı ve güven veren bir tavırla yanağına dokundu. "Birazdan dönerim."

Simon basamaklardan indi ve kalabalığa karıştı, Clary geri döndüğünde, Magnus'u yüzünde tuhaf bir ifadeyle kendisine bakarken buldu.

"Sorun değil," dedi, Luke'un kendisine sorduğu belli olan bir soruya cevap olarak. "Brocelind Ovası'nı bilirim. Kapı'yı meydanda açacağım ama çok uzun süre açık kalamayacak kadar büyük bir kapı. Dolayısıyla işaretlendikten sonra herkesi çabucak geçirmeniz gerek."

Luke başıyla onaylarken ve bir şey söylemek için Jocelyn'e dönerken Clary ona doğru eğilerek fısıltıyla konuştu. "Teşekkürler. Annemle ilgili yaptığın her şey için."

Magnus'un gülümsemesi genişledi. "Sözümü tutmayacağımı düşünmüştün, değil mi?"

"Düşünmedim değil," diye itiraf etti Clary. "Özellikle de seni kulübede gördüğümde, Jace'in Kapı'dan Simon'ı da Alicante'ye getirdiğini bana söylememişken. Daha önce bu konuda sana bağırıp çağırmaya fırsatım olmadı fakat *ne* sanıyordun? Beni ilgilendirmeyeceğini mi?"

"Biraz fazla ilgilendireceğini," dedi Magnus. "Her şeyi bırakıp hemen Gard'a koşacağını. Oysa Beyaz Kitap'ı araman gerekiyordu."

"Bu çok acımasızca," dedi Clary, öfkeyle. "Ayrıca yanılmışsın. Ben..."

"Herkesin yapacağını yapardın. Değer verdiğim biri olsaydı, benim de yapacağım şeyi. Seni suçlamıyorum, Clary. Bunu zayıf olduğunu düşündüğüm için de yapmadım. İnsan olduğunu bildiğim için yaptım. İnsanların nasıl olduğunu bilirim. Çok uzun bir ömrüm oldu."

"Sanki sen duygularından dolayı hiç aptalca şeyler yapmamışsın gibi," dedi Clary. "Bu arada, Alec nerede? Neden şimdi ortağın olarak onu seçmiyorsun?"

Magnus yüzünü buruşturdu. "Anne ve babası oradayken yanına yaklaşamam. Biliyorsun."

Clary çenesini eline dayadı.

"Birini sevdiğin için doğru şeyi yapmak bazen çok berbat oluyor."

"Öyle," dedi Magnus. "Haklısın."

Kuzgun yavaş, tembel daireler çizerek uçuyor, vadinin batı duvarına doğru sıralanan ağaçlara doğru yol alıyordu. Ay yükselmekteydi ve Jace ağaçlara yakın kalarak takip ederken cadı ışığına ihtiyaç duymuyordu.

Vadi duvarı gri bir taş duvar gibi yükseliyordu. Kuzgunun rotası, akıntının batıya döndüğü ve duvardaki dar bir aralıkta kayboluyor gibi göründüğü kıvrımı izliyordu sanki. Jace ıslak kayaların üzerinde birkaç kez neredeyse ayak bileğini burkuyordu ve yüksek sesle küfredebilmeyi diliyordu ama Hugo onu kesinlikle duyardı. Rahatsız bir şekilde çömelerek bacağını kırmamaya odaklandı.

Vadinin kenarına ulaştığında, gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Bir an için Hugo'yu gözden kaybettiğini sandı ama sonra kuzgunu dalışa geçip vadi duvarındaki karanlık yarıkta gözden kaybolurken gördü.

Jace koşmaya başladı, sürünmek yerine koşabilmek çok rahatlatıcıydı. Yarığa yaklaşırken arkasındaki çok daha büyük ve daha karanlık aralığı, yani kovuğu farketti. Cadı ışığını cebinden çıkararak kuzgunun peşinden daldı.

Mağaranın ağzından dışarıya doğru çok az ışık geliyordu ve birkaç adım sonra her yer zifiri karanlığa gömülmüştü. Jace cadı ışığını kaldırdı ve ışığın parmaklarının arasından yayılmasına izin verdi.

Başlangıçta, bir şekilde yine dışarı uzanan yolu bulduğunu, yıldızlar tepede bütün güçleriyle parladığını düşündü. Yıldızlar başka hiçbir yerde Idris'teki gibi parlamazdı. Şimdi de parlamıyorlardı. Cadı ışığı etrafındaki kayalıklarda onlarca parıltılı mika damarını aydınlatmıştı ve duvarlar parlak ışık noktalarıyla canlı gibi görünüyordu.

Jace etrafına bakındığında, kayalıkların içine oyulmuş dar bir alanda durduğunu gördü. Mağaranın girişi arkasındaydı ve önünde iki karanlık tünel uzanıyordu. Jace, babasının anlattığı hikayelerde labirentlerde kaybolmamak için ip kullanan kahramanları hatırladı ama yanında ip yoktu. Tünellere yaklaşarak uzunca bir an sessizce dinledi. Uzaklarda bir yerde su damlalarının sesini duyuyordu. Bir akarsu, rüzgar hışırtısı ve... sesler.

Geri çekildi. Sesler sol taraftaki tünelden geliyor gibiydi. Bundan emindi. Başparmağını cadı ışığının üzerinde gezdirerek ışığını zayıflattı. Sonunda sadece yolunu aydınlatacak kadar hafif bir ışık kalmıştı ve Jace karanlığa daldı.

"Sen ciddi misin, Simon? Bu doğru mu? İnanılmaz! Harika!" Isabelle ağabeyinin eline uzandı. "Alec, Simon'ın söylediklerini duydun mu? Jace, Valentine'ın oğlu değilmiş. Asla da olmamış."

"O zaman kimin oğlu?" diye sordu Alec ama Simon onun bütün dikkatini vermediğinin farkındaydı. Bir şeyi bulmak için odaya bakınır gibiydi. Anne ve babası uzakta duruyor, ona

doğru çatık kaşlarla bakıyordu. Simon her şeyi onlara da açıklamak zorunda kalmaktan korkmuştu fakat neyse ki nazik bir şekilde Alec ve Isabelle'le birkaç dakika yalnız konuşmasına izin vermişlerdi.

"Kimin umrunda?" Isabelle neşeyle ellerini havaya kaldırdı ama sonra kaşlarını çattı. "Aslında, bu iyi bir soru. Babası kimdi? Michael Wayland mi?"

Simon başını iki yana salladı. "Stephen Herondale."

"Demek aslında Sorgucu'nun torunuydu," dedi Alec. "Bu yüzden o..." Susarak bakışlarını boşluğa dikti.

"Bu yüzden *ne*?" dedi Isabelle. "Alec, dikkatini verir misin? Ya da en azından bize ne aradığını söyle."

"Ne değil," dedi Alec. "Kim. Magnus. Ondan savaşta ortağım olmasını isteyecektim ama nerede olduğunu bilmiyorum. Sen onu gördün mü?" diye sordu, Simon'a dönerek.

Simon başını iki yana salladı. "Clary'yle birlikte kürsüdeydi ama..." Boynunu uzatarak kürsüye baktı. "...artık orada değil. Muhtemelen kalabalığın arasında bir yerlerdedir."

"Gerçekten mi? Ondan ortağın olmasını mı isteyeceksin?" diye sordu Isabelle. "Ölüm kısmı dışında bu ortaklık meselesi dansa benziyor."

"Kesinlikle," dedi Simon.

"Belki ben de senden ortağım olmanı isteyebilirim, Simon," dedi Isabelle, bir kaşını kaldırarak.

Alec kaşlarını çattı. Salondaki diğer Gölge Avcıları'nın tamamı gibi o da siyahlar giymişti ve kemerinin etrafı çeşitli silahlarla doluydu. Sırtına yayını asmıştı. Simon, Sebastian'ın parçaladığı yay yerine yeni bir tane bulduğunu gördüğüne sevinmişti. "Isabelle, senin ortağa ihtiyacın yok çünkü savaşmıyorsun. Çok gençsin ve bunu aklından bile geçirirsen, seni ben öldürürüm." Başı aniden dikildi. "Bir dakika! *Şu* Magnus mu?"

Isabelle onun bakışların izleyerek alaycı bir tavırla güldü. "Alec, o bir kurt. Hem de dişi. Aslında, adı neydi, May mi?"

"Maia," diye düzeltti Simon. Maia, üzerinde kahverengi deri pantolonu ve dar siyah tişörtüyle -üzerinde BENİ ÖLDÜRMEYEN ŞEY... KAÇMAYA BAŞLASA İYİ OLUR yazıyordu- biraz uzakta duruyordu. Örgülü saçlarını deri bir iple bağlamıştı. Üzerindeki bakışları hissetmiş gibi dönerek gülümsedi. Simon da ona gülümsedi. Isabelle kaşlarını çattı. Simon hemen gülümsemeyi bıraktı. Hayatı ne zaman bu kadar karmaşık hale gelmişti ki?

Alec'in yüzü aydınlandı. "İşte Magnus," dedi ve kalabalığın arasında kendine yol açarak arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Alec'in geldiğini gördüğünde Magnus'un yüzünde beliren şaşkınlık uzaktan bile görülüyordu.

"Bu çok tatlı," dedi Isabelle, sankince "biraz tuhaf olsa da."

"Neden tuhaf?"

"Çünkü," diye açıkladı Isabelle, "Alec, Magnus'un kendisini ciddiye almasını istiyor fakat anne ve babamıza Magnus'tan söz etmiyor... hatta hoşlandığını..."

"İblis efendilerinden mi?"

"Çok komiksin," dedi Isabelle, çatık kaşlarla ona dönerek. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada olanlar..."

"Burada tam olarak neler oluyormuş?" diye sordu Maia, onlara yaklaşarak. "Yani, şu ortaklık meselesini pek anlayamadım. Nasıl olacakmış?"

"İşte şu." Simon, kalabalıktan biraz uzakta kendi başlarına duran Alec ve Magnus'u işaret etti. Alec, kararlı ve dikkatli bir şekilde Magnus'un eline mührü çiziyordu.

"Yani hepimiz bunu mu yapacağız?" dedi Maia. "Çizilecek miyiz, yani?"

"Sadece savaşacaksan," dedi Isabelle, diğer kıza soğuk gözlerle bakarak. "Henüz on sekiz yaşında gibi görünmüyorsun."

Maia gülümsedi. "Ben Gölge Avcısı değilim. Kurtlar on altı yaşına geldiğinde yetişkin olur."

"Eh, o halde sen de çizdir," dedi Isabelle. "Bir Gölge Avcısı'na. Birini aramaya başlasan iyi edersin."

"Ama..." Hala Alec ve Magnus'a bakmakta olan Maia susttu ve kaşlarını kaldırdı. Simon onun bakışlarını izledi ve... o da donup kaldı.

Alec kollarını Magnus'un boynuna dolamıştı ve onu dudaklarından öpüyordu. İyice afalladığı anlaşılan Magnus hareketsiz kalakalmıştı. Etraflarında birçok Gölge Avcısı ve Aşağı Dünyalılar şaşkınlıkla onlara bakıyor ve aralarında fısıldaşıyorlardı. Simon yandan bir bakış attığında, Lightwood'ların gözleri kocaman olmuş, ağızları açık kalmış halde izlediklerini gördü. Maryse elini ağzına kapamıştı.

Maia iyice şaşırmıştı. "Bir dakika," dedi. "Hepimizin bunu da yapması gerekiyor mu?"

Clary altıncı kez kalabalığı tarayarak Simon'ı aradı ama bulamadı. Oda hareket halindeki Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar'la doluydu. Kalabalık açık kapılardan dışarıdaki basamaklara akıyordu. Aşağı Dünyalılar ve Gölge Avcıları çiftler halinde birbirlerini işaretlerken her yerde stellerin parıltısı görülüyordu. Clary, Maryse Lightwood'un, kendisi kadar solgun ve aristokrat görünüşlü, uzun boylu, yeşil derili bir peri kadına elini uzattığını gördü. Patrick Penhallow, saçları mavi kıvılcımlarla parlayan bir iblis efendisiyle ciddi bir şekilde mühür paylaşıyordu. Clary, Salon kapılarının dışında meydandaki Kapı'nın pırıltısını görebiliyordu. Tepedeki cam çatıdan süzülen yıldız ışıkları her şeyi gerçekdışıymış gibi gösteriyordu.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Luke. Kürsünün kenarında durarak bakışlarını Salon'a dikmişti. "Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar aynı yerde birleşiyor. Birlikte çalışıyor." Sesinde huşu vardı. Clary'nin düşünebildiği tek şey, Jace'in de burada olup bunları görebilmesini dilediğiydi. Ne kadar çabalasa da onun için duyduğu korkuyu bir kenara atamıyordu. Valentine'la yüzleşebileceği, lanetli olduğuna inandığı için hayatını riske atabileceği düşüncesi... Bunun doğru olduğunu bile öğrenemeden ölebileceği fikri...

"Clary," dedi Jocelyn, belli belirsiz bir neşeyle, "dediğimi duydun mu?"

"Duydum," dedi Clary, "ve inanılmaz, biliyorum."

Jocelyn, elini Clary'ninkinin üzerine koydu. "Söylediğim bu değildi. Luke ve ben savaşacağız. Bunu bildiğini biliyorum. Sen Isabelle ve diğer çocuklarla burada kalacaksın."

"Ben çocuk değilim."

"Olmadığını biliyorum fakat savaşmak için fazla gençsin. Olmasaydın bile, savaşmak için eğitilmedin."

"Burada hiçbir şey yapmadan oturmak istemiyorum."

"Hiçbir şey mi?" dedi Jocelyn, inanamayan bir tavırla. "Clary, sen olmasaydın bunların hiçbiri olamazdı. Sen olmasaydın, savaşma şansımız bile olmazdı. Seninle gurur duyuyorum. Sadece, Luke'la birlikte gitsek bile, geri döneceğimizi bilmeni istiyorum. Yakında her şey yoluna girecek."

Clary annesine, kendisininki gibi yemyeşil olan bir çift olan göze baktı. "Anne," dedi. "Yalan söyleme."

Jocelyn derin bir nefes aldı ve elini geri çekerek ayağa kalktı. Başka bir şey söyleyemeden, bir şey Clary'nin dikkatini çekti. Kalabalıktaki tanıdık bir yüz. Salon'daki kalabalığın arasından kararlı adımlarla onlara doğru yürüyen ince, esmer biri. Sanki kalabalığın arasından süzülüyormuş gibiydi.

Ve kürsüye yaklaşırken Clary onun kim olduğunu anladı. Onu ilk gördüğünde olduğu gibi siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş olan Raphael! Clary onun ne kadar zayıf olduğunu unutmuştu. Zayıf ve meleğimsi yüzüyle merdiveni tırmanırken kilise korosundaki yerini almaya hazırlanan on dört yaşında bir çocuk gibi görünüyordu.

"Raphael." Luke'un sesinde rahatlamayla karışık hayret vardı. "Geleceğini sanmıyordum. Gecenin Çocukları, Valentine'a karşı savaşımızda bize katılmak konusunda fikir mi değiştirdi? Eğer isterseniz, hala sizin için açık duran bir Konsey koltuğu var." Elini Raphael'e uzattı.

Raphael'in güzel ve net gözleri ona ifadesizce baktı. "Seninle tokalaşamam, kurtadam." Luke kırgın gözlerle baktığında, sadece sivri dişlerinin ucunu gösterecek kadar gülümsedi. "Bu bir projeksiyon," diye açıkladı Raphael, içinden yansıyan ışığı görebilmeleri için elini kaldırarak. "Hiçbir şeye dokunamam."

"Ama..." Luke çatıdan süzülen ayışığına baktı. "Neden..." Elini indirdi. "Şey, gelmene sevindim. Her ne şekilde olursa olsun."

Raphael başını iki yana salladı. Bir an için bakışları Clary'ye odaklandı -Clary'nin hoşlanmadığı bir bakıştı bu- sonra Jocelyn'e döndü ve gülümsemesi büyüdü.

"Sen," dedi, "Valentine'ın karısısın. Ayaklanma'da savaşan türdaşlarım bana senden söz etmişti. Seni kendi gözlerimle göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Jocelyn başını eğdi. "O zaman Gecenin Çocukları'ndan birçoğu çok cesurca savaşmıştı. Buraya gelmen bir kez daha omuz omuza savaşabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Clary, annesinin bu kadar soğuk ve resmi bir şekilde konuştuğunu duymanın tuhaf olduğunu düşündü ama her nasılsa, yine de Jocelyn için doğal görünüyordu. Eski tulumuyla, elinde boya bulaşmış fırçasıyla yerde oturan hali kadar doğal.

"Umarım," dedi Raphael ve bakışları bir kez daha soğuk bir elin dokunuşu gibi Clary'ye döndü. "Tek bir şartımız var, basit ve küçük bir rica. Bu kabul edilirse, birçok bölgedeki Gecenin Çocukları sizinle birlikte savaşmaktan mutluluk duyacak."

"Konsey koltuğu," dedi Luke. "Elbette. Bir saat içinde belgeler hazırlanarak resmileştirilebilir..."

"Hayır," dedi Raphael. "Konsey koltuğu değil. Başka bir şey."

"Başka bir şey mi?" dedi Luke, şaşkınlıkla. "Nedir o? Eğer yapabileceğimiz bir şeyse, emin ol ki..."

"Ah, yapabileceğiniz bir şey." Raphael göz kamaştırıcı bir şekilde sırıttı. "Aslında, bu Salon'un duvarlarının arasında olan bir şey." Döndü ve zarif bir şekilde kalabalığı gösterdi. "İstediğimiz şey Simon denen çocuk," dedi. "Gündüzyürüyen."

Tünel uzun ve dolambaçlıydı. Jace dev bir canavarın bağırsaklarında sürünüyormuş gibi tekrar tekrar başladığı noktanın üzerinden dönüyordu. Her yer ıslak taş, kül ve başka bir şey kokuyordu. Jace'e Kemikler Şehri'ndeki kokuyu hatırlatan tuhaf bir şey vardı havada.

Sonunda tünel yuvarlak bir odaya açıldı. Yüzeyleri mücevher gibi parlak devasa sarkıtlar, yüksek bir taş tavandan sarkıyordu. Zemin cilalanmış gibi parlaktı ve orada burada parlak taş zemine oyulmuş gizemli desenler vardı. Sert ve güçlü görü-

nüşlü bir dizi dikit odayı sarıyordu. Odanın tam ortasında, tek, devasa bir kuvars dikit, dev bir sivri diş gibi yükseliyordu ve üzerindeki kızılımsı desenler dikkat çekiyordu. Yakından baktığında, Jace dikitin yan taraflarının şeffaf olduğunu, kızılımsı desenlerin içinde dönüp duran ve hareket eden bir şeyden kaynaklandığını gördü. İçi renkli dumanla dolu cam bir test tüpünü hatırlatıyordu. Tepede, taş tavandaki dairesel bir delikten ışık süzülüyor, doğal bir tavan penceresi oluşturuyordu. Oda kesinlikle bir tasarım ürünüydü, yerde hazırlanmış karmaşık desenler bunu açıkça gösteriyordu ama kim böylesine muazzam bir yeraltı odası yaratmak isterdi... ve neden?

Odada keskin bir kuş çığlığı yankılandı ve Jace'in tüyleri diken diken oldu. Büyük bir dikitin arkasına çöküp cadı ışığını söndürürken odanın diğer ucundaki gölgelerin arasında iki kişi çıkarak ona doğru yürüdü. Başlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi ve konuşuyorlardı. Ancak odanın ortasına geldikleri zaman Jace onların kim olduğunu anlayabildi.

Sebastian.

Ve Valentine.

Kalabalıktan sakınmayı umarak Simon kürsüye doğru uzun yolu seçti ve Salon'u çevreleyen sütunların arkasına saklanarak ilerledi. Başını eğip düşüncelere dalmıştı. Isabelle'den sadece bir-iki yaş büyük olan Alec'in bir savaşa hazırlanırken diğerle-

rinin geride kalması tuhaftı ve Isabelle bu konuda gayet sakin görünüyordu. Ağlamıyor, krize girmiyordu. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Belki de bekliyordu. Belki de hepsi bekliyordu.

Kürsünün basamaklarına yaklaşırken başını kaldırıp baktı ve Raphael'in Luke'un karşısında her zamanki neredeyse ifadesiz yüzüyle durduğunu görerek şaşırdı. Diğer yandan Luke sinirli görünüyordu. Ellerini itiraz eden bir tavırla kaldırmış, başını iki yana sallıyordu ve yanındaki Jocelyn çok öfkeli gibiydi. Simon, Clary'nin yüzünü göremiyordu, sırtı dönüktü ama omuzlarındaki gerginlikten ruh halini anlayacak kadar onu tanıyordu.

Raphael'in kendisini görmesini istemeyen Simon, bir sütunun arkasına saklanarak dinledi. Kalabalığın gürültüsü arasında bile, Luke'un yükselen sesini duyabiliyordu.

"Bu söz konusu bile olamaz," diyordu Luke. "Bunu sorduğuna bile inanamıyorum."

"Ben de reddettiğinize inanamıyorum." Raphael'in sesi sakin ve netti. Genç bir erkek çocuğun keskin, yüksek sesiydi. "Bu çok küçük bir şey."

"Bu bir *şey* değil!" diye bağırdı Clary. "Simon! O bir *kişi*."

"O bir vampir," dedi Raphael. "Bunu unutuyor gibisiniz."

"Sen de vampir değil misin?" diye sordu Jocelyn. Sesi, Clary ve Simon aptalca bir şey yaparak başlarını derde soktuğu her seferinde olduğu gibi soğuktu. "Senin varlığının bir değeri olmadığını mı söylüyorsun?"

Simon sütuna iyice sokuldu. Neler oluyordu?

"Benim varlığımın değeri çok büyük," dedi Raphael, "özellikle de sizinkinin aksine, ölümsüz olduğum düşünülürse. Başarabileceğim şeylerin sonu yok. Oysa sizler için belirgin bir son var ama konu bu değil. O bir vampir. Benim halkımdan biri ve onu geri istiyorum."

"Onu *geri* alamazsın," diye çıkıştı Clary. "Asla sizden biri olmadı. Gün ışığında yürüyebildiğini öğrenene kadar onunla ilgilenmediniz bile..."

"Olabilir," dedi Raphael, "ama sandığınız nedenle değil." Başını yana yatırdı ve bir kuşunki gibi parlak, yumuşak, hızlı gözlerle baktı. "Hiçbir vampir öyle bir güce sahip olmamalıdır," dedi. "Tıpkı hiçbir Gölge Avcısı'nın senin ve ağabeyinin sahip olduğu güce sahip olmaması gerektiği gibi. Yıllar boyunca bize yanlış ve doğaya ters olduğumuz söylendi ama asıl doğaya aykırı olan *bu*."

"Raphael." Luke'un sesinde uyaran bir ton vardı. "Ne umduğunu bilmiyorum. Ancak, Simon'ı incitmenize izin vermemiz kesinlikle mümkün değil."

"Ama Valentine ve iblisler ordusunun bütün bu insanları, müttefiklerinizi incitmesine izin veriyorsunuz." Raphael, eliyle bütün Salon'u işaret etti. "Kendi rızalarıyla hayatlarını riske atmalarına izin vereceksiniz ama Simon'a aynı seçeneği sunmayacak mısınız? Belki de sandığınızdan farklı bir karar verir." Kolunu indirdi. "Aksi takdirde sizinle birlikte savaşmayacağımızı biliyorsunuz. Gecenin Çocukları bugünde yeralmayacak."

"O zaman almasınlar," dedi Luke. "Sizin işbirliğinizi satın almak için masum bir hayatı kurban etmeyeceğim. Ben Valentine değilim."

Raphael, Jocelyn'e döndü. "Ya sen, Gölge Avcısı? Senin halkın adına bu kurtadamın karar vermesine ses çıkarmayacak mısın?"

Jocelyn, Raphael'e temiz bir mutfağa girmiş hamamböceğiymiş gibi bakıyordu. Çok yavaş konuştu. "Simon'ın kılına dokunacak olursan, vampir, seni dilim dilim doğrayıp kedime yediririm. Anladın mı?"

Raphael'in dudakları gerildi. "Pekala," dedi. "Brocelind Ovası'nda ölmek üzere bir halde yatarken bir hayatın birçokları karşısında gerçekten değerli olup olmadığını kendine sorabilirsin."

Ve Raphael gözden kayboldu. Luke hemen Clary'ye döndü ama Simon artık onları izlemiyordu. Bakışlarını ellerine indirmişti. Titreyeceklerini sanmıştı ama bir cesedinki gibi hareketsizdiler. Çok yavaş bir şekilde yumruklarını sıktı.

Valentine her zamanki gibi görünüyordu. Geniş, kaslı omuzları, güzel yüz hatları ve modifiye edilmiş Gölge Avcısı savaş kıyafetiyle iri yarı bir adam. Sırtındaki kalın bir kına Ölümcül Kılıç asılmıştı. Belindeki kemere sayısız silah asılıydı. Kalın av hançerleri, dar kamalar ve deri yüzme bıçakları. Jace kayanın

arkasından Valentine'a bakarken babasını her düşündüğünde yaşadığı hayalkırıklığını ve güvensizlikle lekelenen ailevi şefkati yeniden içinde duyuyordu.

Babasını... şimdi farklı görünen Sebastian'la birlikte görmek tuhaftı. Onun da üzerinde Gölge Avcısı savaş kıyafeti vardı ve belinde uzun, gümüş kabzalı bir kılıç asılıydı fakat Jace'e asıl tuhaf gelen üzerindeki kıyafet değildi. Artık siyah bukleler halinde görünmeyen, beyazımsı altın renkle parlayan saçlarıydı. Bu saçlar ona siyah saçlardan daha çok uymuştu ve teni artık şaşırtıcı ölçüde beyaz görünmüyordu. Gerçek Sebastian Verlac'a benzemek için saçlarını boyamış olmalıydı ve gerçek görüntüsü buydu. Jace'in benliğini korkunç bir nefret kapladı ve yapabildiği tek şey kayanın arkasında saklandığı yerde kalmak, öne atılıp ellerini Sebastian'ın boğazına sarmamaktı.

Hugo yine bir çığlık atarak daldı ve Valentine'ın omzuna kondu. Yıllarca tanıdığı Hodge'a yaptığı bu hareketi şimdi izlemek Jace'in içini sızlattı. Hugo neredeyse öğretmeninin omzunda yaşıyordu ve onu artık Valentine'ın omzunda görmek tuhaf bir şekilde yabancı, tuhaf, hatta Hodge'un yaptığı her şeye rağmen ters gelmişti.

Valentine uzanıp kuşun parlak tüylerini okşadı ve ikisi derin bir sohbet paylaşıyormuş gibi başıyla onayladı. Sebastian kaşlarını kaldırarak izledi. "Alicante'den haber var mı?" dedi, Hugo tekrar Valentine'ın omzundan havalanırken.

"İstediğim kadar anlaşılır bir şey değil," dedi Valentine. Babasının her zamanki gibi soğuk ve kendinden emin çıkan

sesi Jace'in kalbine bir ok gibi saplandı. Elleri istemdışı seğirdi ve kaya kendisini gözlerden gizlediği için sevinerek ellerini iki yanına sertçe bastırdı. "Kesin olan bir şey var. Merkez, Lucian'ın Aşağı Dünyalı güçleriyle ittifak kuruyor."

Sebastian kaşlarını çattı. "Ama Malachi dedi ki..."

"Malachi başarısız oldu." Valentine dişlerini sıkmıştı.

Jace'i şaşırtan bir şekilde, Sebastian öne çıktı ve elini Valentine'ın koluna koydu. O dokunuşta Jace'in midesini bulandıran yakın ve güvenli bir şey vardı. Kimse Valentine'a o şekilde dokunamazdı. O bile babasına o şekilde dokunmamıştı. "Üzgün müsün?" diye sordu Sebastian. Sesinde de aynı yakınlık vardı.

"Merkez sandığımdan ileri gitti. Lightwood'ların kurtarılamayacak kadar yozlaşmış olduğunu biliyordum ve bu tür bir yozlaşmışlık bulaşıcıdır. Onların Idris'e girmesini bu yüzden engellemeye çalıştım ama geri kalanların, bir Nefilim bile olmayan Lucian'ın zehrinden bu kadar kolay etkilenebilmesi..." Valentine'ın tiksintisi açıktı ama Sebastian'dan uzaklaşmamış, çocuğun elini omzundan itmeye de kalkışmamıştı. "Hayalkırıklığına uğradım. Mantığın sesini dinleyeceklerini sanmıştım. Bu şekilde sona ermemesini tercih ederdim."

Sebastian keyifli görünüyordu. "Ben katılmıyorum," dedi. "Onları bir düşünsen. Görkemli bir şekilde savaşa hazırlanıyorlar ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini görecekler. Hareketlerinin boşuna olduğunu. Yüzlerindeki ifadeyi bir düşünsene." Ve arsız bir şekilde sırıttı.

"Jonathan." Valentine iç çekti. "Bu çirkin bir zorunluluk, zevk alınacak bir şey değil."

Jonathan mı? Jace kayayı tutarken elleri aniden kayganlaşmıştı. Neden Valentine, Sebastian'a *onun* adıyla sesleniyordu ki? Bu bir hata mıydı? Ama Sebastian şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Yaptığım şeyden zevk almam daha iyi değil mi?" dedi Sebastian. "Alicante'de kesinlikle çok zevk aldım. Lightwood'lar sandığımdan çok daha iyi arkadaş oldu. Özellikle de şu Isabelle. Kesinlikle güzel bir noktada ayrıldık. Clary'ye gelince..."

Sebastian'ın Clary'nin adını söylediğini duymak, Jace'in kalbini sıkıştırdı.

"Hiç de olacağını düşündüğüm gibi biri değildi," diye devam etti Sebastian. "Bana hiç benzemiyordu."

"Dünyada senin gibi bir kişi daha yok, Jonathan. Clary'ye gelince, o kesinlikle her zaman annesi gibi oldu."

"Gerçekte ne istediğini itiraf etmiyor," dedi Sebastian. "Henüz değil ama öğrenecektir."

Valentine bir kaşını kaldırdı. "*Öğrenecektir* derken ne demek istiyorsun?"

Sebastian, Jace'in benliğini neredeyse kontrolsüz bir öfkeyle dolduran bir şekilde sırıttı. Alt dudağını kanatana kadar ısırdı. "Ah, bilirsin," dedi Sebastian. "Bizim tarafımıza geçecektir. Bunun için sabırsızlanıyorum. Onu kandırmak çok uzun zamandır beni en çok eğlendiren şeydi."

"Eğlenmen gerekmiyordu. Onun ne aradığını, neyin peşinde olduğunu öğrenmen gerekiyordu ve bulduğunda -hem de

sen olmadan, hatırlatayım- onu bir iblis efendisine vermesine seyirci kaldın. Sonra da bizim için oluşturduğu tehdide rağmen gelirken onu yanında getirmeyi başaramadın. Bu hiç de başarı sayılmaz, Jonathan."

"Onu getirmeye çalıştım ama gözlerinin önünden ayırmıyorlardı ve Anlaşmalar Salonu'nun ortasında kaçırmam mümkün değildi." Sebastian aniden surat astı. "Ayrıca, sana söyledim, sahip olduğu mühür gücünü nasıl kullanacağını bilmiyor. Herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar saf..."

"Şu anda Merkez her ne planlıyorsa, ortasında Clary var," dedi Valentine. "Hugin bunu söyledi. Onu Anlaşmalar Salonu'nun kürsüsünde görmüş. Merkez'e gücünü gösterebilirse..."

Jace aniden Clary için gururla karışık bir korku duydu. Elbette ki her şeyin ortasında o vardı. Sonuçta, onun Clary'siydi.

"O halde savaşacaklar," dedi Sebastian. "Bizim istediğimiz de bu, değil mi? Clary'nin bir önemi yok. Önemli olan savaş."

"Sanırım onu haddinden fazla küçümsüyorsun," dedi Valentine, sakince.

"Onu izliyordum," dedi Sebastian. "Gücü sandığın gibi sınırsız olsaydı, küçük vampir arkadaşını zindandan çıkarmak için kullanırdı... Ya da ölmek üzereyken şu aptal Hodge'u kurtarmak için..."

"Gücün ölümcül olması için sınırsız olması gerekmez," dedi Valentine. "Hodge'a gelince... belki de ölümüne biraz daha saygı gösterebilirsin. Özellikle de öldüren sen olduğun için."

"Onlara Melek'ten söz etmek üzereydi. Bunu yapmak *zorundaydım.*"

"Yapmak *istedin*. Hep istediğini yapıyorsun." Valentine cebinden bir çift kalın eldiven çıkardı ve yavaşça giydi. "Belki onlara söylerdi. Belki de söylemezdi. Bütün o yıllar boyunca Enstitü'de Jace'le ilgilendi ve ne tür bir şey yetiştirdiğini merak etmiş olabilir. Hodge, birden fazla çocuk olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi. Bana ihanet etmeyeceğini biliyordum. Bunu yapamayacak kadar korkaktı." Eldivenlerin içinde parmaklarını esneterek kaşlarını çattı.

Birden fazla çocuk mu? Valentine neden söz ediyordu?

Sebastian, elini havaya doğru sallayarak Hodge konusunu kapadı. "Onun ne düşündüğü kimin umrunda? Artık öldü ve ondan kurtulduğumuz iyi oldu." Gözlerinde karanlık bakışlar vardı. "Göle mi gidiyorsun?"

"Evet. Ne yapılması gerektiğini iyice anladın mı?" Valentine çenesiyle Sebastian'ın belindeki kılıcı işaret etti. "Onu kullan. Ölümcül Kılıç değil ama gücü bu amaç için yeterince şeytansı."

"Ben seninle göle gelemez miyim?" Sebastian'ın sesinde ağlamaklı bir ton vardı. "Sadece orduyu harekete geçiremez miyiz?"

"Henüz geceyarısı olmadı. Onlara geceyarısına kadar zaman tanıyacağımı söyledim. Hala fikirlerini değiştirebilirler."

"Ama bunu yapm..."

"Onlara söz verdim. Sözümü tutacağım." Valentine'ın ses tonu tartışmaya izin vermiyordu. "Geceyarısına kadar Malachi'den herhangi bir haber alamazsan kapıları aç."

Sebastian'ın tereddüdünü görünce Valentine öfkelendi. "Bunu yapman gerek, Jonathan. Burada geceyarısına kadar bekleyemem. Tünellerden göle ulaşmam yaklaşık bir saatimi alacak ve savaşın çok uzun sürmesine izin vermeye niyetim yok. Gelecek kuşaklar Merkez'in ne kadar çabuk yenildiğini ve zaferimizin ne kadar kesin olduğunu bilmeli."

"Sadece çağrıyı kaçıracağıma üzülüyorum. Orada yanında olmak isterdim." Sebastian'ın bakışlarında pişmanlık vardı ama arkasında hesapçılık da okunuyordu, sinsi, kavrayan, planlayan ve tuhaf, kasıtlı bir şekilde... *soğuk*. Bu Valentine'ı rahatsız etmiyor gibiydi.

Jace'i şaşırtan bir şekilde, Valentine, Sebastian'ın yüzüne hafifçe ve açıkça şefkatli bir şekilde dokundu. Sonra döndü ve mağaranın karanlık gölgelerle kaplı diğer ucuna doğru yürüdü. Orada duraksayarak döndü.

"Jonathan," diye seslendi ve Jace kendini tutamayarak ona baktı. "Bir gün Melek'le yüz yüze geleceksin. Sonuçta, ben gittikten sonra Ölümcül Oyuncaklar sana kalacak. Belki bir gün sen de Raziel'i çağırırsın."

"Bu hoşuma gider," dedi Sebastian ve Valentine son kez başıyla onaylayarak karanlıkta gözden kaybolurken hareketsizce durdu. Sebastian'ın sesi yarı fısıltı gibiydi. "Bu çok hoşuma gider," diye hırladı. "O alçağın yüzüne tükürmek istiyorum." Loş ışıkta beyaz bir maske gibi görünen yüzüyle olduğu yerde döndü. "Artık dışarı çıkabilirsin, Jace," dedi. "Orada olduğunu biliyorum."

Jace donup kaldı ama bu sadece bir saniye sürdü. Zihni daha olanları kavrayamadan vücudu harekete geçti ve ayağa fırladı. Sadece dışarı çıkmayı ve bir şekilde Luke'a mesaj ulaştırmayı düşünerek tünelin girişine doğru koştu.

Ama giriş kapatılmıştı. Sebastian yüzünde soğuk ve nefret dolu bir ifadeyle, kollarını iki yana açıp neredeyse parmak uçlarıyla tünelin duvarlarına dokunacak şekilde orada duruyordu. "Gerçekten," dedi, "benden daha hızlı olduğunu düşünmüyordun, değil mi?"

Jace kayarak durdu. Kalbi deli gibi atıyordu ama konuşurken sesi kontrollüydü. "Diğer her açıdan senden daha iyi olduğuma göre, böyle düşünmem mantıksız olmasa gerek."

Sebastian sadece gülümsedi. "Kalp atışlarını duyabiliyorum," dedi, sakince. "Beni Valentine'la izlerken... bu seni rahatsız etti mi?"

"Senin babamla flört etmen mi?" Jace omuz silkti. "Açıkçası, onun için biraz fazla gençsin."

"*Ne?*" Jace onunla tanıştığından beri ilk kez, Sebastian gerçekten afallamış gibi görünüyordu. Jace bunun tadını sadece bir an çıkarabildi çünkü Sebastian kendini toparlamakta gecikmedi ama bakışlarında Jace'in ona kontrolünü kaybettirmesini affetmediğini gösteren karanlık bir pırıltı vardı. "Bazen seni merak ederdim," diye devam etti Sebastian, aynı yumuşak sesle. "Sende bazen o sarı gözlerinin arkasında parlayan bir şey vardı. O seni evlat edinen aptal ailenin aksine, bir zeka pırıltısı ama sanırım bu sadece duruşundan, görünüşünden kaynak-

lanan bir şeydi. İyi bir kökten gelmene rağmen, sen de en az onlar kadar aptalsın."

"Benim kökenim ya da yetişme tarzımla ilgili sen ne biliyorsun ki?"

"Sandığından çok daha fazlasını." Sebastian ellerini indirdi. "Seni yetiştiren adam, beni de yetiştirdi ama ilk on yıldan sonra benden sıkılmadı."

"Ne demek istiyorsun sen?" Jace'in sesi fısıltı gibi çıktı ve sonra, Sebastian'ın ifadesiz, gülümsemeyen yüzüne bakarken onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Beyaz saçlar, siyah taş kömürü gibi gözler, yüzünün sert çizgileri, taştan oyulmuş gibi hatları...

Jace zihninde babasının yüzünü meleğin ona gösterdiği gibi gördü, genç, keskin, uyanık ve iştahlı. O anda anladı. "Sen," dedi. "Valentine senin baban. Sen benim *kardeşimsin.*"

Ama Sebastian artık karşısında durmuyordu. Aniden arkasına geçmişti ve kucaklamak istermiş gibi kollarını Jace'in omuzlarına dolamış, yumruklarını sıkmıştı. "Selam ve elveda, kardeşim," dedi tıslayarak ve sonra kollarını gererek Jace'i boğmaya başladı.

Clary bitkindi. İttifak mührünü çizmenin sonradan neden olduğu yorgunluk ön beyin lobunda bir ağrı yaratmıştı. Clary bir kapıyı yanlış taraftan tekmeleyerek kırmış gibi hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jocelyn, elini kızının omzuna koyarak. "İyi görünmüyorsun."

Clary bakışlarını indirdi ve annesinin elinin üzerinde örümcek ağı gibi görünen siyah mühre baktı. Aynısı, Luke'un avcunda vardı. Göğsü sıkıştı. Annesinin birkaç saat içinde *bir iblisler ordusuna karşı savaşıyor* olacağı gerçeğini hazmetmeye çalışıyordu fakat bu düşünce yüzeye çıktığı her seferinde ısrarla bastırıyordu.

"Sadece Simon'ın nerede olduğunu merak ediyorum." Clary ayağa kalktı. "Gidip onu bulacağım."

"Orada mı?" Jocelyn endişeli gözlerle kalabalığa baktı. İşaretlenen herkes kapıdan meydana akarken kalabalık azalmaya başlamıştı. Malachi kapıların yanında duruyor, Aşağı Dünyalılar'a ve Gölge Avcıları'na nereye gitmeleri gerektiği konusunda direktifler veriyordu.

"Beni merak etme." Clary annesiyle Luke'un yanından geçerek kürsünün basamaklarına yöneldi. "Hemen dönerim."

O basamakları inerken ve kalabalığa dalarken herkes dönüp bakıyordu. Gözlerin ve o bakışların ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Lightwood'ları veya Simon'ı görebilmek için kalabalığı taradı ama tanıdığı kimseyi göremedi. Ne kadar kısa boylu olduğu düşünülürse, insanların arasından görmesi de bir hayli zordu. Clary iç çekerek Salon'un batı tarafına yöneldi. Orada kalabalık daha seyrekti.

Yüksek mermer sütunlara yaklaştığı anda, bir el iki sütunun arasından uzanarak onu kenara çekti. Clary şaşkınlıkla inlerken

kendini sırtını soğuk mermer duvara dayamış halde en büyük sütunun arkasındaki karanlıkta buldu. Simon'ın elleri onun kollarını yakalamıştı. "*Sakın bağırma*, tamam mı? Benim," dedi.

"Elbette ki bağırmayacağım. Gülünç olma." Clary, neler olduğunu merak ederek iki yana baktı. Sadece Salon'un parçalarını görebiliyordu. "Ama şu James Bond numaraları da ne? Ben de seni arıyordum zaten."

"Biliyorum. Ben de senin kürsüden inmeni bekliyordum. Seninle, başka kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde konuşmak istedim." Simon gergin bir tavırla dudaklarını yaladı. "Raphael'in söylediklerini duydum. Ne istediğini biliyorum."

"Ah, Simon."

Clary'nin omuzları sarktı.

"Bak, hiçbir şey olmadı. Luke onu gönderdi..."

"Belki de göndermemeliydi," dedi Simon. "Belki de Raphael'e istediği şeyi vermeliydi."

Clary gözlerini kırpıştırdı. "Yani *seni* mi? Aptal olma. Böyle bir şey hayatta olm..."

"Bir yolu var." Simon onun kollarını daha sıkı tuttu. "Bunu yapmak istiyorum. Luke'un Raphael'e anlaştıklarını söylemesini istiyorum. Yoksa kendim söylerim."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye itiraz etti Clary. "Üstelik buna saygı duyuyor, seni takdir ediyorum ama yapmak zorunda değilsin, Simon. Raphael'in istediği şey yanlış ve seni ilgilendirmeyen bir savaş için kendini feda etmek istemedin diye kimse seni suçlayam..."

"Ama konu da bu," dedi Simon. "Raphael'in söylediği doğruydu. Ben bir vampirim ve sen bunu sürekli unutuyorsun. Belki de sadece unutmak istiyorsun ama ben bir Aşağı Dünyalı'yım ve sen de bir Gölge Avcısı'sın. Bu ikimizin de savaşı."

"Ama sen onlar gibi değils..."

"Ben onlardan biriyim." Simon, söylediği her kelimeyi Clary'nin kesinlikle anlamasını sağlamaya çalışırmış gibi yavaşça konuşuyordu. "Daima da öyle olacağım. Aşağı Dünyalılar bu savaşta Gölge Avcıları'yla omuz omuza çarpışırsa ve bunu Raphael'in halkının katılımı olmadan yaparsa, Konsey'de Gecenin Çocukları için bir koltuk asla olamaz. Luke'un yaratmaya çalıştığı, Gölge Avcıları'nın ve Aşağı Dünyalılar'ın *birlikte* çalıştığı dünyanın bir parçası olamazlar. Vampirler bunun dışında kalır. Gölge Avcıları'nın düşmanı olarak kalırlar. Ben *senin* düşmanın olurum."

"Ben asla senin düşmanın olamam."

"Bu beni de öldürür," dedi Simon. "Ama bir kenarda durup bunların bir parçası değilmişim gibi davranamam. Senden izin istemiyorum. Yardımını istiyorum. Eğer bana yardım etmezsen, Maia'dan beni vampir kampına götürmesini isteyeceğim ve Raphael'e teslim olacağım. Anlıyor musun?"

Clary ona şaşkın gözlerle baktı. Simon kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki ellerinin altında nabız atışlarını hissedebiliyordu. Diliyle kurumuş dudaklarını ıslattı, ağzında acı bir tat vardı. "Sana yardım etmek için," diye fısıldadı, "ne yapabilirim?"

Simon söylerken Clary inanamayan gözlerle baktı. Daha bitirmesini beklemeden başını iki yana sallamaya başlamıştı ve saçları neredeyse gözlerini örterek öne arkaya sallanıyordu. "Hayır," dedi Clary, "bu çok delice bir fikir, Simon. Bu bir hediye değil, bir *ceza*..."

"Belki de benim için öyle değildir," dedi Simon. Kalabalığa bir bakış attı ve Clary, Maia'nın orada durarak meraklı bir yüz ifadesiyle kendilerini izlediğini gördü. Simon'ı beklediği belliydi. *Çok hızlı,* diye düşündü Clary. *Her şey çok hızlı oluyor.*

"Alternatifinden daha iyi, Clary."

"Hayır..."

"Hiç canım yanmayabilir. Yani, *zaten* cezalandırıldım, değil mi? Bir kiliseye, bir sinagoga gidip... kutsal isimleri söyleyemem, yaşlanamam, normal yaşamdan zaten uzağım. Belki de bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ama belki de değiştirir."

Simon onu bıraktı ve eli yanına inerek belindeki Patrick'in stelini alıp Clary'ye uzattı. "Clary," dedi. "Bunu benim için yap. Lütfen."

Clary steli titreyen parmaklarıyla aldı ve yavaşça kaldırıp Simon'ın gözlerinin hemen üzerine değdirdi. *İlk mühür,* demişti Magnus. *Yaratılan ilk mühür.* Onu düşündü ve stel bir dansçının müzik başlayınca başlayacağı gibi hareket etmeye başladı. Siyah çizgiler, Simon'ın alnında hızla oluşmaya başladı. Clary işini bitirdiğinde, mükemmel, tuhaf ve antik bir şey çizdiğini biliyordu, tarihin başlangıcına ait bir şey. Simon'ın gözlerinin

üzerinde bir yıldız gibi parlıyordu. Simon yüzünde şaşkın bir ifadeyle parmaklarını alnına değdirdi.

"Hissedebiliyorum," dedi. "Yanıyor gibi."

"Ne olacağını bilmiyorum," diye fısıldadı Clary. "Uzun vadede nasıl bir etkisi olacağını bilmiyorum."

Simon hafifçe gülümseyerek elini kaldırıp Clary'nin yanağına dokundu. "Bunu öğrenme şansımız olmasını umalım."

19

PENIEL

Ormana uzanan yolun büyük bölümünde Maia sessizdi. Başını eğik tutuyor, arada bir iki yana bakıyor, duyarlı burnu büzülüyordu. Simon yollarını koklayarak bulup bulmadığını merak etti ve biraz tuhaf olsa da, bunun kesinlikle yararlı bir yetenek olduğuna karar verdi. Maia ne kadar hızlı hareket etse de ona yetişmek için acele etmeye gerek duymadığını da farketti. Ormana uzanan patikaya ulaştıklarında ve Maia hızlı, sessiz ve yere yakın kalarak koşmaya başladığında bile, onun hızına uyum sağlamakta zorlanmamıştı. Vampir olmanın en sevdiği yanlarından biri de buydu.

Çok geçmeden sona erdi. Orman sıklaştı ve ağaçların arasında, kalın köklerin ve kurumuş yaprakların arasında koşmaya başladılar. Başlarının üzerindeki dallar, yıldızlarla aydınlanan gökyüzünde dantelimsi şekiller yaratıyordu. Ağaçların arasından, büyük kayaların beyaz dişler gibi parladığı bir açıklığa fırladılar. Biri dev bir elekle açıklığı sallamış gibi, orada burada yaprak yığınları vardı.

"Raphael!" Maia ellerini ağzının iki yanına koyarak başlarının üzerindeki kuşları ürkütecek bir sesle bağırdı. "Raphael, kendini göster!"

Sessizlik. Sonra aniden gölgeler arasından bir hışırtı duyuldu. Teneke bir çatıya düşen yağmur damlaları gibi bir ses geldi. Yerdeki yaprak yığınları havaya savruldu. Simon, Maia'nın öksürdüğünü duydu.

Genç kız yaprakları yüzünden ve gözlerinden uzak tutmaya çalışır gibi ellerini kaldırdı.

Rüzgar başladığı gibi aniden dindi. Raphael, Simon'dan birkaç adım ötede duruyordu. Etrafında, ayışığındaki ağaçlar kadar hareketsiz ve solgun görünen bir grup vampir vardı. Yüzlerindeki ifade soğuktu ve açık bir düşmanlık yansıtıyordu. Simon bazılarını Dumort'tan hatırlıyordu. Güzel Lily ve gözleri bıçak gibi ince olan sarışın Jacob ama birçoğunu daha önce hiç görmemişti.

Raphael öne çıktı. Gözlerinin altında siyah torbalar vardı ve teni solgundu ama Simon'ı gördüğünde gülümsedi.

"Gündüzyürüyen," dedi. "Geldin."

"Geldim," dedi Simon. "Buradayım, dolayısıyla... bitti."

"Hiç de bitmiş sayılmaz, Gündüzyürüyen." Raphael, Maia'ya baktı. "Kurtkız," dedi. "Sürü liderine dön ve fikrini değiştirdi-

ği için teşekkürlerimi ilet. Ona Gecenin Çocukları'nın Brocelind Ovası'nda onlarla birlikte savaşacağını söyle."

Maia'nın yüzü asıktı. "Ama Luke..."

Simon hemen araya girdi. "Her şey yolunda, Maia. Git."

Maia'nın gözleri parlak, bakışları üzgündü. "Simon, düşün," dedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım." Ses tonu kararlıydı. "Maia, beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Artık git."

"Simon..."

Simon sesini kıstı. "Eğer gitmezsen ikimizi de öldürürler ve bunların hepsi boşa gider. Git. Lütfen."

Maia başıyla onaylayarak dönerken değişti. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki bir an omuzlarından saç örgüleri sarkan zayıf bir insanken bir an sonra hızlı ve sessiz bir kurt olarak dört ayak üzerine inmişti. Açıklıktan fırlayarak gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Simon tekrar vampirlere döndü ve neredeyse yüksek sesle bağırdı. Raphael tam önünde, birkaç santim ötesinde duruyordu. Bu kadar yakından bakılınca, teni açlığın işaretlerini açıkça gösteriyordu.

Simon, Dumort Oteli'ndeki o geceyi, gölgelerin arasından görünüp kaybolan yüzleri, duyulup silinen kahkahaları, kan kokusunu düşünüp ürperdi.

Raphael uzandı ve Simon'ın omuzlarını tuttu. İnce görünen elleri demir kadar güçlüydü. "Başını çevir," dedi, "ve yıldızlara bak, bu şekilde daha kolay olur."

"Yani beni öldüreceksin," dedi Simon. Şaşırtıcı bir şekilde korkmuyordu. Hatta sinirli de değildi. Her şey mükemmel bir netliğe kavuşmuş gibiydi.

Aniden, başının üzerindeki dallardan sarkan yaprakların, yerdeki çakıl taşlarının, ona dikilmiş olan bakışların her birinin farkında olduğunu hissetti.

"Ne sanıyordun ki?" dedi Raphael. Simon onun biraz üzgün olduğunu düşündü. "İnan bana, kişisel değil. Daha önce dediğim gibi... bu şekilde devam etmene izin vermek çok tehlikeli. Neye dönüşeceğini bilseydim..."

"O mezardan çıkmama asla izin vermezdin. Biliyorum," dedi Simon.

Raphael onun gözlerine baktı. "Herkes hayatta kalmak için gerekeni yapmalıdır. Bu açıdan biz bile insanlar gibiyiz." İğne gibi dişleri yuvalarından uzadı.

"Kıpırdama," dedi. "Hızlı olacak." Öne eğildi.

"Dur," dedi Simon ve Raphael kaşlarını çatarak geri çekildiğinde, daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "Dur. Sana göstermem gereken bir şey var."

Raphael dişlerinin arasından tısladı. "Beni geciktirmekten fazlasını yapıyor olsan iyi edersin, Gündüzyürüyen."

"Öyle. Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var." Simon uzanıp alnındaki saçları arkaya itti. Biraz aptalca, hatta teatral bir hareket gibi görünüyordu ama bunu yaparken Clary'nin elinde stelle kendisine bakan beyaz yüzünü hatırladı. *Onun hatırı için aptal durumuna düşmeye değer,* diye düşündü.

Raphael'in üzerinde yarattığı etki hem şaşırtıcı hem de hu-
lıydı. Simon ona bir haç yöneltmiş gibi aniden gözlerini iri iri
açarak geri çekildi. "Gündüzyürüyen," dedi, "bunu sana kim
yaptı?"

Simon düz düz ona baktı. Nasıl bir tepki beklemesi gerek-
tiğini bilmiyordu fakat bunu beklememişti.

"Clary," dedi Raphael, kendi sorusunu cevaplayarak, "elbet-
te. Ancak onunki gibi bir güç buna izin verir. İşaretlenmiş bir
vampir, hem de böyle bir mühürle..."

"Nasıl bir mühürle?" dedi Jacob. Raphael'in hemen arka-
sında duruyordu. Vampirlerin geri kalanı da yüzlerinde şaşkın-
lıkla korku karışımı bir ifadeyle bakıyorlardı. *Raphael'i korku-
tan bir şey,* diye düşündü Simon, *elbette ki onları da korkutur.*

"Bu mühür," dedi Raphael, bakışlarını Simon'dan ayırma-
dan. "Gri Kitap'takilerden biri değil. Onlardan çok daha eski
bir mühür. Antiklerden biri. Yaratıcı'nın kendi elinden çıkmış
bir mühür." Simon'ın alnına dokunacakmış gibi yaptı ama bir
türlü yapamıyor gibiydi. Eli bir an Simon'ın alnına doğru hava-
da asılı kaldı, sonra tekrar yanına indirdi. "Bu tür mühürlerden
söz edilir ama daha önce hiç görmemiştim ve bu..."

"*Cain'i her kim öldürdüyse, ondan intikamı yedi kez alına-
caktır,*" dedi Simon. "*Rab, onu bulan öldürsün diye Cain'i işa-
retledi.* Beni öldürmeyi deneyebilirsin, Raphael ama hiç tavsi-
ye etmem."

"Cain Mührü mü?" dedi Jacob, şaşkınlıkla. "Üzerindeki bu
mühür, Cain Mührü mü?"

"Öldürün onu," dedi, Jacob'a yakın duran kızıl saçlı bir dişi
vampir. Ağır aksanlı konuşuyordu, Simon onun Rus olabilece-
ğini düşündü ama emin değildi. "Yine de öldürelim."

Raphael'in yüzünde öfkeyle karışık şaşkınlık ifadesi vardı.
"Öldürmem," dedi. "Ona zarar veren, yedi katını geri alır. Müh-
rün doğası bu. Elbette ki bu riske girmek isteyeniniz varsa kendi
bilir."

Kimse ne kıpırdadı ne de konuştu.

"Hiç aklıma gelmemişti," dedi Raphael. Simon'ı baştan aşağı
süzdü. "Peri masalındaki kötü kraliçe gibi, Lucian Graymark
bana zehirli bir elma göndermiş. Sanırım sana zarar vermemi
ve arkasından gelecek cezayla karşılaşmamı umdu."

"Hayır," dedi Simon, telaşla. "Hayır... Luke ne yaptığını
bilmiyor bile. Onun davranışı iyi niyetliydi. Onurlandırmak
zorundasın."

"Yani bunu sen kendin mi seçtin?"

Raphael'in bakışlarında ilk kez küçümsemenin ötesinde bir
şeyler vardı. "Bu basit bir korunma büyüsü değil, Gündüzyürü-
yen. Cain'in cezasının ne olduğunu biliyor musun?" Simon'la
bir sırrı paylaşırmış gibi yumuşak bir sesle konuşuyordu. "*Bun-
dan böyle dünyada lanetlisin. Sonsuza dek bir kaçak ve gezgin
olacaksın.*"

"O halde," dedi Simon, "gerekirse ben de gezgin olacağım.
Yapmam gerekeni yapacağım."

"Bütün bunlar," dedi Raphael, "bunların hepsi Nefilim-
ler için."

"Sadece Nefilimler için değil," dedi Simon. "Bunu sizin için de yapıyorum. İstemeseniz bile." Etraflarında sessiz duran vampirlerin de duyabilmesi için sesini yükseltti. "Diğer vampirler bana ne olduğunu öğrenirlerse, Gölge Avcısı kanının onların da gün ışığında dolaşabilmesini sağlayacağını düşüneceklerinden endişeleniyordun ama bu güce sahip olmamın nedeni bu değil. Valentine'ın yaptığı bir şey. Bir deney. Buna neden olan Jace değil, o ve kopyalanabilir değil. Bir daha asla olmayacak."

"Sanırım doğruyu söylüyor," dedi Jacob, Simon'ı şaşırtan bir şekilde. "Geçmişte Gölge Avcıları'nın tadına bakan birkaç vampir tanıdım. Hiçbiri gün ışığında dolaşmaya filan başlamadı."

"Daha önce Gölge Avcıları'na yardım etmeyi reddetmiştiniz," dedi Simon, Raphael'e geri dönerek. "Ama şimdi beni size gönderdiklerine göre..." Cümlesini tamamlamadı.

"Bana şantaj yapmaya kalkma, Gündüzyürüyen," dedi Raphael. "Gecenin Çocukları bir anlaşma yaptıklarında onurlandırırlar, ne kadar zararlı çıksalar da." Sivri dişlerini karanlıkta göstererek hafifçe gülümsedi. "Sadece bir şey var," dedi. "Burada gerçekten *iyi niyetle* hareket ettiğini gösterecek son bir şey." İki kelimeye yaptığı vurguda soğuk bir duygu vardı.

"Neymiş o?" diye sordu Simon.

"Lucian Graymark'ın savaşında savaşan vampirler sadece bizler olmayacağız," dedi Raphael. "Sen de savaşacaksın."

Jace gözlerini açtığında bütün dünya dönüyordu. Ağzında acı bir sıvı vardı. Bir an için boğulup boğulmadığını merak ederek öksürdü ama olamazdı çünkü toprağın üzerindeydi. Sırtını bir dikite dayamış halde dimdik oturuyordu ve elleri arkasından bağlanmıştı. Tekrar öksürünce ağzındaki tuzu hissetti. Boğulmadığını anladı, sadece kan kusmuştu.

"Uyandın mı, küçük kardeşim?" Sebastian ellerinde bir iple önünde çömelmişti ve sırıtışı kınından çıkarılmış bir bıçağı hatırlatıyordu. "Güzel. Ben de seni biraz çabuk öldürdüğümden korkuyordum."

Jace başını yana döndürdü ve ağzındaki kanı yere tükürdü. Başının içi şişmiş balon gibiydi ve biri, kafatasının içine bastırıyordu sanki. Başının üzerinde dönen gümüşi ışık yavaşladı ve mağaranın tavanındaki delikten görünen yıldızlar şeklinde hareketsiz kaldı. "Beni öldürmek için özel bir günü mü bekliyorsun? Noel yaklaşıyor."

Sebastian, Jace'e düşünceli gözlerle baktı. "Sen fazla hazırcevapsın, değil mi? Bunu Valentine'dan öğrenmiş olamazsın. Ondan ne öğrendin? Sana dövüşmek konusunda çok şey öğretmişe benzemiyor."

Sebastian ona doğru eğildi.

"Dokuzuncu yaşgünümde bana ne verdiğini biliyor musun? Bir ders. Bana bir insanın sırtında bir nokta öğretti. Oradan bir kılıç sokarsan, aynı anda hem kalbini hem de omurgasını parçalayabilirsin. Sen dokuzuncu yaşgününde ne aldın, küçük melek çocuk? Kurabiye mi?"

Dokuzuncu yaşgünü mü? Jace zorlukla yutkundu. "Söyleseydin ne, ben büyürken seni hangi delikte saklıyordu? Çünkü seni malikanede gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Bu vadide büyüdüm ben." Sebastian çenesiyle mağaranın çıkışını işaret etti. "Şimdi düşününce, ben de seni ortalıkta hiç görmedim ama senin varlığını biliyordum. Eminim sen beni bilmiyordun."

Jace başını iki yana salladı. "Valentine seninle ilgili hiç böbürlenmiyordu. Neden acaba?"

Sebastian'ın gözleri parladı. Şimdi bu kadar yakından bakarken gözlerinin Valentine'inkilere ne kadar benzediğini görmek kolaydı. Gümüşi beyaz saçlarla siyah gözlerin aynı sıradışı bileşimi, aynı belirgin kemik yapısı ve güçlü yüz hatları. "Ben senin hakkındaki her şeyi biliyorum," dedi. "Ama sen hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Sebastian ayağa kalktı. "Bunu izlemen için hayatta kalmanı istedim, kardeşim," dedi. "İzle... hem de dikkatle izle." Neredeyse gözle izlenemeyecek kadar hızlı bir hareketle kılıcını belindeki kınından çekti. Gümüşi bir kabzası vardı ve tıpkı Ölümcül Kılıç gibi donuk bir karanlık ışıkla parlıyordu. Siyah bıçak kısmının üzerine yıldızlardan oluşan bir desen işlenmişti. Sebastian kılıcı çevirirken gerçek yıldız ışığını yakaladı ve ateş gibi yandı.

Jace nefesini tuttu. Sebastian'ın onu öldürmeye niyetli olup olmadığını düşündü ama hayır, eğer niyeti bu olsaydı, henüz baygınken öldürürdü. Sebastian çok ağır görünmesine rağmen kılıcı elinde rahatça tutarak odanın ortasına yürürken Jace izledi. Zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Valentine'ın nasıl başka bir oğlu olabilirdi? Annesi kimdi? Çember'deki başka biri mi? Sebastian, Jace'den küçük mü, yoksa büyük müydü?

Sebastian odanın ortasındaki devasa kızıl dikitin yanına gelmişti. O yaklaşırken nabız gibi atıyordu ve içindeki duman daha hızlı dönüyordu. Sebastian gözlerini kısarak kılıcı kaldırdı. Kulağa sert gelen iblis dilinde birkaç kelime edip kılıcı hızlı bir kavisle aşağı indirdi.

Dikitin tepesi parçalandı. İçi bir deney tüpü gibi sıcaktı ve patlamış bir balondan kaçan hava gibi dönerek kızıl-siyah bir duman kütlesi yukarı yükseliyordu. Bir tür patlayıcı basınca benzer bir gürültü duyuldu. Jace'e kulakları sağır olacakmış gibi geldi. Aniden nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Gömleğinin yakasını çekiştirmek istiyordu ama ellerini oynatamıyordu. Arkasında çok sıkı bağlanmıştı.

Sebastian, kızıl-siyah sütunun arkasında yarı yarıya gözden kaybolmuştu. Duman kıvrılarak yukarı doğru tırmanıyordu. "İzle!" diye bağırdı Sebastian, yüzü parlayarak. Gözleri ışıl ışıldı. Saçları rüzgarda savruluyordu. Jace ona bakarken babasının da gençliğinde öyle görünüp görünmediğini merak etti. Korkunç ve yine de nefes kesici. "İzle ve Valentine'ın ordusuna boyun eğ!"

O anda duyulan bir gürültü onun sesini boğdu. Kıyıya vuran dalgalara benzer bir sesti, kocaman enkazları ve parçaları beraberinde taşıyarak bütün şehirleri vuran dev bir dalgaya benzer. Parçalanan dikitten kıvrılıp bükülen, sanki yakınına gelen şey-

lere saldırmak istermiş gibi hızla hareket eden siyah bir duman havada yükselerek mağaranın tepesindeki boşluktan süzülmeye başladı. İblisler. Çığlık çığlığa, uluyarak ve hırlayarak yığınlar halinde pençeleri, dişleri ve yanan gözleriyle yükseliyorlardı. Jace, Valentine'ın gemisinin güvertesinden etrafa baktığında gökyüzünde, denizde ve toprağın üzerinde gördüğü iblisleri hatırladı. Bu ondan çok daha kötüydü. Sanki yer yarılmıştı, cehennem de o yarıktan dışarı akıyordu. İblisler çürümüş cesetler gibi kokuyordu. Jace ellerini kurtarmaya çalışırken ipler bileklerini keserek kanatmaya başladı. Ağzında ekşi bir tat yükseldi ve son ibisler de yükselip başının üzerinde gözden kaybolurken kan ve safra yüzünden neredeyse boğulacağını hissediyordu.

Bir-iki dakika için bayılmış olabileceğini düşündü. Görünüşe bakılırsa, çığlıklar ve uğultular giderek silinirken toprakla gökyüzü arasında havada asılı kaldığı bir an olmuş gibi geliyordu. Kendini bir şekilde olanlardan uzak, bağımsız ve... huzurlu hissetmişti.

Ama çok geçmeden sona ermişti. Aniden yine bedenine dönmüş, bileklerindeki acıyı, omuzlarındaki gerginliği, havayı dolduran iğrenç iblis kokusunu algıladı. Midesi öylesine bulanıyordu ki başını yana çevirerek çaresizce yere kustu. Alaycı bir gülüş duyarak başını kaldırırken boğazını yakan asidi zorlukla yutabildi. Sebastian yanına geldi ve Jace'in bacaklarının üzerine ata biner gibi oturarak parlayan gözlerle baktı. "Sorun değil, kardeşim," dedi. "Gittiler."

Jace'in gözleri sulanıyor, boğazı acıyordu. Konuşurken sesi çatladı. "Geceyarısı demişti. Valentine, kapıyı geceyarısı açmanı söylemişti. Henüz geceyarısı olamaz."

"Bu tür durumlarda bağışlanmayı istemenin, izin istemekten daha iyi olduğuna inanmışımdır." Sebastian şimdi boş olan gökyüzüne baktı. "Buradan Brocelind Ovası'na ulaşmaları beş dakika sürer. Babamın göle ulaşması için gereken süreden çok daha kısa. Biraz Nefilim kanı görmek istiyorum. Yerlerde kıvranarak gebermelerini istiyorum. Hiçliğe karışmadan önce biraz küçük düşürülmeyi hak ediyorlar."

"Nefilimlerin iblislere karşı şansının gerçekten bu kadar az olduğunu mu düşünüyorsun? Hazırlıksız oldukları söylenemez."

Sebastian omuz silkti. "Bizi dinlediğini sanıyordum. Planı anlamadın mı? Babamın ne yapacağını bilmiyor musun?"

Jace bir şey söylemedi.

"O gece beni Hodge'a götürmen," dedi Sebastian, "çok ince bir davranıştı. Aradığımız Ayna'nın Lyn Gölü olduğunu açıklamasaydı, bu gecenin mümkün olabileceğini sanmıyordum. Ölümcül Oyuncaklar'dan ilk ikisine sahip olan ve Ölümcül Ayna'nın önünde duran herkes, tıpkı bin yıl önce Gölge Avcısı Jonathan'ın yaptığı gibi Melek Raziel'i çağırabilir. Meleği çağırdığında, ondan tek bir şey isteyebilirsin. Tek. Bir. İyilik."

"İyilik mi?" Jace, bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. "Valentine, Brocelind'de Gölge Avcıları'nın yenilmesini mi isteyecek?"

Sebastian ayağa kalktı.

"Hayır, bu, isteğin ziyan edilmesi demek olur," dedi. "Hayır. Ölümcül Kupa'dan içmeyen tüm Gölge Avcıları'nın, yani Valentine'ın takipçileri olmayanların güçlerini kaybetmesini isteyecek. Artık Nefilim olmayacaklar. Dolayısıyla, taşıdıkları mühürler..." Gülümsedi. "Unutulmuş'lara dönüşecekler, iblisler için kolay av olacaklar ve kaçmayan Aşağı Dünyalılar kolayca ortadan kaldırılacak."

Jace'in kulakları sert ama hafif bir sesle çınlıyordu. Başı dönüyordu. "Valentine bile," dedi, "Valentine bile bunu asla yapmaz..."

"Lütfen," dedi Sebastian. "Babamın gerçekten kendi planını izlemeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Baba*mız*," dedi Jace.

Sebastian ona tepeden baktı. Saçları başını beyaz bir hale gibi sarıyordu ve cennetten çıkıp Lucifer'ın peşine takılabilecek kötü bir meleği andırıyordu. "Afedersin," dedi, alaycı bir tavırla. "Dua mı ediyorsun?"

"Hayır. *Babamız* dedim. Valentine'ı kastediyorum. *Senin* baban değil. Bizim babamız."

Sebastian bir an için ona ifadesiz bir yüzle baktı. Sonra dudakları hafifçe titredi ve sırıttı. "Ah, küçük meleğim," dedi. "Sen aptalın tekisin, değil mi? Tıpkı babamın hep söylediği gibi."

"Bana neden böyle seslenip duruyorsun?" dedi Jace. "Neden meleklerle ilgili saçmalıyorsun...?"

"Tanrım," dedi Sebastian, "gerçekten hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Babam sana yalan olmayan tek bir şey söyledi mi acaba?"

Jace başını iki yana salladı. Bileklerini saran ipleri çekiştirip duruyordu ama her seferinde daha da sıkılıyor gibiydiler. Parmaklarındaki zonklamayı hissedebiliyordu. "Sana yalan söylemediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben onun kanındanım. Tıpkı onun gibiyim. O gittiğinde, Merkez'i ben yöneteceğim."

"Senin yerinde olsaydım, tıpkı onun gibi olmakla övünmezdim."

"O da var." Sebastian'ın sesi duygusuzdu. "Olduğumdan farklı görünmeye çalışmıyorum. Babamın, kurtarılmak istemeseler -hatta bana sorarsan hak etmeseler- bile insanlarını kurtarmak için yaptıklarından dehşet duyuyormuş gibi davranmıyorum. Bir baba olarak hangi oğlu seçerdin? Babası olduğun için gurur duyan bir oğlu mu, yoksa senden utanç ve korku içinde kaçmaya çalışan birini mi?"

"Ben Valentine'dan korkmuyorum," dedi Jace.

"Korkmana gerek yok zaten," dedi Sebastian. "Asıl korkman gereken benim."

Sebastian'ın sesindeki bir şey, Jace'i iplerle boğuşmayı bırakıp onun yüzüne bakmaya zorladı. Sebastian hala elinde simsiyah parlayan kılıcı tutuyordu. *Güzel, karanlık bir şey,* diye düşündü Jace, Sebastian kılıcın ucunu Jace'in köprücük kemiğine dayarken bile.

Jace sesinin titremesini bastırmaya çalıştı. "Eh, şimdi ne olacak? Beni böyle bağlıyken mi öldüreceksin? Benimle dövüşme düşüncesi seni bu kadar mı korkutuyor?"

Sebastian'ın solgun yüzünde duygunun zerresi bile yoktu. "Sen," dedi, "benim için bir tehdit değilsin. Sen iğrenç bir baş belasısın. Sinir bozucu bir şeysin."

"O zaman neden ellerimi çözmüyorsun?"

Sebastian hiç kıpırdamadan ona baktı. Jace onun bir heykele benzediğini düşündü, uzun zaman önce ölmüş bir melek. Genç ölmüş, şımarık biri. Sebastian ve Valentine arasındaki fark buydu. İkisi de aynı soğuk mermer görüntüsünü paylaşsa da, Sebastian'da bir mahvedilmişlik hissi vardı, sanki içten dışarı yenmiş gibi. "Ben aptal değilim," dedi Sebastian, "ve beni kandıramazsın. Seni sadece iblisleri görebileceğin kadar bir süre hayatta bıraktım. Şimdi öldüğünde ve melek atalarının yanına döndüğünde, onlara bu dünyada artık kendileri için yer olmadığını söyleyeceksin. Merkez'i hayalkırıklığına uğrattılar ve Merkez'in artık onlara ihtiyacı yok. Artık Valentine'ımız var."

"*Tanrı*'ya göndermek istediğin bir mesajı iletmem için mi beni öldürüyorsun yani?" Jace, boğazını çizen kılıca bakarak başını iki yana salladı. "Sandığımdan daha deliymişsin."

Sebastian sadece gülümsedi ve kılıcı hafifçe biraz daha batırdı. Jace yutkunurken kılıcının ucunun soluk borusuna değdiğini hissedebiliyordu. "Eğer dua edeceksen, zaman kaybetme, kardeşim."

"Edecek duam yok," dedi Jace. "Ama bir mesajım var. Babamız için. Ona iletir misin?"

"Elbette," dedi Sebastian ama bunu söyleyişinde bir şey vardı.

Konuşmadan önce, Jace'in zaten düşündüğü şeyi doğrulayan bir tereddüt.

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Ona mesajı iletmeyeceksin çünkü ona ne yaptığını söylemeyeceksin. Senden beni öldürmeni asla istemedi ve öğrendiğinde buna hiç memnun olmayacak."

"Saçmalık. Sen onun için bir hiçsin."

"Beni şimdi öldürürsen, olanları asla öğrenemeyeceğini sanıyorsun. Ona savaşta öldüğümü veya sadece öyle olduğunu tahmin ettiğini söyleyebilirsin ama öğrenmeyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Valentine daima öğrenir."

"Sen neyden söz ettiğini bilmiyorsun," dedi Sebastian fakat yüzü gerilmişti.

Jace durumu avantajına kullanarak bastırmaya devam etti. "Ancak, yaptığın şeyi gizleyemezsin. Bir tanık var."

"Tanık mı?" Sebastian neredeyse şaşırmış gibiydi ki Jace bunu zafer olarak gördü. "Ne diyorsun sen?"

"Kuzgun," dedi Jace. "Gölgelerin arasından bizi izliyor. Valentine'a her şeyi anlatacak."

"Hugin mi?" Sebastian'ın bakışları yukarı kalktı ve kuzgun ortalıkta görünmemesine rağmen, Sebastian başını tekrar indirip Jace'e bakarken yüzünden şüphe akıyordu.

"Valentine beni bağlı ve savunmasız bir haldeyken öldürdüğünü öğrenirse, senden tiksinecektir," dedi Jace. O anda, Valentine bir şey istediğinde yaptığı gibi kısık ve sakin bir sesle konuştuğunu farketti. Yumuşak ve ikna edici bir sesle. "Sana korkak diyecek ve seni asla bağışlamayacaktır."

Sebastian bir şey söylemedi. Jace'e bakarken dudakları seğiriyor, gözleri nefretle parlıyordu.

"Çöz beni," dedi Jace, sakince. "Beni çöz ve benimle dövüş. Tek yolu bu."

Sebastian'ın dudakları yine seğirdi ve bu kez Jace çok ileri gittiğini düşündü. Sebastian kılıcı geri çekip kaldırdı ve ayışığı üzerinden bin gümüş parçası gibi parladı. Yıldızlar gibi gümüşi, saçları gibi gümüşi bir renkle. Sebastian dişlerini gösterdi ve bir kavisle aşağı inen kılıcın ıslığı geceyi bir çığlık gibi yardı.

Clary, Anlaşmalar Salonu'nun kürsüsünün basamaklarında oturuyor, steli ellerinde tutuyordu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissettiğini hatırlamıyordu. Salon tamamen boşalmıştı. Savaşçıların hepsi Kapı'dan geçtikten sonra Clary her yerde Isabelle'i aramış ama onu bulamamıştı. Aline ona Isabelle'in muhtemelen Penhallow'ların evine döndüğünü, kendisinin de birkaç yaşıtıyla birlikte oraya giderek en azından bir düzine çocukla ilgilenmek zorunda olduğunu söylemişti. Clary'yi de yanında götürmeye çalışmıştı ama Clary geri çevirmişti. Isabelle'i bula-

mazsa, yabancıların yanında olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederdi. En azından, öyle olduğunu sanıyordu ama şimdi burada otururken sessizlik ve boşluk giderek daha ağır gelmeye başlamıştı. Yine de yerinden kıpırdamıyordu. Elinden geldiğince Jace'i, Simon'ı, annesini, Luke veya Alec'i düşünmemeye çalışıyordu. Düşünmemenin tek yolunun da, hareketsiz kalarak yerdeki tek bir mermer kareye bakmak ve üzerindeki çatlakları tekrar tekrar saymak olduğunu görmüştü.

Altı tane çatlak vardı. *Bir, iki, üç... dört, beş, altı...* Saymayı bitirdikten sonra tekrar başladı. *Bir...*

O anda gökyüzü patladı.

Daha doğrusu, öyleymiş gibi bir gümbürtü koptu. Clary başını arkaya atarak Salon'un şeffaf çatısından gökyüzüne baktı. Gökyüzü biraz önce karanlıktı, şimdiyse iğrenç turuncu bir renkle parlayan alevlerle ve karanlıkla sarılmıştı. Işığın içinde bir şeyler hareket ediyordu. Clary'nin görmek istemediği, görüşünü engelleyen karanlığa bu yüzden minnet duyduğu şeyler. Bir şeyleri parça parça görmek bile yeterince kötüydü.

İblisler geçerken şeffaf çatı, muazzam bir sıcaklıktan eriyormuş gibi dalgalanarak bükülüyordu. Sonunda silah atışı gibi bir sesle camın üzerinde dev bir çatlak oluştu ve bir anda örümcek ağı gibi yayılıverdi. Clary başını elleriyle korumaya çalışarak eğilirken cam parçaları yağmur gibi üzerine yağdı.

Sesi duyduklarında neredeyse savaş alanına gelmişlerdi. Bir an orman hem karanlık hem de sessizdi. Bir an sonra gökyüzü

cehennemi bir turuncu ışıkla aydınlanmıştı. Simon sendeledi ve neredeyse düşüyordu, dengesini bulmak için bir ağacın gövdesine tutunarak başını kaldırdı ve gördüklerine inanmakta zorlandı. Her tarafında diğer vampirler bembeyaz yüzlerle gökyüzüne bakıyor, ayışığının aydınlattığı kabus üzerine kabusun gökyüzünden geçişini izliyorlardı.

"Sürekli bayılıp duruyorsun," dedi Sebastian. "Bu çok ama çok can sıkıcı."

Jace gözlerini açtı. Başı acıyla zonkluyordu. Yüzünün yan tarafına dokunmak için elini kaldırdı ve ellerinin artık bağlı olmadığını farketti. Bileğinden bir ip parçası sarkıyordu. Elini yüzünden çektiğinde siyah ve ıslaktı, ayışığında siyah gibi görünen şeyin kan olduğunu anladı.

Etrafına bakındı. Artık mağarada değillerdi. Vadide, taş eve yakın bir yerlerde, yumuşak toprak ve çimenlerin üzerinde yatıyordu. Yakındaki derenin şırıltısını duyabiliyordu. Başının üzerindeki ağaç dalları ayışığını kısmen engelliyordu ama her yer hala oldukça aydınlıktı.

"Ayağa kalk," dedi Sebastian. "Beş saniye içinde kıpırdamazsan seni olduğun yerde öldürürüm."

Jace elinden geldiğince yavaş bir şekilde kalktı. Hala başı dönüyordu. Dengesini bulmaya çalışırken çizmelerinin topuklarını yumuşak toprağa gömerek kendini desteklemeye çalıştı.

"Beni neden buraya getirdin?"

"İki nedenle," dedi Sebastian. "Birincisi, seni bayıltmak hoşuma gitti. İkincisi, ikimizin de o mağaranın zeminine kanımızı akıtmamız hoş sonuçlar getirmez. İnan bana. Ayrıca, kanını bolca dökmeye niyetliyim."

Jace kemerini yoklayınca canı sıkıldı. Görünüşe bakılırsa ya Sebastian onu tünellerde sürüklerken silahlarının çoğu düşmüştü ya da daha büyük olasılıkla, Sebastian onları fırlatıp atmıştı. Şimdi tek silahı hançeriydi. Kısa bir kılıçtı, kılıca denk olamayacak kadar kısa.

"Şuna pek silah denemez." Sebastian ayışığında beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

"Bununla savaşamam," dedi Jace, elinden geldiğince gergin görünmeye çalışarak.

"Ne utanç verici." Sebastian sırıtarak Jace'e yaklaştı. Kılıcını tasasız bir şekilde rahatça tutuyor, parmak uçları kabzanın üzerinde hafif bir ritimle oynuyordu. Eğer kendisi için bir açılış olacaksa, Jace bu olması gerektiğini düşündü. Kolunu geri çekerek Sebastian'ın yüzüne elinden geldiğince sert bir yumruk indirdi.

Vurduğu yerden kemik çıtırtıları geldi ve darbenin etkisiyle Sebastian geriye savruldu. Toprak zeminde geriye doğru kayarken kılıç elinden uçtu.

Jace öne doğru atılarak kılıcı havada yakaladı ve bir an sonra, yere serilmiş olan Sebastian'ın tepesinde elinde kılıçla duruyordu.

Sebastian'ın burnu kanıyordu ve kan, yüzünde kırmızı bir iz bırakarak yayılıyordu. Uzanıp yakasını kenara çekti ve boğazını açığa çıkardı. "Hadi, devam et," dedi. "Öldür beni."

Jace tereddüt etti. Tereddüt etmek istemiyordu fakat karşısında çaresizce yerde yatan birini öldürme fikri midesini bulandırıyordu. Jace, Valentine'ın Renwick'te onunla alay edişini, oğlunu kendisini öldürmeye zorlayışını ve bunu yapamadığını hatırladı ama Sebastian bir katildi. Max ve Hodge'u öldürmüştü.

Jace kılıcı kaldırdı.

O anda, Sebastian gözün izleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde yerden fırladı. Havada uçarcasına arkaya doğru bir takla atarak bir adım ötede çimenlerin üzerine rahatça indi. Bunu yaparken savurduğu tekme Jace'in eline geldi ve kılıcı elinden uçurdu. Sebastian gülerek havada dönen kılıcı yakaladı ve Jace'in kalbine doğru savurdu. Jace geri sıçradı. Kılıcın ucu gömleğinin önünü yırtarak önündeki havayı yardı. Yakıcı acıyı hissettiğinde, Jace göğsündeki dar bir çizikten yayılan kanı farketti.

Sebastian gülerek ilerlerken Jace de el yordamıyla kemerindeki hançeri çıkarmaya çalışarak geriliyordu. Etrafına bakınarak silah olarak kullanabileceği başka bir şey bulmaya çalıştı. Uzun bir sopa bile işini görebilirdi. Etrafında çimenlerden, yakınlarda akan dereden ve başının üzerindeki ağaçlardan başka bir şey yoktu. Aniden, Sorgucu'nun onu içine kapadığı Malachi Konfigürasyonu'nu hatırladı. Zıplayabilen tek kişi Sebastian değildi.

Sebastian kılıcı tekrar savurdu ama Jace, dosdoğru yukarı zıplamıştı bile. En yakındaki ağaç dalı üç metre kadar yüksekteydi. Dalı yakalayıp sallandı ve dalın üzerine çıktı. Olduğu yerde çömeldiğinde, yerdeki Sebastian'ın önce olduğu yerde döndüğünü ve sonra başını kaldırıp yukarı baktığını gördü. Jace hançeri savurdu ve Sebastian'ın bağırdığını duydu. Nefes nefese bir halde olduğu yerde doğruldu...

Sebastian aniden dalın üzerinde, yanında belirdi. Solgun yüzü öfkeyle kızarmıştı ve kılıç tutan kolundan kan akıyordu. Kılıcını otların üzerine düşürmüştü ama Jace bunun onları ancak dengelediğini düşündü çünkü onun da hançeri gitmişti. Sebastian'ın ilk kez öfkeli göründüğünü farkederek sinsice gülümsedi. Ehlileştirdiği bir hayvan kendisini az önce ısırmış gibi öfkeli ve şaşkındı Valentine'ın oğlu.

"Eğlenceliydi," dedi Sebastian. "Ama artık bitti."

Jace'e doğru atılarak beline sarıldı ve onu da kendisiyle birlikte daldan uzağa savurdu. Birbirlerine sarılmış halde üç metreden aşağı düştüler ve yere o kadar sert çarptılar ki Jace'in görüş alanında yıldızlar belirdi. Sebastian'ın yaralı kolunu tutarak parmaklarını yarasına bastırdı. Sebastian bir çığlık atarak Jace'in yüzüne elinin tersini indirdi. Jace'in ağzı tuzlu kanla doldu. Toprağın üzerinde yuvarlanarak birbirlerini yumruklarken Jace ağzındaki kan yüzünden neredeyse boğulacaktı. Ani bir şokla soğuğu hissetti. Dereye yuvarlanmışlardı ve yarı yarıya suyun içinde yatıyorlardı. Sebastian soluklanmak için başını kaldırdığında, Jace bu fırsattan yararlanarak onun boğazına yapışıp

sıkmaya başladı. Sebastian soluğu kesilmiş bir halde Jace'in sağ bileğini yakalayarak kemikleri kıracak bir güçle arkaya itti. Jace kendi çığlığını uzaktan geliyormuş gibi duydu ve Sebastian avantajı kullanarak kırılan bileği zorladı ve Jace kendisini bırakıp acı bir çığlıkla soğuk, neredeyse sıvı çamurun içine yuvarlanana kadar bastırdı.

Jace'in göğsünün üzerine diziyle bastıran Sebastian, ona bakarak sırıttı. Gözleri toprak ve kandan oluşmuş bir maskenin ortasında bembeyaz görünüyordu. Sağ elinde bir şey parladı, Jace'in hançeri! Yerden almış olmalıydı. Ucunu Jace'in kalbinin üzerine doğrulttu.

"Ve kendimizi beş dakika önce olduğumuz pozisyonda bulduk," dedi Sebastian. "Şansını kullandın, Wayland. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Jace ağzı kan içinde, terden yanan gözleriyle ve sadece bitkinlikle ona baktı. Gerçekten böyle mi ölecekti? "Wayland mi?" dedi. "Adımın bu olmadığını biliyorsun."

"Bir Morgenstern olmadığın açık," dedi Sebastian. Ağırlığını hançere vererek öne eğildi. Ucu Jace'in tenini delerek vücuduna bir acı dalgası yaydı. Sebastian'ın yüzü şimdi birkaç santim ötedeydi ve tıslayan bir fısıltıyla konuşuyordu. "*Gerçekten* Valentine'ın oğlu olduğunu mu sanıyordun? Senin gibi sızlanan, ağlanan, gülünç ve zavallı bir şeyin bir Morgenstern ve hatta kardeşim olabileceğini mi sanıyordun?" Başının bir hareketiyle, ter ve dere suyundan sırılsıklam olmuş beyaz saçlarını arkaya attı. "Sen değiştirildin," dedi. "Babam seni alıp deneyle-

rinde kullanmak için bir cesedi parçaladı. Seni kendi oğlu gibi yetiştirmeye çalıştı ama onun işine yaramayacak kadar zayıftın. Bir savaşçı olamazdın. Bir hiçtin. İşe yaramazdın. Bu yüzden seni Lightwood'lara gönderdi ve daha sonra bir hile olarak kullanabileceğini umdu. Belki de bir yem. *Seni asla sevmedi.*"

Jace yanan gözlerini kırpıştırdı. "O halde sen..."

"Valentine'ın oğlu *benim*! Jonathan Christopher Morgenstern. Sen bu adı asla hak etmedin. Sen bir hayaletsin. Bir sahtekar." Siyah gözleri zevkle parlıyordu, ölmüş böceklerin kabukları gibi. Jace aniden rüyadaymış gibi annesinin -ama aslında onun annesi değildi- sesini duydu. *Jonathan artık bir bebek değil. İnsan bile değil, o bir canavar.*

"O sensin," dedi Jace. "Damarlarında iblis kanı dolaşan. Ben değilim."

"Bu doğru." Hançer, Jace'in tenine bir milimetre daha gömüldü. Sebastian hala sırıtıyordu fakat bu bir kafatasınınki gibi ruhsuz, duygusuz bir sırıtıştı. "Sen melek çocuksun. Seninle ilgili her şeyi duydum. Güzel melek yüzün, nazik tavırların, hassas duyguların... Ağlamadan bir kuşun ölümünü bile izleyemiyordun. Valentine'ın senden utanmasına şaşmamak gerek."

"Hayır." Jace ağzındaki kanı ve acısını unuttu. "Asıl utandığı sensin. Gerçekten burada kalmana ve geceyarısı kapıyı açmana ihtiyacı olduğu için mi seni yanında göle götürmediğini sanıyorsun? Sanki bekleyemeyeceğini bilmiyordu. Seni yanında götürmedi çünkü Meleğin karşısında durmandan ve yaptıklarını görmesinden utanıyordu. Ona yarattığı *şeyi* göstermek

istemiyordu. Ona *seni* göstermek istemiyordu." Jace, Sebastian'a bakarken kendi gözlerindeki korkunç, muzaffer küçümsemeyi hissetti. "Senin insanla bir ilgin olmadığını biliyor. Belki seni seviyor olabilir ama aynı zamanda da senden nefret ediyor..."

"Kes sesini!" Sebastian kabzayı çevirerek hançeri daha da bastırdı. Jace bir çığlıkla arkaya doğru gerildi ve gözlerinin ardında şimşekler çaktı. *Öleceğim,* diye düşündü. *Ölüyorum. Her şey buraya kadarmış.* Kalbinin gerçekten delinip delinmediğini merak etti. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyordu. Bir kelebeğin tahtaya çivilendiğinde neler hissettiğini artık anlayabiliyordu. Konuşmaya, bir isim söylemeye çalıştı ama ağzından kandan başka bir şey çıkmadı.

Ama Sebastian onun bakışlarını okumuştu. "*Clary.* Neredeyse unutmuştum. Ona aşıksın, değil mi? İğrenç ensest eğilimlerin neredeyse seni öldürmüş olmalı. Gerçekte kardeşin olmadığını bilmemen ne acı. Bu kadar aptal olmasan, hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirebilirdin." Hançeri biraz daha bastırarak eğildi ve ucunu kemiğe dayadı. Neredeyse fısıltı gibi bir sesle Jace'in kulağına eğilerek konuştu. "O da seni seviyordu," dedi. "Ölürken bunu aklından çıkarma."

Jace'in görüş alanının etrafı, bir fotoğrafın üzerine dökülerek görüntüyü bozan bir boya gibi karanlık yayıldı. Aniden hiç acı duymamaya başladı. Hiçbir şey hissetmiyordu, hatta Sebastian'ın üzerindeki ağırlığını bile. Sebastian'ın yüzü karanlığın içindeki beyaz gibi gözlerinin önünde süzülüyordu ve hançer elinde yükseliyordu. Parlak altın renkli bir şey bilezik gibi

Sebastian'ın bileğini sardı ama bilezik olamazdı çünkü hareket ediyordu. Sebastian şaşkın gözlerle eline bakarken hançer parmaklarının arasından kaydı ve güçlü bir sesle çamura saplandı.

Sonra el bilekten ayrılarak hançerin yanına yuvarlandı.

Jace, Sebastian'ın kopan elinin sekişini ve bir çift siyah çizmenin yanına yuvarlanışını hayret dolu gözlerle izledi. Çizmelerin üstünde bir çift zarif bacak devam ediyor, zarif bir gövdeye bağlanıyordu ve siyah uzun saçların arasındaki tanıdık, güzel bir yüz, o gövdenin üzerinden Sebastian'a tiksintiyle bakıyordu. Isabelle'in elindeki kamçı, Sebastian'ın kanıyla ıslanmıştı ve Sebastian şaşkın gözlerini kanlı bileğinden ayıramıyordu.

Isabelle zalim bir tavırla gülümsedi. "Bu Max içindi, aşağılık piç!"

"*Kaltak!*" diye tısladı Sebastian ve Isabelle'in kamçısı inanılmaz bir hızla tekrar üzerine inerken ayağa fırladı. Sebastian saldırıdan sıyrılarak gözden kayboldu. Hışırtıya bakılırsa, ağaçların arasına dalmış olmalıydı ama Jace acısı yüzünden başını çevirip bakamıyordu.

"Jace!" Isabelle onun üzerine eğildi ve stelini sol eline aldı. Gözleri yaşlarla parlıyordu. Isabelle böyle davrandığına göre, Jace gerçekten berbat görünüyor olması gerektiğini düşündü.

"Isabelle," diyebildi zorlukla. Ona kaçmasını söylemek istiyordu. Çünkü ne kadar cesur, güçlü ve yetenekli olursa olsun, Sebastian'a denk olamazdı. Sebastian'ın elinin kopması gibi küçük bir şeyle durmayacağı da açıktı ama Jace'in ağzından çıkan tek şey, anlaşılmaz bir hırıltı oldu.

"Konuşmaya çalışma." Jace, Isabelle'in stelinin göğüs derisini yaktığını hissetti. "İyileşeceksin." Isabelle ona kederli gözlerle bakarak gülümsedi. "Muhtemelen burada ne aradığımı merak ediyorsun," dedi. "Ne kadarını öğrendiğini bilmiyorum -Sebastian'ın sana neler anlattığını bilmiyorum- ama sen Valentine'ın oğlu değilsin." *Iratze* neredeyse tamamlanmak üzereydi ve Jace daha şimdiden acısının hafiflediğini hissediyordu. Başıyla hafifçe onaylarken ona *biliyorum* demek istedi. "Her neyse, sen kaçtıktan sonra peşinden gelmeye niyetim yoktu çünkü mesajında bunu yapmamamızı söylemiştin ve ben de kararına saygı duymuştum ama sende bir terslik olmadığını öğrenmeden, damarlarında iblis kanı dolaştığını düşünerek ölmene izin veremezdim. Şey, başlangıçta böyle aptalca bir şeyi düşünebilmiş olman dışında..." Isabelle'in eli seğirdi ve mührü bozmak istemediğinden donup kaldı. "Ve Clary'nin kardeşin olmadığını da bilmen gerekiyordu," dedi, daha nazikçe. "Çünkü... çünkü öyle sanıyordun. İzini sürebilmek için Magnus'tan yardım istedim. Magnus'un normalde bunu yapacağını sanmıyorum ama tahmin edilmeyecek kadar keyifli olduğunu ve bunu yapmasını Alec'in istediğini söylemiş olabileceğimi belirtelim. Aslında bu tam olarak doğru değildi fakat öğrenene kadar bir hayli zaman geçmesi gerekecek. Senin yerini öğrendiğimde, Kapı'yı zaten açmıştı ve ben de sıvışmak konusunda oldukça becerikliyimdir..."

Isabelle bir çığlık attı. Jace ona uzanmaya çalıştı ama Isabelle aniden yerden kaldırılarak bir kenara fırlatılmıştı. Kamçısı elinden fırlamıştı. Isabelle ayağa kalkmaya çalıştıysa da Sebastian çoktan onun karşısına dikilmişti bile. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Bileğinin etrafına kanlı bir bez sarmıştı. Isabelle kamçısına ulaşmaya çalıştı ama Sebastian ondan daha hızlıydı. Olduğu yerde dönerek Isabelle'e sert bir tekme savurdu. Tekmesi Isabelle'in göğüs kafesine isabet etti. Isabelle geriye doğru savrularak yan tarafının üzerine düşerken Jace çatlayan kaburgaların sesini duyduğunu düşündü. Sebastian bir tekme daha indirirken asla acıdan bağırmayan Isabelle bir çığlık daha attı ve Sebastian onun kamçısını yakalayarak elinde salladı.

Jace yana yuvarlandı. Neredeyse tamamlanmak üzere olan *iratze* yardımcı olmuştu ama göğsündeki acı hala kötüydü ve bir şekilde, kan öksürmesinin nedeninin muhtemelen akciğerlerinden birinin delinmesi olduğunu biliyordu. Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Belki de dakikaları kalmıştı. Sebastian'ın düşürdüğü yerden hançeri kapmak için uzandı ve ayağa kalktı. Her yer kan kokuyordu. Magnus'un vizyonunu, dünyanın kana dönüşünü hatırladı ve kaygan eli hançerin kabzasını daha sıkı kavradı.

Öne doğru bir adım attı. Bir adım daha. Her adımda, sürüdüğü ayakları betondan yapılmış gibi hissediyordu. Isabelle çığlık çığlığa küfürler savuruyor, Sebastian kahkahalar arasında onu kırbaçlıyordu. Isabelle'in çığlıkları Jace'i oltaya takılmış balık gibi çekiyordu ama hareket ettikçe sesler daha da zayıflıyordu. Dünya etrafında büyük bir hızla dönüyordu.

Bir adım daha, dedi Jace, kendi kendine. *Bir adım daha.* Sebastian'ın sırtı ona dönüktü, bütün dikkatini Isabelle'e odak-

lamıştı. Muhtemelen Jace'in çoktan öldüğünü sanıyordu ve gerçekten de neredeyse ölmek üzereydi. *Bir adım,* dedi Jace kendi kendine ama yapamıyordu. Yerinden kıpırdayamıyordu. Görüş alanının etrafı kapkaranlıktı, uyku karanlığından çok daha güçlü bir siyahlık. Gördüğü her şeyi silen ve ona mutlak dinlenişi getiren bir siyahlık. Huzur. Aniden Clary'yi düşündü. Saçları yastığın üzerine yayılmış, elini yanağına dayamış, uyuyan Clary.

Ona bakarken hayatında bu kadar huzurlu başka bir şey görmediğini düşünmüştü ama elbette ki aslında sadece herkesin uyuyacağı gibi uyuyordu. Jace'i şaşırtan onun huzuru değil, kendi hissettiği huzurdu. Onunla birlikte olmaktan duyduğu huzur, daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Omurgası acıyla sarsılırken bacaklarının o son önemli adımı kendi başlarına atmış olduğunu anladı. Sebastian kamçı tutan elini bir kez daha kaldırmıştı. Isabelle kanlar içinde yerde yatıyordu ve artık bağırmıyordu. Aslında artık hiç kıpırdamıyordu. "Seni küçük Lightwood kaltağı," dedi Sebastian. "Fırsatım varken o çekiçle yüzünü parçalamalıydım..."

Ve Jace elini indirerek hançeri Sebastian'ın sırtına sapladı.

Sebastian kamçıyı elinden düşürürken öne doğru sendeledi. Yavaşça dönerek Jace'e bakarken Jace belki de Sebastian'ın gerçekten insan olmadığını, belki de hiç öldürülemeyeceğini düşündü. Sebastian'ın yüzündeki ifade silindi ve gözlerindeki karanlık ateş yok oldu. Artık Valentine'a benzemiyordu. Açıkça görülen şey... korkuydu.

Jace'e bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama bacakları artık onu taşımıyordu. Dizlerinin üzerine devrilip derenin içine yığıldı. Sırtüstü devrilmiş ve görmeyen gözleri gökyüzüne dikilmişti. Su etrafında akıyor, kanını sürükleyip götürüyordu.

Bana bir insanın sırtında bir nokta öğretti, oradan bir kılıç sokarsan, aynı anda hem kalbini hem de omurgasını parçalayabilirsin, demişti Sebastian. *Sanırım ikimiz de o yaşgünümüzde aynı hediyeyi almışız, ağabey,* diye düşündü Jace. *Değil mi?*

"Jace!" diye haykırdı Isabelle. Yüzü kan içinde, doğrulup oturmaya çalışıyordu. "*Jace!*"

Jace ona dönmeye ve bir şeyler söylemeye çalıştı fakat sesi kesilmişti. Dizlerinin üzerine çöktü. Omuzlarına bastıran büyük bir ağırlık vardı ve toprak ona sesleniyordu. *Gel, gel, gel!* Karanlık onu sararken Isabelle'in adını haykıran çığlığını neredeyse duymadı bile.

Simon sayısız savaşa katılmıştı. Tabii *Zindanlar ve Ejderhalar* oynarken katıldığınız savaşlar sayılırsa. Arkadaşı Eric askeri tarih tutkunuydu ve genellikle oyunun savaş kısımlarını o organize ederdi ki bu savaşlar, bir kağıt üzerindeki dümdüz bir alanda doğruca ileri hareket eden onlarca minik figür anlamına gelirdi.

Savaşları hep öyle düşünmüştü. Ya da filmlerde olduğu gibi. Dümdüz ve geniş bir alanda birbirlerine yaklaşan iki grup insan. Düz çizgiler ve düzenli bir ilerleyiş.

Ama bu hiç de öyle değildi.

Her yer kargaşa içindeydi. Herkes bağırıp çağırarak hareket ediyordu ve zemin düz değil, yoğun, geçişe izin vermeyen bir çamur ve kan yığınıydı. Simon, Gecenin Çocukları'nın savaş alanında yürüyerek komuta eden biri tarafından karşılanacağını düşünmüş, savaşı önce uzaktan göreceğini ve iki taraf birbirine çarparken izleyebileceğini sanmıştı ama böyle bir şey ya da iki taraf yoktu.

Boş bir yan sokaktan aniden Times Meydanı'nın ortasına çıkmış gibi, savaş karanlığın içinden doğruca karşısına fırlayıvermişti, aniden etrafında kalabalık oluşmuştu ve eller onu itip kakıyor, yoldan çekiyor, vampirler ona bir bakış bile atmadan dağınık şekilde savaşa dalıyordu.

Her yerde iblisler vardı ve çıkardıkları sesleri, çığlıkları, ulumaları, hırıltıları ve en kötüsü, parçalanan etlerin sesini daha önce hayal bile etmemişti. Simon vampirlere has üstün işitme yetisini kapatabilmeyi diliyordu ama bunu yapamazdı ve sesler kulak zarlarını delen bıçaklar gibiydi.

Çamurun içine yarı yarıya serilmiş bir cesede takıldı ve yardıma ihtiyaç duyulup duyulmadığını görmek için döndüğünde, ayaklarının dibinde yatan Gölge Avcısı'nın omuzlarından yukarısının yerinde olmadığını gördü. Koyu renk toprağın üzerinde beyaz kemikler parlıyordu ve Simon, vampir doğasına rağmen, midesinin bulandığını hissetti. *Dünyada kan görünce midesi bulanan tek vampir ben olmalıyım,* diye düşündü ve o anda arkasından sertçe çarpan bir şey onu çamurlu bir eğimden bir çukura yuvarladı.

Simon'ınki aşağıdaki tek vücut değildi. İblis üzerine dikilirken sırtüstü döndü. Ortaçağ'dan kalma bir Ölüm biblosu gibi görünüyordu, kemikli elinde kanlı bir satır tutan hareketli bir iskelet.

Satır aşağı inerken Simon kendini yana attı ve keskin bıçak yüzünün birkaç santim yakınından geçti. İskelet öfkeli bir tıslamayla satırı tekrar kaldırdı...

Aynı anda boğum boğum bir sopa yan tarafından indi. İskelet kemik dolu bir torba gibi patladı. Karanlıkta gözden kaybolmadan önce, kastanyete benzer seslerle paramparça oldular.

Simon'ın başında bir Gölge Avcısı dikiliyordu. Daha önce görmediği, üstü başı kan içinde, sakallı, uzun boylu adam, Simon'a bakarken bir eliyle alnını sıvazlayarak siyah bir iz bıraktı. "Sen iyi misin?"

Simon şaşkınlıkla başıyla onayladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Teşekkürler."

Yabancı eğildi ve Simon'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Simon kabul ettiğinde, uçarak çukurdan çıkarıldı. Çukurun kenarına indiğinde, ayakları ıslak çamurda kaydı. Yabancı aptal aptal sırıttı. "Pardon. Aşağı Dünyalı gücü. Ortağım bir kurtadam da. Buna alışkın değilim." Simon'ın yüzüne baktı. "Sen vampirsin, değil mi?"

"Nereden anladın?"

Adam sırıttı. Yorgun bir sırıtıştı ama kesinlikle dostçaydı. "Dişlerin. Savaşırken sivrildiler. Biliyorum çünkü..." Birden sustu. Simon onun ne demek istediğini anlamıştı. *Biliyo-*

rum çünkü yeterince vampir öldürdüm. "Her neyse. Teşekkürler. Bizimle birlikte savaştığınız için."

"Ben..." Simon, henüz savaşmış olmadığını söylemek üzereydi. Ya da bir şeye katkıda bulunmadığını. Söylemek için döndü ve daha ağzından tek kelime çıkamadan, gökyüzünden inen pençeli, kanatlı ve devasa bir şey, pençelerini Gölge Avcısı'nın sırtına sapladı.

Adam bağırmadı bile. Şaşkınlıkla, kendisini tutanın ne olduğunu anlamak istercesine yukarı bakıyormuş gibi başı havaya kalktı ve dişlerle kanatlar arasında karanlık gökyüzünde gözden kayboldu. Sopası Simon'ın ayaklarının dibine düştü.

Simon kıpırdamadı. Çukura düştüğünden beri olup biten her şey bir dakikadan kısa sürmüştü. Uyuşmuş bir şekilde dönerek etrafında savrulan kılıçların karanlıktaki parıltısına, iblislerin saldıran pençelerine, orada burada karanlığın içinde ateşböcekleri gibi gidip gelen parlaklıklara baktı. Ne olduklarını sonradan anlayabildi. Melek bıçaklarının pırıltılarıydı.

Lightwood'ları, Penhallow'ları, Luke'u veya tanıdığı başka birini göremiyordu. Bir Gölge Avcısı değildi ama o adam ona birlikte savaştığı için teşekkür etmişti. Clary'ye söylediği şey doğruydu. Bu onun da savaşıydı ve savaş alanında ona ihtiyaç vardı. Nazik, neşeli, şakacı ve kan görmekten nefret eden Simon'a değil, hakkında pek fazla şey bilmediği bir yaratık olan vampir Simon'a.

Gerçek vampirler ölü olduklarını bilirler, demişti Raphael ama Simon kendini ölü gibi hissetmiyordu. Hatta kendini hiç

bu kadar canlı hissetmemişti. Başka bir iblis karşısında belirirken döndü. Kemirgen dişli, vücudu pullarla kaplı, kertenkeleye benzeyen yaratık siyah pençelerini uzatarak Simon'ın üzerine atıldı.

Simon kenara sıçradı. Devasa yaratığın yan tarafına vurdu ve tırnaklarını pullarının arasına gömdü. Dişlerini iblisin boynuna geçirirken alnındaki mühür zonkladı.

Tadı iğrençti.

Cam parçalarının yağışı sona erdiğinde, tavanda sanki içinden meteor geçmişçesine birkaç metre büyüklüğünde bir delik vardı. Boşluktan soğuk hava giriyordu. Clary ürpererek ayağa kalktı ve üzerindeki cam parçalarını silkeledi.

Salon'u aydınlatan cadı ışığı sönmüştü. Şimdi içerisi karanlıktı, gölgeler ve tozla doluydu. Meydandaki Kapı'nın kaybolmakta olan ışığı, Salon'un açık kapılarından zor görünüyordu.

Muhtemelen artık burada kalmak güvenli değil, diye düşündü Clary. Penhallow'ların evine gidip Aline'a katılmalıydı. Mermer zeminde yankılanan ayak seslerini duyduğunda Salon'u yarılamıştı.

Kalbi deli gibi atarken döndü ve yarı ışıkta kürsüye uzun bir gölge gibi yaklaşan Malachi'yi gördü ama hala burada ne işi vardı ki? Savaş alanında, diğer Gölge Avcıları'nın yanında olması gerekmez miydi?

Adam kürsüye yaklaşırken Clary şaşkınlık çığlığını bastırmak için elini ağzına bastırmasına neden olan bir şey gördü. Malachi'nin omzuna tünemiş karanlık bir siluet vardı. Bir kuş. Tam olarak... bir kuzgun.

Hugo.

Malachi kürsünün basamaklarını tırmanırken Clary bir sütunun arkasına çömeldi. Adamın iki yana bakışında kesinlikle kaçamaklı ve gizli bir tavır vardı. Kimsenin kendisini görmediğinden emin olduğu belli bir şekilde, cebinden küçük, parıltılı bir şey çıkararak parmağına geçirdi. Bir yüzük müydü? Adam çevirmek için yüzüğe uzanırken Clary, Enstitü'nün kütüphanesinde Jace'in elindeki yüzüğü alan Hodge'u hatırladı...

Malachi'nin önündeki hava sıcakmış gibi titreşti. Havadan tanıdık, soğuk ve kültürlü bir ses duyuldu.

"Ne var, Malachi? Şu anda hiç gevezelik edecek durumda değilim."

"Lordum Valentine," dedi Malachi. Her zamanki düşmanlığının yerini kaypak bir dalkavukluk almıştı. "Hugin biraz önce yanıma gelerek haber getirdi. Sanırım Ayna'ya ulaşmış olmalısınız, bu yüzden bana gelmiş. Bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Valentine'ın ses tonu sertti. "Pekala. Haber nedir?"

"Oğlunuz, lordum. *Diğer* oğlunuz. Hugin onu mağaralı vadiye kadar izlemiş. Hatta tünellerden sizi göle kadar izlemiş olabilir."

Clary sütuna sımsıkı tutundu. Jace'den söz ediyorlardı.

Valentine homurdandı.

"Orada ağabeyiyle karşılaşmış mı?"

"Hugin ikisini dövüşürken bıraktığını söylüyor."

Clary yüreğinin sıkıştığını hissetti. Jace, Sebastian'la mı savaşıyordu? Sebastian'ın Gard'da Jace'i nasıl hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp fırlattığını hatırladı. Benliğini saran panik dalgası o kadar yoğundu ki bir an kulakları uğuldadı. Görüşü tekrar netlik kazandığında, Valentine'ın Malachi'ye söylediklerini kaçırmıştı.

"Beni endişelendirenler işaretlenecek kadar büyük ama savaşamayacak kadar genç olanlar," diyordu Malachi. "Konsey'in oylamasına katılmadılar. Onların savaşanlarla aynı şekilde cezalandırılmasının adil olmayacağını düşünüyorum."

"Bunu ben de düşündüm." Valentine'ın sesi gümbürtü gibiydi. "Ergenler daha hafif işaretlendiğinden, onların Unutulmuş'a dönüşmesi daha uzun sürer. En azından, günler. Bunun tersine çevrilebilir olduğuna inanıyorum."

"Ölümcül Kupa'dan içenlerimiz kesinlikle etkilenmeyecek miyiz?"

"Meşgulüm, Malachi," dedi Valentine. "Sana güvende olacağınızı söylemiştim. Buna kendi hayatım pahasına güveniyorum. Sen de biraz inan."

Malachi başını eğdi. "İnancım çok büyük, lordum. Yıllar boyunca size sessizce hizmet ederken inancımı hep korudum."

"Bunun için ödüllendirileceksin," dedi Valentine.

Malachi başını kaldırdı. "Lordum..."

Ama havadaki titreşim kaybolmuştu. Valentine gitmişti. Malachi kaşlarını çatarak kürsünün basamaklarından indi ve ön kapılara yöneldi. Clary sütuna sokularak onun kendisini görmemesini umdu. Kalbi deli gibi atıyordu. Bütün bunlar neyle ilgiliydi? Unutulmuş'lar hakkındaki şey neydi? Cevap zihninin köşesinde parlıyordu ama düşünülemeyecek kadar korkunç görünüyordu. Valentine bile...

O anda karanlık bir şey yüzüne uçtu. Bir şey ellerinin üzerine çarptığında, Clary gözlerini korumak için kollarını kaldıracak zamanı bile zor buldu. Öfkeli bir çığlık duydu ve kanatlar bileklerine çarptı.

"Hugin! Yeter!" diye bağırdı Malachi. "*Hugin!*" Bir çığlık daha duyuldu, bir gürültü geldi ve sessizlik oldu. Clary kollarını indirdi ve Konsül'ün ayaklarının dibinde hareket etmeden yatan kuzgunu gördü. Baygın ya da ölü olup olmadığı anlaşılmıyordu. Malachi öfkeli bir hırıltıyla kuzgunu vahşice tekmeleyerek yolundan çekti ve öfkeli gözlerle Clary'nin üzerine yürüdü. Genç kızı kanayan bileğinden tutarak ayağa kaldırdı. "Seni aptal kız," dedi. "Ne kadar süredir burada dinliyordun?"

"Senin Çember'den biri olduğunu bilecek kadar," diye karşılık verdi Clary, bileğini kurtarmak için kıvranarak ama kurtaramadı. "Sen Valentine'ın tarafındasın."

"*Sadece bir taraf var.*" Malachi'nin sesi tıslama halinde çıkmıştı. "Merkez aptal, yanlış yönlendirilmiş ve melezlerin kontrolüne geçmiş. İstediğim tek şey onu saflaştırmak ve eski görkemine geri döndürmek. Her Gölge Avcısı'nın onaylayacağı bir

hedef olduğunu sanırsın ama hayır... Sen ve Lucian Graymark gibi aptalları ve iblis aşıklarını dinliyorlar. Şimdi sen, Nefilimlerin çiçeğini bu gülünç savaşta ölüme gönderdin. Hiçbir şey sağlamayacak boş bir girişim. Valentine ayine başladı bile, yakında Melek yükselecek ve Nefilimler Unutulmuş'lara dönüşecek. Valentine'ın koruması altında bulunmayanların hepsi..."

"Bu cinayet! Gölge Avcıları'nı öldürüyor!"

"Cinayet değil," dedi Konsül. Sesinde fanatik bir tutku vardı. "Arınma. Valentine, Gölge Avcıları için zayıflıktan ve yozlaşmışlıktan arınmış yepyeni bir dünya yaratacak."

"Zayıf ve yozlaşmışlık dünyada değil ki," diye tersledi Clary. "İnsanlarda. Daima da öyle olacak. Dengelenmesi için dünyanın sadece iyi insanlara ihtiyacı var ve siz hepsini öldürmeyi planlıyorsunuz."

Malachi, ses tonundaki güçten etkilenmiş gibi bir an dürüstçe bir şaşkınlıkla Clary'ye baktı. "Kendi babasına ihanet eden bir kızdan beklenmeyecek kadar güzel sözler." Malachi onu kanayan bileklerinden tutarak zalimce sürükledi. "Belki de sana biraz ders verirsem Valentine'ın ne kadar aldıracağını görmeliyiz..."

Ama Clary, Malachi'nin kendisine ne öğreteceğini asla öğrenemeyecekti. Karanlık bir şey kanatlarını ve pençelerini açarak aralarına girdi.

Kuzgun Malachi'ye pençesinin ucunu takarak yüzünü kanlar içinde bıraktı. Konsül bir çığlık atarak Clary'yi bıraktı ve kollarını kaldırdı ama Hugo daire çizerek geri dönmüştü ve şimdi gagası ve pençeleriyle acımasızca saldırıyordu. Malachi

kollarını savurarak geriye doğru sendeledi ve sonunda bir sıranın kenarına sertçe çarptı. Dengesini kaybederek sıranın üzerinden gürültüyle yuvarlandı ve kısa süren boğuk bir çığlık attı.

Clary, Malachi'nin mermer zeminde yattığı yere koştuğunda, etrafını saran kanı gördü. Kırılan tavandan yağan cam parçalarının arasına düşmüştü ve iri parçalardan biri boğazına saplanmıştı. Hugo hala yüksekte Malachi'nin cesedinin üzerinde daireler çiziyordu. Clary ona bakarken hayvan zafer yanıtan bir çığlık attı. Görünüşe bakılırsa, Konsül'ün tekmelerinden ve yumruklarından hoşlanmamıştı. *Malachi, Valentine'in yaratıklarından birine saldırmaması gerektiğini bilmeliydi,* diye düşündü Clary. Kuş, efendisinden daha merhametli değildi.

Ama şimdi Malachi'yi düşünecek zaman yoktu. Alec, gölün etrafında koruma büyüleri olduğunu ve biri oraya Kapı'yla geçerse alarmların çalacağını söylemişti. Valentine muhtemelen aynaya ulaşmıştı bile. Boşa harcayacak zaman yoktu. Kuzgundan yavaşça gerileyen Clary döndü ve Salon'un ön kapılarından dışarı, Kapı'nın zayıflamakta olan pırıltısına doğru koştu.

20

CENNET'İN ADALETİ

Su, yüzüne yumruk gibi indi. Clary dondurucu bir karanlığın içine daldı. İlk düşüncesi, Kapı'nın onarılamayacak ölçüde silindiği ve kendisinin aradaki karanlıkta kaldığıydı. Tıpkı Kapı'yı ilk kullandığında Jace'in uyardığı gibi burada boğularak ölecekti.

İkinci düşüncesi, zaten ölmüş olabileceğiydi.

Muhtemelen sadece birkaç saniye baygın kalmış olmalıydı ama her şeyin sonu gibi geliyordu. Uyandığında bir buz kalıbının içinden geçmişçesine soğuk bir şok yaşamıştı. Baygındı ve şimdi aniden uyanmıştı.

Soğuk, ıslak toprağın üzerinde sırtüstü yatıyor, karanlık yüzeyine gümüşi parçalar gibi yerleşmiş yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bakıyordu. Ağzı tuzlu bir sıvıyla doluydu. Başını yana

çevirerek tekrar nefes alana kadar öksürdü, tükürdü ve soluklanmaya çalıştı.

Karnındaki kasılmalar geçtiğinde yuvarlanarak yana döndü. Bilekleri parlak ışıktan bir şeritle bağlanmıştı ve bacaklarına sanki iğneler batırılıyormuş gibi geliyordu. Buna uzun süre bacaklarının üzerinde ters şekilde yatmasının neden olup olmadığını düşündü. Belki de neredeyse boğuluyor olmanın yan etkisiydi. Ensesi arı sokmuş gibi yanıyordu. Zorlukla doğrularak bacaklarını önüne doğru uzatıp oturdu ve etrafına bakındı.

Lyn Gölü'nün kıyısında, suyun yerini ince kumlara bıraktığı bir yerdeydi. Arkasında siyah kayalardan bir duvar yükseliyordu. Kayalıkları buraya Luke'la birlikte geldiği zamandan hatırlamıştı. Kum koyu renkti ve gümüş mika gibi parlıyordu. Kumun üzerinde orada burada cadı ışığından meşaleler yanıyor, havayı gümüşi bir parıltıyla aydınlatıyor, suyun yüzeyinde parıltılı çizgiler oluşturuyordu.

Gölün kıyısında, oturduğu yerden bir-iki metre ötede, üst üste dizilmiş düz taşlardan yapılmış alçak bir masa duruyordu. Aceleyle yapıldığı belliydi. Taşların arasındaki boşluklar ıslak kumla doldurulmuş olmasına rağmen, taşlardan bazıları kaymıştı.

Taşların üzerine yerleştirilmiş olan şeyi görünce Clary'nin nefesi kesildi. Ölümcül Kupa! Üstünde de çaprazlama olarak Ölümcül Kılıç duruyordu. Sunağın etrafındaki kumlara siyah çizgilerle mühürler işlenmişti. Onlara baktı ama bir anlam çıkaramadı...

Bir gölge hızlı bir hareketle kumların üzerinden geçti. Meşalelerin titrek ışığında belirsiz bir şekilde görünen bir adamın gölgesi. Clary kafasını kaldırana kadar çoktan başına gelip dikilmişti.

Valentine.

Onu görmenin şoku öylesine büyüktü ki neredeyse hiç şok değildi. Yüzü karanlık gökyüzünde beyaz, ifadesiz ve meteorların açtığı kraterler gibi görünen siyah göz oyuklarıyla ay gibi asılı duran babasına bakarken hiçbir şey hissetmiyordu. Gömleğinin üzerinde bir düzineden fazla silahı taşıyan çok sayıda kayış çekilmişti. Silahlar Valentine'ın arkasında bir kirpinin dikenleri gibi görünüyordu. İnanılmayacak kadar geniş, devasa, korkutucu bir savaş tanrısının heykeline benziyordu.

"Clarissa," dedi. "Buraya Kapı'yla gelmekle çok büyük bir riske girdin. Bir an için suda belirdiğinde seni görebildiğim için şanslısın. Baygındın ve eğer ben olmasaydım boğulabilirdin."

Ağzının kenarındaki bir kas hafifçe seğirdi.

"Yerinde olsam, Merkez'in gölün etrafına yerleştirdiği alarm büyüleriyle ilgili de çok fazla düşünmezdim. Buraya gelir gelmez hepsini çökerttim. Burada olduğunu kimse bilmiyor."

Sana inanmıyorum! Clary bu sözleri babasının yüzüne savurmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bağırmaya çalışsa da bir türlü başaramadığı kabuslardan birindeymiş gibiydi. Ağzından sadece hava çıktı. Boğazı kesilmiş birinin bağırmaya çalışması gibiydi.

Valentine başını iki yana salladı. "Konuşmaya çalışma. Ense ne Sessiz Kardeşler'in kullandığı bir Sükunet Mührü çizdim. Bileklerinde bağlayıcı bir mühür, bacaklarında da sakatlayıcı bir mühür var. Ayakta durmaya çalışma, bacakların seni taşımaz ve sadece canın yanar."

Clary öfkeyle bakarken onu gözlerindeki nefretle delmeye çalışır gibiydi ama Valentine farketmedi bile. "Daha kötüsü de olabilirdi. Seni kıyıya çekene kadar göl suyunun zehri etkisini göstermeye başlamıştı. Zehri temizledim. Teşekkür etmeni bekliyor değilim." Hafifçe gülümsedi. "Sen ve ben... daha önce hiç sohbet etmemiştik, değil mi? En azından, gerçek bir sohbet. Sana neden hiç baba şefkati göstermediğimi merak ediyor olmalısın. Seni incittiysem özür dilerim."

Şimdi Clary'nin bakışlarındaki nefretin yerini şaşkınlık almıştı. Kendisi konuşamazken nasıl sohbet edebilirlerdi ki? Kelimeleri zorladı ama yine ağzından havadan başka bir şey çıkmadı.

Valentine tekrar sunağa dönerek elini Ölümcül Kılıç'ın üzerine koydu. Kılıç karanlık bir ışıkla parladı. Sanki etrafındaki havanın tüm aydınlığını çekiyormuş gibi, tersine bir parlamaydı bu. "Beni terkettiğinde annenin sana hamile olduğunu bilmiyordum," dedi Valentine. Clary, onun daha önce hiç şahit olmadığı bir tarzda konuştuğunu düşündü. Sesi sakin, hatta sohbet eder gibiydi ama mesele bu değildi. "Bir terslik olduğunu biliyordum. Mutsuzluğunu gizlediğini sanıyordu. Ithuriel'den biraz kan alarak kurutup toza dönüştürdüm ve mutsuzluğunu

giderebileceğini düşünerek yemeklerine kattım. Hamile olduğunu bilseydim bunu asla yapmazdım. Bir daha kendi kanımdan olan bir çocuk üzerinde deney yapmamaya yemin etmiştim."

Yalan söylüyorsun, diye bağırmak istedi Clary ama Valentine'ın yalan söylediğinden emin değildi. Sesi hala tuhaf çıkıyordu. Farklı. Belki de nedeni doğruyu söylüyor olmasıydı.

"O Idris'ten kaçtıktan sonra, yıllar boyunca onu aradım," dedi. "Sadece Ölümcül Kupa elinde olduğu için değil. Onu sevdiğim için. Onunla konuşabilirsem, mantığını dinlemesini sağlayabileceğimi düşünüyordum. O gece Alicante'de yaptığım şey öfkeden kaynaklanmıştı. Hayatımızdaki neredeyse her şeyle birlikte onu da yok etmek istemiştim ama sonrasında..." Göle bakmak için dönerken başını iki yana salladı. "Sonunda izini bulduğumda başka bir çocuğu, bir kızı olduğuyla ilgili söylentiler duydum. Senin Lucian'ın kızı olduğunu düşündüm. Lucian onu hep sevmiş, onu benden almaya çalışmıştı. Sonunda Jocelyn'in kabullendiğini düşünüyordum. O iğrenç Aşağı Dünyalı'dan bir çocuk doğurmaya karar vermiş olabilirdi." Sesi sertleşti. "Jocelyn'i New York'taki evinizde bulduğumda, henüz bilincini tam olarak kaybetmemişti. İlk çocuğunu bir canavara dönüştürdüğümü söyleyerek yüzüme tükürdü ve ikincisini yapmama izin vermeden beni terkettiğini açıkladı. Sonra da kollarımda bayıldı. Bütün o yıllar boyunca onu aramıştım ve aldığım tek karşılık buydu. Gözlerime baktığı o birkaç saniye, bir ömürlük nefrete bedeldi. O zaman bir şeyi anladım."

Maellartach'ı kaldırdı. Clary, Kılıç'ın ne kadar ağır olduğunun söylendiğini hatırlıyordu ve Valentine'ın kolu kalkarken kaslarının nasıl gerildiğini gördü.

"Beni terketmesinin nedeninin seni korumak olduğunu o zaman anladım," dedi Valentine. "Jonathan'dan nefret ediyordu ama sen... seni korumak için her şeyi yapardı. *Benden* korumak için. Ona acı verdiğini bildiğim bir şekilde sıradanların arasında yaşamayı bile göze almıştı. Seni yetiştirirken geleneklerimizden hiçbirini öğretememek de ona acı vermiş olmalı. Potansiyelinin sadece yarısı oldun. Mühürler konusunda yeteneğin var ama sıradanların arasında yetiştiğin için o yeteneğini nasıl kullanacağını tam olarak bilmiyorsun."

Valentine Kılıç'ı indirdi. Ucu Clary'nin yüzünün yanında durdu. Clary onu gözucuyla görebiliyordu.

"Jocelyn'in bir daha bana dönmeyeceğini o zaman anlamıştım, senden dolayı. Dünya üzerinde benden daha çok sevdiği tek şey sensin ve senden ötürü benden nefret ediyor. Bu yüzden, ben de seni görmekten nefret ediyorum."

Clary başını başka tarafa çevirdi.

Eğer Valentine onu öldürecekse, ölümün gelişini görmek istemiyordu.

"Clarissa," dedi Valentine. "Bana bak."

Hayır. Clary göle baktı. Gölün diğer tarafında, kızıl renkli hafif bir parıltı görüyordu. Onun savaşın ışığı olduğunu tahmin edebiliyordu. Annesi oradaydı. Luke da öyle. Belki de kendisi yanlarında olmasa bile onların birarada olması uygundu.

Bakışlarımı o ışıktan ayırmayacağım, diye düşündü. *Ne olursa olsun oraya bakmaya devam edeceğim. Göreceğim son şey o olacak.*

"Clarissa," diye tekrarladı Valentine. "Tıpkı ona benzediğini biliyor muydun? Tıpkı Jocelyn gibisin."

Clary yanağında keskin bir acı hissetti. Kılıç'ın ucuydu. Valentine Kılıç'ın ucunu yanağına bastırıyor, başını kendisine doğru çevirmeye zorluyordu.

"Şimdi Melek'i çağıracağım," dedi. "İzlemeni istiyorum."

Clary'nin ağzında acı bir tat vardı. *Annemle ilgili neden bu kadar saplantılı olduğunu biliyorum. Üzerinde tam bir kontrol sağladığını düşünmene rağmen dönüp canını yakan tek şey oydu. Ona sahip olduğunu sandın ama değildi. Bu yüzden şu anda onun burada olup zaferini izlemesini istiyorsun. Onu getiremediğin için de bunu benimle yapıyorsun.*

Kılıç yanağına biraz daha battı. "*Bana bak, Clary,*" dedi Valentine.

Clary baktı. Aslında istemiyordu ama acı çok fazlaydı. Başı neredeyse kendi isteği dışında döndü ve yüzünden koca damlalar halinde süzülen kan kuma düştü. Başını kaldırıp babasına bakarken acı verici bir şekilde midesi bulandı.

Valentine, Maellartach'ın keskin kısmına bakıyordu. Kılıç'a da Clary'nin kanı bulaşmıştı. Valentine tekrar ona baktığında, gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. "Ayini tamamlamak için kana ihtiyaç var," dedi. "Kendi kanımı kullanmayı düşünüyordum ama seni gölde gördüğümde, Raziel'in bu şekilde bana kızımınkini kullanmamı söylediğini anladım. Göl suyunun zeh-

rini kanından bu yüzden temizledim. Artık safsın, arıtılmış ve hazır. Bu yüzden, teşekkür ederim, Clarissa, kanını kullanabildiğim için."

Clary bir açıdan onun minnetinde samimi olduğunu düşündü. Güçle işbirliği, korkuyla isteklilik, sevgi ve işkence arasındaki farkı ayrımsama becerisini uzun zaman önce kaybetmiş olmalıydı.

Bunu anladığında, bütün vücudu uyuşmuş gibi hissetti. Kendisi öyle olduğunu bilmezken Valentine'dan bir canavar olduğu için nefret etmenin ne anlamı vardı ki?

"Şimdi," dedi Valentine, "sadece biraz daha lazım." *Biraz daha ne?* diye düşündü Clary. Aynı anda Kılıç arkaya savruldu ve yıldız ışığı üzerinden parladı. *Elbette,* diye düşündü Clary. *İstediği sadece kan değil, ölüm.* Kılıç artık yeterince kanla beslenmişti. Muhtemelen tıpkı Valentine'ın kendisi gibi o da daha fazlasını istiyordu. Maellartach'ın kara ışığı bir kavis çizerek üzerine inerken...

Aniden uçuverdi. Valentine'ın elinden fırlayan Kılıç, karanlığa doğru savruldu. Valentine'ın gözleri iri iri açıldı ve bakışlarını önce kılıç tutan elindeki kana indirdi. Sonra başını kaldırdı Ölümcül Kılıç'ı elinden uçuranın ne olduğunu Clary'yle aynı anda gördü.

Sol elinde benzer görünüşlü bir kılıçla bir kum yükseltisinin kenarında, Valentine'dan en fazla yarım metre ötede Jace duruyordu. Clary babasının yüzündeki ifadeye baktığında, Jace'in gelişini onun da duymamış olduğunu anladı.

Jace'i görünce Clary'nin kalbi duracak gibi oldu. Yüzünün yan tarafında kurumuş kan ve boğazında canlı bir kırmızı iz vardı. Gözleri ayna gibi parlıyor ve cadı ışığında siyah gibi görünüyordu, Sebastian'ınkiler kadar siyah. "Clary," dedi, bakışlarını Valentine'dan ayırmadan. "Clary, sen iyi misin?"

Jace! Clary onun adını söylemek istedi ama boğazından hiçbir şey geçmedi. Kendini boğulacak gibi hissediyordu.

"Sana cevap veremez," dedi Valentine. "Konuşamıyor."

Jace'in gözleri öfkeyle parladı. "Ona ne yaptın?" Kılıcı Valentine'a doğru itti ve Valentine bir adım geriledi. Valentine'ın yüzünde temkinli bir ifade vardı ama korkmadığı belliydi. Ayrıca, Clary hoşlanmadığı bir hesapçılık da seziyordu. Zafer kazandığını hissetmesi gerektiğini biliyordu ama hissetmiyordu. Daha çok, bir an öncekinden daha fazla panik halindeydi. Valentine'ın onu öldüreceğini anlamıştı -kabullenmişti- ama şimdi Jace buradaydı ve Clary'nin korkusu onu da kapsamıştı ve Jace fazlasıyla... *yıkılmış* görünüyordu. Savaş kıyafetinin bir kolu yarıya kadar yırtılmıştı ve altındaki deri beyaz çizgilerle doluydu. Bluzunun ön tarafı paramparça olmuştu ve kalbinin üzerinde solmaya başlamış ama altındaki çirkin kırmızı yara izini tamamen kapatamamış bir *iratze* görünüyordu. Sanki yerde yuvarlanmış gibi, giysilerine toprak bulaşmıştı ama Clary'yi en çok korkutan, Jace'in yüzündeki ifadeydi. Çok... soğuktu.

"Bir Sükunet Mührü. Canı yanmaz." Valentine'ın bakışları Jace'e odaklanmıştı ve Clary, o bakışlarda açlık görüyor-

du. "Bana katılmaya geldiğini sanmıyorum," dedi Valentine. "Benim yanımda Melek tarafından kutsanmak için?"

Jace'in yüz ifadesi değişmedi. Bakışlarını üvey babasına odaklamıştı ve o bakışlarda da şefkat, sevgi veya anı yoktu. Hatta nefret bile yoktu. Sadece... küçümseme. Soğuk bir küçümseme vardı. "Ne yapmayı planladığını biliyorum," dedi Jace. "Melek'i neden çağıracağını biliyorum. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Isabelle'i orduyu uyarması için gönderdim bile..."

"Uyarıların onlara pek bir yararı olmaz. Kaçabileceğin türden bir tehlike değil bu." Valentine'ın bakışları bir an için Jace'in kılıcına kaydı. "İndir onu," diye başladı. "Konuşabiliriz." Birden duraksadı. "O senin kılıcın değil. O bir Morgenstern kılıcı."

Jace kaşlarını çatarak gülümsedi.

"Jonathan'ındı. Ölen oğlunun."

Valentine afalladı. "Yani..."

"Düşürdüğü yerden ben aldım," dedi Jace, duygusuzca. "Onu öldürdükten sonra."

Valentine ne diyeceğini bilemiyordu sanki. "*Sen* Jonathan'ı mı öldürdün? Bunu nasıl yapabildin?"

"Beni öldürmeye kalkıştı," dedi Jace. "Başka seçeneğim yoktu."

"Onu demek istemedim." Valentine başını iki yana salladı. Yere çökmeden önce çok sert bir yumruk yemiş bir boksör gibi hala sersemlemiş durumdaydı. "Jonathan'ı ben yetiştirdim, kendim eğittim. Ondan daha iyi bir savaşçı yoktu."

"Görünüşe bakılırsa," dedi Jace, "varmış."

"Ama..." Valentine'ın sesi çatladı. Clary o sesin pürüzsüz, kaygısız tonunda ilk kez bir kusur duyuyordu. "Ama o senin ağabeyindi."

"Hayır. Değildi." Jace öne doğru bir adım atarak kılıcın ucunu Valentine'ın kalbinin bir santim yakınına dokundurdu. "Gerçek babama ne oldu? Isabelle, onun bir akında öldüğünü söyledi. Gerçek mi bu? Yoksa annemi öldürdüğün gibi onu da sen mi öldürdün?"

Valentine hala sersemlemiş haldeydi. Clary, kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını farketti. Nedeni keder miydi? Yoksa sadece ölmekten mi korkuyordu? "Anneni ben öldürmedim. O kendini öldürdü. Onun cesedini keserek seni içinden çıkardım. Bunu yapmasaydım sen de onunla birlikte ölecektin."

"*Neden?* Bunu neden yaptın? Bir oğlun vardı zaten!" Jace, ayışığında ölümcül görünüyordu. Ölümcül ve yabancı. Clary'nin tanımadığı biri gibi. Kılıcın ucunu Valentine'ın boğazına kaldırırken eli titremiyordu. "Bana gerçeği söyle," dedi Jace. "Aynı etten ve kandan olduğumuz konusunda daha fazla yalan istemiyorum. Anne ve babalar çocuklarına yalan söylemez ama sen... sen babam değilsin. Gerçeği istiyorum."

"İhtiyacım olan bir oğul değildi," dedi Valentine. "Bir askerdi. Jonathan'ın o asker olabileceğini sanmıştım fakat doğasında çok fazla iblis etkisi vardı. Çok vahşi, çok tepkisel, çok aniydi. Daha bebekken beni izlemek ve benden sonra Merkez'i yönetmek için asla yeterince sabırlı veya şefkatli olamayaca-

ğından korkuyordum. Seninle tekrar denedim. Sende de aksi yönde sorunlarla karşılaştım. Sen de fazla naziktin. Fazla empatiktin. Başkalarının acılarını kendininmiş gibi hissediyordun, beslediğin hayvanların ölümünü izlemeye bile dayanamıyordun. Bunu anlamalısın, oğlum. Bütün bu şeyler için seni sevdim ama seni sevmemi sağlayan şeyler, seni benim için işe yaramaz hale getiriyordu."

"Yani benim yumuşak ve işe yaramaz olduğumu düşündün," dedi Jace. "O halde, yumuşak ve işe yaramaz oğlun, gırtlağını kesince bu seni bir hayli şaşırtacak."

"Bunları daha önce de yaşadık."

Valentine'ın sesi dengeliydi ama Clary, şakaklarındaki ter damlalarını görebiliyordu.

"Bunu yapmazsın. Renwick'te yapmadın ve şimdi de yapmak istemezsin."

"Yanılıyorsun." Jace ölçülü bir sesle konuşuyordu. "Gitmene izin verdiğimden beri her gün buna pişmanlık duydum. Kardeşim Max, seni o gün öldürmediğim için öldü. Bunu yapmadığım için onlarcası, belki yüzlercesi öldü. Planını biliyorum. Idris'teki bütün Gölge Avcıları'nı katletmeyi umduğunu biliyorum. Blackwell Adası'nda yapmış olmam gerekeni yapmadığım için daha kaç kişinin ölmesi gerektiğini kendime soruyordum. Hayır," dedi. "Seni öldürmek istemiyorum ama *öldüreceğim*."

"Bunu yapma," dedi Valentine. "Lütfen. Ben..."

"Ölmek istemiyor musun? Kimse ölmek istemez, baba." Jace'in kılıcının ucu aşağı doğru kaydı, kaydı ve Valentine'ın

kalbinin üzerinde durdu. Jace'in yüzü sakindi, adalet dağıtan bir meleğin yüzü gibi. "Son sözlerini söyle."

"Jonathan..."

Kılıcın dokunduğu yerde, Valentine'ın gömleği kanla lekelendi ve Clary zihin gözüyle Renwick'te eli titreyen ve babasını incitmek istemeyen Jace'i gördü. Valentine onunla alay etmişti. *Sapla kılıcı. Yedi ya da on santim.* Şimdi öyle değildi. Jace'in eli titremiyordu ve Valentine'ın korktuğu belliydi.

"*Son sözlerin,*" diye tısladı Jace. "Söyle."

Valentine başını kaldırdı. Kara gözlerinde keder vardı. "Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm." Jace'e uzanmak, hatta dokunmak istermiş gibi bir elini uzattı, avcunu yukarı doğru açık şekilde uzatmıştı. O anda bir silahın namlusundan fırlamış bir mermi gibi, gümüşi bir şey karanlığın içinde hızla uçuverdi. Clary yanağına çarpan rüzgarı hissetti. Hava yarıldı ve Valentine az önce elinde parlayan uzun, gümüş rengi ateşten dili havada yakaladı.

Bu Ölümcül Kılıç'tı. Valentine kılıcı Jace'in kalbine saplarken havada siyah bir ışık huzmesi bırakmıştı.

Jace'in gözleri iri iri açıldı. Yüzünde olanlara inanamadığını gösteren bir ifade belirdi. Maellartach'ın göğsüne saplandığı yere baktı. Korkunçtan çok tuhaf görünüyor, hiçbir mantıklı açıklaması olmayan bir kabusu hatırlatıyordu. Valentine elini geri çekti ve Kılıç'ı, bir hançeri kınından çıkarır gibi Jace'in göğsünden çıkardı. Jace sanki ayakta durmasını sağlayan tek şey oymuş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Kılıcı elinden kaya-

rak ıslak toprağa düştü. Neden elinde tuttuğunu veya neden bıraktığını bilmiyormuş gibi şaşkın gözlerle kılıca baktı. Soru sormak istercesine ağzını açtı ve çenesinden süzülen kan, yırtılmış gömleğinden geri kalanı da kızıla boyadı.

Clary'nin gözünde, sonrasında olan her şey, zaman esniyormuş gibi, bir filmi ağır çekimde izliyormuşçasına çok yavaş bir şekilde oldu. Valentine'ın yere çöktüğünü, hala çok küçükmüş ve kolayca tutulabilirmiş gibi Jace'i kucağına çektiğini gördü. Onu kollarıyla sarıp göğsüne bastırdı ve yüzünü Jace'in omzuna gömdü. Clary bir an için onun ağlıyor olabileceğini düşündü ama başını kaldırdığında Valentine'ın gözleri kuruydu. "Oğlum," diye fısıldadı. "Oğlum."

Her şey hala yavaşça akarken Valentine, Jace'in alnına düşen kanlı saçları geriye itti. Ölürken ve gözlerindeki ışık sönerken Jace'i kollarında tutmaya devam etti. Sonra evlatlık oğlunun cesedini nazikçe yere bıraktı ve oradaki kanlı yarayı gizlemek istercesine kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "*Ave...*" diye başladı, Jace'e Gölge Avcısı tarzıyla veda etmek istercesine ama sesi çatladı ve aniden dönüp sunağa doğru yürüdü.

Clary kıpırdayamıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Kendi kalp atışlarını, kuru boğazından geçen nefesin hışırtısını duyabiliyordu. Gözucuyla Valentine'ın gölün kenarında durduğunu, Maellartach'ın ucundan akan kanın Ölümcül Kupa'ya dolduğunu görebiliyordu. Clary'nin anlamadığı bir dilde ilahi söylüyordu. Clary anlamaya da çalışmıyordu zaten. Yakında hepsi bitecekti ve bunun için neredeyse seviniyordu. Kendini Jace'in

yattığı yere sürükleyecek enerjisi olup olmadığını, onun yanına uzanarak her şeyin bitmesini bekleyip bekleyemeyeceğini merak ediyordu. Kanlı kumların üzerinde hareket etmeden yatan Jace'e baktı. Yüzü hareketsiz, gözleri kapalıydı. Göğsündeki iğrenç yara olmasa, Clary onun uyuduğunu düşünebilirdi.

Uyumuyordu. O bir Gölge Avcısı'ydı. Savaşta ölmüştü ve son takdis duasını hak ediyordu. *Ave atque vale.* Dudakları kelimeleri söyledi ama ses yerine ağzından sadece hava çıktı. Birden durarak soluklanmaya çalıştı. Ne demesi gerekiyordu? Selam ve elveda, Jace Wayland mi? Bu onun gerçek adı değildi ki. Aslında onun hiç gerçekten isimlendirilmemiş olduğunu düşünürken içi acıdı, sadece o dönemde Valentine'ın amacına uyduğu için ona ölmüş bir çocuğun adı verilmişti ve bir isimde çok fazla güç vardı...

Clary başını çevirerek sunağa baktı. Sunağı çevreleyen mühürler parlamaya başlamıştı. Bunlar çağırma, isimlendirme ve bağlama mühürleriydi. Wayland malikanesinin mahzeninde Ithuriel'i hapseden mühürlerden farklı değildiler. Clary kendini tutamayarak Jace'in o zaman ona nasıl baktığını, gözlerindeki inanç pırıltılarını hatırladı. Jace ona inanmıştı. Daima güçlü olduğunu düşünmüştü. Bunu yaptığı her şeyde, her bakışında ve her dokunuşunda göstermişti. Simon da ona inanıyordu ama daima onu her an kırılabilecek bir cam eşya gibi tutmuştu. Jace ise ona sahip olduğu bütün güçle dokunmuş, kaldırıp kaldıramayacağı konusunda asla endişelenmemişti çünkü onun da kendisi kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Valentine kanlı Kılıç'ı şimdi tekrar tekrar gölün suyuna sokup çıkarıyor, kısık sesle ve hızlı bir şekilde ilahiye devam ediyordu. Dev bir el parmaklarını hafifçe yüzeyine sürüyormuş gibi gölün suyu dalgalanıyordu.

Clary gözlerini kapadı. Jace'in Ithuriel'i kurtardıkları gece kendisine bakışını hatırladığında, şimdi onun yanına uzanıp kendisiyle birlikte ölmek istediğini bilse nasıl bakacağını hayal etmekten kendini alamadı. Bu ona dokunaklı gelmez, güzel bir davranış olduğunu düşünmezdi. Vazgeçtiği için Clary'ye kızardı. Hayalkırıklığına uğrardı.

Clary uyuşuk bacaklarını arkasına alarak yere uzandı. Yavaşça kumların üzerinde sürünerek dizleri ve bağlı elleri üzerinde kendini iterek ilerledi. Bileklerini saran şerit yanıyor ve acıtıyordu. Yerde sürünürken bluzu yırtılıyordu ve kumlar çıplak karnını çiziyordu ama Clary neredeyse hissetmiyordu bile. Bu şekilde ilerlemek çok çaba gerektiriyordu. Sırtından, kürek kemiklerinin arasından ter damlaları süzülüyordu. Nihayet mühürlere ulaştığında o kadar yüksek sesle nefes alıp veriyordu ki Valentine'ın kendisini duymasından korkuyordu.

Ancak Valentine dönüp bakmadı bile. Bir elinde Ölümcül Kupa, diğerinde Kılıç vardı. Clary izlerken Valentine sağ elini geri çekti, Yunanca gibi gelen birkaç kelime söyledi ve Kupa'yı fırlattı. Göl suyunun üzerinde hızla uçarak derinliklerine gömülürken Kupa kayan bir yıldız gibi parladı.

Mühürlerden hafif bir sıcaklık yayılıyordu. Clary kemerine sıkıştırılmış steli çıkarabilmek için kıvrandı. Kabzayı kavrarken bileklerindeki acı gözlerini kararttı. Yine de, steli çekip çıkarmayı başardı.

Bileklerini ayıramadığından, steli iki eliyle birden kavradı. Dirseklerinin üzerinde doğrularak mühürlere baktı. Sıcaklıklarını yüzünde hissedebiliyordu, cadı ışığı gibi parlamaya başlamışlardı.

Valentine, Ölümcül Kılıç'ı atmaya hazırlanıyordu. Çağırma büyüsünün son sözlerini söylüyordu. Clary son bir güçle stelin ucunu kuma sapladı ama Valentine'ın çizdiği mühürleri bozmadan, onların çizgilerini izlemeye, Valentine'ın adını simgeleyen mühürün üzerine yeni bir mühür çizmeye başladı. Çok küçük bir mühür, çok küçük bir değişiklikti. Aşırı güçlü İttifak Mührü'ne veya Cain Mührü'ne benzemiyordu.

Yapabileceği tek şey buydu. İyice tükenen Clary yana devrilirken Valentine kolunu geri çekip Ölümcül Kılıç'ı savurdu.

Maellartach, siyah gölün üzerinde gümüşi siyah bir parıltıyla döne döne uçtu. Göle gömüldüğü yerden sular yükseldi ve yükselmeye devam ederek erimiş gümüşten bir gayzer gibi sivrildi. Parçalanan buzulları andıran bir ses duyuldu ve göl yarıldı. Işıl ışıl sular tersine bir kasırga gibi yukarı doğru patladı.

Birden kasırganın tepesinde Melek belirdi. Clary ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Ithuriel gibi bir şey bekliyordu ama Ithuriel yıllar süren esaret ve işkenceler yüzünden çok zayıf düşmüştü. Bu, bütün görkemiyle güçlü bir melekti. Sudan yükselirken güneşe bakıyormuş gibi gözlerinin yandığını hissetti.

Valentine'ın elleri iki yanına düştü. Huşu dolu bir ifadeyle, en büyük hayalinin gerçekleştiğini gören bir adam gibi izliyordu. "*Raziel,*" dedi kısık sesle.

Göl batıyormuş, ortasındaki büyük mermer bir sütun ortaya çıkıyormuş gibi, Melek yükselmeye devam etti.

Önce başı sudan çıktı ve gümüşi-altın rengi saçları onu izledi. Ardından mermer gibi beyaz omuzları ve çıplak göğsü geldi. Clary, Meleğin de bütün vücudunun tıpkı Nefilimler gibi mühürlerle kaplı olduğunu gördü ama Raziel'in mühürleri altın rengi ışıkla canlı bir şekilde parlıyor, beyaz teninin üzerinde hareket ediyordu. Her nasılsa, Melek aynı zamanda hem muazzam boyutlarda hem de bir insanla aynı boydaydı. Hepsini hazmetmeye çalışırken Clary'nin gözleri acıyordu ve yine de görebildiği tek şey oydu.

Melek yükselirken sırtındaki kanatlar gölün üzerinde açıldı. Onlar da altın renginde tüylerle kaplıydı ve her tüyün üzerinde altın rengi tek bir göz vardı.

Hem güzel hem de korkutucuydu. Clary bakışlarını kaçırmak istiyor ama yapamıyordu. Hepsini izliyordu. Bunu Jace için yapacaktı çünkü Jace izleyemezdi.

Bütün o resimlerdeki gibi, diye düşündü Clary. Melek, bir elinde Kupa ve diğerinde Kılıç'la gölden yükseliyordu. İkisinden de sular süzülüyordu ama Raziel kemik kadar kuruydu. Çıplak beyaz ayakları suyun yüzeyine değdi ve sular küçük hareketlerle dalgalandı. Güzel ve insanüstü yüzüyle Valentine'a baktı.

Sonunda konuştu.

Sesi aynı anda hem çığlık, hem ağlayış, hem de müzik gibiydi. Kelime olmasa da tamamen anlaşılıyordu. Nefesindeki güç neredeyse Valentine'ı geriye savuruyordu. Bir rüzgara karşı yürüyormuş gibi topuklarını kumlara gömerek başını kaldırdı. Clary, Meleğin nefesinin rüzgarını üzerinde hissetti. Bir ocaktan yayılan ve tuhaf baharat kokuları taşıyan sıcak hava gibiydi.

Buraya son çağrıldığımdan beri bin yıl geçti, dedi Raziel. *O zaman beni Gölge Avcısı Jonathan çağırmıştı ve kanımı ölümlü insanın kanıyla bir Kupa'da birleştirerek dünya üzerinden iblis türünü temizleyecek bir savaşçı ırkı yaratmamı istemişti. İstediklerini yapmış ve ona daha fazlasını yapmayacağımı söylemiştim. Beni şimdi neden çağırdın, Nefilim?* Valentine'ın sesi hevesliydi. "Bin yıl geçti, Yüce Melek ama iblis türü hala burada."

Bundan bana ne? Bin yıl, bir melek için göz açıp kapayana kadar geçer.

"Yarattığın Nefilimler yüce bir ırktı. Yıllar boyunca bu alemi iblis lekesinden temizleyebilmek için cesurca savaştılar ama aralarında oluşan zayıflıklar ve yozlaşmalar yüzünden başarısız oldular. Onları eski görkemlerine kavuşturmak ist..." *Görkem mi?* Melek bu kelime kendisine tuhaf gelmiş gibi merakla baktı. *Görkem sadece Tanrı'ya aittir.* Valentine tereddüt etmedi. "İlk Nefilimlerin yarattığı haliyle Merkez artık yok. Aşağı Dünyalılar'la, bir fare leşinin üzerine üşüşen sinekler gibi bu dünyayı saran iblis lekeli insanlık dışı ırklarla işbirliği yaptılar. Bu dünyayı temizlemek, her iblisle birlikte her Aşağı Dünyalı'yı ort..."

İblislerin ruhu yoktur ama sözünü ettiğin yaratıklar, Ayın Çocukları, Gecenin Çocukları, Lilith'in Çocukları ve Periler... hepsinin ruhları vardır. Görünüşe bakılırsa, bir insanı oluşturan ve oluşturmayan şeylerle ilgili kuralların bizimkilerden daha katı. Clary, Melek'in ses tonunun sertleştiğine yemin edebilirdi. *Cennet'e, adını taşıdığın diğer Sabah Yıldızı gibi meydan okumaya mı niyetlisin, Gölge Avcısı?*

"Cennet'e meydan okumak değil, hayır, Lord Raziel. Cennet'le *müttefik* olmak..."

Kendin başlattığın bir savaşta mı? Biz Cennet'iz, Gölge Avcısı. Sizin sıradan ve ölümlü savaşlarınız bizi ilgilendirmez.

Valentine tekrar konuştuğunda, sesinde neredeyse kırgınlık vardı. "Lord Raziel. Çağrılmak istemesen, böyle bir çağırma ayininin yapılmasına kesinlikle izin vermezdin. Biz Nefilimler senin çocuklarınız. Rehberliğine ihtiyacımız var."

Rehberlik mi? Şimdi Melek eğleniyor gibiydi. *Beni buraya çağırma nedeninin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Sen asıl kendi ününün peşindesin.*

"Ün mü?" dedi Valentine, sert bir sesle. "Her şeyimi bu davaya adadım. Karımı. Çocuklarımı. Oğullarımı bile kurban ettim. Her şeyimi bunun için verdim. *Her şeyimi.*"

Melek havada asılı durarak Valentine'a tuhaf, insanüstü gözleriyle baktı. Kanatları yavaş bir şekilde hareket ediyor, gökyüzündeki bulutların süzülüşünü hatırlatıyordu. Sonunda konuştu. *Tanrı, Hz. İbrahim'den buna çok benzeyen bir sunakta oğlunu kurban etmesini istediğinde, Hz. İbrahim'in kimi daha çok*

sevdiğini görmek istiyordu, oğlu İshak'ı mı, yoksa Tanrı'yı mı? Ancak kimse senden oğlunu kurban etmeni istemedi, Valentine.

Valentine ayaklarının dibindeki sunağa, taşlara bulaşmış olan Jace'in kanına baktı ve sonra tekrar Meleğe döndü. "Gerekirse bunu senden zorla alabilirim," dedi. "Yine de işbirliği yapmanı tercih ederim."

Gölge Avcısı Jonathan beni çağırdığında, dedi Melek, *iblislerden arınmış bir dünya hayalinin gerçek olduğunu gördüğüm için ona yardım ettim. Bu dünyada bir cennet yaratmak istiyordu ama sen sadece kendi büyüklüğünün peşindesin ve Cennet'i sevmiyorsun. Kardeşim Ithuriel buna tanıklık edebilir.*

Valentine afalladı. "Ama..."

Benim bilmeyeceğimi mi sanıyordun? Melek gülümsedi. Bu, Clary'nin hayatında gördüğü en korkunç gülümsemeydi. *Çizdiğin çemberin efendisinin beni bir isteğini yerine getirmeye zorlayabileceği doğru ama o efendi sen değilsin.*

Valentine daha da şaşırdı. "Lordum Raziel... burada başka kimse..."

Var, dedi Melek. *Kızın.*

Valentine olduğu yerde hızla döndü. Kumların üzerinde yarı baygın halde yatan Clary, öfkeli gözlerle ona baktı. Bir an için göz göze geldiler ve o anda, babasının ilk kez gerçekten ona baktığını ve onu gördüğünü hissetti.

"Clarissa," dedi. "Ne yaptın sen?"

Clary elini uzattı ve parmağıyla babasının ayağının dibindeki kumları çizdi. Mühür çizmemişti. Çizdiği şey kelimeler-

di: Ne yapabildiğini ilk kez gördüğünde, babasının gemisini yok eden mührü çizdiğinde ağzından çıkan sözler.

MENE MENE TEKEL UPHARSIN.

Tıpkı ölmeden önce Jace'in gözlerinin açıldığı gibi, Valentine'ın gözleri iri iri açıldı. Valentine kemik gibi bembeyaz olmuştu. Ellerini teslimiyet bildiren bir ifadeyle açarak yavaşça Meleğe döndü. "Lordum Raziel..."

Melek ağzını açtı ve tükürdü. Ya da en azından Clary'ye öyle göründü. Meleğin ağzından çıkan şey, yanan bir ok gibi fırlayan beyaz bir ateşti. Ok suyun üzerinden doğruca uçtu ve Valentine'ın göğsüne saplandı, daha doğrusu içine girdi. Clary bir an başını kaldırdığında, babasının göğsünün içinden gölü ve Meleğin alevli parıltısını gördü.

O an geçtiğinde, Valentine kesilmiş bir ağaç gibi yere devrildi ve dudaklarında sessiz bir çığlıkla hareketsiz kaldı. Görmeyen gözleri inanılmaz bir ihanetin şaşkınlığıyla bakakalmıştı.

Bu, Cennet'in adaleti. Umarım dehşete kapılmamışsındır.

Clary ona baktı. Melek, beyaz ateşten bir kule gibi üzerinde yükseliyordu. Sesi dağların çarpışması gibiydi.

Benden bir istekte bulunabilirsin, Clarissa Morgenstern. İstediğin nedir?

Clary ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Ah, evet, dedi Melek, şimdi nazik bir sesle konuşarak. *Mühür.* Kanatlardaki gözler parladı. Clary'ye bir şey dokundu. Yumuşak, herhangi bir ipek veya kumaştan, bir fısıltıdan veya kuştüyünün dokunuşundan daha yumuşaktı. Dokuları olsa muhtemelen bulutlar da böyle dokunurdu. Dokunuşla birlikte hafif bir koku gelmişti, güzel bir koku.

Bileklerindeki acı geçti. Artık bağlı olmayan elleri iki yanına düştü. Sırtındaki yanma hissi ve bacaklarındaki uyuşukluk da geçmişti. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Her şey bir yana, kanlı kumların üzerinden sürünerek Jace'in cesedine ulaşmak, artık orada olmamasına rağmen ona sarılarak yanına uzanmak istiyordu ama Meleğin sesi zorlayıcıydı. Olduğu yerde kaldı ve altın rengi parlak ışığa baktı.

Brocelind Ovası'ndaki savaş sona eriyor. Morgenstern'in ölümüyle birlikte, iblisler üzerindeki kontrolü de kayboldu. Birçoğu kaçmaya başladı, geri kalanı da yakında yok olacak. Şu anda bu gölün kıyısına at süren Nefilimler var. Bir isteğin varsa, Gölge Avcısı, hemen söyle. Melek duraksadı ve *bir cin olmadığımı hatırla. İsteğini akıllıca seç.*

Clary bir an için tereddüt etti ama o an sanki sonsuza dek uzamış gibi geldi. Her şeyi isteyebilirdi, her şeyi. Dünya üzerindeki acıların, açlığın veya hastalıkların silinmesini, bütün dünyaya barışın hakim olması ama belki de bunlar meleklerin verebileceği şeyler değildi çünkü aksi takdirde çoktan verilmiş olurlardı. Belki de insanların bunları kendilerinin başarması gerekiyordu.

Yine de önemi yoktu. Sonuçta gerçekten isteyebileceği tek bir şey vardı. Tek bir gerçek istek.

Bakışlarını Meleğin gözlerine kaldırdı.

"Jace," dedi.

Meleğin yüz ifadesi değişmedi. Raziel'in bu isteği iyi ya da kötü olarak yorumladığı konusunda Clary'nin hiçbir fikri yoktu. Yerine getirmek isteyip istemediği konusunda da.

Gözlerini kapa, Clarissa Morgenstern, dedi Melek.

Clary gözlerini kapadı. Kafasında ne olursa olsun, insan bir meleğe hayır diyemezdi. Kalbi çılgınca atarak gözlerini kapatırken Jace'i düşünmemeye çalışıyordu ama yine de yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Jace gülümsemiyor, ona yandan bir bakış atıyordu ve Clary onun şakağındaki yara izini, ağzının köşesindeki hafif kıvrımı ve boğazında Simon'ın ısırdığı yerdeki gümüşi çizgiyi görebiliyordu. Dünyada en çok sevdiği kişiyi oluşturan bütün kusurlar ve izlerle birlikte. *Jace.* Parlak bir ışık görüşünü kızarttı ve Clary bayılıp bayılmayacağını merak ederken sırtüstü kumlara serildi. Belki de ölüyordu ama ölmek istemiyordu, özellikle de Jace'in yüzünü şimdi bu kadar net görebilirken. Onun da tıpkı Renwick'teyken tekrar tekrar adını fısıldadığı gibi duyabiliyordu.

Clary. Clary. Clary.

"Clary," dedi Jace. "Gözlerini aç."

Clary gözlerini açtı.

Yırtılmış, ıslak ve kan içindeki giysileriyle kumların üzerinde yatıyordu. Her şey aynıydı. Melek gitmişti ve onunla birlikte karanlığı gündüze çeviren parlak beyaz ışık da yok olmuştu. Karanlığın içinde ayna gibi parlayan beyaz yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyordu ve hemen tepesinde, yıldızlardan daha parlak gözleriyle bakan Jace'in yüzünü görüyordu.

Dağılmış saçlarından kanlı yüzüne ve toprak tabakalarının arasından parlayan gözlerine kadar inceledi, gömleğinin yırtılmış kumaşının arasından görünen çürüklerden kan lekelerine kadar. Kılıç'ın girdiği yeri gösteren hiçbir iz yoktu. Boğazındaki nabız atışlarını görebiliyordu ve neredeyse kollarını boynuna dolayacaktı çünkü bu görünüşü kalbinin attığı anlamına geliyordu ve çünkü...

"Hayattasın," diye fısıldadı Clary. "Gerçekten yaşıyorsun."

Jace şaşkınlıkla bakarak yavaş bir hareketle uzanıp Clary'nin yüzüne dokundu.

"Karanlıktaydım," dedi yavaşça. "Orada gölgelerden başka bir şey yoktu ve ben de bir gölgeydim. Öldüğümü ve her şeyin bittiğini biliyordum. Sonra senin sesini duydum. Adımı söylediğini duydum ve bu beni geri getirdi."

"Ben değildim." Clary'nin boğazında bir şeyler düğümlendi. "Seni Melek geri getirdi."

"Çünkü bunu ondan sen istedin." Jace sessizce parmak uçlarıyla Clary'nin yüzünü okşarken sanki gerçek olduğuna kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi. "Her şeyi isteyebilirdin ama sen beni istedin."

Clary gülümsedi. Pislik ve kan içinde olmasına rağmen, Jace hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Ben başka bir şey istemiyorum ki..."

Jace'in gözlerindeki parıltı daha da yoğunlaştı ve Clary onun gözlerine bakmakta zorlandığını hissetti. Meleğin düşüncesi, bin tane meşale gibi yanışı ve Jace'in içinde dolaşan aynı kan...

Şimdi o parıltı gözlerindeydi ve bir kapının aralığından bakar mış gibi görünüyordu.

Seni seviyorum, demek istedi Clary. *Yine olsa, yine aynı şeyi yapar, daima seni isterdim ama* ağzından çıkan sözler bunlar değildi.

"Sen ağabeyim değilsin," dedi Clary, nefes nefese, sanki bu sözleri ağzından yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jace o toprak ve kanın arasından görünen yüzüyle hafifçe sırıttı. "Evet, sevgilim," dedi. "Biliyorum."

Sonsöz

Gökyüzündeki Yıldızlarda

Seni o kadar sevdim ki insanların kaderlerini ellerime aldım ve isteğimi gökyüzündeki yıldızlara yazdım.

- T. E. Lawrence

Duman tembelce bir spiral çizerek yükseliyor, temiz havada siyah ince çizgiler bırakıyordu. Mezarlığa bakan tepenin üzerinde tek başına duran Jace, dirseklerini dizlerine dayayarak oturmuş, gökyüzüne süzülen dumanı izliyordu. İroni gözünden kaçmamıştı. Bunlar babasının kalıntılarıydı.

Oturduğu yerden duman ve alevlerin arasında kalan tabutu ve etrafında toplanmış küçük grubu görebiliyordu. Jocelyn'in parlak saçlarını buradan tanımıştı. Luke da elini onun sırtına koymuş, yanında duruyordu. Jocelyn başını yana çevirmişti. Yanan tabuta bakmıyordu.

Jace isteseydi o grubun arasında olabilirdi. Son birkaç gününü revirde geçirmişti ve onu daha bu sabah, kısmen Valentine'ın cenazesine katılabilmesi için taburcu etmişlerdi ama kabuğu

soyulmuş, kemik gibi bembeyaz odunlardan yığına yaklaştığında daha fazla gidemeyeceğini anlamıştı. Bunun yerine dönmüş ve tepeye tırmanmış, cenaze alayından uzaklaşmıştı. Luke arkasından seslenmişti ama Jace dönmemişti.

Oturup herkesin tabutun etrafında toplanışını, Patrick Penhallow'un parşömen beyazı giysileri içinde odunları tutuşturmasını izlemişti. O hafta ikinci defa bir cesedin yanışını izliyordu ama Max'inki kalp kıracak ölçüde küçüktü. Valentine ise iri yarı bir adamdı. Kolları göğsünde kavuşturulmuş ve eline bir melek bıçağı tutuşturulmuş, sırtüstü yatarken bile. Gözleri geleneğe uygun şekilde beyaz ipekle bağlanmıştı. Her şeye rağmen onu onurlandırıyorlardı.

Sebastian'ı gömmemişlerdi. Bir grup Gölge Avcısı vadiye geri dönse de cesedini bulamamışlardı. Söylediklerine göre derenin suları onu alıp sürüklemiş olmalıydı ama Jace bundan şüpheliydi.

Tabutun etrafındaki kalabalıkta Clary'yi aramıştı ama o da orada değildi. Onu en son gördüğünden beri en azından iki gün geçmişti ve neredeyse fiziksel bir eksiklik duygusuyla onu özlüyordu. Birbirlerini görmemeleri Clary'nin hatası değildi. O gece Jace'in gölden Alicante'ye Kapı'yla geçebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmediğinden endişelenmişti ve haklı çıkmıştı. İlk Gölge Avcıları yanlarına geldiğinde, Jace bayılmak üzereydi. Ertesi gün şehir hastanesinde uyandığında, Magnus Bane'i yüzünde tuhaf bir ifadeyle kendisine bakarken bulmuştu. Derin bir endişe veya sadece merak mı olduğunu söylemek

zordu. Sonuçta bu, Magnus Bane'di. Magnus ona Melek kendisini fiziksel olarak iyileştirmesine rağmen, zihninin ve ruhunun ancak dinlenerek iyileşebilecek ölçüde tükenmiş olduğunu söylemişti ama Jace artık kendini daha iyi hissediyordu. Tam cenaze zamanında.

Bir rüzgar çıkmıştı ve dumanı ondan uzaklaştırıyordu. Uzakta Alicante'nin eski haline getirilmiş parıltılı kulelerini görebiliyordu. Burada oturup babasının cesedinin yanışını izlemekle ne başarmayı umduğunu veya diğerlerinin yanında olsaydı neler söyleyeceğini bilmiyordu. *Sen asla gerçek babam olmadın,* diyebilirdi veya *bildiğim tek baba sendin.* Ne kadar çelişkili olsalar da, ikisi de eşit ölçüde doğruydu.

Göl kıyısında gözlerini ilk açtığında -öldüğünü ama artık ölü olmadığını bir şekilde bilerek- Jace'in düşünebildiği tek şey, şimdi kanlı kumların üzerinde kendisinden biraz uzakta kapalı gözlerle yatan Clary'ydi. Onun yaralı veya hatta ölmüş olabileceğini düşünerek panik içinde ayağa fırlamıştı ve Clary gözlerini açtığında, hayatta olduğunu görerek rahatlamıştı. Başkaları gelip ayağa kalkmasına yardım edene ve şaşkınlıkla manzaraya bakarak haykırana kadar, Valentine'ın göl kıyısındaki cesedini görmemişti ve gördüğünde gerçek, karnına yediği bir yumruk gibi üzerine inmişti. Valentine'ın öldüğünü biliyordu -zaten kendisi öldürecekti- ama yine de, görüntü acı vericiydi. Clary, Jace'e üzgün gözlerle bakmıştı ve Jace, onun Valentine'dan nefret ettiğini ve aksi için hiçbir nedeni olmadığını bilmesine rağmen, hala duyduğu kaybı hissettiğini anlamıştı.

Gözlerini yarı yarıya kapadı ve gözkapaklarının ardından bir sürü görüntü geçti. Valentine onu çimenlerin üzerinden alıp sarılırken, Valentine onu bir teknenin pruvasında tutarken ve dengede durmayı öğretirken. Daha karanlık başka anılar da vardı. Valentine'ın elinin yüzüne inişi, ölmüş bir şahin, Wayland'lerin mahzeninde zincire vurulmuş melek.

"Jace."

Başını kaldırıp baktı. Luke, güneşi arkasına almış karanlık bir siluet gibi başında dikiliyordu. Her zamanki gibi ayağında kot pantolon, üzerinde sade bir gömlek vardı. Geleneksel cenaze beyazlarını giymemişti.

"Bitti," dedi Luke. "Tören. Kısa sürdü."

"Öyle olduğundan eminim." Jace parmaklarını yere batırdı ve parmak uçlarını çizen toprağın acısını hissetti. "Kimse bir şey söyledi mi?"

"Her zamanki şeyler." Luke yüzünü hafifçe buruşturarak Jace'in yanına oturdu. Jace ona savaşın nasıl gittiğini sormamıştı, gerçekten bilmek istemiyordu. Beklenenden çok daha kısa ve hızlı olduğunu biliyordu. Valentine'ın ölümünden sonra iblisler aniden güneşte tutuşmuş gibi gecenin karanlığına karışarak kaçışmıştı ama bu, ölümler olmadığı anlamına gelmiyordu. Valentine'ınki, son günlerde Alicante'de yakılan tek ceset değildi.

"Peki Clary... yani o..."

"Cenazeye gelmedi. Hayır. İstemedi." Jace, Luke'un ona yandan bir bakış attığını hissetti. "Onu görmedin mi? Yani..."

"Hayır, gölden beri görmedim," dedi Jace. "Beni hastaneden bugün çıkardılar ve buraya gelmem gerekiyordu."

"Mecbur değildin," dedi Luke. "Uzakta kalabilirdin."

"İstedim," diye itiraf etti Jace. "Bu bana dair ne anlatıyorsa artık."

"Cenazeler yaşayanlar içindir, Jace, ölüler için değil. Valentine, Clary'den çok senin babandı, aynı kanı paylaşmasanız bile veda etmesi gereken sendin. Onu özleyecek olan sensin."

"Onu özleyeceğimi hiç sanmazdım."

"Stephen Herondale'i hiç tanımadın," dedi Luke. "Robert Lightwood'un yanına geldiğinde de çocuk sayılmazdın. Valentine, çocukluğunu birlikte geçirdiğin babandı. Onu özlemen normal."

"Hodge'u düşünüp duruyorum," dedi Jace. "Gard'da bana ne olduğumu neden hiç söylemediğini soruyordum -o zamanlar hala kısmen iblis olduğumu sanıyordum- o da bunu bilmediğini söylüyordu. Yalan söylediğini sanmıştım ama şimdi samimi olduğunu anlıyorum. Hayatta kalan bir Herondale bebeğinin olduğunu bilen az sayıdaki insandan biriydi. Enstitü'ye geldiğimde, Valentine'ın oğullarından hangisi olduğumdan emin değildi. Gerçek olanı mı, evlatlık olanı mı? İkisi de olabilirdim. İblis ya da melek. Mesele şu ki Jonathan'ı Gard'da görüp anlayana kadar bildiğini sanmıyorum. Dolayısıyla, bütün o yıllar boyunca benim için elinden geleni yaptı, ta ki Valentine tekrar ortaya çıkana kadar. Sence de bu bir tür inanç gerektirmez mi?"

"Evet," dedi Luke. "Sanırım öyle."

"Hodge, kana bağlı olmaksızın yetiştirilme tarzının fark yaratabileceğini düşündüğünü söyledi. Düşünüyordum da, Valentine'ın yanında kalsaydım, beni Lightwood'lara göndermeseydi, ben de tıpkı Jonathan gibi olur muydum?"

"Önemi var mı?" diye sordu Luke. "Şu anki Jace olmanın bir nedeni var ve bana sorarsan, Valentine'ın seni Lightwood'lara gönderme nedeninin, bunun senin için en iyi şans olduğuna inanması olduğunu düşünüyorum. Belki başka nedenleri de vardı ama seni, sevgiyle benimseyeceklerini ve sevgiyle yetiştireceklerini bildiği bir ailenin yanına gönderdiği gerçeğini inkar edemezsin. Başkası için yaptığı az sayıdaki şeylerden biri olabilir bu." Jace'in omzuna babacan bir tavırla vurduğunda, Jace neredeyse gülümsedi. "Yerinde olsam bunu unutmazdım."

Isabelle'in penceresinin yanında durmuş dışarı bakan Clary, Alicante'nin üzerinden yükselen dumanı izliyordu. Bugün Valentine'ı yaktıklarını biliyordu. Kapıların hemen dışındaki mezarlıkta, babasının cesedini yakıyorlardı.

"Bu geceki kutlamadan haberin var, değil mi?" Clary, arkasında duran Isabelle'e döndü. Isabelle'in elinde biri mavi, diğeri çelik grisi iki elbise vardı. "Sence hangisini giymeliyim?"

Clary, Isabelle için giysilerin daima en iyi terapi olduğunu düşündü. "Mavisini giy."

Isabelle elbiseleri yatağın üzerine serdi.

"Sen ne giyeceksin? Yani, sen de geliyorsun, değil mi?"

Clary Amatis'in sandığındaki gümüş rengi elbiseyi düşündü ama Amatis muhtemelen onu giymesine izin vermezdi.

"Bilmiyorum," dedi Clary. "Muhtemelen kot ve yeşil pelerinim."

"Sıkıcı," dedi Isabelle. Yatağın yanındaki bir koltukta kitap okuyan Aline'a döndü. "Sence de sıkıcı değil mi?"

"Bence Clary'nin ne giymek istediğine karışmamalısın." Aline başını kitaptan kaldırmadı. "Ayrıca, biri için giyiniyor filan da değil."

"Jace için giyiniyor," dedi Isabelle, gayet açık bir durummuş gibi. "Öyle de olması gerek."

Aline başını kaldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak gülümsedi.

"Ah, doğru. Sürekli unutuyorum. Artık ağabeyin olmadığını bilmek tuhaf olmalı."

"Hayır," dedi Clary, kararlılıkla. "Ağabeyim olduğunu düşünmek tuhaftı. Bu... doğru olanı." Tekrar pencereden dışarı baktı. "Öğrendiğimden beri onu görmedim. Alicante'ye döndüğümüzden beri."

"Tuhaf," dedi Aline.

"Tuhaf değil," dedi Isabelle, Aline'a anlamlı bir bakış atarak ama Aline farketmemiş gibiydi. "Jace hastanedeydi. Daha bugün çıktı."

"Peki hemen seni görmeye gelmedi mi?" diye sordu Aline, Clary'ye.

"Yapamazdı," dedi Clary. "Valentine'ın cenazesine gitmesi gerekiyordu. Onu kaçıramazdı."

"Belki," dedi Aline, neşeyle. "Ya da belki artık seninle ilgilenmiyordur. Yani, artık yasak değilsin. Bazı insanlar sadece sahip olamayacakları şeyleri ister."

"Jace değil," dedi Isabelle. "Jace öyle biri değildir."

Aline ayağa kalktı ve kitabını yatağın üzerine bıraktı. "Gidip giyinmeliyim. Bu gece görüşecek miyiz?" Bunu söyledikten sonra, kendi kendine bir şarkı mırıldanarak odadan çıktı.

Onun gidişini izleyen Isabelle başını iki yana salladı. "Senden hoşlanmıyor mu acaba?" dedi. "Yani, kıskanıyor mu? Jace'le ilgileniyor gibiydi."

"Ha!" Clary hafifçe gülümsedi. "Hayır, Jace'le ilgilenmiyor. Bence sadece aklından geçenleri tartmadan konuşan biri sadece ve kim bilir, belki de haklıdır."

Isabelle tokasını çıkarıp saçlarını omuzlarına döktü. Odanın diğer tarafından gelerek pencerenin yanında Clary'ye katıldı. İblis kulelerinin ötesinde gökyüzü tertemizdi, duman dağılmıştı. "*Sence* haklı mı?"

"Bilmiyorum. Jace'e sormam gerek. Sanırım bu gece partide onu görürüm. Ya da zafer kutlamasında... veya adına ne deniyorsa." Isabelle'e baktı. "Nasıl olacağı konusunda bir fikrin var mı?"

"Bir geçit töreni olacak," dedi Isabelle, "ve muhtemelen havai fişekler. Müzik, dans, oyunlar, o tür şeyler. New York'taki büyük bir cadde panayırı gibi."

Pencereden dışarı özlemle baktı. "Max bayılırdı."

Clary uzanıp bir kızkardeşi olsa yapacağı gibi Isabelle'in saçlarını okşadı. "Bence de bayılırdı."

Jace kanal kıyısındaki evin kapısını iki kez çaldıktan sonra kapıyı açmak için koşturan kişinin ayak seslerini nihayet duydu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kapı açılıp da Amatis Herondale şaşkın bir yüzle görününce Jace sakinleşti. Kutlamaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Üzerinde uzun gri bir elbise ve saçlarındaki beyaz telleri vurgulayan metalik görünüşlü küpeler vardı. "Evet?"

"Clary," diye başladı Jace ve ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı. Sözel ustalığı nerede kalmıştı? Başka bir şey planlamadığında bile ağzı daima laf yapardı ama şimdi bütün o zekice kelimeleri kaybetmişti. "Clary'nin burada olup olmadığını merak ediyordum. Onunla konuşmayı umuyordum."

Amatis başını iki yana salladı. Yüzündeki ifadesizlik silinmişti ve şimdi Jace'i gerginleştirecek kadar dikkatle bakıyordu. "Burada değil. Sanırım Lightwood'larla birlikte."

"Oh." Jace hissettiği hayalkırıklığına şaşırdı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rahatsız etmedin. Aslında gelmene sevindim," dedi Amatis. "Seninle konuşmak istediğim bir konu vardı. İçeri gel, birazdan yanına dönerim."

Jace içeri girerken Amatis koridorda gözden kayboldu. Amatis'in kendisiyle ne konuşmak istediğini merak ediyordu. Belki de Clary, artık onunla bir şey paylaşmak istemediğine karar vermişti ve mesajı iletme görevini de Amatis'e vermişti.

Amatis biraz sonra geri döndü. Elinde kağıt filan yoktu -neyse ki- ama küçük metal bir kutu getirmişti. Üzerine kuş desenleri işlenmiş zarif bir şeydi. "Jace," dedi Amatis. "Luke bana Stephen'ın oğlu... yani Stephen Herondale'in baban olduğunu söyledi. Bana bütün olanları anlattı."

Yapabileceği başka bir şey olduğunu bilen Jace başıyla onayladı. Haber, istediği gibi yavaş yavaş yayılıyordu. Idris'teki herkes öğrenip her yerde ısrarla kendisine bakmaya başlamadan önce New York'a dönmeyi umuyordu.

"Annenden önce Stephen'la evli olduğumu biliyorsun," diye devam etti Amatis, bu sözler onu incitiyormuş gibi gergin bir sesle. Jace ona baktı. Bunlar annesiyle mi ilgiliydi? Amatis, daha kendisi doğmadan önce ölmüş olan bir kadının kötü anılarını hatırlattığı için Jace'den rahatsız mı oluyordu? "Bugün hayatta olan insanlar arasında babanı en iyi tanıyan muhtemelen benim."

"Evet," dedi Jace, başka bir yerde olmayı dileyerek. "Bunun doğru olduğundan eminim."

"Onunla ilgili duygularının çok karışık olduğunu tahmin ediyorum," dedi Amatis. Jace daha da şaşırmıştı çünkü bu da doğruydu. "Onu hiç tanımadın ve seni büyüten adam o değildi ama ona çok *benziyorsun*. Gözlerin dışında, onları annenden almışsın. Belki de delilik ediyorum ve bunlarla seni üzüyorum. Belki de aslında Stephen hakkında hiçbir şey bilmek istemiyor olabilirsin ama o senin babandı ve seni tanısaydı..."

Amatis kutuyu aniden ona uzattığında, Jace neredeyse geri sıçrayacaktı. "Bunlar, yıllar boyunca sakladığım bazı şeyler. Yazdığı mektuplar, fotoğraflar, bir soyağacı. Cadı ışığı taşı. Belki şu anda soruların yoktur ama bir gün belki olur ve o zaman... bu elinde olacak." Paha biçilmez bir hazine veriyormuş gibi kutuyu Jace'e uzatırken Amatis hiç kıpırdamadan durdu. Jace tek kelime etmeden uzanıp kutuyu ondan aldı. Ağır bir şeydi ve metali soğuktu.

"Teşekkür ederim," dedi. Yapabileceği tek şey buydu. Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Bir şey var. Merak ettiğim bir şey."

"Evet?"

"Stephen benim babamsa, o zaman Sorgucu... Imogen... benim büyükannemdi."

"Öyleydi..." Amatis duraksadı. "Çok zor bir kadındı ama evet, büyükannendi."

"Hayatımı kurtardı," dedi Jace. "Yani, uzun bir süre benden ölesiye nefret ediyormuş gibi davrandı ama sonra bunu gördü." Gömleğinin yakasını kenara çekerek Amatis'e omzundaki yıldız biçimli beyaz yara izini gösterdi. "Sonra da hayatımı kurtardı ama bu yara izi onun için ne anlam taşıyor olabilirdi ki?"

Amatis'in gözleri iri iri açıldı. "O yaranın nasıl olduğunu hatırlamıyorsun, değil mi?"

Jace başını iki yana salladı. "Valentine hatırlayamayacak kadar küçük yaşlarımdan kalma bir yara izi olduğunu söylemişti ama şimdi... ona inandığımı sanmıyorum."

"O bir yara izi değil, doğum lekesi. Bir aile efsanesine göre, ilk Herondale'lerden biri Gölge Avcısı olduğunda rüyasında bir melek onu ziyaret etmiş. Melek onun omzuna dokunmuş ve uyandığında öyle bir işaret görmüş. Onun soyundan gelen herkeste var." Amatis omuz silkti. "Hikayenin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bütün Herondale'lerde bu işaret var. Babanda da vardı, şurasında." Sağ kolunun üst kısmına dokundu. "Bunun bir melekle bağlantın olduğu anlamına geldiğini söylerler. Bir şekilde kutsanmış olduğunu. Imogen bu işareti gördükten sonra kim olduğunu tahmin etmiş olmalı."

Jace Amatis'e baktı fakat onu görmüyordu. Gemideki o geceyi görüyordu, ıslak, karanlık güverteyi ve ayaklarının dibinde ölen Sorgucu'yu. "Bana bir şey söylemişti," dedi. "Ölürken. *Baban seninle gurur duyardı*, demişti. Zalimce davrandığını düşünmüştüm. Valentine'ı kastettiğini sanıyordum..."

Amatis başını iki yana salladı. "Stephen'ı kastediyordu," dedi nazikçe. "Haklıydı da. Baban seninle gurur duyardı."

Clary Amatis'in evinin kapısını açarak içeri girdiğinde, burasının kendisi için ne kadar çabuk tanıdık hale geldiğini düşündü. Artık ön kapının yolunu veya anahtarı çevirirken tokmağı

hafifçe itmeyi unutmuyordu. Kanaldan süzülen güneş ışığının pırıltısı tanıdıktı, Alicante'nin pencereden görünen yansıması gibi. Burada yaşadığını, Idris'i evi gibi hissetmenin nasıl olabileceğini neredeyse hayal edebiliyordu. Önce neyi özlemeye başlayacağını merak ediyordu. Çin yemeklerini mi? Sinemayı mı? Çizgiromanları mı?

Merdivene yönelmek üzereyken annesinin salondan gelen sesini duydu. Keskin ve biraz sinirli bir sesti ama Jocelyn neye kızmış olabilirdi ki?

Artık her şey yolundaydı, değil mi? Clary hiç düşünmeden salonun yakınındaki duvara yaslanıp dinledi.

"Ne demek kalıyorum?" diyordu Jocelyn. "Yani bizimle New York'a dönmüyor musun?"

"Alicante'de kalıp Konsey'de kurtadamları temsil etmem istendi," dedi Luke. "Ben de onlara bu gece cevap vereceğimi söyledim."

"Bunu başka biri yapamaz mı? Hala Idris'te olan sürü liderlerinden biri?"

"Bir zamanlar Gölge Avcısı olan tek sürü lideri benim. Beni istemelerinin nedeni bu." Luke iç çekti. "Bütün bunları ben başlattım, Jocelyn. Burada kalıp devamını getirmeliyim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Böyle hissediyorsan, elbette ki kalmalısın," dedi Jocelyn, sonunda ama sesinden o kadar emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Kitabevini satmam gerekecek. İşlerimi yoluna koymalıyım." Luke keyifsiz gibiydi. "Hemen taşınabileceğimi sanmıyorum."

"O kısmıyla ben ilgilenebilirim. Yaptığın onca şeyden sonra..." Jocelyn'in neşeli ses tonunu sürdürecek enerjisi kalmamış gibiydi. Sonrasında gelen sessizlik o kadar uzadı ki Clary boğazını temizleyerek salona girmeyi ve onlara orada olduğunu bildirmeyi düşündü.

Ne var ki bir an sonra, bunu yapmadığına sevindi. "Bak," dedi Luke. "Sana bunu uzun zamandır söylemek istiyordum ama yapamadım. Kurtadam olduğum için, söylesem bile önemi olmayacağını biliyordum. Bunun Clary'nin hayatının bir parçası olmasını asla istemedin ama artık biliyor. Dolayısıyla, bir fark yaratacağını sanmıyorum. Artık sana da söyleyebilirim. Seni seviyorum, Jocelyn. Hem de yirmi yıldır." Duraksadı. Clary annesinin cevabını duymak için kulak kabarttı ama Jocelyn sessizdi. Luke sonunda ağır bir sesle tekrar konuştu. "Konsey'e dönüp kalacağımı onlara bildirmeliyim. Bunu bir daha konuşmamız gerekmeyecek. Sadece bunca yıldan sonra söyleyebildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum."

Clary sırtını duvara yaslarken Luke başını öne eğmiş halde salondan çıktı. Hiç farketmemiş gibi yürümeye devam ederek Clary'nin yanından geçip gitti ve ön kapıyı çekip açtı. Bir an orada durup kanal suyunun üzerinden yansıyan güneş ışığına baktı ve kapıyı arkasından sertçe çarparak gitti.

Clary sırtını duvardan ayırmadan olduğu yerde kaldı. Luke için çok üzgündü, annesi için de. Görünüşe bakılırsa Jocelyn gerçekten Luke'u sevmiyordu ve belki de asla sevemeyecekti. Kendisi de Simon'la aynı şeyi yaşamıştı ama Luke ve annesinin

bir şeyleri yoluna koyabileceklerini sanmıyordu. Luke Idris'te kalırsa bu mümkün değildi. Yaşlar gözlerini yakıyordu. Tam dönüp salona girmek üzereyken mutfak kapısının açıldığını ve başka birinin konuştuğunu duydu. Sesi yorgun ve biraz teslim olmuş gibiydi. Amatis.

"İstemeden kulak misafiri olduğum için üzgünüm ama kalmasına sevindim," dedi Luke'un ablası. "Sadece bana yakın olacağı için değil, aynı zamanda ona *seni* unutma şansı vereceği için."

Jocelyn kendini savunurcasına konuştu. "Amatis..."

"Çok uzun zaman oldu, Jocelyn," dedi Amatis. "Onu sevmiyorsan, gitmesine izin vermek zorundasın."

Jocelyn sessizdi. Clary keşke annesinin yüzündeki ifadeyi görebilseydi. Üzgün müydü? Öfkeli miydi?

Amatis aniden inledi. "Tabii... sen de onu *sevmiyorsan*?"

"Amatis, yapamam..."

"Seviyorsun! *Seviyorsun!*" Amatis ellerini birbirine vurmuş gibi keskin bir ses duyuldu. "Sevdiğini biliyordum! Hep biliyordum!"

"Önemi yok." Jocelyn'in sesi yorgundu. "Bu Luke'a haksızlık olur."

"Duymak istemiyorum." Bir hışırtı duyuldu ve Jocelyn itirazını gösteren bir ses çıkardı. Clary Amatis'in annesini tutup tutmadığını merak etti. "Onu seviyorsan hemen gidip söylemelisin. Hemen, Konsey'e ulaşmadan."

"Ama onun Konsey üyesi olmasını istiyorlar! O da..."

"Lucian'ın istediği tek şey," dedi Amatis, kararlı bir tavırla, "sensin. Sen ve Clary. Daima istediği tek şey ikinizdiniz. Git! Ona git!"

Clary kıpırdamaya fırsat bulamadan Jocelyn koridora fırladı. Kapıya yönelmişti. O anda Clary'yi duvara yapışmış halde gördü. Duraksadı ve şaşkınlıkla ağzını açtı.

"Clary!" Neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama kesinlikle başaramıyordu. "Burada olduğunu anlamamıştım."

Clary duvardan uzaklaşarak kapının tokmağını tuttu ve çevirip kapıyı ardına kadar açtı. Parlak güneş ışığı antreye doldu. Jocelyn kızına bakarken gözlerini kırpıştırdı.

"Eğer hemen Luke'un peşinden gitmezsen," dedi Clary, her kelimesini vurgulayarak, "seni kendi ellerimle öldürürüm!"

Jocelyn bir an şaşkınlıkla kızına bakakaldı. Sonra gülümsedi. "Eh," dedi, "öyle diyorsan..."

Sonra hemen evden çıkarak kanal yolundan Anlaşmalar Salonu'na yöneldi. Clary kapıyı arkasından kapadı ve sırtını yasladı.

Salondan çıkan Amatis, pencereye yaklaşarak endişeyle dışarı baktı. "Sence Salon'a ulaşmadan Luke'a yetişebilir mi?"

"Annem bütün hayatını benim peşimden koşturarak geçirdi," dedi Clary. "*Hızlı* hareket eder."

Amatis ona bakarak gülümsedi. "Ah, bu bana bir şeyi hatırlattı," dedi. "Jace seni görmek için uğradı. Sanırım bu geceki kutlamaya senin de gelmeni umuyor."

"Öyle mi?" dedi Clary, düşünceli bir şekilde.

Kendisi de sorabilirdi, risk almadan bir şey kazanılmaz, diye düşündü. "Amatis," dedi ve Luke'un ablası pencerenin yanından ona merakla baktı.

"Evet?"

"Şu sandıktaki gümüş rengi elbisen," dedi Clary. "Onu ödünç alabilir miyim?"

Clary tekrar Lightwood'ların evine dönerken sokaklar insanlarla dolmaya başlamıştı bile. Alacakaranlıktı ve ışıklar yanmaya başlıyor, havayı solgun bir ışıkla dolduruyordu. Duvarlardaki sepetlere artık tanıdık görünen beyaz çiçekler konmuştu ve hava onların baharatlı kokusuyla dolmuştu. Yanından geçtiği evlerin kapılarında yanan altın rengi ateş mühürleri zaferi ve neşeyi haber veriyordu.

Sokaklarda Gölge Avcıları da vardı. Hiçbirinin üzerinde savaş kıyafeti yoktu. Modern giysilerden tarihi kostümlere yaklaşan bir çeşitlilikte giyinmişlerdi. Beklenmeyecek ölçüde sıcak bir gece olduğundan çok az kişi pelerinle dolaşıyordu ama Clary'ye balo tuvaleti gibi görünen şişkin etekli elbiseler giymiş çok sayıda kadın vardı. Clary, Lightwood'ların sokağına dönerken yolun ilerisinde ince bir siluet dikkatini çekti ve Raphael'i gördü. Kırmızı kokteyl elbisesi giymiş uzun boylu, siyah saçlı bir kadınla el eleydi. Omzunun üzerinden bakarak Clary'ye ürpertici bir şekilde gülümsedi. Clary gerçekten de

bazen Aşağı Dünyalılar'da yabancı, tuhaf ve ürkütücü bir şey olduğunu düşündü. Belki de korkutucu olan her şeyin aynı zamanda kötü olması şart değildi.

Yine de Raphael'le ilgili şüpheleri vardı.

Lightwood'ların evinin ön kapısı açıktı ve aile bireylerinin bazıları kaldırıma çıkmıştı bile. Maryse ve Robert Lightwood orada diğer iki yetişkinle konuşuyordu. Döndüklerinde Clary onların Aline'ın anne ve babası Penhallow'lar olduğunu görerek şaşırdı. Maryse ona bakarak gülümsedi. Üzerinde koyu mavi, ipek bir takım vardı ve saçlarını kalın bir gümüşi bantla başının arkasında toplamıştı. Isabelle'e benziyordu, o kadar ki Clary uzanıp bir elini omzuna koymak istedi. Maryse gülümserken bile hala çok üzgün görünüyordu. *Max'i hatırlıyor,* diye düşündü Clary, *tıpkı Isabelle gibi ve bütün bunlardan ne kadar hoşlanacağını düşünüyor.*

"Clary!" Isabelle arkasında savrulan siyah saçlarıyla ön basamaklardan indi. Üzerinde Clary'ye gösterdiği giysilerin ikisi de yoktu ama vücudunu bir çiçeğin kapanmış yaprakları gibi saran inanılmaz güzellikte altın renkli saten bir elbise giymişti. Ayağında yüksek topuklu sandaletler vardı ve Isabelle'in yüksek topuklularla nasıl göründüğü konusunda bir defasında nasıl sızlandığını hatırlayarak güldü. "Nefes kesici görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Clary gümüş rengi elbisesinin kumaşını çekiştirdi. Muhtemelen hayatı boyunca giydiği en feminen şeydi. Omuzları açıktı ve çıplak tenindeki tüylerin ürperdiğini hissettiği her

seferinde omuzlarına bir şal örtmemek için kendini zor tutuyordu. "Sen de öyle."

Isabelle kulağına eğilerek fısıldadı. "Jace burada değil."

Clary geri çekildi. "Nerede peki?"

"Alec, havai fişek gösterilerinin yapılacağı meydanda olabileceğini söyledi. Üzgünüm, nesi olduğunu bilmiyorum."

Clary hayalkırıklığını gizlemeye çalışarak omuz silkti. "Sorun değil."

Alec ve Aline, Isabelle'in peşinden evden çıktılar. Aline'ın üzerinde saçlarının siyahlığını şaşırtıcı ölçüde ortaya çıkaran parlak kırmızı bir elbise vardı. Alec her zamanki gibi bir bluz ve koyu renk pantolon giymişti ama Clary en azından bluzun üzerinde gözle görülür delikler olmadığını itiraf etmeliydi. Clary'ye gülümsedi ve Clary onun gerçekten farklı *göründüğünü* düşünerek şaşırdı. Sanki omuzlarından bir ağırlık kalkmış gibi daha hafif görünüyordu.

"Daha önce Aşağı Dünyalılar'ın katıldığı bir kutlamada bulunmamıştım," dedi Aline, gergin bir ifadeyle caddeye bakarak. Uzun saçlarını çiçeklerle örmüş bir peri kızı -hayır, saçları zarif yeşil dokunaçlarla bağlanmış çiçeklerdi- bir sepetten beyaz çiçekler alarak düşünceli gözlerle bakıyor, sonra da ağzına atıp yiyordu.

"Hoşuna gidecek," dedi Isabelle. "Parti yapmayı iyi bilirler." Anne ve babasına el salladıktan sonra parti alanına yönelediler. Clary hala kollarını göğsünde kavuşturarak vücudunun üst kısmını gizleme ihtiyacına karşı koymaya çalışıyordu. Elbise

ayaklarının etrafında rüzgarda savrulan duman gibi dönüyordu. O gün daha önce Alicante'nin üzerinden yükselen dumanları düşünerek ürperdi.

"Hey!" dedi Isabelle ve Clary başını kaldırıp baktığında Simon'la Maia'nın kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Simon günün büyük bölümünde ortalıkta görünmemişti. Vampirlerin Konsey koltuğuna oturmak üzere kimi seçeceklerini merak ettiğini söyleyerek ilk Konsey toplantısını izlemek için Salon'a gitmişti. Clary, Maia'yı elbise giyerken göreceğini hiç düşünmemişti. Gerçekten de üzerinde düşük belli kamuflaj pantolon ve SİLAHINI SEÇ yazısının altında zar deseni olan bir tişört vardı. Clary onun, bilgisayar oyunuyla ilgili bu tişörtü gerçekten isteyerek mi, yoksa Simon'ı etkilemek için mi giydiğini merak etti. Eğer ikincisini amaçlamışsa, doğru bir tercih yapmıştı. "Melek Meydanı'na mı gidiyorsunuz?"

Maia ve Simon oraya gittiklerini onayladılar ve yine grupla birlikte Salon'a doğru yöneldiler. Simon arkada Clary'nin yanına geçmişti ve birlikte sessizce yürüyorlardı. Simon'la tekrar yakın olmak güzeldi. Alicante'ye döndüğünde Clary'nin görmek istediği ilk kişi o olmuştu. Ona sıkıca sarılmış, hayatta olduğuna sevinmişti ve alnındaki mühre dokunmuştu.

"Seni kurtardı mı?" diye sormuştu, ona yapmak zorunda kaldığı şeyin boşa gitmemiş olmasını umarak.

"Kurtardı," demişti Simon sadece.

"Keşke alnından çıkarabilseydim," demişti Clary. "Keşke onun yüzünden sana olabilecekleri bilseydim."

Simon onu bileğinden tutarak nazikçe yanına çekmişti. "Bekleyeceğiz," demişti, "ve göreceğiz."

Clary şimdi onu dikkatle izliyordu ama mührün Simon'ı gözle görülür bir şekilde etkilemediği açıktı. Her zamanki gibi davranıyordu. Tıpkı Simon gibi. Sadece mührü gizlemek için saçlarını biraz farklı taramıştı. Orada olduğunu bilmese, Clary asla tahmin edemezdi.

"Toplantı nasıldı?" diye sordu Clary, kutlamaya uygun giyinip giyinmediğini görmek için onu baştan aşağı süzdükten sonra. Simon toplantıya hazırlanmamıştı ama Clary onu bunun için suçlayamazdı. Yanında giyebileceği sadece kotu ve tişörtü vardı. "Kimi seçtiler?"

"Raphael'i *değil*," dedi Simon, buna sevinmiş gibi. "Başka bir vampir. Fiyakalı bir adı vardı. Gece Gölgesi mi ne?"

"Biliyor musun, bana Yeni Konsey için bir amblem çizmek isteyip istemediğimi sordular," dedi Clary. "Benim için bir onur. Yapacağımı söyledim. Konsey mührünün dört Aşağı Dünyalı ailesinin sembolleriyle çevrelenmesi gerekecek. Kurtadamlar için bir ay, periler için de dört yapraklı bir yonca düşünüyordum. İblis efendileri için bir büyü kitabı ama vampirler için bir şey aklıma gelmedi."

"Sivri bir dişe ne dersin?" diye önerdi Simon. "Belki ucundan kan damlayabilir." Dişlerini gösterdi.

"Teşekkürler," dedi Clary. "Çok yardımcı oldun."

"Sana sormalarına sevindim," dedi Simon, daha ciddi bir tavırla. "Bu onuru hak ediyorsun. Yaptığın şey için aslında bir

madalyayı da hak ediyorsun. İttifak Mührü ve diğer her şey için."

Clary omuz silkti. "Bilmiyorum. Yani, onca şeyden sonra savaş sadece on dakika sürdü. Ne kadar yardımım olduğundan emin değilim."

"Ben o savaştaydım, Clary," dedi Simon. "On dakika sürmüş olabilir ama hayatımın en kötü on dakikasıydı ve üzerinde konuşmak bile istemiyorum. Ancak, o on dakikada bile, sen olmasaydın çok daha fazla kişinin ölmüş olabileceğini söyleyebilirim. Ayrıca, savaş konunun sadece bir parçasıydı. Sen olmasaydın, Yeni Konsey diye bir şey de olmayacaktı. Birlikte bir partiye giden Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar yerine, birbirinden nefret eden Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar olacaktık."

Clary boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti ve kendini koyvermemeye çalışarak dümdüz karşıya baktı.

"Teşekkürler, Simon."

O kadar kısa bir an tereddüt etti ki Simon'dan başka hiç kimse farkedemezdi ama Simon farketti.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Sadece eve döndüğümüzde ne yapacağımızı merak ediyorum," dedi Clary. "Yani, Magnus'un annenle ilgili sorunu çözdüğünü ve onun yokluğunla ilgili çıldırmadığını biliyorum ama... okul. Çok şey kaçırdık ve hatta..."

"Sen geri dönmüyorsun," dedi Simon, sakince. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Artık bir Gölge Avcısı'sın. Enstitü'de eğitimini tamamlayacaksın."

"Ya sen? Sen de bir vampirsin. Liseye geri mi döneceksin?"

"Evet," dedi Simon, onu şaşırtarak. "Öyle. Olabildiği kadar normal bir hayat istiyorum. Lise, üniversite ve diğer her şeyi istiyorum."

Clary onun elini tutup sıktı. "O zaman istediğini elde etmelisin." Simon'a bakarak gülümsedi. "Elbette ki okula gittiğinde herkes afallayacak."

"Afallayacak mı? Neden?"

"Çünkü oradan ayrıldığın haline oranla çok daha seksisin." Clary omuz silkti. "Bu doğru. Vampirlikle ilgili bir şey olmalı."

Simon şaşırmıştı. "Şimdi daha mı seksiyim?"

"Kesinlikle öylesin. Yani, şu ikisine baksana. Kesinlikle sana kapılmış durumdalar."

Birkaç adım önlerinde yürüyen Isabelle ve Maia'yı işaret etti, iki genç kız başlarını birbirlerine doğru eğmiş halde birlikte yürüyorlardı.

Simon başını kaldırarak onlara baktı. Clary onun kızardığına neredeyse yemin edebilirdi. "Öyle mi? Bazen biraraya gelip bana bakarak fısıldaşıyorlar. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Olmadığı belli," dedi Clary, sırıtarak. "Zavallı sen. Aşkını kazanmak için yarışan iki güzel kız var. Hayatın çok zorlaştı."

"Güzel. Hangisini seçmem gerektiğini sen söyle o zaman."

"Hayatta olmaz. Orası sana kalmış." Clary yine sesini kıstı. "Bak, istediğin herkesle çıkabilirsin ve seni *tamamen* desteklerim. Destek benim göbek adım."

"Demek bana daha önce göbek adını söylememenin nedeni bu. Utanç verici bir şey olduğunu tahmin etmiştim zaten."

Clary buna aldırmadı. "Ama bana söz ver. Kızların nasıl olduğunu bilirim. Erkek arkadaşlarının en iyi arkadaşının kız olmasından nefret ederler. Sadece beni hayatından tamamen çıkarmayacağına söz ver. Hala bazen birlikte zaman geçirebileceğimize söz ver."

"Bazen mi?" Simon başını iki yana sallayarak. "Clary, sen delisin."

Clary'nin yüreği sıkıştı. "Yani sen..."

"Yani seni hayatımdan çıkarmam konusunda ısrar eden bir kızla asla çıkmayacağımı söylüyorum. Bunun pazarlığı bile olamaz. Bu muhteşem şeyi mi istiyorsun?" Kendini işaret etti. "O zaman en iyi arkadaşımı da kabul edeceksin. Seni asla hayatımdan çıkaramam, Clary. Bunu yapmaktansa sağ elimi kesip birine Sevgililer Günü hediyesi olarak vermeyi tercih ederim."

"İğrenç," dedi Clary. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

Simon sırıttı. "Evet, zorundayım."

Melek Meydanı neredeyse tanınmayacak haldeydi. Meydanın karşı ucunda Salon bembeyaz parlıyordu ve meydanın ortasında yükselen devasa ağaçların arkasında kısmen gizlenmiş durumdaydı. Sihir ürünü oldukları açıkça belliydi fakat Magnus'un mobilyaları ve sehpaları Manhattan'ın diğer ucundan göz açıp

kapayıncaya kadar aşırışını hatırlayarak belki de gerçek olabileceklerini düşündü. Ağaçlar neredeyse iblis kuleleri kadar yüksekti ve gümüşi gövdeleri kurdelelerle sarılmıştı, dallarındaki yeşillerden ışık yansıyordu. Meydan beyaz çiçek, duman ve yaprak kokuyordu. Meydanın etrafına masalar, uzun banklar yerleştirilmişti ve Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar onların başına üşüşmüş, kahkahalar arasında içki içerek sohbet ediyorlardı. Ancak, kahkahalara rağmen kutlamada bir ciddiyet vardı, neşeye eşlik eden bir keder.

Meydana bakan dükkanların kapıları açıktı ve kaldırıma ışık yansıyordu. Misafirler ellerinde yiyecek tabakları ve içki kadehleriyle dolaşıyordu. Simon at şeklinde bir deniz perisinin geçişini izledi ve elindeki mavi sıvı dolu kadehe bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Magnus'un partisine benzemiyor," dedi Isabelle, güven veren bir tavırla. "Buradaki her şey rahatça içilebilir olsa gerek."

"*Olsa gerek* mi?" dedi Aline, endişeli gözlerle bakarak.

Alec mini ormana bir bakış atarken renkli ışıklar mavi gözlerinden yansıdı. Magnus bir ağacın gölgesinde duruyor, beyaz elbiseli, kumral bir kızla konuşuyordu. Magnus kendilerine baktığında kız da döndü ve Clary aralarındaki mesafeden kızın gözlerine baktı. Ne olduğunu bilmiyordu ama kızla ilgili bir şey tanıdık gelmişti.

Magnus kızın yanından ayrılarak onlara doğru yürüdü ve konuştuğu kız ağaçların arasındaki gölgelere dalarak gözden kayboldu. Magnus, Victoria dönemine ait bir beyefendi gibi

uzun siyah bir frak ve menekşe rengi ipek bir yelek giymişti. Yelek cebinden üzerinde M.B. harfleri yazılı bir mendil görünüyordu.

"Güzel yelek," dedi Alec, gülümseyerek.

"Sen de bunun gibi bir şey ister misin?" diye sordu Magnus. "İstediğin herhangi bir renkte."

"Giysiler umrumda değil," diye itiraz etti Alec.

"Ben de senin bu yönüne bayılıyorum," dedi Magnus, "ama en azından bir tasarımcı imzalı takım elbisen olması hoşuma giderdi. Ne dersin? Dolce? Zegna? Armani?"

Isabelle gülerken Alec ağzındaki içkiyi tükürdü ve Magnus bu fırsattan yararlanarak Clary'nin kulağına eğilip hemen fısıldamaya başladı.

"Anlaşmalar Salonu'nun basamakları. Yürü."

Clary ona ne demek istediğini sormak istedi ama Magnus çoktan Alec ve diğerlerine dönmüştü bile. Ayrıca, zaten bildiğini hissediyordu. Simon'ın bileğini sıkarak yanından ayrıldı ve Simon, Maia'yla sohbetine dönmeden önce ona bakarak gülümsedi.

Sihirli ormanın içinden geçti ve gölgelere dalıp çıkarak meydanın karşı tarafına ulaştı. Ağaçlar Salon'un basamaklarına kadar uzanıyordu, ki basamakların boş olmasının nedeni muhtemelen buydu ama tamamen boş değildi. Kapılara doğru bakan Clary, bir sütunun gölgesinde oturan tanıdık bir silueti seçti ve kalp atışları hızlandı.

Jace.

Merdiveni tırmanabilmek için eteğini elleriyle kaldırdı çünkü nazik kumaşın üzerine basıp yırtmaktan korkuyordu. Bir sütuna arkasını dönerek oturmuş meydana bakan Jace'e yaklaşırken normal giysiler giymiş olmayı diledi. O en sıradan giysilerini giymişti: Kot, beyaz bir gömlek ve koyu renk bir ceket. Tanıştıklarından beri neredeyse ilk kez, Jace'in üzerinde hiç silah yoktu.

Clary aniden kendisini aşırı cafcaflı giyinmiş gibi hissetti. Ne diyeceğini bilemediğini farkederek belli bir mesafede durdu.

Jace onun orada olduğunu hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Kucağında gümüşi bir kutu tutuyor ve yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında halkalar vardı ve sarı saçları dağılmıştı. Gözleri iri iri açıldı. "Clary?"

"Başka kim olacaktı ki?"

Jace gülümsemedi. "Çok farklı görünüyorsun."

"Elbiseden dolayı." Clary gergin bir tavırla elbisenin katlarını düzeltti. "Genellikle bu kadar... güzel şeyler giymem."

"Ama daima güzel görünürsün," dedi Jace. Clary, Enstitü'nün çatısındaki serada ona ilk kez güzel dediği zamanı hatırladı. Bunu bir iltifat olarak değil, kabullenilmiş bir gerçek gibi söylemişti.

Tıpkı saçlarının kızıl olması ve resim yapmayı sevmesi gibi. "Fakat şimdi... uzak görünüyorsun. Sanki sana dokunamazmışım gibi."

Clary ona yaklaşıp en üst basamakta yanına oturdu. Elbisenin kumaşından taşın soğukluğunu hissetti. Clary elini uzat-

tı, gözle görülür şekilde titriyordu. "Dokun bana," dedi Clary. "Eğer istiyorsan."

Jace onun elini tuttu ve bir an yanağına dayadı. Sonra Clary'nin kucağına geri bıraktı. Clary, Isabelle'in yatakodasında Aline'ın söylediklerini hatırlayarak hafifçe ürperdi. *Belki de artık seninle ilgilenmiyordur. Yani, artık yasak değilsin.* Jace *onun* uzak göründüğünü söylemişti ama gözlerindeki bakışlar uzaktaki bir galaksinin yıldızları gibiydi.

"Kutuda ne var?" diye sordu Clary. Jace hala gümüşi dikdörtgeni bir elinde sıkıca tutuyordu. Üzerine kuş desenleri oyulmuş, pahalı görünüşlü bir şeydi.

"Bugün seni görmek için Amatis'e gittim," dedi Jace. "Orada değildin. Ben de Amatis'le konuştum ve bana bunu verdi."

Kutuyu işaret etti. "Babama aitmiş." Clary bir an anlamayarak ona baktı. *Bu Valentine'ın mıymış?* diye düşündü ama sonra aniden irkildi. *Hayır, demek istediği kişi o değil.*

"Elbette," dedi. "Amatis, Stephen Herondale ile evliydi."

"İçini karıştırdım," dedi Jace. "Mektupları, günlük sayfalarını okudum. Bunu yaparsam onunla bir tür bağlantı kurabileceğimi düşündüm. Sayfalardan bir şey fırlayacak ve bana *evet, senin baban bu,* diyecekmiş gibi geldi ama hiçbir şey hissetmedim. Sadece kağıt parçaları. Bunları herkes yazmış olabilirdi."

"Jace," dedi Clary, nazikçe.

"Bir şey daha var," dedi Jace. "Artık bir adım yok, değil mi? Jonathan Christopher değilim... o başka biriydi ama alıştığım isim o."

"Jace adını kim buldu? Kendin mi?"

Jace başını iki yana salladı. "Hayır. Valentine daima bana Jonathan derdi. Enstitü'ye gittiğimde ilk başta yine bana o isimle seslendiler. Adımın Jonathan Christopher olduğunu hiç düşünmedim, bu bir kazaydı. İsmi babamın günlüğünde bulmuştum ama sözünü ettiği kişi ben değildim. Kaydettiği ilerlemeler bana ait değildi. O Seb... Jonathan'a aitti. Dolayısıyla Maryse'e ikinci adımın Christopher olduğunu söylediğimde, yanlış hatırlamıyorsa Christopher'ın Michael'ın oğlunun ikinci adı olduğunu söylemişti. Sonuçta on yıl geçmişti ama ondan sonra bana Jace demeye başladı. Sanki bana yeni bir isim vermeye çalışıyordu. Ona ve New York'taki hayatıma ait olan bir şey ve hoşuma gitti. Jonathan adından hiç hoşlanmamıştım." Kutuyu ellerinin arasında evirip çevirdi.

"Maryse'in bilip bilmediğini, tahmin edip etmediğini düşündüm ama bilmek istemiyordum. Beni seviyordu... ve inanmak istemiyordu."

"Senin Valentine'ın oğlu *olduğunu* öğrendiğinde bu yüzden o kadar üzüldü," dedi Clary. "Bilmesi gerektiğini düşünmüş olmalı. Bir şekilde *biliyordu* ama sevdiğimiz insanlarla ilgili öyle şeylere inanmayı asla istemeyiz ve Jace, senin hakkında yanılmıyordu. Gerçekte kim olduğun konusunda haklıydı ve senin bir adın *var*. Adın Jace. Bu ismi sana Valentine vermedi. Maryse verdi. Bir adı önemli ve sana ait kılan tek şey, seni seven biri tarafından verilmiş olmasıdır."

"Jace ne?" dedi Jace. "Jace Herondale mi?"

"Ah, lütfen," dedi Clary. "Sen Jace *Lightwood*'sun. Bunu sen de biliyorsun."

Jace bakışlarını Clary'nin yüzüne kaldırdı. Kirpikleri gölge yaratıyor, altın rengini karartıyordu. Clary onun şimdi daha az uzak göründüğünü düşündü ama belki de kendini kandırıyordu.

"Belki de olduğunu sandığından farklı birisindir," diye devam etti Clary, ne demek istediğini Jace'in anlamasını umarak. "Yine de kimse bir gecede tamamen farklı biri olmaz. Stephen'ın biyolojik baban olduğunu keşfetmen, onu otomatikman sevmeni sağlamaz. Buna mecbur da değilsin. Valentine senin gerçek baban değildi ama bunun nedeni damarlarında onun kanının dolaşmaması değil. Gerçek baban değildi çünkü bir baba gibi davranmıyordu. Seninle ilgilenmemişti. Seninle ilgilenenler daima Lightwood'lar oldu. *Onlar* senin ailen. Tıpkı annem ve Luke'un benim ailem olduğu gibi."

Jace'in omzuna dokunmak için elini uzattı ama sonra geri çekti.

"Özür dilerim," dedi. "Sana nutuk çekiyorum ama muhtemelen buraya yalnız kalmak için geldin."

"Haklısın," dedi Jace.

Clary nefesinin kesildiğini hissetti. "Anlıyorum. Gidiyorum o zaman." Ayağa kalktı ve eteği kaldırmayı unuttuğundan neredeyse ucuna basıyordu.

"Clary!" Jace kutuyu yere bırakarak ayağa fırladı. "Clary, dur. Demek istediğim bu değildi. Yalnız olmak istediğimi kas-

tetmedim. Valentine konusunda haklı olduğunu kastettim... Lightwood'larla ilgili..."

Clary dönüp ona baktı. Jace yarı yarıya gölgelerin arasında duruyordu ve parlak, renkli ışıklar teninde tuhaf desenler oluşturuyordu. Clary onu ilk gördüğü zamanı düşündü. Jace'i bir aslana benzetmişti, güzel ve ölümcül ama şimdi farklı görünüyordu. O sert, savunmacı görünüşü, giydiği bir zırh gibi gitmişti ve bunun yerine görünür bir şekilde yaralarını gururla taşıyordu. Yüzündeki çürükleri ortadan kaldırmak için stelini bile kullanmamıştı ve hepsi çenesinin kenarı boyunca ve boğazında görünüyordu ama yine de öncekinden bile daha güzel duruyordu. Çünkü şimdi insana benziyordu, insan... ve gerçek.

"Biliyor musun?" dedi Clary. "Aline belki de artık benimle ilgilenmiyor olabileceğini söylemişti. Artık yasak olmadığım için. Sonuçta artık istersen benimle birlikte olabilirsin." İnce elbisenin içinde ürpererek kollarını gövdesine sardı. "Bu doğru mu? Gerçekten... ilgilenmiyor musun?"

"*İlgilenmek*? Sanki bir... bir kitap veya bir habermişsin gibi mi? Hayır, *ilgilenmiyorum*. Ben..." Birinin karanlıkta ışık düğmesini el yordamıyla arayacağı gibi, doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Sana daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun? Kızkardeşim olduğun gerçeğini bana yapılmış bir kozmik şaka gibi algıladığımı? Aslında, ikimize de?"

"Hatırlıyorum."

"Ben asla inanmadım," dedi Jace. "Yani, bir açıdan inandım, beni umutsuzluğa sürüklemesine izin verdim ama asla *hissetme-*

dim. Kızkardeşim olduğunu asla hissetmedim çünkü sana karşı duygularım, bir kızkardeşe karşı olması gerektiği gibi değildi ama bu, seni bir parçam gibi hissetmediğim anlamına gelmiyor. Bunu her zaman hissettim." Clary'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görerek sabırsız bir ses çıkardı. "Kendimi doğru ifade edemiyorum. Clary, kızkardeşim olduğunu düşündüğüm her saniyeden nefret ettim. Sana karşı hissettiklerimin bende bir terslik olduğu anlamına geldiğini düşündüğüm her andan nefret ettim ama..."

"Ama *ne*?" Clary'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu.

"Valentine'ın sana karşı hissettiğim duygulardan nasıl zevk aldığını gördüm. Senin bana karşı duygularından. Bunu bize karşı silah olarak kullandı ve bu yüzden ondan daha da fazla nefret ettim. Bana yaptığı her şey bir yana, ondan nefret etmeme neden olan asıl buydu ve ona sırt çevirmeme yol açtı, ki belki de gerçekte yapmam gereken buydu. Çünkü onu izlemek isteyip istemediğimi bilmediğim zamanlar vardı. Bu zor bir tercihti, hatırlamak istediğimden daha zor." Sesi çok gergin çıkıyordu.

"Bir defasında sana bir seçim şansım olup olmadığını sormuştum," diye hatırlattı Clary. "Bana dedin ki *her zaman seçenekler vardır*. Sen Valentine'a karşı seçim yaptın. Sonunda seçimin buydu ve ne kadar zor olduğunun önemi yok. Önemli olan, neyi seçtiğin."

"Biliyorum," dedi Jace. "Sadece, bu seçimi senden dolayı yaptığımı düşünüyorum. Seninle tanıştığımdan beri, yaptığım

her şey kısmen senden dolayı oldu. Kendimi senden koparamam, Clary, ne kalbimi, ne kanımı, ne zihnimi, ne de başka bir parçamı ve istemiyorum."

"İstemiyorsun?" diye fısıldadı Clary.

Jace ona doğru bir adım attı. Bakışları başka tarafa dönemiyormuş gibi Clary'nin yüzüne odaklanmıştı. "Hep aşkın insanı aptallaştırdığına inanmıştım. Zayıflattığına. Kötü bir Gölge Avcısı yaptığına. *Sevmek, yok etmektir*. Buna inanmıştım."

Clary dudağını ısırdı ama o da bakışlarını Jace'den ayıramıyordu.

"İyi bir savaşçı olmanın, umursamamak anlamına geldiğini sanıyordum," dedi Jace. "Hiçbir şeyi, özellikle de kendimi. Her türlü riske giriyordum. Kendimi iblislerin üzerine atıyordum. Sanırım Alec'i savaşçılığıyla ilgili komplekse sokuyordum, sırf o yaşamak istediği için." Jace tereddütle gülümsedi. "Sonra seninle tanıştım. Bir sıradandın. Zayıf. Savaşçı değildin. Eğitim almamıştın ve sonra anneni, Simon'ı ne kadar sevdiğini ve onları kurtarmak için gözünü bile kırpmadan cehenneme girişini gördüm. Vampirlerle dolu o otele girdin. On yıllık deneyimi olan bir Gölge Avcısı bile buna kalkışmazdı. Sevgi seni zayıflatmıyordu, tanıdığım herkesten daha güçlü kılıyordu ve gerçekte zayıf olanın kendim olduğumu anladım."

"*Hayır*." Clary afallamıştı. "Sen zayıf değilsin."

"Belki artık değilim." Jace ona doğru bir adım daha attı ve şimdi dokunacak kadar yakında duruyordu. "Valentine, Jonathan'ı öldürdüğüme inanamadı," dedi. "İnanamadı çünkü

zayıf olan bendim ve Jonathan daha iyi eğitim almıştı. Muhtemelen beni öldürmesi gerekirdi. Neredeyse öldürüyordu da ama *seni* düşündüm, seni orada net bir şekilde gördüm. Sanki orada duruyor, beni izliyordun ve yaşamak istediğimi anladım. Yaşamayı her şeyden çok istiyordum. Sadece yüzünü son bir kez daha görebilmek için bile olsa."

Clary keşke kıpırdayabilse, uzanıp ona dokunabilseydi ama yapamıyordu. Kolları vücudunun iki yanında donup kalmıştı. Jace'in yüzü onunkine yakındı, o kadar ki Jace'in gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

"Şimdi sana bakıyorum," dedi Jace, "ve bana seni hala isteyip istemediğimi soruyorsun. Sanki seni sevmekten vazgeçebilirmişim gibi. Beni diğer her şeyden daha güçlü kılan tek şeyden vazgeçebilirmişim gibi. Daha önce kendimi hiçbir şeye çok fazla vermedim. Lightwood'lara biraz, Isabelle ve Alec'e biraz ama bunu yapmam yıllarımı aldı. Oysa sen, Clary, seni ilk gördüğüm andan itibaren tamamen sana aittim. Hala da öyleyim. Sen de beni istiyorsan."

Clary bir an için hareketsiz kaldı. Sonra, her nasılsa, Jace'in gömleğinin yakasını tutarak onu kendine çekti. Jace onu kollarına alarak neredeyse ayaklarını yerden kesti ve öpmeye başladı. Clary kimin kimi öptüğünden emin değildi ama önemi de yoktu.

Dudakları birbirine değdiğinde hissettiği tek şey elektrikti. Elleri Jace'in kollarını tutuyor, onu kendine daha da bastırıyordu. Gömleğin kumaşının üzerinden hissettiği kalp atışları

Clary'nin başını döndürüyordu. Başka kimsenin kalbi Jace'inki gibi atamazdı.

Sonunda Jace onu bıraktı ve Clary soluklanmaya çalıştı. Nefes almayı unutmuştu. Clary'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarıyla elmacık kemiklerinin kıvrımını izledi. Göl kıyısında olduğu gibi Jace'in gözlerindeki ışık geri dönmüştü ama şimdi tuhaf pırıltılar da vardı. "İşte," dedi Jace. "O kadar da kötü değildi, değil mi? Yasak olmasa bile?"

"Daha kötülerini görmüştüm," dedi Clary, titrek bir sesle gülerek.

"Biliyor musun," dedi Jace, dudaklarını Clary'ninkilere değdirerek, "seni endişelendiren şey *yasak* kısmıysa, bir şeyleri bana hala yasaklayabilirsin."

"Nasıl şeylermiş onlar?"

Jace dudaklarını onunkilere dayayıp gülümsedi.

"Böyle şeyler."

Bir süre sonra merdivenden meydana indiklerinde, kalabalık, havai fişek gösterisini izlemek için toplanıyordu. Isabelle ve diğerleri meydanın köşesinde bir masa bulmuşlardı ve etrafında sandalyelere ya da banklara yerleşmişlerdi. Gruba yaklaşırlarken Clary elini Jace'inkinden çekmeye hazırlandı ama sonra aniden durdu. İsterlerse el ele tutuşabilirlerdi. Bunda yanlış olan bir şey yoktu. Bu düşünce neredeyse nefesini kesmişti.

"İşte buradasınız!" Isabelle elinde bir kadeh küpeçiçeği içkisiyle onlara döndü ve kadehi Clary'nin eline tutuşturdu. "Al, şunu bir dene!"

Clary gözlerini kısarak kadehe baktı. "Beni fareye dönüştürecek mi?"

"Güven nerede kaldı? Sanırım çilek suyu," dedi Isabelle. "Her neyse, çok lezzetli. Jace?" Kadehi ona uzattı.

"Ben erkeğim," dedi Jace, "ve erkekler pembe içki içmez. Gözümün önünden kaybol kadın ve bana kahverengi bir şey getir."

"Kahverengi mi?" Isabelle yüzünü buruşturdu.

"Kahverengi erkeksi bir renktir," dedi Jace ve Isabelle'in saçlarını boştaki eliyle yakalayıp çekti. "Aslında, bak, Alec'in üzerinde kahverengi var."

Alec bluzuna üzgün gözlerle baktı. "Aslında siyahtı," dedi. "Maalesef zamanla soldu."

"Pullarla süslü bir saç bandı takabilirdin," dedi Magnus, erkek arkadaşına mavi ve asitli bir şey sunarken. "Sadece bir öneri."

"Kendini tut, Alec." Simon, yanında Maia'yla alçak bir duvarın kenarında oturuyordu ama Maia, Aline'la derin bir sohbete dalmış gibiydi. "*Xanadu*'daki Olivia Newton-John'a benzersin."

"Daha kötü şeyler de var," dedi Magnus.

Simon duvardan inerek Clary'yle Jace'in yanına geldi. Ellerini kotunun arka ceplerine sokarak onlara uzunca bir an baktı. Sonunda konuştu.

"Mutlu görünüyorsun," dedi, Clary'ye. Sonra bakışlarını Jace'e çevirdi. "Öyle olması da senin adına iyi."

Jace bir kaşını kaldırdı. "Onu incitirsem beni öldüreceğini mi söyleyeceksin?"

"Hayır," dedi Simon. "Clary'yi incitirsen, seni kendisinin öldürebileceğinden eminim. Muhtemelen çok çeşitli silahlarla."

Jace hafifçe gülümsedi.

"Bak," dedi Simon. "Sadece, benden hoşlanmıyorsan bunun sorun olmadığını söylemek istedim. Clary'yi mutlu edersen, seninle alıp veremediğim bir şey olmaz." Elini uzattı ve Jace, Clary'nin elini bırakarak onunla tokalaştı.

"Senden hoşlanmıyor değilim," dedi Jace. "Aslında, senden hoşlandığım için bir tavsiyede bulunacağım."

"Tavsiye mi?" Simon temkinli bir tavırla baktı.

"Şu vampir olmak meselesinde belli bir başarı yakaladığını görüyorum," dedi Jace, başıyla Isabelle ve Maia'yı işaret ederek. "Duygusal hortlak konseptini birçok kız sever ama yerinde olsaydım, müzisyenliği bırakırdım. Vampir rock yıldızlarının dönemi geçti ve ayrıca, pek iyi olmadığın da ortada."

Simon iç çekti. "Benden hoşlanmadığın kısmını tekrar düşünmen mümkün mü sence?"

"Yeter, ikiniz de!" dedi Clary. "Sonsuza kadar didişemezsiniz."

"Teknik olarak," dedi Simon, "ben bunu yapabilirim."

Jace kaba bir ses çıkardı, sonra Clary onun gülmemeye çalıştığını ama bu konuda pek başarılı olamadığını farketti.

Simon sırıttı. "Seni kandırdık."

"Eh," dedi Clary. "Bu güzel bir an." Simon ve Jace anlaştığı için en az kendisi kadar memnun olacağını düşündüğü Isabelle'e döndü.

Onun yerine başka biriyle karşılaştı.

Sihirli ormanın kenarında, gölgelerin ışıkla birleştiği yerde, yaprak rengi yeşil bir elbise giymiş ve kızıl saçlarını altın rengi bir kurdeleyle bağlamış ince yapılı bir kadın duruyordu.

Seelie Kraliçesi. Doğruca Clary'ye bakıyordu ve Clary onunla göz göze geldiğinde, zarif ellerinden birini kaldırarak çağırdı. *Gel.*

Bunun kendi isteği mi, yoksa peri halkının tuhaf zorlama yeteneği mi olduğunu anlamadan, Clary bir bahane mırıldanarak diğerlerinden uzaklaştı ve ağaçların kenarına doğru yürüdü. Kraliçe'ye yaklaşırken yakınlarında Hanımlarını çembere almış halde duran perileri farketti. Yalnız gibi görünmek istemesine rağmen, Kraliçe yakın maiyetinden ayrılamıyordu.

Kraliçe buyurgan bir tavırla elini kaldırdı. "Orada," dedi. "Daha fazla yaklaşma."

Clary, Kraliçe'den birkaç adım ötede durdu. "Leydim," dedi, Jace'in sarayda Kraliçe'ye nasıl seslendiğini hatırlayarak. "Beni neden çağırdınız?"

"Senden bir iyilik istiyorum," dedi Kraliçe, sözü uzatmadan. "Elbette ki bu iyiliğin bir karşılığı olacak."

"Bir iyilik mi? *Benden?*" dedi Clary, şaşkınlıkla. "Ama... siz benden hoşlanmıyorsunuz bile."

Kraliçe uzun beyaz parmağıyla düşünceli bir tavırla dudaklarına dokundu. "Peri Halk, insanların aksine, hoşlanma meselesiyle çok fazla ilgilenmezler. Sevgi, belki ve nefret. Bunların ikisi de yararlı duygulardır ama *hoşlanmak*..." Zarif bir tavırla omuz silkti. "Konsey henüz koltuklarında bizden kimin oturmasını istediğine karar veremedi," dedi. "Lucian Graymark'ın senin için bir baba gibi olduğunu biliyorum. Ondan isteyeceğin şeyi dinler. Bu görev için ondan şövalyem Meliorn'u seçmesini istemeni rica edeceğim."

Clary, Anlaşmalar Salonu'nu düşündü ve Meliorn'un, Gecenin Çocukları da olmadığı sürece bu savaşta yeralmak istemediğini söylediğini hatırladı. "Luke'un ondan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Yine," dedi Kraliçe, "yine *hoşlanmaktan* söz ediyorsun."

"Daha önce Seelie Sarayı'nda sizi gördüğümde," dedi Clary, "Jace ve benim kardeş olduğumuzu söylemiştiniz ama gerçekte kardeş olmadığımızı biliyordunuz, değil mi?"

Kraliçe gülümsedi. "Damarlarınızda aynı kan dolaşıyor," dedi. "Meleğin kanı. Meleğin kanını taşıyan herkes kardeştir."

Clary ürperdi. "Yine de bize gerçeği söyleyebilirdiniz ve söylemediniz."

"Size gerçeği gördüğüm şekilde söyledim. Hepimiz gerçekleri gördüğümüz şekilde söyleriz, değil mi? Annenin sana anlattığı hikayede hangi yalanların söylenmiş olabileceğini hiç düşündün mü? Geçmişinle ilgili bütün sırları bildiğine gerçekten inanıyor musun?"

Clary tereddüt etti. Nedenini bilmeden, aniden zihninde Madam Dorothea'nın sesini duydu. *Yanlış kişiye aşık olacaksın,* demişti cadı, Jace'e. Clary, Dorothea'nin sadece Jace'in Clary'ye karşı duygularının kendilerini ne kadar sıkıntıya sokacağını ifade ettiğini sanmıştı. Yine de, hala hafızasında boşluklar olduğunu biliyordu. Şimdi bile olayları tam olarak bilmiyordu. Gerçeklerini bilmediği sırlar. Onların önemsiz ve kayıp olduklarını düşünerek vazgeçmişti ama belki de...

Hayır. Ellerini yumruk yaptı. Kraliçe'nin zehri gizli ama güçlüydü. Dünya üzerinde kendisiyle ilgili tüm sırları bildiğini iddia edebilecek tek bir kişi var mıydı? Hem bazı sırlara ilişmemek daha iyi değil miydi?

Clary başını iki yana salladı. "Saray'da yaptığınız," dedi. "Belki yalan söylemediniz ama kesinlikle nezaketsizdiniz." Dönmeye başladı, "ve bu nezaketsizlikten sıkıldım artık."

"Gerçekten Seelie Sarayı Kraliçesi'nin bir lütfunu geri mi çeviriyorsun?" diye sordu Kraliçe. "Her ölümlüye böyle bir şans verilmez."

"Benim sizden gelecek herhangi bir iyiliğe ihtiyacım yok," dedi Clary. "İstediğim her şeye sahibim."

Kraliçe'ye arkasını dönerek uzaklaştı.

Grubun yanına geri döndüğünde, Robert ve Maryse Lightwood'un da onlara katılmış olduğunu gördü. Şaşırtıcı bir şekilde, Magnus Bane'le tokalaşıyorlardı. Maryse, kolunu Alec'in omzuna atmıştı. Arkadaşlarının geri kalanı duvar boyunca dizilmişlerdi. Clary onlara katılmak üzereyken omzunda bir el hissetti.

"Clary!" Döndüğünde, kendisine gülümseyen annesiyle karşılaştı. Luke da onun yanında duruyor ve elini tutuyordu. Jocelyn süslenmemişti. Üzerinde kot ve en azından boya lekesi olmayan bol bir bluz vardı ama Luke'un ona bakışları, mükemmel olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. "Sonunda seni bulduğumuza sevindim."

Clary, Luke'a dönerek sırıttı. "O halde anladığım kadarıyla Idris'e taşınmıyorsun?"

"Hayır," dedi Luke. Clary'nin hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu. "Buranın pizzası berbat."

Jocelyn güldü ve sürekli renk değiştiren bir dumanla dolu bir kadehe hayranlıkla bakan Amatis'le konuşmak için uzaklaştı. Clary, Luke'a döndü. "Gerçekten New York'tan ayrılacak mıydın, yoksa bunu sadece annemi nihayet harekete geçirmek için mi söyledin?"

"Clary," dedi Luke. "Böyle bir şeyi düşünmen beni şoka soktu." Ancak sırıttı ve sonra aniden ciddileşti. "Bu senin için sorun olmaz, değil mi? Yani, hayatında büyük bir değişim anlamına geliyor. Eviniz şu anda oturulabilecek durumda olmadığına göre, annenle birlikte benim yanıma taşınabileceğinizi düşünüyordum..."

Clary güldü.

"Büyük bir değişim mi? Hayatım tepeden tırnağa değişti zaten. Hem de kaç kez."

Luke, duvarda oturduğu yerden kendilerini izleyen Jace'e baktı. Jace hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı. "Sanırım öyle," dedi Luke.

"Değişim iyidir," dedi Clary.

Luke elini kaldırdı. İttifak Mührü diğer herkeste olduğu gibi silikleşmişti ama teninde hala beyaz bir iz vardı, asla tamamen iyileşmeyecek olan bir yara izi. Düşünceli gözlerle mühre baktı. "Öyle."

"Clary!" diye seslendi Isabelle, duvardan. "Havai fişekler!"

Clary, Luke'un omzuna hafifçe vurdu ve arkadaşlarının yanına yürüdü. Hepsi duvarın üzerine dizilmişlerdi. Jace, Isabelle, Simon, Maia ve Aline. Clary, Jace'in yanında durdu. "Ben havai fişek filan görmüyorum," dedi, Isabelle'e kaşlarını çatarak.

"Sabret, çekirge," dedi Maia. "İyi şeyler beklemeyi bilenlere gelir."

"Ben hep onun *iyi şeyler dalgayı yaratanlara gelir* şeklinde olduğunu sanıyordum," dedi Simon. "Hayatımın bu kadar karışmasına şaşmamak gerek."

"Karmaşık doğru bir kelime bence," dedi Jace ama bütün dikkatini vermediği belliydi. Uzanıp Clary'yi tutarak kendine çekerken bunu bir refleks gibi dalgın bir şekilde yapmıştı. Clary onun omzuna yaslanarak gökyüzüne baktı. Yumuşak, gümüşi beyaz bir ışıkla parlayan iblis kuleleri dışında gökyüzünü aydınlatan bir şey yoktu.

"Nereye gittin?" diye sordu Jace, sadece Clary'nin duyabileceği bir sesle.

"Seelie Kraliçesi benden bir iyilik istedi," dedi Clary. "Karşılığında da bir iyilik önerdi." Jace'in gerildiğini hissetti. "Rahatla. Geri çevirdim."

"Seelie Kraliçesi'nin iyilik teklifini herkes geri çeviremez," dedi Jace.

"Ona iyiliğe ihtiyacım olmadığını söyledim," dedi Clary. "İstediğim her şeye zaten sahip olduğumu söyledim."

Jace hafifçe güldü ve elini Clary'nin kolundan omzuna kaydırdı. Parmakları dalgın bir tavırla boynundaki zincirle oynarken Clary elbisesinin üzerindeki gümüş parıltısına baktı. Jace ona bıraktığından beri Morgenstern yüzüğünü boynunda taşıyordu ve bazen nedenini merak ediyordu. Gerçekten Valentine'ı hatırlamak mı istiyordu? Diğer yandan tamamen unutmak doğru muydu?

Hatırladığınızda size acı veren her şeyi silemezdiniz. Clary, Max'ı, Madeleine'ı, Hodge'u, Sorgucu'yu ve hatta Sebastian'ı bile unutmak istemiyordu. Her anı değerliydi, kötü olanlar bile. Valentine unutmak istemişti. Dünyanın değişmesi ve Gölge Avcıları'nın o değişime uyum sağlaması gerektiğini unutmak istemişti. Aşağı Dünyalılar'ın ruhları olduğunu ve bütün ruhların dünyanın dokusunda önemi olduğunu da. Sadece Gölge Avcıları'nı Aşağı Dünyalılar'dan farklı kılan şeyleri hatırlamak istemişti o. Ne var ki bu yolda yaptıkları, aslında benzerliği daha da ortaya çıkarmıştı.

"Clary," dedi Jace, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak. Sevgilisine daha sıkı sarıldı. Clary başını kaldırdı. İlk fişekler yükselirken kalabalıktan neşe dolu bir uğultu yükseldi. "Bak!"

Clary kıvılcımlarla patlayan havai fişeklere baktı. Bir bir yeryüzüne süzülen kıvılcımlar bulutları boyuyordu. Tıpkı gökyüzünden düşen melekler gibi, altın rengi ateşten izler bırakarak...